UNUTMA,
BU YALNIZCA
BİR OYUN!

BRO*SİS

STEPHANIE
GARBER

DEX

Caraval'a hoş geldiniz!
Burada duyduğunuz ya da gördüğünüz hiçbir şey gerçekle karşılaştırılamaz. Bu yalnızca bir oyun ya da gösteriden çok daha fazlası. Caraval, bu dünyada bulabileceğiniz, sihre en yakın şey.

Çocukken Scarlett, büyükannesinin anlattığı Caraval'ın sihirli öykülerine inanırdı ama büyüdükçe, o masalları ardında bıraktı. Yine de annesi kendisini ve kız kardeşi Tella'yı terkedip, onları zalim babasıyla bıraktığında, Caraval Ustası Legend'a mektuplar yazarak onu ve sanatkârlarını adalarına çağırdı ama bir türlü cevap alamadı. Ta ki yedi yıl sonra, düğün gününden çok kısa süre önce, Legend'dan bir davetiye alana kadar.

Özgürlük. Seçenekler. Mucize. Sihir. Caraval'daki oyuna katılır ve tek dilek hakkını kazanabilirse belki de bunların hepsine sahip olabilirdi. Ama korkuyordu Stella. Caraval hayal mi, gerçek mi?

"Sersemletici. Büyülü. CARAVAL fantastiğin ve gerçeğin bıçaksırtında. Sayfaların arasında gezinmek, tıpkı mükemmel bir labirette dolaşmak gibiydi. Stephanie Garber sadece beni kendine hayran bırakmadı, inandırdı da."
Jodi Meadows, Ruhsuz Serisi'nin çok satan yazarı

"CARAVAL tam da arağınız esrarengiz ve büyüleyici macera."
Kiersten White, Paranormal Serisi'nin çok satan yazarı

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-4214-9
9 786050 942149

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 27,5

CARAVAL

Caraval

Yazan: Stephanie Garber
Caraval © 2016 Stephanie Garber

Çeviri: Ilke Afacan
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak tasarım: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2017
ISBN: 978-605-09-4214-9
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No 1 Kat 10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 E-posta: satis@de.com.tr

STEPHANIE
GARBER

Hilary - merci - Lera ?

12.06.17

•

TRISDA ADASI

•

BİRİNCİ BÖLÜM

Mektubu doğru anlamak yedi yıl sürdü.

Yıl 50, Elantine Hanedanlığı

Sayın Caraval Ustası Beyefendi,

Adım Scarlett ama bu mektubu kız kardeşim Tella adına yazıyorum. Doğum günü yaklaşıyor ve o gün sizi ve muhteşem Caraval sanatkârlarınızı görmeyi çok istiyor. Yeşerme Mevsimi'nin 37. günü kız kardeşimin doğum günü. Gelebilirseniz, o günü gelmiş geçmiş en muhteşem doğum günü yaparsınız.

Görüşmek ümidiyle,
Mazbut Trisda Adası'ndan Scarlett

51, Elantine Hanedanlığı

Sayın Caraval Ustası Beyefendi,

Yine ben; Scarlett. Önceden gönderdiğim mektup size ulaştı mı? Bu yıl, kız kardeşim doğum günü kutlamak için fazla büyüdüğünü söylüyor. Ama sanırım Trisdaya hiç gelmediğiniz için üzgün sadece. Bu Yeşerme Mevsimi'nde on yaşına basacak, ben de on bir olacağım. İtiraf etmese de sizi ve harikulade Caraval sanatkârlarınızı görmeyi hâlâ çok istiyor.

Görüşmek ümidiyle,
Mazbut Trisda Adası'ndan Scarlett

Yıl 52, Elantine Hanedanlığı

Sayın Caraval Ustası Legend,

Önceki mektuplarımda adınızı yanlış yazdığım için özür dilerim. Umarım sırf bu yüzden Trisda'ya gelmemezlik etmiyorsunuzdur. Olağanüstü Caraval sanatkârlarınızı buraya getirmenizi istememin nedeni kız kardeşimin doğum günü değil sadece, onları izlemeyi ben de çok istiyorum.

Mektubum böyle kısa sürdüğü için üzgünüm ama size yazarken babama yakalanırsam çok öfkelenir.

Görüşmek ümidiyle,
Mazbut Trisda Adasından Scarlett

Yıl 52, Elantine Hanedanlığı

Sayın Caraval Ustası Legend,

Olanları az önce öğrendim ve size derhal taziyelerimi bildirmek istedim. Hâlâ Trisda'ya gelmemiş ya da mektuplarımdan herhangi birine cevap yazmamış olsanız da sizin bir katil olmadığınızı biliyorum. Bir süreliğine seyahat edemeyecek olmanıza çok ama çok üzüldüm.

İçten dileklerimle,
Mazbut Trisda Adasından Scarlett

Yıl 55, Elantine Hanedanlığı

Sayın Usta Legend,

Beni, Mazbut Trisda Adası'ndan Scarlett'i, hatırladınız mı? Size son yazışmın üzerinden birkaç yıl geçtiğinin farkındayım. Duyduğuma göre, sanatkârlarınızla birlikte tekrar sahne almaya başlamışınız. Kız kardeşim aynı yere iki kez gitmediğinizi söyledi ama sizin elli yıl önceki ziyaretinizin ardından burada çok şeyler değişti ve inanıyorum ki, gösterilerinizden birini izlemeyi benim kadar çok isteyen başka biri daha olamaz.

Görüşmek ümidiyle,
Scarlett

Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sayın Usta Legend,

Geçen yıl Güney İmparatorluğu'nun başkentine gittiğinizi ve göğün rengini değiştirdiğinizi duydum. Bu doğru mu? Kız kardeşimle göstericize katılmayı denedik ama Trisda'dan ayrılmamamız gerekiyor. Kimi zamanlar, Mazbut Adalar'ın ötesine asla gidemeyeceğimi düşünüyorum. Sanırım, sizin ve sanatkârlarınızın buraya gelmesini böylesine çok istememin nedeni de bu. Bir kez daha bunu istemek anlamsız olsa da umarım buraya gelme fikrini değerlendirirsiniz.

Görüşmek ümidiyle,
Mazbut Trisda Adası'ndan Scarlett

Yıl 57, Elantine Hanedanlığı

Sayın Usta Legend,

Bu size son mektubum olacak. Yakında evleneceğim. Bu yüzden, sanatkârlarınızla birlikte bu yıl Trisda'ya gelmeseniz çok iyi olur.

Scarlett Dragna

Yıl 57, Elantine Hanedanlığı

Sayın Mazbut Trisda Adası'ndan Scarlett Dragna,

Müstakbel evliliğinizi kutlarım. Ne yazık ki sanatkârlarımı Trisda'ya getiremiyorum. Bu yıl seyahat etmiyoruz. Sonraki gösterimize yalnızca davetiyeyle katılım kabul ediliyor ama adanızdan ayrılıp bize katılmanın bir yolunu bulabilirseniz, sizinle ve nişanlınızla tanışmayı çok isterim. İlişikte gönderdiklerimi, benden size bir armağan olarak kabul edin lütfen.

Caraval Ustası Legend'in kaleminden

İKİNCİ BÖLÜM

Scarlett'in duyguları her zamankinden de parlak renklere bürünerek coşmuştu. Kor kömürlerin can alıcı kızılı, taze çim filizlerinin hevesli yeşili, bir kuşun kanat çırpışlarının çılgın sarısıyla coşmuştu duyguları.

Beklediği cevap sonunda gelmişti.

Scarlett mektubu tekrar okudu. Sonra bir kez daha. Ve bir kez daha. Özenle çizilmiş her bir mürekkep darbesini, Caraval Ustası'nın gümüş armasının balmumundan her bir kıvrımını gözleriyle süzüp inceledi. Arma, içinde bir yıldız bulunan bir güneşten ibaretti; yıldızın içinde de bir gözyaşı damlası vardı. Aynı mühür, mektupla birlikte gönderilen kâğıt parçalarına da filigran olarak basılmıştı.

Bu şaka falan değildi.

"Donatella!" Scarlett, küçük kız kardeşini bulmak için, mahzene inen merdivenlerden aşağı son sürat koştu. Şeker kamışı ve meşenin tanıdık kokuları burnuna doldu ama haylaz kardeşi ortalıklarda yoktu.

"Tella... Neredesin?" Rom şişelerinin ve henüz doldurulmuş birkaç ahşap fıçının üzerine kandillerden kehri-

bar rengi ışıltılar yayılıyordu. Scarlett yanlarından geçerken bir inleme işitti, ağır ağır soluma sesleri de gelmişti kulağına. Babalarıyla giriştiği son kavganın ardından Tella muhtemelen fazlaca içmişti ve şimdi de zeminde bir yere kıvrılmış kestiriyor olmalıydı. "Dona..."

Kardeşinin isminin kalan yarısı, kızın boğazında düğümlendi.

"Selam, Scar."

Tella, şiş dudakları ve beyaz dişleriyle Scarlett'e şapşal şapşal sırıtıyordu. Altın sarısı bukleleri her zamanki gibi darmadumandı, şalı da yere düşmüştü. Ama Scarlett'in kekelemesine neden olan asıl şey, ellerini Tella'nın beline dolamış olan genç denizciyi görmesiydi. "Bölmüyorum ya?"

"Baştan başlayamayacağımız bir durum yok." Denizci, canlı bir Güney İmparatorluğu aksanıyla konuşuyordu; Scarlett'in alışkın olduğu Meridyen İmparatorluğu lisanlarından çok daha akıcı geliyordu kulağa.

Tella kıkırdadı ama en azından birazcık kızarma inceliği de gösterdi. "Julian'ı tanıyorsun, değil mi Scar?"

"Seni görmek ne hoş, Scarlett." Julian gülümsedi; tebessümü, Sıcak Mevsim'de bir gölge parçası kadar havalı ve baştan çıkarıcıydı.

Scarlett, "Seni görmek de güzel," benzeri bir şeyler söylemenin nazik bir karşılık olacağını biliyordu bilmesine ama o sırada tek düşünebildiği, denizcinin elleriydi; sanki Tella açmaya sabırsızlandığı bir paketmişçesine, elleri hâlâ kızın menekşe rengi eteğinin çevresine dolanmış haldeydi ve tarlatanındaki püsküllerle oynuyordu.

Trisda Adası'na Julian geleli yalnızca bir ay kadar olmuştu. Altın-kahve teni, uzun ve yakışıklı haliyle

gemisinden caka sata sata iner inmez tüm kadınların dikkatini çekmişti. Scarlett'in bile kafası hafiften ona doğru dönmüştü ama daha fazla bakmaması gerektiğini biliyordu.

"Tella, seni bir süreliğine alı koymamın sakıncası var mı?" Scarlett, Julian'a başıyla nazikçe selam verdi ama varillerin arasında zikzaklar çizerek denizcinin duyabileceğinden uzağa vardıklarında derhal "Sen ne yapıyorsun?" deyiverdi.

"Scar, sen evleniyorsun; bir kadınla bir erkek arasında neler yaşandığını bilirsin sanıyordum." Tella, ablasının omzunu şakacı bir edayla dürttü.

"Ben ondan bahsetmiyorum. Babam seni yakalarsa neler olacağını biliyorsun."

"Zaten bu yüzden de yakalanmayı hiç düşünmüyorum."

"Ciddi ol, lütfen," dedi Scarlett.

"Zaten ciddiyim. Eğer babam bizi yakalarsa, suçu senin üstüne atmanın bir yolunu bulurum." Tella ona kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Ama sanırım buraya bunları konuşmaya gelmedin." Gözleri, Scarlett'in elindeki mektuba döndü.

Bir fenerden yansıyan puslu bir parıltı, kâğıdın metalik kenarlarına vurarak, onları sihrin, ümitlerin ve dileklerin rengi olan parlak bir altın renginde ışıldattı. Zarfın üzerindeki adres de aynı şekilde parıldamıştı.

Bayan Scarlett Dragna
Rahiplerin Günah Çıkarma Hücresi aracılığıyla,
Trisda Mazbut Adalar, Meridyen İmparatorluğu

Göz alıcı metni görmesiyle Tella'nın bakışları sertleşti. Scarlett'in kız kardeşi daima güzel şeylerden hoşlanmıştı; tıpkı hâlâ fıçıların gerisinde onu beklemekte olan delikanlı gibi şeylerden. Scarlett, onunkilerden daha güzel eşyaları kaybolduğu takdirde, genellikle onları küçük kız kardeşinin odasında bir yerlere tıkıştırılmış bulurdu.

Ama Tella, bu kâğıt parçasını almak için elini uzatmamıştı. Adeta o mektupla hiçbir işi olmasını istemezcesine kolları bedeninin iki yanında kalmıştı. "Kont'tan bir mektup daha mı?" Adam sanki şeytanın ta kendisiymişçesine, unvanı tükürürcesine söylemişti.

Scarlett nişanlısını savunmayı aklından geçirse de kız kardeşi onun nişanlanmasına dair fikirlerini zaten açıkça belirtmişti bile. Görücü usulü evliliklerin Meridyen İmparatorluğu'nun geri kalanında da çokça popüler olması ya da Kont'un Scarlett'e aylar boyunca mümkün olan en kibar mektupları yazması hiçbir şeyi değiştirmiyordu onun için; Tella, Scarlett'in hiç karşılaşmadığı biriyle nasıl evlenebildiğini anlamayı reddediyordu. Ama daha önce hiç görmediği bir adamla evlenmek, Trisda'da kalma düşüncesinden çok daha az korkutuyordu Scarlett'i.

"Eee," diye bastırdı Tella; "Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin artık?"

"Kont'tan gelmiyor." Scarlett, Tella'nın denizci arkadaşının işitmesini istemediğinden, kısık sesle konuşuyordu. "Caraval Ustası'ndan."

"Sana cevap mı yazdı?" Tella hızla mektubu kaptı. "Hay bin diş!"

"Şşşt!" Scarlett, kız kardeşini fıçılara doğru geri itti. "Biri seni duyabilir."

"Şimdi de kutlama yapmam mı yasak?" Tella, zarfın içinde gizlenen üç kâğıt parçasını çekip aldı. Lambanın ışığı, üzerlerindeki ıslak mühürlere vurdu. Mühürler, bir anlığına, tıpkı mektubun kenarları gibi altın renginde ışıldadıktan sonra tehlikeli bir kan kızılına büründü.

"Şunu görüyor musun?" Tella'nın soluğu kesilmişti; sayfa boyunca peyda olan gümüş harflerin oluşturduğu helezonlar, ritmik hareketle le yavaş yavaş kelimelere dönüşüyordu: *Tek Kişilik Davetiye: Mazbut Adalar'dan Donatella Dragna.*

Diğer kâğıt parçalarından birinde Scarlett'in ismi belirdi.

Üçüncü kâğıdın üzerinde, devamında herhangi bir kişi ismi gelmeksizin, sadece *Tek Kişilik Davetiye* yazısı oluşmuştu; tıpkı diğer davetiyelerde olduğu gibi, altındaysa –Scarlett'in daha önce hiç duymadığı– bir adanın ismi yazıyordu: *Isla de los Sueños.*

Scarlett bu isimsiz davetiyenin nişanlısı için gönderildiğini zannediyordu; bir anlığına, evlendikten sonra onunla birlikte Caraval deneyimini yaşamanın nasıl romantik olabileceğini hayal etti.

"Ah, bak, dahası var," diye cıyakladı Tella, biletlerin üzerinde yeni satırlar belirirken.

Caraval'a giriş hakkı için tek kullanımlık.

Ana girişler, Elantine Hanedanlığı'nın 57. yılında, Yeşerme Mevsimi'nin on üçüncü günü, gece yarısı kapanacaktır. Bu vakti geçirenler oyunda yer alma ya da bu yılın tek dilek hakkı ödülünü kazanma imkânına sahip olamayacaklardır.

"Yalnızca üç gün kalmış," dedi Scarlett, önceden içini kaplayan parlak renkler şimdi, alışıldık mat gri tonlarındaki hayal kırıklığına bırakmıştı yerini. Bir an için bile olsa her şeyin yolunda gidebileceğini düşünmemesi gerekirdi zaten. Caraval üç ay, hatta sadece üç hafta sonra –hani şöyle, evlenmesinin ardından *herhangi* bir zamanda– olsaydı, o zaman işler rayında giderdi belki... Scarlett'in babası, düğün tarihi konusunda tam bir kapalı kutuydu ama Scarlett, düğünün üç gün içinde gerçekleşmeyeceğini de biliyordu. O tarihten önce de evden ayrılması imkânsızdı... ve fazlasıyla tehlikeliydi.

"Ama bu yılın ödülüne bir baksana," dedi Tella. "Bir dilek."

"Dileklere inanmadığını sanıyordum."

"Ben de senin bu konuda daha mutlu olacağını sanıyordum," dedi Tella. "İnsanların sırf bunlara sahip olabilmek için cinayet bile işleyebileceklerinin farkında mısın?"

"Nottaki, adadan ayrılmamız gerektiğini belirten bölümü okumadın mı?" Scarlett, Caraval'a gitmeyi ne denli istiyor olsa da evlenmeye çok daha fazla ihtiyacı vardı. "Oraya varabilmek için muhtemelen yarın filan yola çıkmamız gerekir."

"Niye böyle heyecanlandım sandın?" Tella'nın gözlerindeki parıltı daha da canlandı. Kız kardeşi ne zaman mutlu olsa, dünya pırıl pırıl bir hal alırdı ve bu da Scarlett'i onunla birlikte ışıl ışıl gülümsemeye ve onun istediği her şeyi kabul etmeye iterdi. Ancak, dilekler gibi hayali şeylere bel bağlamanın ne denli güvenilmez olduğunu Scarlett artık çok iyi biliyordu.

Scarlett, kız kardeşinin neşesini baltalayacak kişi ol-

maktan nefret ediyor olsa da, başkaları kendisinden daha büyük zararlar verebileceğinden, işi ele aldı ve sesini sertleştirerek konuştu. "Sen burada rom da mı içiyordun? Trisda'dan ayrılmaya son çalıştığımızda babamın ne yaptığını unuttun galiba."

Tella ürktü. Bir anlığına, o her zaman büyük bir çabayla değilmiş gibi davrandığı kırılgan kız gibi görünmüştü. Sonra, birdenbire, yüzündeki ifade değişiverdi; pembe dudakları bir kez daha kıvrılıyor, artık yılgın değil yılmaz bir hal alıyordu. "O iki yıl önceydi; şimdi çok daha akıllıyız."

"Ama kaybedecek daha fazla şeyimiz de var," diyerek ısrar etti Scarlett.

Önceden Caraval'a gitmeyi denediklerinde olanları önemsememek Tella için daha kolaydı. Scarlett, babasının ceza niyetine yaptıklarının tamamını kız kardeşine hiç anlatmamıştı; Tella'nın sürekli arkasını kollayarak, babalarının standart cezalandırma usullerinin ötesinde korkunç şeyler olduğunu bilerek, korku içinde yaşamasını istememişti.

"Sakın bunun düğününe mâni olacağından korktuğunu söyleme." Tella elindeki biletleri daha da sıkı kavradı.

"Dur." Scarlett biletleri ondan hışımla geri aldı. "Kenarlarını buruşturacaksın."

"Sorumu duymazdan geliyorsun, Scarlett. Olay, düğünün mü yani?"

"Elbette, hayır. Olay, yarın adadan ayrılamayacak olmamız. Şu diğer mekânın nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Daha önce Isla de los Sueños diye bir yer hiç duymadım ama *Mazbut Adalar*'dan biri olmadığına da eminim."

"Ben nerede olduğunu biliyorum." Julian, özel sohbet-

lerini dinlediği için herhangi bir özür dilemeye niyeti olmadığını belli eden bir gülümsemeyle, birkaç rom fıçısının ardından çıkıverdi.

"Bu konu seni ilgilendirmez." Scarlett eliyle onu başından savmaya çalıştı.

Julian, sanki hiçbir kız o güne dek kendisini başından savmamışçasına, ona tuhaf tuhaf baktı. "Yardım etmeye çalışıyorum sadece. O adanın adını daha önce hiç duymadınız, çünkü Meridyen İmparatorluğu'nda değil. Beş imparatorluktan herhangi birinin yönetimi altında da değil. Isla de los Sueños, Legend'ın özel adası, yaklaşık iki günlük mesafede. Eğer oraya gitmeye niyetliyseniz, sizi gizlice gemime bindirebilirim; tabii, bir bedel karşılığında." Julian göz ucuyla üçüncü bileti işaret etti. Kalın kirpiklerinin çerçevelediği açık kahverengi gözleri, kızları eteklerini kaldırıp kollarını açmaya ikna etmek için yaratılmıştı adeta.

Tella'nın bu biletler için cinayet işleyebilecek insanlarla ilgili sözleri Scarlett'in zihninde yankılandı. Julian'ın büyüleyici bir suratı olabilirdi ama aynı zamanda Güney İmparatorluğu aksanı da vardı ve herkes, Güney İmparatorluğu'nun kanun yoksunu bir yer olduğunu bilirdi.

"Hayır," dedi Scarlett. "Yakalanabiliriz; çok riskli."

"Yaptığımız her şey riskli. Burada bir oğlanla yakalandığımız takdirde de başımız derde girer," dedi Tella.

Bir oğlan olarak nitelendirilmek Julian'ı gücendirmiş görünüyordu ama Tella, o daha itiraz edemeden sözlerine devam etti. "Yaptığımız hiçbir şey güvenli değil. Ama bu riske değer. Ömrün boyunca bunu bekledin, kayan her yıldızda bunu diledin, limana yanaşan her geminin

gizemli Caraval sanatkârlarını getirmesi için dua ettin. Bunu benden çok sen istedin."

Caraval'la ilgili duyduğunuz hiçbir şey gerçeklikle karşılaştırılamaz. Bu yalnızca bir oyun ya da gösteriden çok daha fazlası. Caraval, bu dünyada bulabileceğiniz, sihre en yakın şey.

Ellerindeki kâğıt parçalarına bakarken, büyükannesinin sözleri Scarlett'in zihninde tekrar döndü. Küçük bir kızken delicesine sevdiği Caraval öyküleri, o an olduğu kadar sahici gelmemişti hiç. Scarlett, yaşadığı en güçlü duygulara ani renk parlamalarının eşlik ettiğini görmüştü hep ve bir an için, içinde kantaron sarısı bir arzu alevlendi. Kısa bir süreliğine Scarlett, oyuna katılıp dilek hakkını kazanmak için Legend'ın özel adasına gitmenin nasıl bir şey olacağı hayallerine teslim etmişti kendini. Özgürlük. Seçenekler. Mucize. Sihir.

Güzeller güzeli, gülünç bir fantezi.

Ve onu olduğu gibi bırakmak en iyisiydi. Dilekler en az tek boynuzlu atlar kadar gerçekti. Küçük bir çocukken Scarlett, büyükannesinin anlattığı Caraval sihri öykülerine inanırdı ama büyüdükçe, o masalları ardında bırakmıştı. Sihrin var olduğuna dair hiçbir kanıt görmemişti. Büyükannesinin anlattığı o öyküler, şimdilerde, ihtiyar bir kadının abartması gibi duruyordu, daha ziyade.

Scarlett'in bir yanı hâlâ çaresizce Caraval görkemini yaşamaya can atıyordu. Ancak, Caraval sihrinin hayatını değiştirebileceğinin de farkındaydı. Scarlett'e ya da kız kardeşine yepyeni bir hayat sunabilecek tek kişi,

Scarlett'in nişanlısı olan Kont'tu.

Mektubu artık lamba ışığına tutmadıklarından, biletlerin üzerindeki metin kaybolmuş ve tekrar neredeyse sıradan bir hal almıştı. "Yapamayız, Tella. Çok riskli. Adadan ayrılmaya kalkarsak..."

Mahzene inen merdivenlerdeki gıcırtıyı duyan Scarlett aniden sustu. Gıcırtıyı, bot adımlarının çıkardığı ağır ayak sesleri takip etti. En az üç çift adım atılmıştı.

Scarlett, kız kardeşine panik dolu bir bakış attı.

Tella lanet okuyup hemen Julian'ı saklamak için hareketlendi.

"Sakın benim yüzümden kaçmayın." Vali Dragna merdivenlerden inmişti; ağır parfümlü takımının keskin kokusu, mahzenin sert kokularını bile bastırıyordu.

Scarlett mektupları hızla elbisesinin cebine sakladı.

Babasının arkasında gelen üç koruma onun her adımını takip ediyordu.

"Tanıştığımızı sanmıyorum." Vali Dragna, kızlarını umursamaksızın, eldivenli ellerinden birini Julian'a doğru uzattı. Erik rengi eldivenlerini takmıştı; kopkoyu yaraların ve gücün tonuydu bu.

Ama en azından eldivenleri hâlâ elindeydi. Vali Dragna, terbiyesinin bir göstergesi olarak, özel dikim redingotu ve çizgili mor yeleğiyle, kusursuz şekilde giyinmekten hoşlanırdı. Kırklı yaşlarının ortasındaydı ama diğer erkekler gibi kendini salıp şişmanlamamıştı. Son modayı takip ederek, sarı saçlarını muntazam bir siyah fiyonkla arkadan toplamıştı; bu, düzeltilmiş kaşlarını ve koyu sarı top sakalını gösterişli bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Julian ondan uzundu ama yine de vali, ona tepeden

bakmayı başarmıştı. Scarlett, denizcinin yamalı kahverengi paltosuna ve eski püskü, diz hizasındaki botlarına tıkıştırdığı, kendisine büyük gelen pantolonuna babasının değer biçmeye başladığını anlayabiliyordu.

Julian'ın kendi eldivensiz elini valiye duraksamaksızın uzatması, genç denizcinin öz güvenine dair çok şey anlatıyordu. "Tanıştığımıza sevindim, efendim. Ben, Julian Marrero."

"Vali Marcello Dragna." İki adam tokalaştı. Julian elini çekmeye yeltendiyse de vali onu daha da sıkı kavradı. "Bu adadan olmasan gerek, Julian; öyle değil mi?"

Bu kez Julian duraksadı. "Hayır, efendim; ben bir denizciyim. *El Beso Dorado*'nun ikinci kaptanıyım."

"Yani, yalnızca geçip gidiyorsun buradan." Vali gülümsedi. "Burada denizcileri severiz. Ekonomimize katkı sağlıyor. İnsanlar buradaki limana seve seve dünyanın parasını ödüyor ve ziyaretleri sırasında daha fazlasını da harcıyorlar. Şimdi, anlat bakalım; romum hakkında ne düşünüyorsun?" Boştaki elini mahzeni çevreler şekilde salladı. "Burada yaptığınız şeyin rom tadımı olduğunu farz ediyorum."

Julian derhal cevap vermeyince, vali elini daha da güçlü sıktı. "Senin zevkine uymadı mı?"

"Hayır, efendim. Yani, evet, efendim," diyerek düzeltti sözlerini Julian. "Denediğim her şey çok iyiydi."

"Kızlarım da dâhil mi?"

Scarlett gerildi.

"Nefesinden hiç rom tatmadığını anlayabiliyorum," dedi Vali Dragna. "Ve buraya kart oyunları oynamak ya da dua etmeye gelmediğinizi de biliyorum. O halde, söyle

bakalım, kızlarımdan hangisinin tadına bakıyordun?"

"Ah, yo, efendim. Yanlış anladınız." Julian, sanki asla onursuz bir şey yapmazmış gibi gözlerini belerterek, başını iki yana salladı.

"Scarlett'ti," diyerek araya girdi Tella. "Buraya geldiğimde ikisini iş üstünde yakaladım."

Hayır. Scarlett, ahmak kız kardeşine beddualar yağdırıyordu. "Yalan söylüyor, baba. Tella'ydı, ben değil. Onları yakalayan benim."

Tella'nın suratı öfkeyle kızardı. "Yalan söyleme, Scarlett. Her şeyi daha kötü hale getiriyorsun."

"Yalan söylemiyorum! Tella'ydı, baba. Düğünümden haftalar önce gerçekten böyle bir şey yapar mıyım sence?"

"Baba, onu dinleme," diyerek araya girdi Tella. "Düğünden önce sinirlerinin biraz olsun gevşemesine bunun faydası olacağını filan düşünüyormuş; öyle fısıldadığını duydum."

"Bir yalan daha..."

"Yeter!" Vali, kahverengi elini hâlâ parfümlü erik rengi eldivenlerinin arasında sımsıkı tuttuğu Julian'a döndü. "Kızlarımın yalancılık gibi kötü bir huyu var ama senin çok daha açık sözlü olacağına eminim. Şimdi, söyle bakalım, delikanlı; burada kızlarımdan hangisiyle birlikteydin?"

"Sanırım bir hata oldu..."

"Ben hata yapmam," diyerek onun sözünü kesti Vali Dragna. "Bana doğruyu söylemen için sana bir şans daha vereceğim ya da..." Valinin korumaları öne birer adım attılar.

Julian'ın gözleri hızla Tella'ya döndü.

Tella başını hızla sallayıp, kız kardeşinin ismini sessizce, dudaklarını konuşur gibi oynatarak söyledi: *Scarlett.*

Scarlett, Julian'ın dikkatini çekmeye, ona hata ettiğini söylemeye çalıştı ama daha cevap vermemiş olsa bile denizcinin yüzünden niyeti okunuyordu. "Scarlett'ti."

Düşüncesiz oğlan. Şüphesiz, Tella'ya iyilik ettiğini sanıyordu, oysa bunun tam aksini yapıyordu.

Vali, Julian'ı serbest bıraktı ve parfümlü erik rengi eldivenlerini çıkardı. "Seni bu konuda uyarmıştım," dedi Scarlett'e. "İtaatsizlik ettiğinde neler olduğunu biliyorsun."

"Baba, lütfen, yalnızca küçücük bir öpücüktü."

Scarlett, Tella'nın önüne geçmeyi denedi ama o, kız kardeşini korumak için mücadele ederken korumalardan biri kızın dirseklerini kabaca tutup hızla arkasında birleştirdi ve onu fıçıların ardına çekti. Çünkü bu suç yüzünden cezalandırılacak olan Scarlett değildi. Scarlett ya da kız kardeşinin her itaatsizlik edişinde, Vali Dragna öteki kardeşe ceza olarak korkunç bir şey yapardı.

Vali sağ eline iki büyük yüzük takardı; biri ametist taşından bir kare, diğeri sivri uçlu mor bir elmas. İki yüzüğü de parmaklarında çevirdi ve ardından, elini geriye doğru gerip Tella'nın suratına yumruğu indirdi.

"Yapma! Suçlu olan benim!" diye haykırdı Scarlett; bu, yapmaması gerektiğini iyi bildiği bir hataydı.

Babası, Tella'ya bir kez daha vurdu. "Yalan söylediğin için," dedi. İkinci vuruş ilkinden de sertti, yanağından aşağı kanlar süzülen Tella dizlerinin üzerine yığıldı.

Tatmin olan Vali Dragna gerileyerek kızdan uzaklaştı. Elindeki kanı, korumalarından birinin yeleğine sildi. Sonra Scarlett'e döndü. Kız, boynu büküklüğü yüzünden

kendini küçülmüş hissederken, Vali bir şekilde öncekinden de uzun görünüyordu. Babasının kız kardeşini dövüşünü izlemekten daha fazla hiçbir şey onu incitemezdi. "Beni tekrar hayal kırıklığına uğratma."

"Üzgünüm, baba. Aptalca bir hata yaptım." Bu, o sabah boyunca Scarlett'in söylediği en doğru şeydi. Julian'ın *tadına baktığı* kişi kendisi olmayabilirdi ama bir kez daha kız kardeşini koruma hatasına düşmüştü. "Tekrarlamayacağım."

"Umarım bu sözünde içtensindir." Vali, eldivenlerini taktı tekrar, sonra da redingotuna uzanıp katlanmış bir mektup çıkardı. "Muhtemelen bunu sana vermemek gerek ama belki sana neler kaybedebileceğini hatırlatır. Düğünün on gün sonra olacak; gelecek haftanın sonunda, ayın yirmisinde. Eğer bu düğünü engelleyecek bir şey olursa, kız kardeşinin suratından başka yerleri de kanar."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett, babasının parfüm kokusunu hâlâ alabiliyordu. Kokusu da tıpkı eldivenlerinin rengine benziyordu; anason, lavanta ve çürük erik karışımıydı. Babası gittikten sonra bile uzunca bir süre boyunca kaldı kokusu; Tella ile onun yanında oturmuş, hizmetçilerden birinin temiz bandajla tıbbi malzemeler getirmesini bekleyen Scarlett'in çevresindeki havada salınıyordu.

"Doğruyu söylememe izin vermeliydin," dedi Scarlett. "Seni cezalandırmak için bana böyle feci vurmazdı. Düğünüm on gün sonrayken, böyle bir şey yapmazdı."

"Yüzüne vurmazdı belki ama bir o kadar berbat şeyler yapardı yine de; bir parmağını kırardı, sen de düğün yorganını bitiremezdin." Tella gözlerini kapattı ve bir rom fıçısına yaslandı. Yanağı şimdi neredeyse babasının o berbat eldivenlerinin rengini almıştı. "Hem, dayağı hak eden benim, sen değil."

"Bunu hiç kimse hak etmez," dedi Julian. Babaları gittiğinden beri ilk kez ağzını açıyordu. "Ben..."

"Yapma," diyerek araya girdi Scarlett. "Özrün onun yaralarını iyileştirmeyecek."

"Özür dilemeyecektim." Julian söyleyeceklerini tartar gibi duraksadı. "İkinizi adadan götürme teklifimi değiştiriyorum. Eğer ayrılmak istediğinize karar verirseniz, bunu karşılıksız yapacağım. Gemim yarın şafakta limandan demir alacak. Fikrinizi değiştirirseniz, gelip beni bulun." Scarlett'le Tella'ya bir bakış attıktan sonra merdivenlerde gözden kaybolup gitti.

"Hayır," dedi Scarlett, daha Tella tek kelime bile etmeden onun ne istediğini sezerek. "Ayrıldığımız takdirde, döndüğümüzde her şey sadece daha kötü olur."

"Geri dönmeyi planlamıyorum." Tella gözlerini açtı. Gözleri yaşarmış olsa da bakışlarında amansız bir ifade vardı.

Küçük kız kardeşinin fevriliği genellikle Scarlett'i uyuz ederdi ama aynı zamanda, bir plan Tella'nın kafasına yattığında onu değiştirmenin hiçbir yolu olmadığını da bilirdi. Scarlett, Tella'nın kararını Caraval Ustası Legend'ın mektubu varmadan önce verdiğini fark etti. Bu yüzden Julian'la birlikteydi. Delikanlının gidişi sırasında Tella'nın sergilediği umursamaz tavırdan, aslında Julian'ı hiç önemsemediği açıktı. Yalnızca onu Trisda'dan götürecek bir denizci istemişti. Ve şimdi Scarlett de ona adayı terk etmek için ihtiyacı olan nedeni vermişti.

"Scar, sen de gelmelisin," dedi Tella. "Bu evliliğin seni kurtarıp koruyacağını zannettiğini biliyorum ama ya Kont da babam kadar kötüyse? Ya daha da kötüyse?"

"Değil," diye diretti Scarlett. "Mektuplarından herhangi birini okusan, bunu bilirdin. Tam bir centilmen. Ve

her ikimizle de ilgilenmeye söz verdi."

"Ah, kardeşim." Tella gülümsedi ama neşe dolu bir tebessüm değildi bu. İnsanların, söylemeye mecbur kalmamayı diledikleri sözleri dile getirmeden hemen önce suratlarında beliren türden bir gülümsemeydi. "Şayet öyle büyük bir *centilmense*, o halde niye böylesine gizemli? Sana neden adı değil de sadece unvanı bildirildi?"

"Bunun sebebi o değil ki. Onun kimliğini gizli tutmak, babamın bizi kontrol etmeye çalışmasının bir başka yolu sadece." Scarlett'in elindeki mektup da bunun kanıtıydı. "Al da kendin bak." Notu kız kardeşine uzattı.

Yeşerme Mevsimi'nin 1. günü
Yıl 57, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Scarlett'im,

Bu son mektubum olacak. Yakında bir gemiye binip Mazbut Adalar'a doğru yola çıkacağım. Baban düğün günümüzün sürpriz olmasını arzu ediyor ancak, ondan bu notu sana iletmesini istedim, çünkü birbirimizi ilk defa görecek olmamız bence yeterince büyük bir sürpriz olacak zaten. Gerçi, senin hakkında duyduklarıma dayanarak, bu buluşmanın benim açımdan son derece memnuniyet verici olmasını bekliyorum.

Ben şu an sana yazarken, hizmetçiler de küçük kız kardeşin için bir misafir odası hazırlamaya başladılar bile. Bence ikiniz de Valenda'da çok mutlu olacaksınız...

Sayfanın geri kalanı kayıptı. Sadece Scarlett'in damadının sözleri yarıda kesilmekle kalmamış, babası bir de mühür mumunun tüm izlerini ortadan kaldırma inceliği göstermişti ki eğer bunu yapmasaydı, Scarlett'e kiminle evleneceğine dair birazcık ipucu bırakmış olacaktı.

Sapkın oyunlarından biri daha.

Scarlett bazen Trisda'nın tamamının kocaman camdan bir kubbenin altında olduğunu, herkes kubbenin içinde kapana kısılmış haldeyken babasının onlara tepeden baktığını, kimi zamanlar da doğru yerde durmadıkları takdirde insanların yerini değiştirdiğini –ya da onları ortadan kaldırdığını– hissederdi. Scarlett'in dünyası büyük bir oyun tahtasıydı ve babası, Scarlett'in evliliğinin, istediği her şeyi pençesine düşüren son hamle olacağına inanıyordu.

Vali Dragna, rom ticareti ve diğer karaborsa işleri sebebiyle, çoğu resmî ada yetkilisinden daha fazla servete sahipti ancak, Trisda'nın Mazbut Adalar'dan biri olması nedeniyle, arzuladığı güç ve saygınlıktan yoksundu. Ne kadar varlıklı olursa olsun, Meridyen İmparatorluğu'nun geri kalan imparatorluk yetkilileri ve soyluları tarafından hor görülüyordu.

Trisda adasının ya da Mazbut Adalar'ın diğer dördünün altmış yıldan fazla zamandır Meridyen İmparatorluğu'na bağlı olmasının hiçbir önemi yoktu. Adalılar hâlâ, imparatorluğun hükmü altına ilk girdikleri zamanlarda olduğu gibi, görgüsüz ve eğitim seviyesi düşük köylüler olarak görülüyorlardı. Ancak, Scarlett'in babasına göre, onlara sonunda biraz saygınlık katacak soylu bir aileyle kuracakları birliktelik tüm bunları değiştirebilirdi. Ve aynı

zamanda, babasına da daha fazla güç kazandırabilirdi.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Tella.

"Onun nazik olduğunu gösteriyor işte; ayrıca düşünceli ve..."

"Bir mektuptan herkesi centilmen zannedebilirsin. Ama biliyorsun ki babamızla yalnızca aşağılık biri pazarlık edebilir."

"Şöyle şeyler söylemeyi kes."

Scarlett mesajı hışımla geri aldı. Kız kardeşi haksızdı. Kont'un el yazısı bile, muntazam kıvrımları ve yumuşak hatlarıyla, ne denli düşünceli olduğunu gözler önüne seriyordu. Umursamaz biri olsaydı, korkularını gidermek için ona bunca mektup yazmaz ya da Tella'yı da Elantine İmparatorluğu'nun başkenti Valenda'da –babasının kolunun uzanamayacağı o yerde– yanlarına almaya söz vermezdi.

Scarlett'in bir yanı, Kont'un umutlarının bir kısmını boşa çıkarabileceğini biliyordu ama onunla yaşam, babasıyla yaşamaktan çok daha iyi olsa gerekti. Ayrıca, babasına başkaldırma riskine de giremezdi; hele ki o korkunç ikazı hâlâ kulaklarında yankılanırken, mümkün değildi: *"Eğer bu düğünü engelleyecek bir şey olursa, kız kardeşinin suratından başka yerleri de kanar."*

Scarlett bu evliliği, Caraval'da azıcık bir ihtimalle bir dilek hakkı kazanmak uğruna riske atamazdı.

"Tella, şayet kendi başımıza ayrılmaya kalkarsak, babam dünyanın diğer ucuna dek bizi kovalar."

"En azından dünyanın bir ucuna kadar seyahat etmiş oluruz," dedi Tella. "Burada yaşamaktansa ya da Kont'un evinde kapana kısılmaktansa orada ölmeyi yeğlerim."

"Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın," diyerek azarladı onu Scarlett. Tella'nın böylesine pervasız çıkışlar yapmasından nefret ediyordu. Hatta genellikle kız kardeşinin ölmeyi dilediğinden korkuyordu. *Ölmeyi yeğlerim* sözleri Tella'nın dudaklarından sıkça dökülürdü. Dünyanın da ne denli korkulacak bir yer olabileceğini unutuyor gibiydi ayrıca. Scarlett'in büyükannesi, Caraval öykülerinin yanı sıra, onları koruyacak aileleri olmayan genç kadınların başına gelenlere dair öyküler de anlatmıştı. Kendi başlarına ayakta durmaya çalışan kızlar, saygın işlere girdiklerini düşünürken kendilerini ancak genelevlerde ya da acınası durumdaki bir düşkünlerevinde buluyorlardı.

"Fazla endişeleniyorsun." Tella titrek bacaklarının üzerinde ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir hizmetçinin gelmesini daha fazla beklemeyeceğim. Birilerinin bir saat boyunca yüzümle ilgilenip sonra da beni tüm gün yatmaya zorlamasını istemiyorum." Tella düşen şalını yerden sürükleyerek alıp, suratının yaralı kısmını örterek, eşarp gibi başına sardı. "Yarın Julian'ın gemisiyle buradan ayrılacaksam, bazı şeyleri halletmem gerek; onunla yarın sabah buluşacağımı bildiren bir not göndermek gibi."

"Bekle! Bu işi enine boyuna düşünmüyorsun." Scarlett, kız kardeşinin peşinden hızla koştu ama Tella basamakları son sürat çıkıp, Scarlett ona yetişemeden kapıdan çıkıverdi.

Dışarıda, hava epey yoğundu ve açık avluyu öğleden sonra kokusu sarmıştı: nemli, tuzlu ve keskin. Birileri

yakın zamanda mutfaklara balık nakliyesi yapmış olsa gerekti. Scarlett'in yıkık dökük beyaz kemerli geçidin altında ve kilden fayanslarla döşeli koridorlar boyunca Tella'yı kovalaması sırasında, o iğrenç koku her yana yayılmış gibi duruyordu.

Scarlett'in babası, mülkünün yeterince büyük olduğuna asla ikna olamamıştı. Mülk, kasaba sınırındaydı ve kasabanın en geniş arazisiydi, böylece babaları sürekli olarak mülkünü genişletebiliyordu. Daha fazla misafir odası. Daha fazla avlu. Yasa dışı alkolle dolu kaçakçı şişelerine uzanan daha fazla gizli geçit. Ve daha kim bilir neler. Scarlett ile kız kardeşinin en yeni koridorların çoğuna giriş izinleri yoktu. Ve babaları onları bu şekilde koşarken yakaladığı takdirde, onları derhal falakaya yatırırdı. Ama Tella'nın adadan ayrılmayı deneyeceğini keşfettiği takdirde yapacaklarıyla karşılaştırıldığında, yaralı topuklar ve ayak parmakları hiç sayılırdı.

Sabah pusu henüz dağılmamıştı. Scarlett, en sisli koridorlara girmeyi göze alan kız kardeşini birçok kez gözden kaçırdı. Bir an için Scarlett onu tastamam gözden yitirdiğini zannetti. Sonra, mavi bir elbisenin ucu ilişti gözüne; Dragna mülkünün en yüksek noktasına çıkan merdiven serisine yönelmişti. Yani, rahiplerin günah çıkarma hücresine. Burası, kasabadaki herkesin görebilmesi için güneşte parlayan beyaz taşlarla inşa edilmiş, uzun bir kuleydi. Vali Dragna gerçekte kirli işlerini başkasına anlatacak biri değildi asla ama adanın birkaç önemli noktasından biri olan –ve kendisinin gitmeye nadiren cüret ettiği– bu yeri yaptığı için insanların onu dindar bir adam olarak görmeye başlamasından hoşlanıyordu.

Kule, gizli mektupların gizlice içeri sokulup çıkarılması için mükemmel bir yerdi.

Merdivenlerin tepesine vardığında, hilal şekilli avluda, günah çıkarma hücresine açılan oymalı ahşap kapının hemen dışında sonunda kız kardeşine yetişmeyi başaran Scarlett adımlarını sıklaştırdı.

"Dur," diye bağırdı Scarlett. "Denizciye yazacak olursan, babama her şeyi anlatırım!"

Karanlıktaki silüet olduğu yerde kalıverdi. Sis açılıp da kız arkasını dönüp yüzünü çevirince, donup kalma sırası bu kez Scarlett'e geçmişti. Parlak güneş ışığı ansızın küçük avluya vurmuştu ve bu sırada, mavi elbiseli genç bir rahibe adayını aydınlatıyordu. Başını örten eşarbıyla kız, Scarlett'in gözüne Tella gibi görünmüştü sadece.

Scarlett, üçkâğıtçı kız kardeşine hakkını teslim etmeliydi; kaçıp ortadan kaybolma konusunda çok iyiydi. Ensesinden aşağı terler boşanırken Scarlett, Tella'nın sonraki gün Julian'la birlikte gitmeye hazırlanışını, ihtiyaç duyduğu malzemeleri mülkün başka bir köşesinden aşırmasını canlandırdı gözünde.

Onu durdurmanın başka bir yolunu bulmalıydı.

Tella kendisinden bir süreliğine nefret ederdi ama Scarlett, kız kardeşinin her şeyini Caraval uğruna kaybetmesine izin veremezdi; hele ki Scarlett'in evliliğinin, ikisini birden kurtarabileceği bir zamanda buna müsaade edemezdi. Evliliğin gerçekleşmemesi ise her ikisini birden yok edebilirdi.

Scarlett genç rahibe adayını günah çıkarma hücresine dek takip etti. Küçük ve yuvarlak olan hücre daima çok sessiz olurdu, öyle ki Scarlett mumların kırpışması-

nı bile duyabilirdi. Taş duvar boyunca dizilmiş kalın ve erimekte olan mumlar, azizlerin türlü ızdırap hallerinde betimlendiği goblenleri aydınlatıyor, toz ve kuru çiçekler ise ortama bayat bir aroma katıyordu.

Annelerinin yedi yıl önce ansızın ortadan kaybolmasından önce Scarlett bu yere hiç girmemişti. Günah çıkarıp ne için tövbe edeceğini bile bilmezdi; insanlar hastalıklı işlerini kâğıda yazıp rahibe verir, o da bu notları yakardı. Tıpkı babası gibi, Scarlett'in annesi Paloma da dindar biri olmamıştı hiç. Ama Paloma'nın Trisda'dan kaybolup gidişinin ardından Scarlett ile kız kardeşi kendilerini öyle çaresiz hissetmişlerdi ki, gidecek başka hiçbir yerleri de olmayınca, annelerinin geri dönmesi için dua etmeye buraya gelir olmuşlardı.

Elbette, o yakarışları karşılık bulmamıştı ama rahipler tamamen faydasız da olmamışlardı; Scarlett ile kız kardeşi onların mesajları ulaştırma konusunda son derece ketum olduklarını keşfetmişlerdi.

Scarlett bir parça günah kâğıdı aldı ve itinayla bir not yazdı.

Seni bu gece görmeliyim. Benimle Del Ojos Sahili'nde buluş. Gece yarısından bir saat sonra. Önemli.

Notu, cömert bir bağışla, rahibe teslim etmeden önce Scarlett mesajın ulaşacağı adresi de yazdı ama notu imzalamadı. Kendi adını yazmak yerine sadece bir kalp çizdi. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett sekiz yaşındayken, onu kıyıdan uzak tutmak için, babasının korumaları onu Del Ojos Sahili'nin ışıltılı siyah kumları konusunda uyarmışlardı. "Rengi kara, çünkü gerçekten korsan iskeletlerinin küllerinden oluşuyor," demişlerdi. Sekiz yaşında ve şu ankinden birazcık daha akılsız olduğundan, onların sözüne inanmıştı.

En az bir yıl boyunca kıyının, kumsalı görebileceği kadar yakınına dahi yaklaşmaya cesaret edememişti. Sonunda, babasının diğerlerine göre daha nazik korumalarından birinin en büyük oğlu olan Felipe gerçeği açıkladı: Kum yalnızca kumdu; korsan kemikleriyle alakası bile yoktu. Ama bu yalan, tıpkı çocuklara sıkça söylenen tüm yalanlarda olduğu gibi, Scarlett'in içine işlemişti. Daha başka kaç kişinin bu gerçeği doğrulayıp doğrulamadığının hiçbir önemi yoktu artık. Scarlett'in zihninde, Del Ojos Sahili'nin kara kumsalı bundan sonra daima yanık korsan iskeletleri olarak kalacaktı.

Şimdi gece vakti orada dikilirken, alaca mavi ay da tekinsiz ışığını o tuhaf kumun üzerine yansıtıyordu. O ya-

lanı hatırladı; kayalık ve kara Ojos koyuna yaklaştıkça, o eski yalan adeta terliklerinden içeri sızıyor, ayak parmaklarının arasında dolanıp duruyordu. Sağ yanında, sahil, dimdik ve karanlık bir uçurumla son buluyordu. Sol yanındaysa, suya uzanmış devasa bir dil gibi duran, kırık dökük bir iskele vardı; iskelenin eski taşları Scarlett'e yamuk yumuk dişleri anımsatıyordu. Öyle bir geceydi ki, adeta okyanusun tuzlu kokusuyla salınan koca bir kandil gibi bütün halde parıldayan Ay'ın kokusunu alabiliyordu.

Cebindeki gizemli biletler düşüverdi aklına; için için parıldayan Ay, o metalik yazılı metinlerin aynı günün erken saatlerinde nasıl ışıdığını hatırlatmıştı. Bir anlığına fikrini değiştirmeye meyletti; kendini kız kardeşine ve içindeki o hâlâ düş kurabilen ufak parçaya teslim etmeye heveslendi.

Ama bunu daha önce bir kez yapmıştı.

Felipe onlar için iki direkli bir yelkenli seyahatine yer ayarlamıştı.

Tella'yla birlikte yalnızca teknenin güverte tahtasına kadar çıkabilmişlerdi ve bu kadar ileri gitmeleri onlara pahalıya mal olmuştu. Korumalardan biri özellikle Tella'ya yüklenmiş, kızı konuta geri sürüklerken kendinden geçmesine neden olmuştu. Ama güverteden çekilip götürülürlerken Scarlett'in bilinci yerindeydi. Pırıltılı mavi renkli gel-git birikintilerindeki suların botlarına dolduğu kayalık sahil kenarında dikilmeye zorlanmış ve babasının Felipe'yi okyanusa atışını izlemek zorunda kalmıştı.

O gece boğulması gereken kişi kendisi olmalıydı aslında. Babasının suyun içine batırdığı kafa kendisininki olmalıydı. Ciğerleri kıvranmayı bırakana, bedeni kıyıya

vuran yosunlar gibi kıpırtısız ve cansız kalana dek kafası suyun içinde tutulan kendisi olmalıydı. Sonraları, insanlar Felipe'nin kazara boğulduğuna inanmış olsa da Scarlett gerçeği biliyordu.

"Bir kez daha böyle bir şey yapacak olursanız, kız kardeşin Felipe'yle aynı kaderi paylaşır," diyerek uyarmıştı babası onu.

Scarlett bunlardan hiç kimseye bahsetmedi. Tella onun aşırı korumacı davrandığına inandı hep; Scarlett de buna izin verdi ve böylece korudu kız kardeşini. Onları Trisda'dan alıp götürecek bir kocayla evlenmeden buradan asla güvenle ayrılamayacaklarını bilen tek kişi Scarlett'ti.

Dalgalar, ayak seslerini bastırarak vuruyordu kıyıya; ama yine de Scarlett onları duymakta gecikmedi.

"Görmeyi umduğum kız sen değildin," diyerek yaklaştı Julian. Karanlıkta, sıradan bir denizciden ziyade bir korsan gibi görünüyordu ve hareketlerinde öyle ustaca bir rahatlık vardı ki, Scarlett'e ona güvenmenin akıllıca olmayacağını hissettiriyordu. Gecenin karanlığı, uzun paltosunu mürekkep karasına boyamıştı adeta; gecenin gölgeleriyse elmacık kemiklerine vurgu yapıyor, onlara iki keskin bıçak görünümü veriyordu.

Scarlett, gecenin bu vakti, sahilin böylesine tenha bir şeridinde bu delikanlıyla buluşmak için konuttan gizlice ayrılmanın ne denli akıllıca olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu, her daim Tella'ya yapmamasını tembihlediği türden gelişigüzel, pervasız bir hareket olmuştu.

"Sanırım teklifimi değerlendirip fikrini değiştirmişsin, öyle değil mi?" diye sordu delikanlı.

"Hayır. Ama senin için başka bir teklifim var." Caraval Ustası Legend'ın zarif biletlerini cebinden çıkarırken, ses tonunu mümkün olduğunca kalın tutmaya çalıştı Scarlett. Parmakları biletlerden ayrılmak istemiyordu ama bunu Tella için yapmak zorundaydı. O öğleden sonra Scarlett odasına geri döndüğünde, odası yağmalanmıştı. Ortalık tam bir felaketti. Scarlett, kız kardeşinin tam olarak neyi alıp kaçtığını anlayamamıştı ama Tella, o uğursuz yolculuğuna hazırlanmak için etraftan bir şeyler aşırıyordu belli ki.

Scarlett biletleri Julian'a uzattı. "Üçünü de alabilirsin. İster kullan ister sat; yeter ki en kısa zamanda buradan git; yanına Donatella'yı almadan."

"Ah, yani bu bir rüşvet."

Scarlett o kelimeden hoşlanmıyordu, çünkü ona fazlasıyla babasını anımsatıyordu. Ama söz konusu Tella olduğunda, Scarlett'in neye mecbursa onu yapacağına şüphe yoktu; hem de bu, hayallerini süsleyen son şeyden vazgeçmek anlamına gelse bile. "Kız kardeşim fevridir. Seninle birlikte buradan ayrılmak istiyor ama bunun ne kadar tehlikeli olduğundan haberi yok. Eğer babam onu kaçarken yakalayacak olursa, bugün yaptıklarından çok, çok daha kötüsünü yapar."

"Yani, burada kalması güvende olacağı anlamına mı geliyor?" Julian hafif bir ses tonuyla konuşarak, açıkça ironi yapıyordu.

"Evlendiğim zaman onu da yanımda götürmeyi planlıyorum."

"Peki, o seninle gelmek istiyor mu?"

"Bana bunun için sonradan minnettar kalacak."

Julian, ay ışığında parıldayan beyaz dişlerini ortaya çıkararak, çapkınca gülümsedi. "Biliyor musun, kız kardeşin de bana bugün aynı şeyi söylemişti."

Scarlett'in tehlike içgüdüleri çok geç harekete geçti. Farklı ayak seslerini duyup kafasını çevirdiğinde, Tella'nın arkasında belirdiğini gördü; kızın kara bir pelerinle çevrelenmiş silüeti adeta geceye karışmış gibiydi. "Bunu yaptığım için üzgünüm ama bir kız kardeşle ilgilenmekten daha önemli hiçbir şey olmadığını bana öğreten sendin."

Ansızın Julian, Scarlett'in yüzünü bir parça kumaşla örttü. Kız telaş içinde kumaştan kurtulmayı denedi, ayaklarını teperek etrafa kara kum bulutları savurdu ama genç adamın o kumaş parçasına döktüğü güçlü ilaç her neyse, etkisini hızla gösteriyordu. Başı çılgınca dönmeye başladı; ta ki gözlerinin açık mı, yoksa kapalı mı olduğunu dahi anlayamayacak hale gelene dek.

Düşüyor,
düşüyor,
düşüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlett bilincini tümüyle yitirmeden önce, nazik bir el yanaklarını okşamıştı. "Böylesi daha iyi, kardeşim. Hayatta güvende kalmaktan çok daha fazlası var..."

Kızın sözleri, Scarlett'i yalnızca bilinçli rüyaların narin topraklarında var olabilen bir âleme buyur etmişti.

Dört yanı pencerelerle kaplı bir oda geldi gözlerinin önüne ve büyükannesinin sesini duydu. Pencere camından yansıyan çiçekbozuğu Ay, odanın içindeki figürleri pürüzlü mavi ışığıyla aydınlatıyordu.

Büyükannesi, Scarlett ve Tella'nın minicik ellere ve masum hayallere sahip daha genç hallerini, birbirlerine sokuldukları yatağa yatırıyordu. Annelerinin ölümünün ardından büyükanneleri onlarla çokça zaman geçirmiş olsa da Scarlett, onun kız kardeşiyle kendisini o günden başka herhangi bir zaman yatağa yatırıp yatırmadığını hatırlayamıyordu; bu genellikle hizmetkârların işiydi.

"Bize Caraval'ı anlatacak mısın?" diye sordu küçük Scarlett.

"Usta Legend'dan bahset," diyerek sohbete girdi Tella.

"Bu ismi nasıl aldığını bize anlatır mısın?"

Yatağın diğer ucundaki büyükanne, bir berjere sanki bir tahtmış gibi kuruldu. Siyah inci sıraları çelimsiz boynunu sarıyor, bileklerinden dirseklerine kadar uzanan bir dolu inci dizisi son derece müsrif eldivenler gibi duruyordu. Üzerinde hiçbir kırışıklık olmayan kolalı, lavanta rengi elbisesi, bir zamanlar güzel olan suratını işgal eden kırışıklıkları daha fazla vurguluyordu.

"Legend, sanatçı Santos ailesinden geliyordu," diye söze girdi büyükanne. "Hepsi de ne yazık ki yetenek yoksunu piyes yazarları ve aktörlerdi. Başarılı olmalarının tek nedeni, melekler kadar güzel olmalarıydı. Ve oğullardan birinin, Legend'ın, hepsinden çok daha yakışıklı olduğu söyleniyordu."

"Ama Legend'ın onun gerçek ismi olmadığını sanıyordum," dedi Scarlett.

"Onun asıl adını size söyleyemem," diye karşılık verdi büyükanne. "Ama şu kadarını söyleyebilirim ki, tüm muazzam –ve korkunç– öykülerde olduğu gibi, onun öyküsü de sevgiyle başladı; zarif Annalise'e duyduğu sevgiyle. Altın saçları ve tatlı sözleri vardı kızın. Legend'ın önceden başka bir sürü kıza yaptığını bu kez kız ona yaptı; iltifatlarıyla, öpücükleriyle ve Legend'ın kanmaması gerektiğini herkesten iyi bildiği sözleriyle onun aklını başından aldı.

Legend o zamanlar varlıklı değildi. Büyüden ve çaldığı kalplerden besleniyordu ve Annalise bunların kendisi için de yeterli olduğunu söylemişti ama zengin bir tüccar olan babası, kızın yoksul biriyle evlenmesine asla izin vermeyecekti."

"Peki, evlendiler mi?" diye sordu Tella.

"Dinlersen öğrenirsin," diyerek tersledi onu büyükanne.

Ardındaki pencerede bir bulut yükselip Ay'ın önüne geçti ve ihtiyar kadının arkasından vurarak gümüş saçlarının şeytan boynuzları gibi görünmesine neden olan iki küçük ışık hüzmesini engelledi.

"Legend'ın bir planı vardı," diye devam etti büyükanne. "Elantine, Meridyen İmparatorluğu'nun imparatoriçesi olarak taç giymeye hazırlanıyordu ve Legend, eğer taç giyme töreninde sahne alabilirse, Annalise'le evlenebilmesi için gereken şöhrete ve paraya kavuşabileceğine inanıyordu. Ancak, Legend'ın bu isteği, yetenekten yoksun olduğu söylenerek, utanç verici bir şekilde reddedildi."

"Ben onu reddetmezdim," dedi Tella.

"Ben de," diyerek onu destekledi Scarlett.

Büyükanne kaşlarını çattı. "Siz ikiniz sözümü kesip durmazsanız, hikâyenin devamını anlatmam."

Scarlett ve Tella dudaklarını büzüştürdüler; bu halleriyle dudakları, minyatür pembe kalpleri andırıyordu.

"Legend'ın o zamanlar hiçbir sihri yoktu," diye devam etti büyükanne, "ama babasının ona anlattığı hikâyelere inanırdı. Bir şeyi her şeyden çok ama çok daha fazla isteyen herkesin, imkânsız bir –sadece tek bir– dilek dileme hakkı elde edebildiğini, dileğini gerçekleştirecek azıcık da olsa sihri bulabildiğini işitmişti. Böylece, sihir konusunda uzmanlaşmış bir kadın aramaya koyuldu."

"Yani, bir cadı aramaya çıkmış," diye fısıldadı Scarlett.

Büyükanne sustu; içinde bulundukları oda, ahşaptan üçgen duvarları olan bir kulübeye dönüşürken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Büyükannesinin hikâyesi gözleri-

nin önünde gerçek oluyordu. Sarı mumlar baş aşağı asılı halde tavandan sarkıyor, dumanlar ters yönde krem gibi akıyordu.

Hepsinin ortasında, alev kızılı saçlı bir kadın, cılız yüz hatları olan ve başını koyu renkli bir silindir şapkayla gölgeleyen bir oğlanın karşısına oturmuştu. O *Legend*'dı. Scarlett onun yüzünü açıkça göremese de ona özgü o sembolik şapkasını tanımıştı.

"Kadın, ona en çok istediği şeyin ne olduğunu sordu," diye devam etti büyükanne; "ve Legend kadına dünyanın görüp görebileceği en iyi sanatkâr topluluğuna önderlik etmek istediğini söyledi. Böylece, gerçek aşkı olan Annalise'i kazanabilecekti. Ama kadın, her ikisine birden sahip olamayacağına dair onu uyardı. Legend ikisinden yalnızca birini seçmeliydi."

"Legend yakışıklı olduğu kadar gururluydu da ve kadının yanıldığına inandı. Meşhur olunca Annalise'le evlenebileceğini söyledi kendi kendine. Bu yüzden de meşhur olmayı diledi. Gösterilerinin efsanevi ve sihir dolu olmasını istediğini söyledi."

Odayı saran soğuk bir meltem, Legend'ı aydınlatan hariç tüm mumları söndürüverdi. Scarlett, Legend'ın yüzünü tam olarak göremiyor olsa da adamın, ansızın fazladan bir gölge daha edinmişçesine değiştiğine yemin edebilirdi.

"Dönüşüm derhal başlamıştı," diye devam etti büyükanne. "Dileğinin sihri, Legend'ın gerçekten de kuvvetli olan arzularıyla besleniyordu. Cadı ona gösterilerinin fanteziyle gerçeği dünya üzerinde daha önce görülmemiş şekilde kaynaştırarak yüceleceğini anlatmıştı. Ama aynı

zamanda onu dileklerin bedelleri olduğu konusunda uyarmıştı; ne kadar çok gösteri yaparsa, büründüğü rollere o kadar çok dönüşeceğini anlatmıştı ona. Mesela, kötü bir karakteri canlandırdığında, gerçekten de kötü birine dönüşecekti."

"Yani bu, onun kötü biri olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu Tella.

"Peki ya Annalise'e ne oldu?" diyerek esnedi Scarlett.

Büyükanne iç geçirdi. "Cadı, Legend'a hem şöhrete hem de Annalise'e aynı anda sahip olamayacağını söylerken yalan söylemiyordu. Legend olmasının ardından, Annalise'e âşık olan o delikanlı değildi artık. Böylece Annalise başka biriyle evlenip Legend'ın kalbini kırdı. Tam da dilediği gibi çok meşhur oldu ama Annalise'in kendisini aldattığını iddia edip bir daha kimseyi sevmemeye ant içti. Kimileri onun kötü biri olduğunu söyler. Başkalarıysa, sihrinin onu ilahlaştırdığını iddia eder."

Minik Tella'yla küçük Scarlett'in her ikisi de uykuya dalmak üzerelerdi. Göz kapakları kapandı kapanacak haldeydi ama yine de, ikisinin de dudakları hâlâ hilal şekilli tebessümlerini koruyordu. Tella'nın dudakları *kötü biri* kelimelerini duyduğunda bir tebessümle kıvrılmıştı; Scarlett ise Legend'ın sihrinden bahsedildiğinde gülümsemişti.

ALTINCI BÖLÜM

Scarlett, önemli bir şeyi kaybetmiş olma hissiyle uyandı. Gözlerinin ağır ağır açıldığı ve yataktan çıkıp dikkatle etrafa bakınmadan önce her bir eklemini yayıla yayıla gerdiği çoğu günün aksine o gün, Scarlett gözlerini açar açmaz yattığı yerde doğruluvermişti.

Ayaklarının altında yer sarsılıyordu.

"Dikkatli ol," diyerek onu doğrulttu Julian; ayağa kalkmaya çalıştığı sırada sandalda düşmemesi için uzanıp kızı yakalamıştı. Gerçi, içinde bulundukları ufak leğene sandal bile denemezdi. Dense dense, sal demek uygun düşerdi ancak. Hepi topu iki kişinin sığabileceği boyuttaydı.

"Ne zamandır uyuyorum?" Çevresinin geri kalanına gözlerini odaklayabildiğinde Scarlett, sandalın kenarına tutunuverdi.

Tam karşısında Julian, yabancı bir denizde kürek çekerek ilerlerken, kıza su sıçratmamaya özen göstererek, iki küreği suya daldırdı. Bakır rengi güneş gökyüzünde iyice yükselmişken, turkuaz rengi küçük anaforların kabardığı su neredeyse pembe renkteydi.

Sabah saatleriydi ama Scarlett kendinden geçişinden bu yana şafağın bir değil, birçok kereler sökmüş olduğunu düşünüyordu. Julian'ın suratı onu son görüşünden bu yana yumuşamıştı ama çenesi ve yanakları en az iki günlük kirli sakalla kaplanmış gibiydi şimdi. Sahildeki o azılı sırıtışından çok daha rezil görünüyordu.

"Seni hergele!" diyerek onun suratına tokadı indirdi Scarlett.

"Ah! Bu da neyin nesiydi böyle?" Julian'ın yanağında boylu boyunca lal rengi bir iz belirdi. Öfkenin ve cezalandırılmanın rengiydi bu.

Scarlett, kendi yaptığı şey karşısında dehşete kapıldı. Zaman zaman dilini tutmakta zorluk çektiği olurdu ama bir başka kişiye daha önce hiç saldırmamıştı. "Üzgünüm! Öyle yapmak istememiştim aslında!"

Adamın karşı saldırıya geçmesine hazırlanarak, sandal bankının kenarlarına tutundu.

Ama beklediği darbe gelmedi.

Julian'ın yanağı öfkeden alev alev yanıyordu, çenesi gergin çizgilerle büzüşmüştü ama yine de kıza dokunmadı.

"Benden korkmana gerek yok. Asla bir kadına vurmam." Kürek çekmeyi bırakıp kızın gözlerinin içine baktı. Mahzende takındığı işveli bakışın ya da Scarlett'in sahilde şahit olduğu yırtıcı görünümün aksine şimdi kızı ne etkilemeye ne de korkutmaya teşebbüs etmişti. Sert görüntüsünün altında, Scarlett, babasının Tella'ya saldırışını izlerken Julian'ın takındığı ürkek yüz ifadesini görebiliyordu. O sırada Scarlett ne denli dehşete düşmüşse, Julian da bir o kadar şaşkınlık içindeydi.

Oğlanın yanağında oluşan el izi yavaş yavaş silinmeye

başladı ve iz yok oldukça Scarlett de korkusunun bir kısmının yitip gitmeye başladığını hissetti. Herkes babası gibi tepki vermiyordu.

Scarlett'in elleri hâlâ biraz titriyor olsa da sandalın kenarlarına kilitlenen parmakları gevşemeye başlamıştı.

"Özür dilerim," diyebildi sonunda. "Ama Tella'yla senin asla... Bir dakika!" Scarlett konuşmayı kesti. Hayati bir şeyi kaybettiğine dair o korkunç his tekrar sarmıştı içini. Ve o şey, bal sarısı saçlara ve şeytani bir gülüşle bezenen bir meleğin suratına sahipti. "Tella nerede?"

Julian, küreklerini tekrar suya daldırdı ve bu kez Scarlett'in üzerine su sıçrattı. Soğuk damlacıklar kızın kucağının her yanına yayılmıştı.

"Eğer Tella'ya bir şey yaptıysan, yemin ederim ki..."

"Sakin ol, Kızılcık..."

"Adım Scarlett'."

"Aynı şey. Kız kardeşin iyi. Onu adada bulacaksın." Julian bir küreği rotaları yönünde suya batırdı.

Scarlett tam tartışmaya hazırlanıyordu ki, gözleri denizcinin gösterdiği yere takılıverdi. Her ne söylemeye niyetlendiyse, dilinin ucunda eriyip gitmişti.

Ufuktaki ada, o bildiği Trisda'ya uzaktan yakından benzemiyordu. Trisda'nın kara kumları, kayalık koyları ve soluk görünümlü çalılarının aksine bu toprak parçası yemyeşil ve canlı görünüyordu. Gökyüzüne devasa zümrütler misali uzanan, tümü ağaçlarla kaplı, capcanlı yeşil renklerde dağların çevresini parıltılı bir sis sarmıştı. En yüksek tepeden, pırıltılarla dolu bir mavi şelale, adeta tavus kuşu tüyleri gibi

* Scarlet: İng. Alev ve kan rengi olarak tanımlanan, parlak kırmızı bir renk tonu. (ç.n.)

dökülüyor, bu gerçek dışı adanın çevresini parmak ucunda döner gibi saran gün doğumu rengine boyanmış bulutların oluşturduğu halkanın içinde gözden yitip gidiyordu.

Isla de los Sueños.

Düşler Adası. Caraval biletlerinin üzerinde adını görene dek Scarlett bu adanın adını daha önce hiç duymamıştı ama şimdi ona bakarken, sormaksızın bunun o ada olduğunu biliyordu: *Legend'ın şahsi adası.*

"Yol boyunca uyuduğun için şanslısın. Seyahatimizin başı böyle manzaralı değildi." Julian sanki Scarlett'e jest yapmış gibi konuşmuştu. Bu ada ne kadar baştan çıkarıcı olsa da başka bir adaya dair düşünceler kızın zihninde ağırlıklarını hissettiriyordu.

"Trisda'dan ne kadar uzaktayız?" diye sordu kız.

"Mazbut Adalar ile Güney İmparatorluğu arasında bir yerlerdeyiz," diye yanıtladı Julian, miskin miskin; sanki sadece babasının mülkünün yanındaki sahilde öylesine dolanıyorlarmış gibi.

Aslında Scarlett evden ilk kez böylesine uzaklaşmıştı. Sıçrayan tuzlu su damlaları gözlerini yaktı. "Kaç gündür yoldayız?"

"Bugün on üçüncü gün. Ama bana tekrar vurmadan önce şunu bilmelisin ki, kız kardeşin kaçırıldığınız havası yaratarak ikinize de zaman kazandırdı."

Scarlett, Tella'nın eşyalarını dört yana dağıtıp yıkmasını, odasını darmadağınık halde bırakmasını hatırladı. "Odam bu yüzden mi öyle darmaduman olmuştu?"

"Bir de fidye notu bıraktı," diye ekledi Julian. "Böylece, geri döndüğünde, kontunla evlenip *sonsuza dek mutlu* yaşayabileceksin."

Scarlett kız kardeşinin zeki olduğunu kabul ediyordu. Ama babaları gerçeği öğrenecek olursa, çok öfkelenirdi; özellikle de düğününe yalnızca bir hafta kalmışken. Mor renkli, alev nefesli bir ejderha düşüverdi Scarlett'in aklına; görüşünü endişenin soluk renkleri kaplıyordu.

Belki de bu ada ziyareti riske değer. Rüzgâr adeta kulağına bu sözleri fısıldıyor, Legend'ın davetiyesinde belirttiği tarihin de bu on üçüncü gün olduğunu hatırlatıyordu. *Bu vakti geçirenler oyunda yer alma ya da bu yılın tek dilek hakkı ödülünü kazanma imkânına sahip olamayacaklardır.*

Scarlett baştan çıkmamaya gayret etse de içindeki çocuk bu yeni dünyayı aç gözlerle büyük bir zevkle seyre daldı. Buradaki renkler daha parlak, daha yoğun, daha keskindi; Scarlett'in önceden gördüğü tüm renk tonları buradakilerle kıyaslandığında yetersiz ve soluk kalıyordu.

Sandalları adaya yaklaştıkça, bulutlar kavruk bronz bir parıltı kazanıyordu. Bulutlar sanki yağmur dökmeye değil de tutuşmaya hazırlanıyor gibi görünüyorlardı. Bu manzara, Scarlett'e Caraval Ustası Legend'ın mektubunu, ışık vurduğunda zarfın kenarlarının nasıl da alev almış gibi göründüğünü hatırlattı. Derhal eve dönmesi gerektiğinin farkındaydı Scarlett. Ama Legend'ın özel adasında onu kim bilir nelerin beklediğini gösteren işaretler aklını çeliyordu; tıpkı ya uyanıp günün zalim gerçekçiliğiyle yüzleşeceği ya da gözlerini kapalı tutmaya ve güzel şeylerin hayalini kurmaya devam edeceği o kıymetli sabah anlarında olduğu gibi.

Ancak, güzellik yanıltıcı olabilir. Bunun bir kanıtı da Scarlett'in tam karşısına oturmuş ve sanki her gün genç kızları evlerinden kaçırıyormuşçasına rahat bir tavırla

kürek çekerek sandallarını suda yüzdüren delikanlıydı.

"Tella neden benden önce gitti ki adaya?" diye sordu Scarlett.

"Çünkü bu sandal yalnızca iki kişilik." Julian, küreğiyle Scarlett'in üstüne tekrar su sıçrattı. "Onu adaya bıraktıktan sonra senin için geri dönmeme minnettar olman gerek."

"Beni buraya getirmeni isteyen mi oldu ki?"

"Ama yedi yılını *Legend'a* mektup yazarak geçiren sen değil miydin?"

Scarlett'in yanakları alev alev yanarak kızardı. O mektupların yalnızca Tella'yla paylaştığı son derece özel şeyler olmasının yanı sıra, Julian'ın Legend'ın adını alaycı bir tavırla söylemesi de Scarlett'e kendini budala gibi hissettirmişti; ki aslına bakılırsa, uzun yıllar boyunca da öyleydi zaten. Çoğu masalın mutlu sonla bitmediğini bir türlü öğrenemeyen bir çocuk olmuştu.

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi Julian. "Eminim birçok genç kız ona mektup yazıyordur. Onun asla yaşlanmadığını da duymuşsundur. Ayrıca, kendince bir yöntemle insanları kendine âşık ettiğini de duymuştum."

"Benimki öyle bir şey değildi," diyerek karşı çıktı Scarlett. "Mektuplarımın romantizmle uzaktan yakından alakası yok. Ben yalnızca onun sihrine şahit olmak istemiştim."

Julian ona inanmaz bir tavırla kıstı gözlerini. "Madem öyle, neden bunu artık istemiyorsun ki?"

"Kız kardeşimin sana başka neler anlattığını bilmiyorum ama bizim açımızdan ne tür bir tehlikenin söz konusu olduğunu geçen gün mahzende görmüş olduğunu farz

ediyorum. Ben daha küçükken, Caraval'ı görmek isterdim. Şimdiyse yalnızca kız kardeşimle kendimi emniyete almak istiyorum."

"Sence de kız kardeşin seninle aynı şeyi istemiyor mu?" Julian kürek çekmeyi bıraktı ve sandal nazik bir dalganın akıntısına kapıldı. "Kız kardeşini pek iyi tanımıyor olabilirim ama ölmeye meraklı olduğunu filan da sanmıyorum."

Scarlett aynı fikirde değildi.

"Bence sen yaşamayı unutmuşsun ve kız kardeşin de sana bunu hatırlatmaya çalışıyor," diye devam etti Julian. "Ama tek istediğin *emniyetse*, seni geri götürürüm."

Julian, ufak bir balıkçı teknesine benzeyen uzaktaki noktacığı başıyla işaret etti. O sırada içinde bulundukları sal açık denize dayanabilecek şekilde yapılmadığından, deniz yolculuklarının büyük kısmını muhtemelen o balıkçı teknesiyle yapmışlardı.

"Tekne kullanmanın t'sinden haberin olmasa bile, birilerinin telsizden seni duyup gelmesi ve o kıymetli Trisda'na dönmen fazla uzun sürmez. Ya da..." Julian duraksadı ve ilerideki beyaz puslu adayı işaret etti başıyla. "...kız kardeşinin sürekli bana anlattığı kadar cesursan, kürek çekmeye devam etmeme izin verirsin. Bu haftayı kız kardeşinle o adada geçirirsin ve bazı şeylerin emniyetten daha önemli olduğu konusunda kız kardeşinin haklı olup olmadığına karar verirsin."

Adanın ürpertici bulut halkasına doğru sürüklenirlerken, turkuaz rengi suyu sandalın kenarlarına vurarak şapırdatan bir dalga yükseldi. Dalganın etkisiyle Scarlett'in saçları ensesine yapışırken, Julian'ın koyu

renk bukleleri dalgalanarak iyice kıvrıldı.

"Anlamıyorsun," dedi Scarlett. "Trisda'ya hemen dönmezsem, babam beni mahveder. Bir hafta içinde bir kontla evlenmem gerekiyor ve bu evlilik, bize farklı bir hayat fırsatı sunuyor. Caraval'ı izlemeyi çok isterdim ama elimdeki tek mutluluk şansını riske atmak istemiyorum."

"Olaylara ne dramatik bakıyorsun." Julian'ın dudakları, alaycı bir sırıtışı bastırırcasına kıpırdandı. "Yanılıyor olabilirim ama evliliklerin çoğu tümüyle mutluluk dolu değildir."

"Dediğim bu değildi." Julian'ın, sözlerini böyle çarpıtmasından nefret ediyordu.

Julian küreğini, Scarlett'i tekrar ıslatmasına yetecek kadar suya soktu.

"Şunu yapmayı kes!"

"Nereye gitmek istediğini söylediğinde yapmayı keserim." Sandal kıyıya giderek yaklaşırken, Scarlett'e bir kez daha su sıçrattı. Buz görünümlü bulutlar dağılmaya, onların yerini yeşil ve buzul mavisi tonları almaya başlamıştı.

Havada Scarlett'in daha önce hiç almadığı bir koku vardı. Trisda her zaman balık kokardı ama burada biraz ekşi narenciyeyle karışık çoğunlukla tatlı bir hava vardı. Ne yapması –adaya gidip Tella'yı bulduktan sonra en kısa zamanda eve dönmesi– gerektiğini bilmesine rağmen bunu Julian'a söylemekte epey zorlandığı için kendisine uyuşturucu verildiğinden şüphelendi Scarlett. Ansızın tekrar dokuz yaşına dönmüştü sanki; bir mektubun onun dileklerini gerçekleştirebileceğine inanacak kadar saf ve umut doluydu.

İlk mektubunu, anneleri Paloma onları terk ettikten

sonra yazmıştı. Tella'nın doğum gününün mutlu geçmesini istemişti. Annelerinin gidişi kız kardeşini yıkmıştı ve Scarlett, Paloma'nın yokluğunu doldurmaya çalışmıştı. Ancak, Scarlett daha çok küçüktü ve annesini tüm kalbiyle özleyen tek kişi Tella değildi.

Anneleri onlara en azından veda etmiş, bir not yazmış ya da nereye, neden gittiğine dair ufacık bir ipucu bırakmış olsaydı, onu akıllarından çıkarmak daha kolay olabilirdi. Fakat Paloma, yanına hiçbir şey almadan, öylece ortadan kaybolmuştu. Tıpkı sönen bir yıldız gibi, kimsenin bir daha asla görmeyeceği o yitip giden ışık noktacığından başka dünyada hiçbir etki bırakmadan, yok olup gitmişti.

Scarlett, babasının annesine bir şekilde zarar verip vermediğinden de şüphelenebilirdi belki ama Paloma gittikten sonra babaları öfkeden kudurmuştu. Onu bulabilme umuduyla konutun her bir köşesini aramıştı. Karısının kaçtığını kimse öğrensin istemediğinden, korumalarını bir suçluyu arama bahanesiyle çevre kasabalara salmıştı. Paloma'nın kaçırıldığına dair ortada hiçbir mücadele izi yoktu, fidye notu da bırakılmamıştı. Oradan gitmeyi kendisi seçmiş gibi görünüyordu ki bu, her şeyi daha da beter hale getiriyordu.

Yine de her şeye rağmen Scarlett, annesinin her zaman sihirli biri olduğunu düşünmüştü; ışıltılı tebessümler, müzikal kahkahalar ve tatlı sözlerle dolu biri. Annesi Trisda'dayken, Scarlett'in dünyası neşe doluydu ve babaları da daha yumuşak huyluydu. Vali Dragna, Paloma'nın gidişinden önce ailesine karşı böylesine zalim değildi.

Sonrasında, kızlarla Scarlett'in büyükannesi ilgi-

lenmeye başlamıştı. Tam anlamıyla sıcak biri olduğu söylenemezdi. Scarlett onun küçük çocuklardan pek de hoşlanmadığından şüphelenmişti hep. Ama olağanüstü hikâyeler anlatırdı. Caraval öyküleriyle Tella ve Scarlett'i büyülerdi. Caraval dünyasının sihrin canlı olduğu bir yer olduğunu söylemişti onlara ve Scarlett bu fikre âşık olmuştu. Legend ve sanatkârları Trisda'ya geldiği takdirde, hayatının tekrar neşe dolu olabileceğine dahi inanmıştı; yani, en azından birkaç günlüğüne.

An itibariyle Scarlett'i keyiflendiren, yalnızca az da olsa mutlu olma fikri değildi; sihri yaşama fikriydi de. Düşlerine açılan kapıyı tümüyle kapatmadan önce yalnızca bir günlüğüne Caraval'a katılmanın, Legend'ın özel adasını keşfe çıkmanın nasıl olabileceğini düşündü.

Scarlett'in düğününe bir hafta kalmıştı. Şimdi çılgın bir maceraya girişme vakti değildi. Tella, Scarlett'in odasını talan etmiş, Julian da bir fidye notu bıraktığını söylemişti. Ama Scarlett'in babası tüm bunların bir düzmece olduğunu önünde sonunda çözerdi. Legend'ın adasında kalmak kesinlikle olabilecek en kötü fikirdi.

Ama Scarlett'le Tella yalnızca Caraval'ın ilk gününü orada geçirecek olurlarsa, Scarlett'in düğününe tam vaktinde yetişebilirlerdi. Scarlett, nerede olduklarını babalarının o kadar kısa sürede çözebileceğinden şüpheliydi. Yalnızca ilk yirmi dört saati adada geçirdikleri takdirde, Tella'yla ikisi emniyette olacaklardı ve babaları da gerçekten nereye gittiklerini asla öğrenemeyecekti.

"Vaktin dolmak üzere, Kızıl."

Üzerlerini kaplayan bulut iyice dağılıp inceldi ve adanın dış hattı çıktı karşılarına. Scarlett uzaktan, sahilde-

ki kumun kabarık ve beyaz olduğunu gördü; adeta pasta süslemelerinde kullanılan kremalara benziyordu. Kumun gerçekten göründüğü gibi şekerli bir tadı olup olmadığını anlamak için Tella'nın parmaklarını sahile gömdüğünü ve Scarlett'i de kendine katılmaya zorladığını gözünde canlandırabiliyordu şimdiden.

"Şimdi seninle gelirsem, yarın Tella'yla birlikte Trisda'ya dönmeye kalktığım takdirde başka hiçbir kaçırma olayı gerçekleşmeyeceğine söz verir misin?"

Julian bir elini kalbinin üstüne koydu. "Şerefim üzerine."

Scarlett, Julian'ın şerefli biri olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Ama bir kez Caraval'a girdiler mi, zaten kızları bırakıp gidecekti muhtemelen.

"Tekrar kürek çekmeye koyulabilirsin. Ama su sıçratmamaya dikkat et."

Kürekleri suya daldırırken Julian'ın dudakları bir tebessümle kıvrıldı; bu kez Scarlett'in terlikleri buz gibi sırılsıklam olmuştu.

"Sana beni ıslatmayı kes dedim."

"Ben yapmadım ki." Julian tekrar kürek çekti; bu kez daha dikkatliydi. Fakat su hâlâ ayaklarını ıslatıyordu. Trisda'nın ayazlı kıyılarından bile daha soğuktu.

"Sanırım sandalda bir delik var."

Su, bileklerine kadar yükselirken Julian bir lanet savurdu. "Yüzme biliyor musun?"

"Bir adada yaşıyorum. Elbette yüzme biliyorum."

Julian paltosunu çıkarıp sandalın kenarına fırlattı. "Giysilerini çıkarman işini kolaylaştırır. İç çamaşırı filan giyiyorsundur herhalde, ha?"

"Sahile kadar kürek çekemeyeceğine emin misin?"

diyerek itiraz etti Scarlett. Suya batan ayakları buz gibi olsa da elleri ter içinde kalmıştı. Isla de los Sueños yaklaşık doksan metre kadar ötede duruyordu; bu, o güne dek Scarlett'in yüzdüğünden çok daha uzun bir mesafeydi.

"Şansımızı deneyebiliriz ama bu sandal oraya asla ulaşamaz." Julian botlarını çıkardı. "Vaktimizi soyunarak geçirsek iyi ederiz. Su soğuk ve üstümüzde onca kıyafetle yüzmemiz imkânsız."

Scarlett, bir başka sandal ya da sal görme umuduyla, bulutlarla kaplı denizi gözleriyle taradı. "Adaya çıktığımızda üzerimize ne giyeceğiz peki?"

"Bence bizim şu an tek endişelenmemiz gereken adaya ulaşmak olmalı. 'Biz' derken aslında 'sen' demek istiyorum." Julian gömleğinin düğmelerini çözünce, yüzerken hiçbir sorun yaşamayacağını gösteren kahverengi kaslarını ortaya serildi.

Ardından, tek kelime etmeden doğruca okyanusa daldı.

Dönüp arkasına bakmadı bile. Güçlü kolları, buz gibi akıntıyı hiç zorlanmadan yarıyordu. Bu sırada buzul suları Scarlett'in dibinde yükselmeye başlamış, elbisesinin yarısı baldırlarına kadar suya batmıştı. Kürek çekmeyi denediyse de bu, sandalı daha derine batırmaktan başka işe yaramadı.

Suya atlamaktan başka çaresi yoktu.

Ciğerlerinden hızla boşalan havanın yerini soğuk ve ciğerlerine çekemeyeceği bir şey aldı. Tek görebildiği sonsuz bir beyazlıktı. Her şey beyazdı. Suyun tonu bile pembe ve turkuaz girdaplardan ürkütücü buz beyazı tonlarına dönüşmüştü. Scarlett başını su yüzeyine çıkardı ve suya dalarken kuru havayı çekti içine.

Akıntıya karşı Julian gibi zorlanmadan ilerlemeyi denedi ama Julian haklı çıkmıştı. Göğsünü saran korse fazla sıkıydı, bacaklarını saran ağır kumaş dolanıp duruyordu. Bacaklarını telaşla çırpması hiçbir işe yaramadı. Scarlett ne kadar debelenirse, okyanus da daha güçlü karşılık veriyordu. Su yüzeyinde zor bela duruyordu. Çarpan bir soğuk su dalgası onu gerisin geri suyun içine gönderdi. Öyle üşümüş ve ağırlaşmıştı ki. Tekrar yüzeye ulaşmaya çabalarken ciğerleri acıyla yanıyordu. Babası onu boğduğunda Felipe de böyle hissetmiş olmalıydı. Scarlett'in bir yanı, *sen bunu hak ettin*, diyordu ona. Su, onu kasten boğan eller gibi onu batırdıkça batırıyordu...

Derine...

Daha da derine...

"Yüzme bildiğini sanıyordum." Julian, kızın başı suyun dışına çıkana dek Scarlett'i yukarı çekti.

"Nefes al. Yavaşça," dedi Julian, nazikçe. "Bir kerede derin bir soluk almaya kalkma."

Ciğerlerindeki hava hâlâ içini yakıyor olsa da Scarlett cümle kurmayı başardı: "Beni bıraktın."

"Çünkü yüzme bildiğini sanıyordum."

"Elbisem yüzünden..." Scarlett, elbisesinin onu yine suyun dibine çektiğini hissetmesiyle susuverdi.

Julian hızlı bir soluk aldı. "Yardımım olmadan bir dakikalığına su üstünde kalabilir misin sence?"

Boştaki eliyle bir bıçak savurup, Scarlett itiraz edemeden, hatta tepki bile gösteremeden suya daldı.

Julian'ın kolunun beline dolandığını hissedene dek Scarlett için adeta bir ömür geçmişti. Peşinden, Julian'ın bıçağının ucu, Scarlett'in göğsüne dayandı. Denizci, genç

kızın kalçalarının tam ortasına denk gelecek şekilde, midesine doğru keskin bir hat çizerek korsesini yırtarken, Scarlett'in soluğu kesildi. Delikanlının Scarlett'i belinden saran kolları sıkılaştı; aynı anda Scarlett'in yüreği sıkıştı. Daha önce hiçbir delikanlıyla böyle bir pozisyonda durmamıştı. Onu yalnızca üstüne yapışan ıslak kombinezonuyla bırakarak, ağır elbisesini parçalara ayırıp bedeninden çıkarırken Julian'ın neler gördüğünü ya da neler hissettiğini düşünmemeye çalıştı.

Scarlett'in suratına sular sıçratarak yüzeye çıkan Julian hızla derin bir soluk aldı.

"Artık yüzebilir misin?" Sözleri öncekilere nazaran daha zorlanarak çıkmıştı.

"Ya sen?" diye sordu Scarlett, boğuk bir sesle; zar zor konuşuyordu. Az önce son derece özel bir şeyler yaşanmış gibi geliyordu ona ya da belki yalnızca kendisi için gergin bir durumdu. Denizcinin birçok kızı türlü durumlarda çıplak görmüş olabileceği geldi aklına.

"Enerjimizi konuşarak boşa harcıyoruz." Julian yüzmeye başladı; bu kez kızın yakınında kalmıştı. Scarlett bunun nedeninden emin değildi; kızın güvenliğinden endişe ettiği için mi yakınında duruyordu, yoksa kıza yardım ettiği için güçsüz mü düşmüştü?

Scarlett okyanusun onu hâlâ alaşağı etmeye uğraştığını hissedebiliyordu ama artık, üzerinde ağır bir elbise olmadığından, onunla mücadele edebiliyordu. Sueños'un pırıltılı pembe sahiline Julian'la aynı anlarda vardı. Kum, yakından daha da kabarık görünüyordu. Scarlett'in yeni izlenimlerine göre bu şey hem daha kabarık hem de kumdan çok kar gibiydi. Trisda'da gördüğü kardan daha da

kar gibiydi üstelik. Yeryüzüne inmiş sihirli beyaz bulutlar, tüm sahil boyunca buzdan bir halı gibi uzanıyordu.

Tamamı esrarengiz bir biçimde el değmemiş haldeydi.

"Sakın şimdi benden vazgeçme." Scarlett'in elini yakalayan Julian, onu mükemmel beyaz tepeciklere doğru çekti. "Haydi, yola devam etmemiz gerek."

"Bekle..." Scarlett insanı donduran kara bir kez daha göz gezdirdi. Ona hâlâ krema süslemeli pastayı anımsatıyordu. Pastane vitrinlerinde gördüğü, mükemmel şekilde hazırlanmış, pürüzsüz türden ve üzerinde Tella'nın ayaklarının boyutunda hiçbir iz olmayan pastaları.

"Kız kardeşim nerede?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Adanın puslu bulutları sürüklenip güneşi kapattı ve sahil boyunu gri-mavi gölgelerden bir sisin içine aldı. Scarlett'in ayaklarının dibinde bembeyaz, el değmemiş karın menekşe rengi parıltıları göz kırpmıyordu artık; sanki bir sırdan haberdar gibilerdi.

"Tella nerede?" diye tekrarladı Scarlett.

"Onu sahilin farklı bir tarafına bırakmış olmalıyım." Julian tekrar Scarlett'in eline doğru uzandı ama genç kız elini geri çekti. "Yola devam etmeliyiz yoksa ikimiz de donacağız. Önce bir ısınalım, sonra kız kardeşini buluruz."

"Ya o da soğuktan donuyorsa? Don-n-na-tella!" diye haykırdı Scarlett, takırdayan dişlerine rağmen. Ayak parmaklarının altındaki kar ve soğuktan donan tenine yapışan ıslak kumaş, Tella'nın bir oğlanla ilk kez öpüşmesinin ardından, bunu öğrenen babalarının Scarlett'i dışarıda uyumaya zorladığı o geceden daha fazla üşümesine sebep oluyordu. Yine de Scarlett, kız kardeşini bulmadan oradan ayrılmayacaktı. "Donatella!"

"Nefesini boşa harcıyorsun." Sırılsıklam ve tişörtsüz

haliyle Julian, Scarlett'e dik dik bakarken, her zamankinden daha da tekinsiz görünüyordu. "Kardeşini adaya bıraktığımda üstü başı kuruydu. Üstünde bir palto ve eldivenleri vardı. Şu an her neredeyse, donacak değil ama eğer burada kalmaya devam edersek biz donacağız. Şu ağaçların arasında her ne varsa oraya gitmemiz gerek."

Sahilin kar örtüsünün kalın yeşil ağaçlarla kesiştiği hattın ötesinde, gün batımı turuncusunda bir duman sarmalı gökyüzüne doğru dönerek hareketlendi. Scarlett tüm bunların daha bir dakika öncesine kadar orada olmadığına yemin edebilirdi. Ağaç gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Trisda'daki cılız çalıların aksine, tüm bu ağaç gövdeleri, karın eşlik ettiği yeşil-mavi yosunlarla kaplı, birbirlerine doğru eğilip bükülmüş kalın örgüleri andırıyordu.

"Hayır..." diyerek titredi Scarlett. "Biz..."

"Etrafta bu halde dolanıp duramayız," diyerek sözünü kesti Julian. "Dudakların morarmaya başladı. Dumanın yerini bulmalıyız."

"Umurumda değil. Eğer kız kardeşim hâlâ dışarıda bir yerlerdeyse..."

"Kız kardeşin muhtemelen oyunun girişini bulmaya gitmiştir. Caraval'a girmek için sadece günün sonuna kadar vaktimiz var ki bu da dumanı takip etmemiz ve kız kardeşinle aynı şeyi yapmamız gerektiği anlamına geliyor." Ardından Julian, çıplak ayaklarıyla karı ezerek, sert adımlarla ilerlemeye başladı.

Scarlett'in gözleri, el değmemiş sahili son bir kez daha kolaçan etti. Tella sabırla –ya da sabırsızca– bekleme konusunda asla iyi olmamıştı. Ama eğer Caraval'a girdiyse, neden ona dair hiçbir iz yoktu etrafta?

Scarlett, istemeye istemeye Julian'ı ormana doğru takip etti. Artık tümüyle hissizleşmiş olan ayak parmaklarına çam iğnesi parçacıkları batarken, karın yerini kestane rengi toprak bir yol aldı. Kendi ayakları yerde derin ayak izleri bırakıyor olmasına rağmen, Tella'nın topuklu botlarından hiçbir iz yoktu.

"Muhtemelen sahilden farklı bir yol izlemiştir." Julian'ın dişleri takırdamıyordu ama kahverengi teni, ağaçların çarpık gölgeleriyle uyumlu bir şekilde, çivit mavisi tonu almaya başlamıştı.

Scarlett ona karşı çıkmak istiyor olsa da kıyafetinin ıslak kumaşı artık buz tutmaya başlamıştı. Orman, sahil hattından çok daha soğuktu. Soğuktan donan kollarını göğsünde birleştirdi ama bu hareketi, titremesini arttırmaktan başka işe yaramadı.

Julian'ın suratından bir endişe ifadesi geçiverdi. "Seni sıcak bir yerlere götürmeliyiz."

"Ama kız kardeşim..."

"Kız kardeşin oyuna çoktan girmeyi başaracak kadar zeki. Burada donacak olursan onu bulamazsın." Julian bir kolunu Scarlett'in omzuna doladı.

Genç kız kaskatı kesildi.

Delikanlının kara kaşları, gücenmiş bir biçim aldı. "Yalnızca seni sıcak tutmaya çalışıyorum."

"Ama sen de donuyorsun..." *Ve neredeyse çıplaktı da.*

Scarlett tökezleyerek ondan uzaklaştı; bu sırada orman da son bulmuş ve yumuşak toprağın yerini cilalı deniz camı kadar pürüzsüz, yanar döner taşlarla döşenmiş daha düzgün bir yol almıştı. Parke taşlı yol, Scarlett'in görebildiğinin ötesine uzanıyor, birbiriyle kesişen sokak-

lardan oluşan bir labirente yayılıyordu. Hepsinde de birbiriyle uyumsuz, yuvarlak hatlı, mücevher ya da pastel tonlarında boyanmış ve birbirinin üstüne dengesiz bir şekilde yerleştirilmiş şapka kutuları gibi dükkânlar sıralanıyordu.

Büyüleyici ve etkileyiciydi ama aynı zamanda, doğal olmayan bir şekilde durgundu. Tüm dükkânlar kapalıydı ve çatıların üzerinde, unutulmuş masal kitaplarının üzerindeki tozlar misali kar yığınları vardı. Scarlett burasının ne tür bir yer olduğunu bilmiyor olsa da Caraval'ı böyle hayal etmemişti doğrusu.

Gün batımı dumanı havada dalgalanmaya devam ediyordu ama hâlâ sahilden göründüğü kadar uzakta gibiydi.

"Yola devam etmeliyiz, Kızılcık," diyerek, onu tuhaf caddeden ilerlemeye zorladı Julian.

Soğuk halüsinasyon görmesine mi neden oluyordu, yoksa aklında bir sorun mu vardı; Scarlett bilemiyordu ama şapka kutusu şekilli dükkânların tuhaf derecede sessiz olmasının ötesinde, bir de tabelaları tamamen anlamsızdı. Her birinde farklı dilde yazılar vardı. Bazılarında *Gece Yarısı Bir Ara Açık* yazıyordu. Bir başkasına *Dün Tekrar Gelin* yazılmıştı.

"Neden her şey kapalı?" diye sordu. Kelimeler ağzından hassas soluklarla çıkmıştı. "Ve herkes nerede?"

"Sadece yola devam etmeliyiz. Sakın durma, yürümeye devam et. Sıcak bir yer bulmalıyız." Julian, Scarlett'in ömründe gördüğü en tuhaf dükkânları geçerek hızla ilerledi.

Dükkânlarda içi doldurulmuş kargalarla süslü melon şapkalar gördü Scarlett. Şemsiye kılıfları. İnsan dişleriyle süslü kadın saç bantları. İnsanların ruhlarındaki

karanlığı yansıtan aynalar. Soğuk kesinlikle Scarlett'in gözleriyle oynuyor olmalıydı. Julian'ın haklı çıkmasını ve Tella'nın sıcak bir yerde olmasını umdu. Bir yandan da kız kardeşinin bal sarısı saçlarının bir parçası gözüne çarpar diye etrafı taramaya, canlı kıkırtılarının yankılarını duymak için çevreye kulak kabartmaya devam ediyordu ama dükkânları hepsi de boş ve sessizdi.

Julian kapı kollarından bazılarını açmayı denedi ama hiçbiri kımıldamadı bile.

Terk edilmiş dükkân sıralarından bir sonraki, bir dizi fantastik şey satmakla böbürleniyordu. Kayan yıldızlar. Dilek yetiştirme tohumları. Odette'in Gözü isimli dükkân, geleceği gösteren gözlükler satıyordu (*Hem de dört farklı renk seçeneğiyle*). "Bende bunlardan olsa hoş olurdu," diye mırıldandı Scarlett.

Odette'in dükkânının yanındaki kapıda asılı duran afişte, dükkân sahibinin, sorunlu hayal güçlerini onarabildiği iddia ediliyordu. Afiş, düşler ve kâbuslar şişelerinin, bir de *gündüz kâbusları* yazan şişelerin üzerinde dalgalanıyordu. Scarlett, kahverengi saçlarında buz saçakları oluşmaya başladığı an, kendisinin de bir gündüz kâbusu yaşadığını düşündü.

Yanında duran Julian bir küfür savurdu. Şapka kutusu şekilli dükkânlar birkaç sıra daha uzanıyordu ve onların ötesinde, dumanın çıktığı yer neredeyse görülebiliyordu. Gökyüzüne yükselen duman şimdi, içinde bir gözyaşı damlası olan bir yıldıza ve o yıldızın içinde durduğu bir güneşe dönüşüyordu; bu, Caraval sembolüydü. Ama soğuk Scarlett'in kemiklerine ve dişlerine öyle bir işlemişti ki, göz kapakları dahi buz tutmaya başlamıştı.

"Dur-şu-ra-ya-bak!" Tir tir titreyen eliyle Scarlett, Julian'a Casabian Saatleri dükkânını gösterdi. Başta, pirinç pencere çerçevesinin onu yanılttığını sanmıştı ama camın arkasında, saat sarkaçlarının, ağırlıklarının ve parlak ahşap kabinlerin ötesinde, bir şömine alev alev yanıyordu. Ve kapıdaki tabelada da *Daima Açık* yazıyordu.

Dükkândan içeri dalan donmuş ikiliyi tik takların, guguklu saat kuşlarının, saniye ibrelerinin ve kurma dişlilerinin oluşturduğu bir koro karşıladı. Scarlett'in uzuvları, dükkânın ani sıcaklığı karşısında karıncalanırken, içine çektiği ısınmış hava da ciğerlerini yakmıştı. Buz tutmuş ses tellerinden çıkan çatlak bir ses tonuyla "Kimse var mı?" diye seslendi.

Tik tak.

Tak tik.

Yalnızca dişliler ve çarklılar karşılık verdi.

Dükkânın tıpkı bir saat kadranı gibi yuvarlak bir şekli vardı. Zemin, farklı tarzda rakamlardan oluşan mozaik karolarla kaplıydı ama bir yandan da hemen her yüzey türlü saatle kaplıydı. Kimi ters yönde dönüyor kimininse çarkları ve kolları açıkça görünüyordu. Bunlardan bazıları arka duvarda saat ilerledikçe bir araya gelen yapboz parçaları gibi hareket ediyordu. Geniş odanın merkezinde duran kalın camdan kilitli bir kutu, içinde zamanın geriye doğru döndüğü bir cep saati tutuyordu. Başka zaman olsa Scarlett'in merakını uyandırabilirdi bu ama o sırada tek umursadığı, şömineden yayılan sıcağın kuvvetli olduğu etki alanına yaklaşmaktı.

Şöminenin önünde büyük bir memnuniyetle eriyip bir su birikintisine dönebilirdi.

Julian şömine ızgarasını çekti ve yakınlardaki bir ocak demiriyle şöminedeki kütüklerin ateşini canlandırdı. "Giysilerimizi çıkarmalıyız."

"Ben..." Scarlett tam itiraz edecekti ki, Julian'ın gül ağacından yapılmış ayaklı duvar saatlerinden birine yönelince durdu. Saatin her iki yanında birer çift bot duruyordu ve iki taraftaki alınlıklara kıyafet dolu askılar asılmıştı.

"Görünüşe göre, *birisi* sana göz kulak oluyor gibi." O alaycı iniş çıkışlar, Julian'ın ses tonuna geri dönmüştü.

Giysilere doğru yaklaşırken Scarlett onu duymazdan gelmeye çalıştı. Giysilerin yanında varaklı bir masa duruyordu ve masanın üstünde ay saatlerinin yanı sıra kırmızı güllerle dolu kıvrımlı bir vazo ve vazonun yanında da içinde incirli ekmek, tarçın çayı ve bir not olan bir tepsi vardı.

Scarlett Dragna ve eşlikçisine;
Gelebilmenize çok sevindim.
Legend

Scarlett'e Trisda'dan gelen mektup gibi bu not da aynı altın kenarlı kâğıdın üzerine yazılmıştı. Scarlett, Legend'ın diğer tüm misafirleri için aynı zahmete girip girmediğini merak etti. Kendisinin özel olduğuna inanmak Scarlett için zor olsa da Caraval Ustası'nın gelen her ziyaretçiye kişiye özel karşılama notları ve kan kırmızısı güller sunduğuna da inanmakta zorlanıyordu.

Julian hafifçe öksürdü. "Müsaade eder misin?" Denizci, Scarlett'in üzerinden uzanıp koca bir ekmek dilimi

kopardı ve kendisi için hazırlanmış olan kıyafetleri asılı durdukları yerden hızla çekip aldı. Ardından, pantolonunu tutan kemeri çözmeye koyuldu. "Yoksa umursamıyorum diye soyunmamı mı izleyeceksin?"

Utanca boğulan Scarlett hemen başka yöne baktı. Bu oğlanın hiç mi hiç terbiyesi yoktu.

Scarlett'in de üstünü değiştirmesi gerekiyordu ama güvenli bir şekilde gizlenebileceği hiçbir yer yoktu. Oraya vardıklarından bu yana odanın küçülmüş olmasına imkân yoktu ama Scarlett şimdi, mekânın gerçekte ne kadar küçük olduğunu görebiliyordu. Kendisiyle giriş kapısı arasında üç metreden az bir mesafe vardı. "Sırtını dönersen, ikimiz de üstümüzü değiştirebiliriz."

"Birbirimize dönükken de üstümüzü değiştirebiliriz." Julian'ın ses tonunda şimdi de hınzır bir tebessüm vardı.

"Demek istediğim bu değildi," dedi Scarlett.

Julian kısık sesle kıkırdasa da Scarlett dönüp ona baktığında, sırtını kıza dönmüş olduğunu gördü. Delikanlıya bakmamaya çalıştı. Bedeninin her bir santimi, tıpkı göğsü gibi kaslıydı. Ama Scarlett'in dikkatini çeken sadece bu değildi. Kürek kemiklerinin arasındaki belirgin bir yara izi görüntüsünü bozuyordu; beline doğru uzanan iki tane daha vardı. Sanki birisi onu tekrar tekrar bıçaklamış gibi görünüyordu.

Scarlett hızla kesilen soluğunun sesini bastırdı ve kendini birden suçlu hissetti. Ona bakmaması gerekirdi. Kendisi için hazırlanmış giysileri alelacele aldı ve üstünü değiştirmeye odaklandı. Oğlanın başına neler gelmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Kendisi de bedenindeki yara izlerini başkası görsün istemiyordu ne de olsa

Babası çoğunlukla bedeninde yalnızca morluklara neden olurdu ama yine de yıllar boyunca, o morlukları kimseler görmesin diye, hizmetkârların yardımı olmadan kendi başına giyinmişti hep. Şimdi, bu deneyiminin işe yarayabileceğini düşündü ama Legend'ın onun için bıraktığı elbise zaten yardım gerektirmeden giyilebilecek türden, hatta basmakalıp, hayal kırıklığı yaratan türden bir şeydi. Caraval giysilerini hiç de böyle hayal etmemişti. Korse yoktu. Elbisenin kumaşı hiç de cazip durmayan bir bej tonundaydı ve düz bir eteği vardı. Ne iç eteği ne astarı ne de tarlatanı bulunuyordu.

"Artık önüme dönebilir miyim?" diye sordu Julian. "Önceden görmediğim bir şey yok nasıl olsa."

Scarlett'in aklına ansızın oğlanın, elbisesini keserken belini sımsıkı tutuşu geliverdi ve bu düşünce, göğüs kemiğinden kalçalarına kadar tatlı bir şekilde ürpermesine neden oldu. "Hatırlattığın için sağ ol."

"Senden bahsetmiyordum ki. Zaten görebildiğim yalnızca senin..."

"Durumu daha iyi bir hale getirmiyor bu dediklerin. Ama artık önüne dönebilirsin," dedi Scarlett. "Botlarımı bağlıyorum."

Scarlett başını kaldırıp baktığında, Julian'ın tam önünde durduğunu gördü. Legend'ın ona bıraktığı kıyafetler kesinlikle gösterişsiz değildi.

Scarlett'in gözleri, oğlanın boynundaki gece mavisi kravattan onu içine soktuğu ve üzerine tam oturan şarap rengi yeleğe kadar onu baştan aşağı bir süzdü. Koyu mavi bir frak, genç adamın güçlü omuzlarını ve dar belini ortaya seriyordu. Denizcinin eski halini anımsatan tek

şey, ince hatlı pantolonunun kalçasından sallanan bıçak kayışıydı.

"Sen... farklı görünüyorsun," dedi Scarlett. "Daha yeni kavgadan çıkmış gibi bir halin yok artık."

Julian, sanki kızdan iltifat almışçasına dikleşti; bunun üzerine Scarlett, sözlerinin iltifat içerip içermediği konusunda tereddüde düştü. Böylesine sinir bozucu birinin mükemmele bu denli yakın görünmesi ona hiç de adil gelmiyordu. Yine de tüm o havalı giysilerine rağmen, Julian hâlâ bir centilmen gibi görünmekten çok uzaktı. Bunun sebebi yalnızca tıraşsız suratı ya da kahverengi saçlarının karışık dalgaları da değildi. Julian'da, Legend'ın kostümleriyle dizginlenemeyecek türden vahşi bir şeyler vardı. Yüzünün hatlarındaki sivrilik, kahverengi gözlerindeki kurnaz bakış... Tüm bunları görünmez kılmaya ne bir kravat yeterdi ne de... bir cep saati mi?

"Sen onu çaldın mı yoksa?" diye sordu Scarlett.

"Ödünç aldım," diyerek onu düzeltti Julian; bir yandan da saatin zincirini parmağına doluyordu. "Tıpkı senin de üzerine geçirdiğin kıyafetler gibi." Kıza bakıp başını onaylarcasına salladı. "Biletleri neden *sana* gönderdiğini anlayabiliyorum."

"Bu da ne dem..." Aynalı bir saatteki yansımasını gören Scarlett'in sözü yarım kaldı. Şimdi, üzerinde sıkıcı yavanlıkta renk tonları yoktu; elbisesi canlı bir kiraz kırmızısıydı; yani, cazibenin ve sırların rengi. Şık bir fiyonk dizisi, onunla uyumlu fırfırlı bir tarlatanın belirginleştirdiği, açık yakalı ve vücuda oturan üst kısmın ortasından aşağıya uzanıyordu. Elbisenin eteği fistoluydu, bedenine tam oturuyordu; kiraz kırmızısı ipek ve tül ile bir parça

siyah dantelin eklendiği farklı türdeki beş ince kumaş katmanından oluşuyordu. Ayağındaki botlar bile değişmişti: mat kahverengiden birbiriyle uyumlu siyah deriyle dantelin zarif bir kombinasyonuna dönüşmüştü.

Scarlett, bunun aynanın bir numarası ya da bir ışık oyunu olmadığına emin olabilmek için elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. Belki de önceden elbisenin rengini donuk bulmasının sebebi soğuktan beyninin donmasıydı. Ama Scarlett, için için biliyordu ki, bunun tek bir açıklaması vardı. Legend ona sihirli bir elbise vermişti.

Bu türden sihir ancak masallarda gerçek olurdu ama bu elbise, Scarlett'i ne düşüneceğini bilmez bir halde bırakacak kadar gerçekti. İçindeki çocuk bu elbiseye bayılmıştı; yetişkin Scarlett ise –sihirli olsun olmasın– elbisenin içinde kendini tam anlamıyla rahat hissettiğinden emin değildi. Babası böylesine göz alıcı bir şey giymesine asla izin vermezdi ve o sırada babası yanında olmasa bile, dikkat çekmek hâlâ Scarlett'in arzuladığı şeyler arasında yoktu.

Scarlett, genelde bunu gizlemekten hoşlanıyor olsa da güzel bir kızdı. Annesinden aldığı kalın koyu renk saçlarını bronz teni tamamlıyordu. Tella'nınkinden daha oval olan yüzünde ufak bir burun ve büyüklüğü yüzünden daima çok fazla şeyi belli ettiğini düşündüğü kocaman ela gözler vardı.

Bir an için, sönük renkli bir giysi giyiyor olmayı dileyecek gibi oldu. Çirkin giysiler giyen kızları kimse fark etmezdi. Belki böyle düşünse, elbisesi tekrar değişebilirdi. Ancak, basit kesimli ve daha sade renkli bir şeyler hayal etse de kiraz rengi elbise, tüm parlaklığı ve sıkılığıyla,

Scarlett'in gizlemeyi tercih edeceği vücut kıvrımlarına sarınmış halde kalmıştı.

Aklına Julian'ın imalı lafları geldi: *Biletleri neden sana gönderdiğini anlayabiliyorum.* Scarlett endişelenmişti. Babasının Trisda'daki ölümcül oyunlarından kaçmanın bir yolunu bulduğunu sanırken, kendini yeni bir oyun tahtasının iyi giydirilmiş bir parçası olarak mı bulmuştu yoksa?

"Kendine yeterince hayran olduysan," diye söze girdi Julian; "bulmaya pek hevesli olduğun şu kız kardeşini arayalım mı?"

"Senin de onun için benim kadar endişelendiğini düşünüyordum," dedi Scarlett.

"O halde, beni gözünde büyütmüşsün demektir." Julian kapıya yöneldiği anda, odadaki saatlerin tümü ötmeye başladı.

"O taraftan çıkmak istemezsin," dedi yabancı bir ses.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dükkândan içeri giriveren aşırı tombul adamın kendisi de biraz saati andırıyordu. Kara ve yuvarlak suratındaki bıyığın uçları adeta bir saatin yelkovanıyla akrebi gibiydi. Parlak kahverengiden redingotu Scarlett'e cilalı ahşabı anımsatıyordu; pirinçten pantolon askı kilitleri ise zemberekleri.

"Hırsızlık etmiyorduk," dedi Scarlett. "Biz..."

"Sen yalnızca kendi adına konuşmalısın." Adam, kıstığı gözlerini Julian'a dikerken, bariton sesi birkaç oktav düşmüştü.

Babasıyla uğraşırken edindiği deneyimden Scarlett, suçlu görünmemenin en doğrusu olduğunu öğrenmişti.

Julian'a bakma.

Yine de ona bakmadan duramamıştı.

"Biliyordum!" dedi adam.

Julian, kızı kapıya doğru itecekmiş gibi, Scarlett'e uzandı.

"Ah, hayır! Kaçmayın! Şaka yapıyordum sadece," dedi yabancı. "Ben Casabian değilim, dükkânın sahibiyim!

Adım Algie ve ceplerinizin hepsi saat dolu olsa da umurumda değil."

"O halde, gitmemize neden engel oluyorsun?" Julian'ın elleri kemerindeydi ve bir tanesi, bıçağına uzanıyordu.

Algie, "Bu oğlan biraz paranoyak galiba, değil mi?" diyerek Scarlett'e döndü ama genç kız da tıpkı Julian gibi adaçayının gri-yeşil tonlarında bir şüphe hissediyordu. Sadece Scarlett'e mi öyle geliyordu, yoksa duvardaki saatler öncekinden daha mı hızlı dönmeye başlamıştı?

"Haydi," dedi Scarlett, Julian'a. "Tella şimdiye kadar bizim için meraktan deliye dönmüştür bile."

"Aradığın kişi her kimse, onu böyle daha hızlı bulursun." Algie gül ağacından ayaklı duvar saatine doğru ilerledi, saatin cam kapağını açtı ve ağırlıklarından birini çekti. Bunu yapmasıyla, duvardaki metalik yapboz saatler hareketlenerek değişti. *Klik. Klak.* Saatlerin parçaları birbirlerinin üstüne geçiverdi ve kulp yerine dişli bir çarkı olan muazzam bir kırkyama tipi kapı şeklini alıverdi.

Algie bir kolunu abartılı bir şekilde salladı. "Bugüne özel! Kelepir bir fiyat karşılığında, Caraval'ın göbeğine kısa yoldan uzanan bu girişi ikiniz birden kullanabilirsiniz."

"Bunun sadece senin bodrumuna inen bir kapı olmadığını nereden bilelim?" diye sordu Julian.

"Yani şimdi bu, kilere açılan bir kapıya mı benziyor? Tüm duyularınla bak." Algie kapının dişli çarkına dokunur dokunmaz, dükkândaki tüm saatler susuverdi.

"Dükkândan diğer yönde çıktığınız takdirde soğuğa gömülürsünüz ve ayrıca, her halükârda geçitleri de aşmanız gerekecek. Bu yol sayesinde o kıymetli vaktinizi

harcamamış olursunuz." Kapının kulpunu bıraktı ve tüm saatler tekrar harekete geçti.

Tik tak. Tak tik.

Scarlett, Algie'ye pek inanmış sayılmazdı ama duvardaki o geçide dair sihirli bir şeyler olduğu apaçık da ortadaydı. Üzerindeki elbise gibiydi biraz; çevresindeki her şeyden daha fazla yer kaplar gibi bir hali vardı. Ayrıca bu, Caraval'a giden bir kestirmeyse, kız kardeşini de daha çabuk bulabilirdi. "Bize ne kadara mal olur?"

Julian'ın kara kaşları havaya kalktı. "Adamın teklifini cidden değerlendiriyor musun yani?"

"Bizi kız kardeşime daha hızlı götürecekse, neden olmasın?" Scarlett, denizcinin tüm kestirmelere balıklama atlamasını beklerdi oysa. Ama bunun yerine, delikanlı etrafa gergin bakışlarla göz gezdiriyordu. "Sence kötü bir fikir mi?" diye sordu Scarlett.

"Bence uzaktan gördüğümüz o duman, Caraval'ın girişini gösteriyor ve ayrıca, paramın cebimde kalmasını yeğlerim," diye karşılık veren Julian, ön kapıya uzandı.

"Ama daha bedelinin ne olduğunu öğrenmediniz bile," dedi Algie.

Tek bir saniye ibresi hareketine yetecek kadar bir süre için duraklayan Julian, Scarlett'e hızlıca baktı. Gözlerinde anlaşılması zor bir şeylerin işareti vardı. Julian tekrar konuştuğunda, Scarlett onun sesinin son derece gergin olduğuna yemin edebilirdi. "Ne istersen onu yap, Kızılcık. Ama şu dost tavsiyeme de kulak ver; o dolaptan içeri girdiğin takdirde, kime güveneceğine dikkat et. Buradaki insanların çoğu, göründükleri kişi değildir." Denizcinin dükkândan çıkmasıyla bir çan çaldı.

Scarlett onun sonsuza dek yanında kalmasını beklemiyordu tabii ama bu ani ayrılışı da kızı epey ürkütmüştü.

Kız, oğlanı takip etmeye yeltenince, "Bekle!" diye seslendi Algie. "Bana inandığını biliyorum. Şimdi, o oğlanı takip edip senin adına karar vermesine izin mi vereceksin? Yoksa seçimini kendi başına mı alacaksın?"

Scarlett oradan derhal çıkması gerektiğini biliyordu. Eğer acele etmezse, denizciyi asla bulamazdı ve sonra da tamamen bir başına kalırdı. Ancak, "seçim" kelimesi duraksamasına neden olmuştu. Babası daima ona ne yapması gerektiğini buyurduğundan, herhangi bir seçim yapma fırsatı nadiren Scarlett'in eline geçerdi. Ya da belki, çocukluk düşlerini tümüyle kaybetmeyen içindeki o parçanın Algie'ye inanmak istemesi onu durdurmuştu.

Kapının nasıl da rahatlıkla şekil aldığını ve Algie'nin tuhaf kulpa dokunmasıyla tüm saatlerin nasıl sessizleştiğini düşündü. "İlgileniyor olsam bile," dedi Scarlett; "hiç param yok ki."

"Ya istediğim şey para değilse?" Algie, bıyıklarının uçlarını düzleştirdi. "Teklif ettiğim şey bir takastı. Yalnızca sesini ödünç almak istiyorum."

Scarlett, ansızın içinden yükselen titrek kahkahayı bastırdı. "Bu pek de adil bir takasa benzemiyor." *Hem zaten ses, başkalarının ödünç alabildiği bir şey miydi ki?*

"Sesini sadece bir saatliğine istiyorum," dedi Algie. "Oyuna katılmak için dumanı takip etmeye kalkacak olursan, eve ulaşman da bu kadar sürer zaten. Ama ben sana doğrudan oyuna açılan bir kapı sunuyorum." Cebinden bir saat çıkardı ve akreple yelkovanı en tepede üst üste getirdi. "Evet de ve bu alet sesini altmış dakikalığı-

na alsın, kapım da seni Caraval'ın tam kalbine çıkarsın."

Kız kardeşini hemen bulabilirdi.

Ama ya adam yalan söylüyorsa ne olacaktı? Ya sesini bir saatten fazla süreliğine alacak olursa? Scarlett henüz tanıştığı bir adama güvenme konusunda hiç de rahat değildi; Julian'ın ikazından sonra, bu konuda kendini iyice rahatsız hissetmeye başlamıştı. Sesini kaybetme fikri de onu aynı derecede dehşete düşürüyordu. Haykırışları, babasının Tella'yı incitmesini asla engelleyememişti ama en azından Scarlett bağırabilmişti. Ve şimdi sesini verir de herhangi bir şey olursa, tümüyle çaresiz kalabilirdi. Tella'yı uzaktan görecek olursa, ona seslenemeyecekti. Peki, ya Tella onu geçitte bekliyorduysa?

Scarlett yalnızca temkinli davranarak hayatta kalmayı biliyordu. Babasının yaptığı anlaşmaların maddeleri arasında daima bahsetmeden geçtiği korkunç bir şeyler olurdu. Scarlett o sırada öyle bir şey olma riskini göze alamazdı.

"Şansımı normal girişten yana deneyeceğim," dedi.

Algie'nin bıyıkları sarktı. "Senin kaybın. Kelepir bir teklifi kaçırdın." Saatin kırkyama kapısını çekerek açtı. Bu sırada Scarlett, diğer taraftı bir anlığına görebilmişti: eriyen limonlar ve yanan şeftalilerden oluşan, ihtiraslı bir gökyüzü. Cilalı mücevher taşları gibi parıldayan incecik nehirler. Kahkahalarla gülen bir kız ve bal rengi kıvır kıvır bukleleri...

"Donatella!" Scarlett telaşla kapıya koştu ama daha parmakları metale temas dahi edemeden, Algie kapıyı kapattı.

"Hayır!" Scarlett dişli çarkı kavrayıp çevirmeye yeltendi ama kulp, ansızın küle dönerek ayaklarının dibindeki

karanlık bir karoya dökülüverdi. Yapboz parçalarının ta ki artık bir kapı şekli oluşturmayana dek birbirlerinden ayrılıp değişmesini çaresizlik içinde izledi Scarlett.

O takası yapmış olabilirdi. Tella olsa kesin yapardı. Scarlett, kardeşinin içeriye aslında böyle girmiş olduğunu fark etti. Tella asla gelecekten ya da doğacak sonuçlardan endişe etmezdi; bunu onun yerine yapmak Scarlett'in işiydi. Şimdi, Tella'nın kesin olarak Caraval'da bulunduğunu öğrendiği için rahatlaması gerekirken Scarlett, kız kardeşinin ne tür belalarla karşılaşacağından endişe ediyordu. Orada, kız kardeşinin yanında olması gerekirdi. Ama artık Julian'ı da kaybetmişti.

Casabian'ın dükkânından telaşla çıkan Scarlett sokağa koştu. Dükkânın içinde hissettiği sıcaklık anında yok olup gitmişti. Orada epey uzun süre kaldığı hiç aklına gelmemişti ama sabah saatleri çoktan geçmiş, öğleden sonra gelmişti bile. Şapka kutusu şekilli dükkânlar şimdi kurşuni gölgelerin kargaşası altında karanlığa gömülmüştü.

Adada zaman daha hızlı akıyor olmalı. Scarlett gözünü kırptığı anda gökyüzünde yıldızların belirmesinden korkuyordu. Tella ve Julian'dan ayrı düşmekle kalmamış, bir de değerli dakikalarını boşa harcamıştı. Gün neredeyse bitmek üzereydi ve Legend'ın davetiyesinde, Caraval'ın ana geçidinden içeri girebilmek için ancak gece yarısına kadar vakti olduğu yazıyordu.

Scarlett'in elbisesi örtmediği için açıkta kalan bileklerine soğuk beyaz parmaklarını saran rüzgâr, kızın kollarının arasında dolanıyordu. "Julian!" diye bağırdı Scarlett, umutla.

Ama eski yol arkadaşından hiç iz yoktu. Tamamen ya-

payalnızdı. Oyunun henüz başlayıp başlamadığına emin değildi ama daha şimdiden oyunu kaybediyor gibi hissediyordu kendini.

Bir an için yaşadığı panikle, dumanın da kaybolduğunu sandı ama sonra, dumanı tekrar gördü. Kitap dükkânlarının ötesinde, Scarlett'in o güne dek gördüğü en büyük evlerden birinin üstündeki devasa bir tuğla bacadan çıkan tatlı kokulu halkalar hâlâ gökyüzüne yükseliyordu. Ev dört katlıydı, zarif kuleleri, balkonları ve beyaz bahçe çiçekleri, kızıl-mor renkli gelincikler, turunç tonlarında aslanağızları gibi parlak, güzel şeylerle dolu çiçek sandıkları vardı. Hepsi de tekrar yağmaya başlayan kardan azıcık bile etkilenmemiş görünüyordu.

Scarlett hemen eve doğru koştu; basamaklar yaklaşırken yeni bir ürperti sardı Scarlett'i ve bembeyaz kar fırtınasından yükselen kısık sesli bir fısıltı işitti. "Ayaklı duvar saati teklifini kabul etmemişsin, ha?"

Scarlett olduğu yerde sıçrayıverdi.

"Korkmana gerek yok, Kızılcık; sadece benim." Julian, güneş batar batmaz, yakınlardaki bir binanın gölgelerinden çıkıp belirivermişti.

"Neden hâlâ içeri girmedin?" diye sordu Scarlett, kuleli evi göstererek. Artık yalnız başına olmadığı için rahatlamış olsa da denizciyi tekrar gördüğü için de biraz gerilmişti. Julian, birkaç dakika önce saat dükkânından aceleyle çıkmıştı, simdiyse dünyanın tüm zamanlarına sahipmişçesine aylak aylak yürüyerek Scarlett'e yaklaşıyordu.

Ses tonu sıcak ve dostaneydi. "Belki senin ortaya çıkmanı bekliyorumdur, olamaz mı?"

Ama Scarlett, Julian'ın orada öylece dikilip kendisi-

ni beklediğine inanmakta zorlanıyordu; özellikle de onu dükkânda ansızın terk edip gidişinden sonra. Denizcinin ona söylemediği bir şeyler vardı. Ya da belki, Tella'yı saat dükkânında kaybettiği için Scarlett paranoyaklaşmıştı. Kendi kendine, kız kardeşine yakında kavuşacağını söyleyip duruyordu. Ama ya içeri girdiklerinde onu bulamazlarsa ne olacaktı?

Ahşap malikâne yakından çok daha büyük görünüyordu; tahta kirişleri hâlâ uzamaya devam ediyormuşçasına gökyüzüne yükseliyordu. Yapının tamamını görebilmesi için Scarlett'in başını kaldırması gerekti. Çevresini hem haşin hem de masum şekiller alan, on beş metre uzunluğunda demir bir çit sarıyordu. Çitin şekilleri hareketli gibi, hatta bir gösteri sunar gibi görünüyordu: Haylaz oğlanlar hoplayıp zıplayan kızların peşinden koşuyordu. Kaplanlara binen cadılar ve fillerin üstüne oturan imparatorlar vardı. Kanatlı atlar iki tekerlekli savaş arabalarını çekiyordu. Ve hepsinin ortasında, üzerine gümüş tonlarda Caraval sembolü işlenmiş, kızıl renkli parlak bir afiş asılıydı.

Tella o sırada yanında olsaydı, ancak kız kardeşlerin yapabileceği şekilde, birlikte kıkırdarlardı kesin. Tella içten içe keyif alsa da etkilenmemiş görünmeye çalışırdı. Fakat yanındaki ne etkilenmiş ne de keyifli görünen yabancı denizciyle bunların hiçbiri mümkün değildi.

O gün kendisine nasıl yardım ettiğine bakılırsa, Scarlett itiraf etmeliydi ki, Julian göründüğü kadar rezil biri değildi. Fakat bir yandan da onun olduğunu söylediği gibi sıradan bir denizci olmadığından da şüpheleniyordu Scarlett. Julian geçidi şüpheci bakışlarla süzdü; onuzları

gerilmiş, sırtı kaskatı dikleşmişti. Sandalda sergilediği tüm o miskin tavırlar buhar olup uçmuştu sanki. Julian şimdi yay gibi gergindi; bir tür kavgaya hazırlanıyormuşçasına huzursuz duruyordu.

"Bence biraz daha inip bir giriş bulmaya çalışmalıyız," dedi denizci.

"Şu bayrağı görüyor musun?" dedi Scarlett. "Giriş noktamız orası olmalı."

"Hayır, bence daha aşağıda bir yerde. Güven bana."

Scarlett ona güvenmiyordu ama son falsosunun ardından kendine de güvenemiyordu. Tekrar bir başına kalmak istemiyordu. On sekiz metre kadar aşağıda bir başka bayrak buldular.

"Burası önceden olduğumuz yere tıpatıp benziyor..."

"Hoş geldiniz!"

Afişin ardından, tek tekerlekli bisikletinin üstünde pedal çeviren koyu renk tenli bir kız çıkıverdi ve Scarlett'in sözünü kesti. "Tam vaktinde geldiniz." Kız durakladı ve geçidin uç bölümlerinde asılı duran cam fenerler teker teker alev alıp aydınlandı. Parlak altın-mavi parıltılar –*çocukluk düşlerinin rengi*– diye düşündü Scarlett.

"Bunu izlemeye her seferinde bayılıyorum." Tek tekerlekli bisikletteki kız el çırptı. "Şimdi, siz güzel insanları içeri almadan önce biletlerinizi görmem gerekiyor."

Biletler. Scarlett biletleri tamamen unutmuştu. "Ah..."

"Endişelenme, aşkım. Biletler bende." Julian bir kolunu Scarlett'e dolayıp onu umulmadık biçimde yakınına çekmişti. Ve bir de Scarlett'e "aşkım" mı demişti o?

"Ayak uydur, lütfen," diye fısıldadı Julian, Scarlett'in kulağına; bir yandan da elini cebine sokmuş, iki kâğıt

parçası çıkarmaktaydı. Kâğıtların ikisi de okyanusa daldıkları için solup kırışmıştı.

İlk kâğıdın üzerinde adı yazdığından, Scarlett tek kelime etmeden durdu. Sonra, tek tekerlekli bisikletçi, öteki kâğıdı geçidin fenerlerinin ışığına doğru tuttu.

"Bu alışılmadık. Genelde isimsiz biletler görmeyiz pek."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Scarlett, ansızın kaygılanarak.

Tek tekerlekli bisikletçi dönüp Julian'a baktı ve canlı tavrını ilk kez yitirdi.

Scarlett biletlerin kendisine nasıl ulaştığını açıklayacaktı ki, Julian söze girdi; Scarlett'in omzunu onu uyarırcasına sıkıyordu. "Caraval Ustası Legend gönderdi bunu. Biz evleneceğiz. Biletleri nişanlım Scarlett'e armağan etti."

"Ah!" Tek tekerlekli bisikletçi tekrar el çırptı. "Siz ikiniz hakkında her şeyi duydum! Usta Legend'ın özel misafirlerisiniz." Scarlett'e daha yakından baktı. "Adını tanımam gerekirdi. Üzgünüm. Öyle çok isimle karşılaşıyorum ki, bazen kendi adımı bile unutuyorum." Kendi esprisine kendisi güldü.

Scarlett de kıkırdamaya uğraştı ama tek düşünebildiği, onu saran kol ve Julian'ın *nişanlı* sözcüğünü kullanmasıydı.

"Bunların elinizde olduğuna emin olsanız iyi edersiniz." Tek tekerlekli bisikletçi geçidin parmaklıklarının arasından uzanıp biletleri Julian'a iade etti. Kız, sanki söylemek istediği başka bir şey daha varmışçasına, bir anlığına gözlerini Julian'a kilitledi. Sonrasında, fikrini değiştirmiş gibi görünerek, tuhaf bakışlarını çekti ve

kırkyama yeleğinin cebine uzanıp siyah bir kâğıt rulosu çıkardı. "Şimdi, ikinizi içeri almadan önce yapmam gereken bir şey daha var." Pedalları daha hızlı çevirmeye başlayarak, süt rengi kar taneciklerini yerden havalandırdı.

"Bu, içeri girdiğinizde bir kez daha tekrarlanacak. Usta Legend herkesin bunu iki kez duymasından hoşlanıyor."

Boğazını temizleyip, sürdüğü bisikletinin tekerleklerini daha da hızlı çevirmeye koyuldu. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz Caraval'a! Yeryüzünün ve denizlerin en muhteşem şovuna! İçeride çoğu insanın bir ömür gördüğünden çok daha fazla mucizeyle karşılaşacaksınız. Sihri bir fincanda içebilir, şişelenmiş düşler alabilirsiniz. Ancak, dünyamıza tam anlamıyla adım atmadan önce, bunun tamamen bir oyun olduğunu aklınıza kazımalısınız. Bu geçidin ötesinde gerçekleşecekler sizi ister ürkütsün ister heyecanlandırsın, hiçbirinin sizi aldatmasına izin vermeyin. Hepsi bir gösteriden ibaret olsa da sizi her şeyin gerçek olduğuna inandırmaya uğraşacağız. Hayal üzerine kurulu bir dünya burası. Bu nedenle, her ne kadar ayaklarınızı yerden kesmek istiyorsak da siz siz olun, kendinizi fazla kaptırmamaya dikkat edin. Gerçekleşen düşler güzel olabilir ama kişi uyanmadığı takdirde o düş, kâbusa da dönebilir."

Kız sustu ve pedalları giderek daha da hızlı çevirmeye başladı ta ki tekerleğin telleri Scarlett'in gözlerinin önünde ortadan kaybolana ve dövme demirden kapının kanatları açılana dek.

"Oyun oynamak için buradaysanız, şu yoldan gitmeniz lazım." Kızın solunda uzanan kıvrımlı bir patika, karanlığın içinde yolun parıldamasına neden olan gümüş mum

öbekleriyle aydınlatılmıştı. "Eğer oyunu izlemek için buradaysanız..." Başıyla sağ tarafı işaret etti ve ansızın esen bir meltem, asılı duran kâğıt fenerleri sallayıp, eğimli bir patikanın üzerine balkabağı turuncusu bir ışıltı yaydı.

Julian başını eğerek Scarlett'e yaklaştı. "Sakın bana yalnızca izlemeyi düşündüğünü söyleme."

"Elbette hayır," dedi Scarlett. Ama sol yöne adım atmadan önce tereddütte kalmıştı. Oyuna uzanan yolu ışıldatan mumların gecenin karanlığında titreşen alevleri, karanlığa gömülmüş ağaçların ve çiçekli çalıların gerisinde gizlenen gölgeleri inceledi.

Yalnızca bir gün kalacağım, diye hatırlattı kendi kendine.

CARAVAL'DAN ÖNCEKİ GECE

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gökyüzü kararmış, Ay da dünyanın bir başka yerini ziyaretteyken Scarlett, Caraval'a ilk adımını attı. Scarlett'le Julian'ın dökme demirden geçidin eşiğinden geçip, bazıları için yalnızca çılgın öykülerde var olabilecek bir diyara girişini izleyerek gökyüzündeki konumunu koruyan yalnızca birkaç asi yıldız kalmıştı.

Evrenin geri kalanı ansızın kararmışken, büyük ev ışıkla alev alev parıldıyordu. Her bir penceresi, aşağıdaki çiçek sandıklarını hayalperest yıldız tozlarıyla dolu beşiklere çeviren sunî aydınlatmalarla ışıyordu. Önceden etrafı saran narenciye kokusu artık yoktu. Şimdi, hava şerbetli ve yoğundu ama hâlâ Trisda'nın havasından çok daha tatlıydı; yine de Scarlett'in ağzında sadece acı bir tat vardı.

Julian'ın varlığını fazlasıyla hissediyordu. Omuzlarını saran kolunun yoğun ağırlığının da, yalanlarını pazarlamak için o kolunu nasıl kullandığının da son derece farkındaydı. Geçitte onunla tartışamayacak kadar gerilmişti ve içeri girip kız kardeşini bulmak için çok hevesliydi. Ancak şimdi, başını bir başka derde sokup sokmadığı

konusunda endişeleniyordu.

Tek tekerlekli bisikletçiden uzaklaşıp malikânenin büyük giriş kapılarına varmadan önce Julian'ın kolundan sıyrılarak, "Tüm bunlar da neyin nesiydi?" diye sordu sonunda. Malikâneden yayılan davetkâr ışığın etki alanının hemen dışında, süs havuzunun yanında durdu; çeşmenin su şırıltıları, patikadan aşağıya inebilecek herhangi birine karşı, konuştuklarının duyulmasını engelleyebilirdi. "Neden sadece gerçeği söylemedin ki?"

"Gerçeği mi?" Julian pek de kahkahaya benzemeyen belirsiz bir ses çıkardı. "Eminim ki, gerçekten hiç de hoşlanmazdı."

"İyi ama senin biletin vardı." Scarlett kendini konunun kilit noktasını kaçırıyor gibi hissetti.

"Tahmin ediyorum ki o kızın şirin göründüğünü ve önünde sonunda içeri girmeme izin vereceğini sandın sen." Julian, kıza doğru anlamlı bir adım atarak yaklaştı. "Sana saat dükkânında söylediğim şeyi aklından çıkarmamalısın: buradaki çoğu kişi göründükleri kişi değil. O kız bize bir gösteri sundu ve bu gösterinin amacı, ona karşı senin gardını düşürmekti. Hislerimize çok kapılmamamızı istediklerini söylüyorlar ama oyunun amacı bu zaten. Legend'ın hoşlandığı şey... oyun oynamak."

"Oyun" kelimesi ağzından savrukça çıkıvermişti; sanki Julian başka bir şey demeye niyetlenmiş de son anda fikrini değiştirmiş gibi.

"Her konuk bir sebepten ötürü seçilir," diye devam etti. "Dolayısıyla, neden yalan söylediğimi merak ediyorsan, sebebi buydu: Elindeki davetiye sıradan bir denizci için gönderilmemişti çünkü."

Hayır, diye düşündü Scarlett; *bir kont için gönderilmişti.*

Legend'ın mektubunun ne kadar keskin çizgilerinin olduğunu hatırladığında göğsünün içinde panik dolu bir parlak kırmızı hareketlendi. Diğer bilet, nişanlısı için gönderilmişti. Tam karşısında kravatını çözerek dikilen yabani oğlan için değil. Scarlett orada kalıp oyunu bir günlüğüne oynamaya karar vererek zaten yeterince şeyi riske ediyordu. Şimdi bir de Julian'la nişanlı numarası yaparak, adeta özellikle cezalandırılmak istiyor gibi hissetti kendini. Oyunun bir parçası olarak Julian'la neler yapmaya zorlanacaklarını kim bilebilirdi ki?

Önceden Julian'dan yardım almış olsa da onun için yalan söyleyerek hata etmişti ve hatalar daima sonuçlar doğururdu. Tüm ömrü bunun kanıtıydı. "Geri dönüp gerçeği söylemeliyiz," dedi Scarlett. "Bu işe yaramaz. Olur da nişanlım ya da babam benim senin nişanlın gibi davrandığımı duyacak olu..."

Bir anda, Scarlett'in sırtı çeşme duvarına dayanmıştı, kızınkilerden çok daha geniş olan Julian'ın elleriyse Scarlett'in iki yanına serilmişti. "Sakin ol. Kızılcık." Denizcinin sesi olağan dışı şekilde yumuşak olmasına rağmen o konuşurken Scarlett'in kendini rahat hissetmesi imkânsızdı. Julian ettiği her sözde daha da öne eğildi; öyle ki, ev ve ışıkları tümüyle gözden yitip gidene ve Scarlett'in tek görebildiği Julian olana dek eğildi. "Bu olanların hiçbiri babanın ya da sadık kontunun kulağına gitmeyecek. Eve girdiğimiz anda önemli olan tek şey oyun olacak. Buradaki kimse, insanların ada dışında kim olduklarıyla ilgilenmiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Scarlett.

Julian'ın yüzünde muzip bir sırıtış beliriverdi. "Biliyorum, çünkü oyunu daha önce oynadım," dedi ve çeşmeden uzaklaştı. Kuleli evin parlak ışıkları tekrar görünür oldu ama Scarlett'in omuzlarını bir ürperti sarmıştı.

Julian'ın tam bir uzman gibi göründüğüne şüphe yoktu. Scarlett'in buna hiç şaşırmaması gerekirdi. Onu Trisda'da ilk gördüğü andan itibaren onun tamamen güvenilmez bir tip olduğunu hissetmişti. Ama Legend'ın özel dikim kıyafetlerinin gerisinde çok daha fazlası saklı gibi görünüyordu. "Yani, kız kardeşimle benim adaya gelmemize bu yüzden mi yardım ettin? Tekrar oynamak istediğinden mi?"

"Hayır desem ve sizi babanızdan kurtarmak istediğim için bunu yaptığımı söylesem, bana inanır mıydın?"

Scarlett başını iki yana salladı.

Julian omuzlarını silkerek kaykılıp kravatını çıkardı ve Scarlett'in omzunun üzerinden öteye fırlattı. Kravatın süs havuzuna düşmesiyle nazik bir su sıçrama sesi duyuldu.

Julian'ın kendinden neden bu denli emin göründüğü, buraya gelene dek merak ve heyecandan çok, azimli ve kararlı olmasının nedeni şimdi anlaşılıyordu.

"Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyorsun bana," dedi denizci.

Scarlett'in aslında üzülmemesi gerekirdi, sonuçta birbirleri için hiçbir anlamları yoktu. Ama aldatılmaktan nefret ediyordu; bir ömre yetecek kereler aldatılmıştı zaten. "Caraval'a geri dönmenin nedeni ne peki?"

"Bir nedene gerek var mı? Sihirli Caraval sanatkârlarını görmeyi kim istemez? Ya da verdikleri ödüllerden birini kim almak istemez?"

"Her nedense bu dediklerine inanmıyorum." Aslında Julian'ın o yılın ödülü *–dilek hakkı–* için orada bulunduğuna inanabilirdi ama içinden bir ses, bunun doğru olmadığını söylüyordu ona. Dilekler biraz inanç gerektiren, mucizevi şeylerdi ve Julian ancak gördüğüne inanan türden birine benziyordu.

Oyun her yıl değişirdi ama bazı şeylerin aynı kaldığı söylenirdi. Anlatılanlara göre sihirli bir nesneyi –bir tacı, kraliyet asasını, yüzüğü, bir yazıtı ya da bir kolyeyi– içeren bir tür hazine avı daima oyunda yer bulurdu. Ve önceki yılların kazananları yanlarında bir misafirleriyle oyuna davet edilirlerdi her zaman. Scarlett, Julian'ın kendini oyuna sokacak insanları bulma konusunda bu kadar başarılı olmasından dolayı, onun hazine avının peşinde olduğunu da düşünmüyordu pek.

Scarlett dileklere inandığına emin olmasaydı bile, Julian'ın bir dileğin peşinde olduğu fikri kafasına yatmıyordu. Hayır, onu adaya çeken şey ne dileklerin ne de sihirli ve fantastik şeylerin hayaliydi. "Burada olmanın gerçek nedenini söyle," dedi Scarlett, ona.

"Bilmesen daha iyi olur, inan bana." Julian kaygılı görünmeye çalıştı. "Bu yalnızca burada geçireceğin iyi vakti mahveder."

"Bunu sırf bana gerçeği anlatmak istemediğin için söylüyorsun."

"Hayır, Kızılcık; bu kez sana gerçeği söylüyorum." Gözleri Scarlett'in gözlerine kilitlendi; kıpırtısız ve gözü kara, dimdik bakıyordu. Scarlett, bir ürpertiyle, sandaldaki miskin denizci tiplemesinin Julian'ın bir noktaya kadar oynadığı bir rol olduğunu anladı ve Julian'ın, dile-

seydi bu performansını sürdürebileceğini, kız kardeşiyle kendisine ve bu oyuna tamamen tesadüfen rast gelmiş bir delikanlı gibi davranmaya devam edebileceğini fark etti. Ancak, Julian açıklamıyor olsa da hikâyesinde öğrenilecek daha çok şey olduğunu Scarlett'in anlamasını ister gibiydi.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, Kızılcık," dedi Julian. Sanki ani bir karara varmış gibi sırtını ve omuzlarını gerip uzatarak dikleşti. "Bu eve girmek için iyi nedenlerim olduğunu söylediğimde bana inan. Geri dönüp beni ele vermek istiyorsan, seni durdurmayacağım ya da sana karşı durmayacağım; hem de bugün senin hayatını kurtarmış olmama rağmen."

"Bunu sırf seni oyuna sokabileyim diye yaptın."

Julian'ın suratı asıldı. "Cidden böyle mi düşünüyorsun?" Bir anlığına gerçekten de kırılmış görünmüştü.

Scarlett onun kendisini kandırmaya çalıştığını biliyordu. Manipülasyonun işaretlerine dair yeterince deneyim kazanmıştı, ne de olsa. Ne yazık ki, babası tarafından kullanılarak geçen uzun geçmişine rağmen ya da belki bu geçmiş *yüzünden*, manipülasyona karşı durmakta asla iyi olmamıştı. Julian'dan sakınmayı ne denli istiyor olsa da onun kendisinin hayatını *kurtardığı* gerçeğini görmezden gelemiyordu.

"Peki ya kız kardeşim? Bu yalan ikinizin arasındaki ilişkiyi etkileyebilir."

"Bizim bir 'ilişkimiz' olduğunu söyleyemem." Julian, frakının omzundaki bir iplik parçasına fiske vurdu; sanki o iplik yerine kafasında Tella'yı canlandırmıştı. "Kız kardeşin, benim onu kullandığım gibi kullanıyordu beni."

"Ve şimdi aynı şeyi sen bana yapıyorsun," dedi Scarlett.

"Öyle dargın bakma. Bu oyunu daha önce oynadım ve sana yardımcı olabilirim. Hem, kim bilir, oyundan gerçekten keyif de alabilirsin." Bir kez daha umursamaz denizci tavrına geri dönmesiyle, Julian'ın sesi işveli bir ton almıştı. "Birçok kız, senin yerinde olsa kendini şanslı sayardı." Serin parmaklarından biriyle Scarlett'in yanağına hafifçe dokundu.

"Yapma." Julian'ın dokunduğu nokta tatlı bir şekilde ürperirken, Scarlett geriledi. "Eğer bu işi yapacaksak, bundan sonra daha fazla... *bu şeyler* olmamalı; tabii, kesinlikle gerekmediği sürece. Benim hâlâ gerçek bir nişanlım var. Bu yüzden, sırf nişanlı olduğumuzu söylüyoruz diye etrafta kimseler yokken de öyle davranmamız gerekmiyor."

Julian'ın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Yani bu, beni ele vermeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Julian, Scarlett'in eşleşmek isteyeceği son kişiydi. Ama aynı zamanda adada kalma süresinin bir günü geçmesini de göze almak istemiyordu. Julian oyunu daha önce oynamıştı ve Scarlett, kız kardeşini hemen bulmak istiyorsa onun yardımına ihtiyaç duyacağını hissediyordu.

Tam o sırada, yeni bir grup insan geçide vardı. Scarlett uzaktan onların gevezeliklerinin sönük patırtısını ve tek tekerlekli bisiklet süren kızın el çırpmalarının yankısını duyabiliyordu.

Evin içinden, en acı çikolatadan bile daha leziz bir keman melodisi yükselmeye başladı. Dışarıya sızan müzik, yumuşak tınılarıyla Scarlett'in kulaklarına süzülürken, Julian'ın yüzündeki tebessüm baştan çıkarıcı, tümüy-

le utanmaz kıvrımlarla ve edepsiz vaatlerle dolu bir hâl aldı. Bu tebessüm, terbiyeli genç hanımların gitmek bir yana, akıllarından dahi geçirmedikleri yerlere davet ediyordu. Scarlett bu tebessümün başka kızları ne gibi şeyler yapmaya ikna ettiğini düşünmek istemiyordu.

"Bana öyle bakma," dedi Scarlett. "Bende işe yaramaz."

"Bu yüzden çok eğlenceli ya."

ONUNCU BÖLÜM

Scarlett büyükannesini çok severdi ama onun yaşlanmayla başa çıkmayı pek beceremeyen o kadınlardan biri olduğunu düşünürdü. Ömrünün son yıllarını gençliğinin ne ihtişamlı olduğunu anlatıp böbürlenerek geçirmişti; ne kadar güzel olduğuyla, erkeklerin ona nasıl hayran kaldığıyla, bir keresinde Caraval sırasında giydiği mor elbiseye tüm kızların nasıl imrendiğiyle övünüp durmuştu.

Scarlett'e o elbiseyi pek çok kez göstermişti. Scarlett henüz küçükken –mor renginden nefret etmeye başlamadan evvel– onun gerçekten de gördüğü en güzel elbise olduğuna inanıyordu.

Günün birinde, "Giyebilir miyim?" diye sormuştu.

"Elbette hayır! Bu elbise eğlencelik bir şey değil."

Bunun üzerine büyükannesi, elbiseyi kaldırmıştı. Ama Scarlett'in hatıralarında hep kaldı.

O gece, kuleli evin kapıları karşısında acılırken o elbise geldi Scarlett'in aklına. Ve o sırada, büyükannesinin gerçekten bir Caraval gösterisine katılıp katılmadığını merak etti; çünkü böylesine olağanüstü bir mekanda

onun mor elbisesinin dikkat çekebileceğini hayal dahi edemiyordu.

Gösterişli kırmızı halı adımlarını yumuşacık sararken, yumuşak altın ışıklar kollarını nazik sıcaklık öpücükleriyle yalayıp geçiyordu. Sıcak her yana yayılmıştı; oysa bir göz kırpış öncesine dek dünya soğukla kaplıydı. Isı dilinde hafif, köpüklü bir tat bırakıyordu, yutkunduğundaysa şekerli gibiydi; ayak parmaklarının ucundan el parmaklarının ucuna dek tüm bedenini karıncalandırmıştı.

"Çok..." Kelimeler kifayetsiz kaldı. Her şeyin çok güzel ve harika olduğunu söylemek istiyordu ama bu fikir, böylesine sıra dışı bir görüntü için ona fazlasıyla sıradan gelmeye başlamıştı aniden.

Kuleli malikâne dıştan göründüğü gibi değildi. Scarlett'le Julian'ın geçtiği kapılar, onları eve değil de bir balkona sokmuştu; gerçi balkon kelimesi muhtemelen küçük bir evin dış çıkıntısı için kullanılabilirdi, bunun için değil. Kristal avizelerin asılı olduğu bir kubbenin örttüğü, yerleri kızılcık rengi pelüş halıların kapladığı ve kırmızı kadifeden kalın perdeleri saran kemerlerin altın varaklı kulp ve askılara dolandığı bir yerdi.

Scarlett ile Julian'ın girmesinden hemen sonra perdeler hızla kapanıverdi ama o kısacık zaman içinde Scarlett, perdelerin gerisindeki ihtişamı görmeyi başarmıştı.

Julian hiç de etkilenmiş görünmüyordu ama Scarlett hâlâ duygularını ifade edecek doğru kelimeleri ararken nahoş bir kahkaha atmadan da duramadı. "O küçük adandan daha önce hiç ayrılmadığını hep unutuyorum."

"Kim olsa burayı harikulade bulur," diyerek itiraz etti

Scarlett. "Diğer balkonları da gördün mü? En az... bir düzine daha var! Ve alt kısım da tam bir minyatür krallığa benziyor."

"Burasının normal bir ev gibi çıkmasını mı bekliyordun?"

"Hayır, elbette beklemiyordum. Normal bir yapıdan çok daha büyük olduğu aşikârdı zaten." Ama balkonunun ötesindeki dünyayı sığdıracak kadar büyük olduğu pek aşikâr sayılmazdı. Heyecanını dizginleyemeyen Scarlett, kenara doğru yaklaştı ama kapalı, kalın kırmızı perdelerin önünde duraksadı.

Julian yaklaşıp perdenin ufak bir kısmını geriye itti.

"Bunlara dokunma iznimiz olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Scarlett.

"Ya da belki, içeri girdiğimizde bunları kapatmalarının nedeni, onları açmamızı istemeleridir," diye karşılık veren Julian, perdeyi iyice çekip açtı.

Scarlett, Julian'ın bir kuralı çiğnediğine kesinlikle emin olmasına rağmen, kendisi de yaklaşıp, en az on kat aşağıdaki o inanılmaz âleme hayretler içinde bakmadan edemedi. Karşılarındaki manzara, Scarlett ve Julian'ın türlü zorluklarla geçtikleri parke taşlı sokakları andırıyordu ancak, bu küçük köy tümüyle terk edilmiş değildi: Gerçeğe dönmüş bir masal kitabına benziyordu. Scarlett, gösterişli sivri uçlara sahip çatılara, yosun kaplı kulelere, aşırı süslü kır evlerine, parıldayan altın koprülere, mavi tuğlalı sokaklara ve fokurdayan fıskiyelere dikkatle baktı. Her şey, dört bir yana asılmış mum kandilleriyle aydınlatılmıştı ve bu da vaktin gece mi, gündüz mu olduğunu belirsizleştiren bir görünüm yaratıyordu.

Köyün boyutu, Scarlett'in Trisda'daki köyüyle aynıydı ama bu köy, göz alıcı biçimde daha büyükmüş gibi geliyordu insana; tıpkı sonuna ünlem işareti eklenmiş bir kelimenin hissettirdiği gibi. Caddeler öyle canlı görünüyordu ki, Scarlett onların hareket ettiğine yemin edebilirdi. "Koca bir dünyayı buraya nasıl sığdırabildiklerini anlamıyorum."

"Sadece son derece özenle hazırlanmış bir sahne," dedi Julian; gözlerini aşağıdaki manzaradan kaldırıp, her biri aynı tuhaf manzaraya tepeden bakan düzinelerce farklı balkona çevirirken ses tonu son derece tatsızdı.

Scarlett önceden fark etmemişti ama Julian haklıydı; balkonlar bir daire –devasa bir daire– oluşturuyordu. Morali ciddi şekilde bozuldu. Kimi zaman Tella'yı babalarının konutunda arayıp bulmak koca bir gününü alırdı. Şimdi, burada Tella'yı nasıl bulacaktı?

"Hazır fırsatın varken incele," dedi Julian. "Böylece aşağı indiğinde yolunu daha kolay bulabilirsin. Bu noktadan sonra, buraya dönüş olmayacak; ta ki..."

"Öhöm." Balkonun gerisinden birinin boğazını temizleme sesi duyuldu. "Oradan uzaklaşıp o perdeleri kapatmalısınız."

Scarlett, kural ihlalinden atılacaklarına bir anlığına korkarak, hemen arkasına döndü ama Julian'ın perdeyi bırakması biraz sürmüştü.

"Peki, siz kimsiniz?" diye soran Julian, sanki az önce yanlış bir şey yapan kişi bu yeni delikanlı beyefendiymiş gibi, davetsiz misafire dikmişti gözlerini.

"Bana Rupert diyebilirsiniz." Julian'ın oyunda olmaması gerektiğini biliyorcasına, o da Julian'a aynı küçüm-

seyici bakışla bakıyordu. Cakalı bir tavırla silindir şapkasını düzeltti. O şapka olmadan muhtemelen Scarlett'ten daha kısaydı.

İlk bakışta, üzerindeki düzgün gri pantolon ve kuyruklu frakla, bir beyefendiyi andırıyordu ama yaklaştığında, Scarlett onun yalnızca yetişkin bir erkek gibi giyinmiş bir oğlan olduğunu fark etti; yanakları hâlâ bir bebeğinki gibi pembeydi, kol ve bacaklarıysa –üzerlerine havalı kıyafetler geçirmiş olmasına rağmen– henüz gelişimini tamamlamamış gibi görünüyordu. Scarlett, oğlanın bu kıyafeti, silindir şapkaları ve şık giysileriyle meşhur Legend'a hürmeten giymiş olabileceğini düşündü.

"Kuralların üzerinden geçip, siz oyuna resmen başlamadan önce tüm sorularınızı yanıtlamak için buradayım." Rupert, abartılı jestlerden kaçınarak, tek tekerlekli bisikleti süren kızın dediklerini tekrarladı.

Scarlett'in tek istediği oyuna girmesine izin verilmesiydi. Tella'yı tanıdığından, onun şimdiden yeni bir tür belaya tutulmuş olabileceğini tahmin ediyordu.

Julian dirseğiyle onu kaburgasından dürtükledi. "Dinlemen gerek."

"Bunu zaten dinledik."

"Emin misin?" diye fısıldadı Julian.

"İçeri girdiğinizde, size çözülmesi gereken bir gizem verilecek," dedi Rupert. "İpuçları, yol boyunca size yardımcı olabilmek için oyun içinde türlü yerlere gizlendi. Ayaklarınızı yerden kesmek istiyoruz ama dikkat edin. kendinizi fazla kaptırmayın," diye tekrarladı Rupert.

"Birisi kendini fazla kaptırırsa ne olur ki?" diye sordu Scarlett.

"Bu genelde birileri öldüğünde ya da çıldırdığında olur," diye yanıtladı Rupert; öyle sakin cevap vermişti ki, Scarlett onu yanlış duyduğunu düşündü. Rupert, aynı sakin tavırla silindir şapkasını çıkardı ve içinden iki parşömen parçası çekip aldı. Krem rengi kâğıtları Scarlett'le Julian'a uzattı; kâğıtlar onların okuması için hazırlanmışa benziyordu ama üzerlerindeki metin okunamayacak kadar küçüktü.

"Kâğıtların alt kısmına her birinizden birer damla kan almam gerek," dedi Rupert.

"Ne için?" diye sordu Scarlett.

"Kuralları –iki kez– duyduğunuzun ve gerçekleşebilecek herhangi bir münasebetsiz kazanın, deliliğin ve ölümün Caraval Konutu'nun ve Usta Legend'ın sorumluluğu dahilinde olmadığının bir onayı olarak."

"Ama içeride olan şeylerin hiçbirinin gerçek olmadığını söylemiştiniz," diyerek karşılık verdi Scarlett.

"İnsanlar zaman zaman düş ile gerçeği karıştırıyor. Sonuç olarak da kazalar meydana gelebiliyor bazen. Ama nadiren," diye ekledi Rupert. "Eğer endişeleriniz varsa, oyuna katılmak zorunda değilsiniz. Yalnızca izlemekle de yetinebilirsiniz elbette." Cümlesini tamamlarken bıkkın bir tavrı vardı; bu da Scarlett'e kendini tamamen lüzumsuz yere kuruntu yapmış gibi hissettirmişti.

Şayet Tella yanlarında olsaydı, Scarlett onun şöyle diyeceğini hayal edebiliyordu: "*Yalnızca bir günlüğüne buradasın. Sadece oturup izlersen, buna pişman olursun.*"

Fakat, kanla mühürlenmiş bir sözleşme fikri Scarlett'e hiç uymuyordu.

Bununla birlikte, eğer Tella oyuna katıldıysa ve Scar-

lett katılmamayı seçerse, onu bulamayabilirdi ve bu da sonraki gün adadan ayrılıp kontla evlenmek için tam vaktinde eve dönmesini imkânsızlaştırırdı. Rupert'ın açıklamalarına rağmen, tıpkı oyunun detayları gibi Scarlett'in duyguları da belirsizliğini hâlâ koruyordu. Büyükannesinden öğrenebileceği her şeyi öğrenmeyi denemişti ama kadın daima muğlak konuşmuştu. Scarlett'le hakikatler yerine, artık tümüyle işe yaramaz gibi gelmeye başlayan, romantik fikirlerini paylaşmıştı. Anlattıkları sadece, geçmişi dilediği gibi gören bir kadının çizdiği tablolardı, gerçekler değil.

Scarlett, Julian'a baktı. Delikanlı, Rupert'ın bir tür dikeni parmağına batırıp, parmağının kanlı ucunu her kâğıdın altına bastırmasına hiç tereddütsüz izin vermişti.

Scarlett, Caraval'ın birkaç yıl önce bir süreliğine seyahatlerine ara verişini anımsadı. Bir kadın öldürülmüştü. Scarlett bu olayın nedenlerine dair detayları bilmiyordu. Bunun trajik bir kaza olduğunu, oyunla bağlantısı bulunmadığını farz etmişti hep. Ama şimdi, Scarlett o kadının Caraval illüzyonuna kendini fazlaca kaptırıp kaptırmadığını merak ediyordu.

Ancak, Scarlett babasının çarpık oyunlarını geçen onca yıl boyunca oynamıştı. Kandırıldığında bunu anlardı ve hayatını kaybedecek ya da delirecek kadar gerçeklikten şüphe edebileceğini hiç sanmıyordu. Yine de, elini Rupert'a uzatırken gergin olmadığı söylenemezdi. Oynayacağı herhangi bir oyunun bedelinin olmayacağı hayaline kapılmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Rupert dikeni onun yüzük parmağına batırdı; öyle hızlı davranmıştı ki Scarlett neredeyse fark etmeyecekti

bile. Ama parmağını zarif sayfanın altına bastırdığında, bir anlığına tüm ışıklar sönmüş gibi geldi Scarlett'e. Parmağını geri çekince, dünya her zamankinden çok daha parlaktı. Adeta perdelerin kırmızısını bile tadabiliyor gibi hissediyordu Scarlett; şarapla ıslatılmış çikolatalı kek tadındaydı.

Scarlett ömrü boyunca yalnızca bir yudum şarap içmişti ama koca bir şişenin bile o anki gibi renkli bir coşku yaşatamayacağını düşünüyordu. Korkularına rağmen, alışılagelmişin dışında bir sevinç anı yaşıyordu.

"Oyun resmen yarın gün batımında başlayacak ve on dokuzundaki gün doğumunda sona erecek. Herkesin oyunu oynamak için beş gecesi var," diye devam etti Rupert. "Yolculuklarınıza başlamak için her biriniz birer tane ipucu alacaksınız. Bunun ardından sonraki ipuçlarını kendi başına bulmanız gerekiyor. Hızlı davranmanızı öneririm. Tek bir ödül, o ödülün peşindeyse pek çok kişi var." Onlara yaklaşıp ikisine de birer kart verdi.

Kartın üzerinde LA SERPIENTE DE CRISTAL yazıyordu. *Camdan Yılan.*

"Benimki de onunkiyle aynı," dedi Julian.

"Bu ilk ipucumuz mu?" diye sordu Scarlett.

"Hayır," diye yanıt verdi Rupert. "Bu, geçici konutlarınızın bulunduğu yer. İlk ipuçlarınızı odalarınızda bulacaksınız ama tabii, şafaktan önce odalarınıza giriş yapabilirseniz."

"Şafakta ne oluyor?" diye sordu Scarlett.

Oğlan, Scarlett'in sorusunu duymamışçasına, balkon kenarının civarındaki bir kordonu çekerek perdeleri iki yana ayırdı. Gri kuşlar gökyüzüne havalandı; kuşların

ötesinde uzanan rengârenk sokaklar şimdi öncekinden de doluydu ama balkonlar daha boştu; her balkonun karşılama görevlisi, katılımcıları aynı anda balkondan çıkarıyordu.

Bir başka telaşlı heyecan furyası basıverdi Scarlett'in içini. Bu, Caraval'dı. Düğününden çok daha sık hayalini kurduğu şeydi. Yalnızca tek bir gün kalabilecek olsa da oradan ayrılmanın ne denli zor olacağını şimdiden görebiliyordu.

Rupert şapkasıyla selam vererek, "Unutmayın; gözlerinizin ya da hislerinizin sizi aldatmasına izin vermeyin." dedi ve ardından, balkon demirine çıkıp aşağı atladı.

"Hayır!" diye haykırdı Scarlett; Rupert dosdoğru aşağı düşerken, kızın yüzündeki tüm kan çekilivermişti.

"Endişelenme," dedi Julian. "Bak." Balkonun kenarından oğlanı gösterdi; üzerindeki frak, kanatlara dönüşmüştü. "O iyi; yalnızca gösterişli bir çıkış yaptı, o kadar."

Gökyüzündeki diğer büyük kuşlardan biri gibi görünene dek, gri bir kumaş misali, havada süzüldü.

Anlaşılan, Scarlett'in gözleri ona oyun oynamaya başlamıştı bile.

"Haydi." Julian, kızın kendisini takip etmesini beklediğini gösteren uzun adımlarla balkondan çıktı. "Onu dinlemiş olsaydın, her şeyin şafakta kilitlendiğini de duymuş olurdun. Bu oyunun yat borusu herkesin uyandığı saatte çalıyor. Kapılar gün doğumunda kapanır ve gün batımına dek de açılmaz. Odalarımızı bulmak için fazla vaktimiz kalmadı."

Julian ansızın yürümeyi bıraktı. Ayağının dibinde açık duran bir taban kapağı vardı. Rupert denilen oğlan,

kimselere görünmeden içeri girmek için burayı kullanmıştı büyük ihtimalle. Kapak, dönerek inen siyah mermerden bir merdivene açılıyordu; merdiven adeta kara bir deniz kabuğunun içi gibi sarmal dönüşlere sahipti ve billur mumları akıtan mum aplikleriyle aydınlatılıyordu.

"Kızılcık..." Julian onu merdivenin eşiğinde durdurdu. Bir anlığına, delikanlının yüzünde, tıpkı kızı saat dükkânında bırakıp çıkmadan önceki o gergin anlarda olduğu gibi yılgın bir ifade belirmişti.

"N'oldu?" diye sordu Scarlett.

"Acele etmeliyiz." Julian, Scarlett'in önden gitmesine müsaade etti. Ama birkaç basamak sonra Scarlett, Julian'ın öne geçmiş olmasını ya da merdivenin tepesindelerken delikanlının yapmaya niyetlendiğini tahmin ettiği gibi, onu kendi haline bırakmasını dilemeye başlamıştı. Julian'a göre, genç kızın attığı her adım aşırı yavaştı.

"Gece boyu vaktimiz yok," diye tekrarladı Julian. "Serpiente'ye şafaktan önce varmazsak..."

"Yarın geceye dek dışarıda soğukta kalırız. Biliyorum. Elimden geldiğince hızlı ilerliyorum." Scarlett ayrıldıkları balkonun on kat yüksekte olduğunu tahmin etmişti ama şimdi, ona yüz kat yukardan aşağıya iniyorlarmış gibi geliyordu. Tella'ya asla ulaşamayacak gibiydi.

Elbisesi bedenini böylesine sarıyor olmasa, durumlar farklı olabilirdi. Scarlett elbisenin şeklinin değişmesini dilemeyi bir kez daha denediyse de elbise tastamam aynı kaldı. Kızın bacakları titriyordu; Julian'la birlikte sonunda dışarı çıktıklarında, uylukları parlak bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Dışarıdaki hava daha soğuk ve birazcık daha rutubet-

li olsa da neyse ki sokakların hiçbirinde kar yoktu. Rutubetin sebebi kanallardı. Scarlett balkondayken onları fark etmemişti ama her iki sokağın arası sudan oluşuyordu. Suda süzülen, tropik balıklar kadar parlak ve hilal şekilli şeritleri olan kayıkların her birinin dümeninde Scarlett'in yaşlarında erkekler ya da kadınlar vardı.

Ama Donatella'dan hiç iz yoktu.

Julian hemen eliyle işaret edip, kayıkla uyumlu giyinmiş bir denizci kızın yüzdürdüğü, deniz yeşili renginde ve kırmızı çizgili bir kayığı durdurdu. Denizci kızın dudakları da kırmızı boyalıydı; Julian'ın yaklaşmasıyla o kırmızı dudakların nasıl da kocaman aralandığı Scarlett'in gözünden kaçmadı.

"Sizin için ne yapabilirim, şekerler?" diye sordu kız.

"Ah, bence şeker olan asıl sensin." Julian parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, kıza yalanlar ve diğer başka günahlarla dolu bir bakış attı. "Gün doğumundan önce *La Serpiente de Cristal*'a gidebilir misin?"

"Gitmeniz gereken her yere götürürüm sizi; tabii, karşılığını verdiğiniz sürece." Kırmızı dudaklı kız, *karşılığını* kelimesinin üzerinde özellikle durmuştu. Scarlett'in saat dükkânında düştüğü yanılgının tekrarlanmasına karşı –yani, bu oyunun temel ödeme biriminin para olmadığını hatırlatan– pekiştirici bir vurgu yapmıştı.

Julian hiç istifini bozmadı. "Bize gecenin ilk seferini ücretsiz yapabileceğimiz söylenmişti. Yanımda gördüğünüz nişanlım, Usta Legend'ın özel konuğu olur."

"Öyle mi?" Kız, tek kaşını kaldırıp diğer gözünü kısarak, inanmaz bir tavırla baktı Julian'a. Ama ardından, Scarlett'i şaşırtan bir şekilde, bir el işaretiyle onları kayı-

ğa davet etti. "Legend'ın özel konuklarını hayal kırıklığına uğratacak türden biri değilim."

Julian çarçabuk kayığa atladı ve eliyle, Scarlett'e binmesini işaret etti. Bu kayık, son deniz seyahatlerinde bindikleri sandaldan çok daha sağlamdı, oturma banklarında püsküllü minderleri bile vardı. Ancak, Scarlett, parke taşlı sokaklardan ayrılmaya kendini henüz hazır hissetmiyordu.

"Bu, diğeri gibi batmayacak," dedi Julian.

"Endişelendiğim o değil ki; kız kardeşim. Ya sokaklarda bizi arıyorsa?"

"O zaman umarım birileri ona güneşin doğmak üzere olduğunu söyler."

"Kız kardeşim azıcık bile umurunda değil, değil mi?"

"Umursamıyor olsaydım, birilerinin ona güneşin doğmak üzere olduğunu söylemesini de istemezdim." Julian sabırsızca elini sallayarak Scarlett'e kayığa binmesini işaret etti tekrar. "Tedirgin olmana gerek yok, *sevgilim*. Muhtemelen onu da bizimle aynı misafir hanına yerleştirmişlerdir."

"Ya yerleştirmedilerse?" dedi Scarlett.

"Yine de onu kayıkla bulma ihtimalin daha yüksek. Böyle daha hızlı yol alırız."

"Haklı," dedi denizci kız. "Gün ışığı hızla yaklaşıyor. Kız kardeşini bulmuş olsaydın bile, gün doğumundan önce *La Serpiente*'ye yürüyerek gidemezdiniz zaten. Bana kız kardeşinin nasıl göründüğünü söyle, ben de yol boyunca onu görebilecek miyiz diye bakayım."

Scarlett itiraz etmek istiyordu. Kız kardeşini gün doğumundan önce bulamayacak olsa bile, elinden gelen her

şeyi yapmak istiyordu. Burasının insanların kaybolduğu ve bir daha asla bulunamadığı türden bir yer olduğunu düşünüyordu çünkü.

Fakat Julian ile denizci kız haklılardı; hilal şekilli kayıkla daha hızlı giderlerdi. Scarlett, adanın tuhaf güneşinin batışından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama bu yerde zamanın farklı aktığına kesinlikle emindi.

"Kız kardeşim benden daha kısa; çok güzel, biraz yuvarlak hatlı bir suratı ve uzun, bukleli sarı saçları var."

Scarlett annesinin koyu renk saçlarını almışken, Tella babasının açık renk buklelerini almıştı.

"Açık renk saçları onu bulmamızı kolaylaştırır muhtemelen," dedi denizci kız. Ama Scarlett'in çözdüğü kadarıyla, kızın gözleri etrafı kolaçan etmekten ziyade Julian'ın yakışıklı suratında mesai harcıyordu.

Julian ise tümüyle faydasızdı. Gece mavisi suların üzerinde süzülürlerken Scarlett onun bir şeyler aradığını hissetti ama bu, Scarlett'in kız kardeşi değildi.

"Daha hızlı kürek çekebilir misin?" diye sordu Julian; çenesindeki kaslar gerginlikle seğiriyordu.

"Hiçbir ücret ödemeyen birine göre fazlasıyla talepkârsın." Denizci kız, delikanlıya göz kırptıysa da Julian'ın sert ifadesi suratında olduğu gibi duruyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Scarlett.

"Vaktimiz azalıyor."

Julian'ın üzerine bir gölge düşüverdi; su boyunca dizili fenerlerden bazıları yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Kayık ilerledikçe daha fazla mum sönmeye başladı, sönen mumlardan tüten dumanlar suyun üzerine pus gibi çöku-

yordu ve parke taşlı sokaklarda dolanan insanların sayısı da azalmıştı.

"Burada saatin kaç olduğunu böyle mi anlıyorsunuz? Şafak vakti yaklaştıkça fenerler mi sönüyor?" Scarlett'in gözleri etrafı kolaçan ederken, Julian da suratsız bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı ve hemen ardından, bir dizi mum daha alevden dumana dönüverdi.

Nihayet kayık, uzun ve çürük bir iskelenin önünde sarsılarak aniden duruverdi. İskelenin ucunda mühürlü bir yeşil kapı, Scarlett'i adeta kızgın bir göz gibi izliyordu. Çevresindeki duvarlar sarmaşıklarla örülmüştü ve binanın büyük kısmı gecenin karanlığına gömülmüş olsa da sönmek üzere olan iki fener girişin üstünde asılı duran tabelayı aydınlatıyordu. Tabelada siyah üzüm salkımlarının çevresine dolanmış beyaz bir yılan resmi vardı.

Julian kayıktan inmişti bile. Hemen Scarlett'i bileğinden yakalayarak onu iskeleye doğru çekti. "Daha hızlı!" Girişin üstündeki fenerlerden biri sönüverdi ve bununla birlikte, kapının rengi de sönükleşti. Kapı neredeyse görünmez halde gelmişti. Julian tüm gücüyle asılarak kapıyı açıp Scarlett'i içeri itti.

Scarlett sendeleyerek girdi içeri. Ama Julian giremeden kapı hızla kapanıverdi. Ahşap kapının hızla çarpmasıyla kapının sürgüsü yerine oturdu ve Julian, kapanan kapının ardında, dışarıda kaldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Hayır!" Scarlett var gücüyle kapıyı açmayı denedi ama kukuletalı tombul bir kadın çoktan ağır bir kilidi sürgüye yerleştirmeye başlamıştı bile.

"Bunu yapamazsınız. Benim..." Scarlett duraksadı. Kendi başına söylemek durumunda kaldığında yalan daha gerçekçi görünür olmuştu ve bu yüzden Scarlett kendini konta sadakatsizlik ediyor gibi hissetmişti. Julian oyunda yaşananların babasının ya da gerçek nişanlısının kulağına gitmeyeceğine söz vermiş olsa da Scarlett buna nasıl emin olabilirdi ki? Hem Julian *gece* boyu dışarıda kalmayacaktı ki gerçekten.

Ancak, bu adanın günleri, gecelerinden daha kötü geçiyor olabilir gibiydi. Scarlett, kuleli eve ulaşabilmek için geçtikleri terk edilmiş köydeki soğuğu hatırladı. Julian dışarıda kalacak olursa, bunun tek nedeni Scarlett'i önden içeri itmesiydi. Kızın güvende olması için o kadar çok istediği şeyi bile riske atmıştı. Scarlett onu öylece geride bırakamazdı.

"Nişanlım," dedi Scarlett. "Dışarıda kaldı; içeri girme-

sine izin vermelisiniz."

"Üzgünüm," dedi hancı. "Kural kuraldır. İlk gecenin bitimine dek gelmezseniz, oynayamazsınız."

Oynayamaz mısınız?

"Benim duyduğum kurallar böyle değildi ama." Gerçi, tüm kuralları da dinlemiş değildi. Julian'ın kayıkta neden öyle endişeli olduğunu şimdi fark ediyordu.

"Üzgünüm, çocuğum." Hancı gerçekten de üzgün görünüyordu. "Çiftleri ayırmaktan nefret ederim ama kuralları da hiçe sayamam. Güneş doğduğunda ve kapı doğan gün için kapandığında ne biri içeri girebilir ne de biri dışarı çıkabilir ta ki..."

"Daha güneş doğmadı!" diyerek itiraz etti Scarlett. "Hava hâlâ karanlık. Onu dışarıda bırakamazsın."

Hancı, Scarlett'e acıyarak bakmaya devam ediyor olsa da dudakları hâlâ kararlı duruyordu. Fikrini değiştirmeyeceği apaçık ortadaydı.

Eğer durum tersine olsaydı Julian'ın ne yapacağını tahmin etmeye çalıştı Scarlett. Birkaç kelimeyle özetlenecek olursa, muhtemelen umursamayacağını düşünüyordu Scarlett. Fakat, kendisini salda ve saatçi dükkânında terk edip gitmiş olmasına rağmen, geri de dönmüştü. Bunun nedeni oyuna girebilmek için kendisine ihtiyaç duyması olsa da Scarlett, Julian'ın geri dönmüş olmasına minnettardı.

Çoğunlukla kız kardeşini korumak için sakladığı cesaretini toplayan Scarlett duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Sanırım bir hata yapıyorsunuz. Benim adım Scarlett Dragna ve biz, Caraval Ustası Legend'ın özel misafirleriyiz."

Hancının gözleri, süngüyü açmak için hızla uzanan el-

leriyle yarışırcasına, son sürat büyüdü. "Ah, neden daha önce söylemediniz?"

Kapı ardına dek açıldı. Öteki taraf, yalnızca gün doğumundan hemen önce etrafı saran kopkoyu bir siyahla kaplıydı.

"Julian!" Scarlett onu kapının önünde bulacağını sanmıştı ama şimdi tek görebildiği sonu gelmez bir karanlıktı.

Kalbi hızla çarptı. "Julia..!"

"Kızılcık?"

Scarlett hâlâ onu göremiyordu ama Julian'ın iskeleye vuran botlarının kendi kalbiyle aynı ritimde gümlediğini duyabiliyordu.

Julian sağ salim içeri girdikten sonra bile Scarlett'in kalbi hızla çarpmaya devam etti. Giriş holünü aydınlatan ateş sönmeye başlamıştı; için için yanan birkaç kütük, anca etrafı görmelerine yetecek kadar ışık sağlıyordu ama bu bile denizcinin yüzündeki hortlak görmüşe benzer ifadeyi Scarlett'in görebilmesine yetiyordu. Dışarıda geçirdiği o kısacık süre, Julian'a pahalıya patlamış gibiydi. Scarlett, gecenin etkisinin hâlâ onu sarmaladığını hissedebiliyordu. Genç adamın siyah saçlarının uçları onun etkisiyle sönükleşmişti.

Uzakta bir yerlerde, şafak vakti çanları çalmaya başladı. Scarlett birkaç saniye daha beklemiş olsaydı, Julian'ı kurtarmak için çok geç kalacaktı. Beklenmedik bir şekilde içinde yükselen oğlanın üzerine atılıp onu kucaklama arzusunu dizginlemeye çabaladı Scarlett. Alçağın teki ve bir yalancı olabilirdi ama kız kardeşini buluncaya dek Scarlett'in bu oyunda sahip olduğu tek şey de oydu.

"Beni korkuttun," dedi Scarlett.

Görünüşe göre, tek korkan Scarlett değildi.

Kapıyı ikinci kez kilitleyen hancının suratı da soluklaşmıştı.

Julian, Scarlett'e biraz daha yaklaştı; elini nazikçe kızın sırtına koydu. "Beni içeri alması için onu nasıl ikna ettin?"

"Iıı..." Scarlett, gerçekte neler söylediğini Julian'a anlatmaya pek de istekli değildi. "Ona sadece henüz gün doğumunun gelmediğini söyledim."

Julian tek kaşını şüpheci bir edayla kaldırdı.

"Ona bir de evleneceğimizi söylemiş olabilirim," diye ekledi Scarlett.

Seni küçük yalancı, dercesine dudaklarını oynattı Julian; yavaşça kıza doğru eğilirken dudakları hafifçe aralandı.

Scarlett kaskatı kesiliverdi. Bir anlığına Julian'ın kendisini öpeceğini sanmış ama bunun yerine denizci, kulağına "Teşekkür ederim," diye fısıldamıştı. Kulağının yanında oğlanın dudaklarını hissetmekten gıdıklanan Scarlett, Julian'ın eli sırtına biraz daha sıkı dokununca titremeye başladı.

Oğlanın bu hareketinde son derece içten bir şeyler vardı.

Scarlett biraz uzaklaştı ama Julian'ın eli, omurgasının üzerindeydi hâlâ; hancıya dönerken kızı yakınında tutuyordu. Hancı kadın, alçak tavanlı odanın büyük kısmını kaplayan büyük, zeytin yeşili resepsiyona koşturdu telaşla.

"Ve size de teşekkür ederim," dedi Julian. "Bu gece bize gösterdiğiniz nezakete minnettarım."

"Ah, hiç sorun değil gerçekten," dedi hancı; gerçi Scarlett onun hâlâ sarsılmış durumda olduğuna yemin ede-

bilirdi. Kadının parmakları, başındaki kukuletayı düzeltirken zangırdıyordu. "Nişanlınıza dediğim gibi, çiftleri ayırmaktan nefret ederim. Aslına bakarsanız, siz ikiniz için özel bir şeyler ayarladım."

Hancı, resepsiyon masasını karıştırdıktan sonra iki camdan anahtar çıkardı; birinin üzerinde sekiz rakamının, diğerindeyse dokuz rakamının kabartması vardı. "Bulması kolay; doğruca solunuzdaki merdivenlerden yukarı çıkın." Onlara anahtarlarını verirken göz kırptı.

Scarlett, göz kırpmasının yalnızca bir tik olmasını umdu. Göz kırpmalardan asla hoşlanmazdı. Babası göz kırpmayı severdi; özellikle de nahoş şeyler yaptıktan sonra. Scarlett bu tombul hancının odalarına kötü bir şeyler yaptığını sanmıyordu ama küçük camdan anahtarların o tuhaf küçük göz kırpma hareketiyle birleşimi Scarlett'in buz mavisi gerginlikte homurdanmasına sebep olmuştu.

Muhtemelen yalnızca kendi kuruntusu olduğunu söyledi Scarlett, kendi kendine. Anahtarlar oyunun parçası da olabilirdi. Belki de sekiz ve dokuz numaralı odaların haricinde başka şeyleri de açmaya yarıyorlardı ve hancının ayarladığını söylediği "özel şeyler"den kastı buydu.

Ya da bir ihtimal, su kanallarının manzarasına nazır odalar ayarlamıştı sadece.

Hancı, her koridorda bir tuvalet ve yıkanmak için de bir banyo olduğunu anlattı. "Sağınızda Cam Meyhane var; gün doğumundan bir saat sonra kapanır ve gün batımından bir saat önce açılır."

Meyhanenin içinde, hafifçe şangırdayan camdan masaların üzerinde asılı duran zümrüt avizelerden yeşil bir ışık yayılıyordu. İçeriye bayat bira kokusu ve biradan da

bayat bir sohbet hakimdi. Meyhane gündüz için kapanmak üzereydi. Yalnızca bir avuç kadar meyhane müdavimi kalmıştı ve hepsi de farklı kıtalardan geldiklerini gösteren farklı ten renklerine ve yüz hatlarına sahipti. Hiçbirinin bukleli sarı saçları yoktu ama.

"Kız kardeşini yarın bulacağımıza eminim," dedi Julian.

"Ya da belki çoktan odasına geçmiştir, ha?" Scarlett hemen hancıya döndü. "Donatella Dragna isimli genç bir bayanın hanınızda konaklayıp konaklamadığını söyleyebilir misiniz acaba?"

Hancı duraksadı. Scarlett, bu adın kadına tanıdık geldiğine yemin edebilirdi.

"Üzgünüm, çocuklarım; diğer konukların kim olduğunu söyleyemem size."

"Ama o benim kız kardeşim," dedi Scarlett.

"Yine de yardımcı olamam." Kadın, panik dolu bakışlarla bir Julian'a, bir Scarlett'e bakıyordu. "Oyunun kuralları böyle. Eğer kız kardeşin buradaysa, onu kendi başına bulman gerek."

"Yine de siz..."

Julian'ın eli Scarlett'in sırtına dayandı, dudaklarıysa yine kızın kulağının yanındaydı. "Hancı bu gece bize zaten bir iyilik yaptı," diyerek uyardı onu.

"Ama..." Scarlett tam itiraz edecekti ki, dönüp Julian'a bakınca, denizcinin yüzündeki ifade onu durdurdu. Bu ifadede uyarının da ötesinde, korkuya yakın bir şeyler vardı.

Kıza doğru bir kez daha eğilirken kara saçları gözlerinin önüne döküldü ve denizci şöyle fısıldadı: "Kız kardeşini bulmak istediğini biliyorum ama bu adada sırlar

değerlidir. Kendi sırlarını açık ederken dikkatli ol. Başkaları senin en çok istediğin şeyin ne olduğunu bilirse, bunu sana karşı kullanabilirler."

Ardından, Julian merdivenlere yönelip, "Haydi," dedi.

Scarlett şafak vakti olduğunu biliyordu ama La Serpiente'nin koridorları gecenin sonu gibi kokuyordu; sönen ateşin dumanına karışan ve etkisini havada hâlâ gösteren kelimeleri çıkaran solukların ağır ağır kaybolan kokusu ve ter sarmıştı etrafı. Oda kapıları belli bir düzene göre sıralanmış gibi durmuyordu. Oda iki ikinci kattayken, oda bir üçüncü kattaydı. Oda beşin camgöbeği rengindeki kapısı oda on birin ahududu rengi girişinden sonra geliyordu.

Dördüncü katın koridorlarının tamamı, siyah ve krem tonlarında kalın çizgileri olan kadife duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Scarlett'le Julian, koridorun ortasında nihayet odalarını buldular; odaları birbirine komşuydu.

Julian genç kızın odasına girmesini beklerken, Scarlett sekiz numaralı odanın yuvarlak hatlı kapısının önünde duraksadı.

Sanki birlikte bir günden fazlasını geçirmişler gibi geliyordu Scarlett'e. Ve denizci, berbat bir yol arkadaşı olmamıştı. Scarlett onun yardımı olmadan bu kadar ilerleyemeyeceğini iyi biliyordu.

"Düşünüyordum da," diye söze girdi Scarlett; "yarın..."

"Kız kardeşini görürsem, onu aradığını söyleyeceğim." Julian'ın ses tonu nazik olsa da ciddiyetsiz olduğu belliydi; kızı başından savdığı apaçık anlaşılıyordu.

Yani, işte, buraya kadardı.

Ortaklıklarının artık sona ermesine Scarlett'in şaşırmaması ya da üzülmemesi gerekirdi. Julian ona yardım

edeceğini iddia etmiş olsa da Scarlett, istediğini elde edebilmek için gereken her şeyi söyleyebildiğini öğrenecek kadar tanımıştı onu. Julian'dan daha fazlasını ummaya hangi ara –ya da niye– başladığını ise hiç bilemiyordu.

Denizcinin ona saat dükkânında söylediklerini anımsadı; kız kardeşini önemsediğini sandığı için Scarlett'e onu gözünde büyüttüğünü söylemişti. İnsanları kullanıyordu. Evet, karşılıklı fayda sağlamışlardı ama yine de Scarlett'i tıpkı diğer herkesi kullandığı gibi kullanmıştı. Julian'a dair ilk izlenimlerini hatırladı Scarlett: uzun, genel hatlarıyla yakışıklı ve tehlikeli; tıpkı göz alıcı bir şişedeki zehir gibi.

Julian'dan uzak kalması kendisi için daha iyiydi. Daha güvenliydi. Scarlett'e gün boyu yardım etmiş olsa da ona karşı gardını indiremezdi; kendi amaçları için burada olduğu apaçık ortadaydı. Hem, sonraki gece kız kardeşini bulduktan sonra Scarlett yalnız olmayacaktı ve burada daha fazla da kalmayacaktı.

"İyi geceler," dedi Scarlett, tıpkı Julian'ınki gibi ters bir tavırla ve başka hiçbir şey söylemeden odasına girdi.

Şöminede sıcacık ve hararetli bir ateş yanıyor, –farklı aşamalarda açmış tomurcukları ve lal tepecikleri olan beyaz güllerden oluşan– çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarlara bakır tonları yansıtıyordu. Yanan odunların çıtırtısıyla oluşan tatlı ninni, Scarlett'i o güne dek gördüğü en büyük cibinlikli yatağa sürüklüyordu. Odasındaki 'özel şey' bu olsa gerekti. Oymalı direklere asılı beyaz tüllerin örttüğü yatak, kuş tüyünden ipek yastıklarla ve kalın kapitone battaniyelerle kaplıydı ve Frenküzümü kızılından fiyonklarla bezenmişti. Scarlett yumuşacık ya-

tağa kendini atmak için sabırsızlanıyordu ki...

Duvar hareketleniverdi.

Scarlett donakaldı. Oda ansızın daha da ısındı ve küçüldü.

Bir anlığına Scarlett bunun hayal gücünün bir oyunu olmasını umdu.

"Hayır." O ana dek odanın kâğıt kaplı duvarlarının ardına gizlenmiş olan dar bir kapıdan Julian'ın girdiğini görünce ağzından tek çıkan bu olmuştu.

"Buraya nasıl girdin sen?" diye sordu. Ama daha Julian cevap vermeden, neler döndüğünü tam olarak biliyordu zaten.

Göz kırpış. Anahtarlar. Özel ayarlamalar. "Bize kasten aynı odayı verdi!"

"Kadını âşık olduğumuza iyi inandırmışsın." Julian'ın gözleri abartılı yatağa kaydı.

Scarlett'in yanakları kalplerin, kanın ve utancın rengi kırmızıya boyandı. "Âşık olduğumuzu söylemedim ki... Sadece nişanlı olduğumuzu söyledim."

Julian kahkahayı bastıysa da Scarlett dehşet içindeydi. "Hiç komik değil. Burada birlikte uyuyamayız. Birileri öğrenirse tümüyle mahvolurum."

"Bak yine dramatikleştin. Her şeyin hayatını mahvedeceğini sanıyorsun."

Ancak, bu duyulduğu takdirde kontla nişanı kesinlikle mahvolurdu. "Babamı gördün. Öğrenecek olursa..."

"Kimse öğrenmeyecek. Farklı oda numaralarına sahip iki kapı olmasının nedeni de bu bence." Julian devasa yatağa yönelip kendini üzerine bıraktı.

"Yatakta uyuyamazsın," diyerek karşı çıktı Scarlett.

"Nedenmiş? Gayet rahat." Julian botlarını çıkarıp patırtıyla yere fırlattı. Sonra yeleğini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Scarlett. "Bunu yapamazsın."

"Dinle, Kızılcık." Julian gömleğinin düğmelerini çözmeyi bıraktı. "Sana dokunmayacağımı söylemiştim ve dediğimi yapacağıma da söz veriyorum. Sırf sen bir kızsın diye yerde ya da o ufacık kanepede uyuyacak değilim ama. Bu yatak ikimizin de sığabileceği kadar geniş."

"Cidden seninle yatağa gireceğimi mi sanıyorsun? Sen deli misin?" Bu son derece saçma bir soruydu çünkü deli olduğu açıkça ortadaydı. Julian gömleğinin düğmelerini çözmeye devam etti; Scarlett bunu sırf kendisini rahatsız ettiğini bildiğinden yaptığına emindi. Ya da belki sadece gösteriş yapmaya meraklıydı.

Scarlett, kapıya doğru dönerken, denizcinin düzgün kaslarına bir bakış daha attı. "Başka bir odası daha olup olmadığını öğrenmek için aşağıya iniyorum."

"Ya başka odası yoksa?" diye seslendi Julian.

"O zaman koridorda uyurum."

Bir centilmen olsa buna itiraz ederdi ama Julian bir centilmen değildi. Yumuşak bir şey yere düştü; büyük ihtimalle Julian'ın gömleği.

Scarlett camdan kapı koluna uzandı.

"Bekle..."

Altın çerçeveli bir kare uçarak kızın ayaklarının dibine indi. Bir zarf. Zarif bir el yazısıyla üzerine kendi adı yazılmıştı.

"Bunu yatakta buldum. Sanırım senin ilk ipucun."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Scarlett'in büyükannesi, Caraval'ın Usta Legend'a ait kocaman bir oyun bahçesi olduğunu söylerdi. Söylenen her sözü duyarmış. Fısıltılar bile kulağından kaçamaz, gölgeler gözlerini atlatamazmış. Kimseler Legend'ı görmezmiş –ya da görseler bile, o olduğunu bilmezlermiş– ama Legend, Caraval boyunca her şeyi görürmüş.

Scarlett koridora adım attığı anda onun bakışlarını üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi. Kendisine bırakılan mesajı okurken, mumlu fenerlerin parıltısının adeta canlanan gözler gibi büyümesinde hissetmişti bunu.

Zarf, Legend'ın önceden gönderdikleriyle tıpatıp aynıydı: altın ve krem tonlarında, gizem dolu.

Zarfı açtığında avcuna birkaç kırmızı gül yaprağı dökülüverdi; aralarında bir de anahtar vardı. Narin yeşil camdan bir anahtar. Hancının verdiği oda anahtarına benziyordu ama bu anahtarın üzerinde beş rakamının kabartması vardı ve bağlı olduğu ufak siyah kurdelenin ucundaki uzunca kâğıt parçasında bir isim yazıyordu: Donatella Dragna.

Scarlett bunun kendisine verilen ilk ipucu olması gerektiğinin farkındaydı. Ama tıpkı elbise ve davetiyeler gibi bu da Legend'ın özel bir hediyesi gibi geliyordu ona. Saat dükkânında Scarlett kendisinin özel olduğuna inanmakta zorlanmıştı ama Legend'ın kendisine gerçekten de farklı davrandığını, kız kardeşinin nerede olduğunu göstererek kendisiyle ilgilendiğini umma cüretini gösterebildiğine bakılırsa, belki de Caraval sihrinin etkisini hissediyordu. Bir anlığına Scarlett, her şey yoluna girecek ve güzelleşecek gibi hissetti.

Üçüncü kata inen merdivenlere varana dek koridor boyunca ilerledi. Oda beş, oda on birden sonraydı; devasa bir mücevher taşına benzeyen yeşil camdan kapı kulplu, kare şekilli ve dut rengi bir kapısı vardı. Şatafatlı ve görkemli. Tam da Tella'ya göre.

Scarlett anahtarını kullanmaya yeltenmişti ki, kapının ardından Tella için biraz fazla gürültülü denebilecek soluk sesleri geldiğini duydu. Kulaklarını kapıya doğru yaklaştırırken Scarlett'in omuzlarına ağır ağır füme-kızıl bir rahatsızlık dikeni batmaya başladı.

Küt.

Ağır bir şey yere düştü.

Onu bir inleme izledi.

"Tella..." Scarlett kapı koluna uzandı. "Sen iyi misin?"

"Scarlett?" Tella'nın sesi gergin geliyordu; soluğu kesilmişti.

"Evet! Benim. İçeri giriyorum!"

"Hayır! Girme!"

Bir başka gürültülü düşme sesi duyuldu.

"Tella, orada neler oluyor?"

"Hiçbir şey... sadece... içeri *sakın* girme."

"Tella, eğer bir sorun varsa..."

"Sorun filan yok. Sadece... ben... biraz... meşgulüm." Tella ansızın susuverdi.

Scarlett tereddüde düşmüştü. Yanlış giden bir şeyler *vardı*. Tella'nın sesi kendisi gibi çıkmıyordu.

"Scarlett!" Tella'nın sesi öyle yüksek ve net çıkmıştı ki, sanki Scarlett'in kapı koluna uzanmakta olduğunu görebiliyor gibiydi. "O kapıyı açarsan seninle bir daha asla konuşmam."

Ses tonu düşüştü ve bu kez ona bir başka derin ses eşlik ediyordu. Genç bir adamın sesi.

"Kız kardeşini duydun," dedi adam.

Bu sözler, eğri büğrü koridorda seke seke ilerleyip, Scarlett'i nahoş bir rüzgâr patlaması gibi çarptı ve bedeninde giysilerinin koruyamadığı tüm noktalara ulaştı.

Oradan uzaklaşırken, kendini beş farklı kızıl yemiş renk tonunda budala hissetti. Bunca zaman boyunca Tella için kaygılanmıştı ama açıkça görülüyordu ki kız kardeşi kendisi için hiç de endişelenmemişti. Muhtemelen onu düşünmemişti bile; hele ki yatağında genç bir adamla birlikteyken.

Scarlett'in şaşırmaması gerekirdi. Aralarında zıpır olan kişi daima kız kardeşi olmuştu; Tella belanın tadına bayılırdı. Ama Scarlett'i kıran bu zıpırlığı değildi. Tella, Scarlett için dünyadaki en önemli kişiydi; kız kardeşinin aynı şekilde hissetmediğini görmek Scarlett'i hep yaralıyordu.

Anneleri Paloma onları terk ettiğinde, Scarlett'in babasının tüm yumuşak yönleri de annesiyle birlikte çekip

gitmişti. Koyduğu kurallar katı olmayı aşıp şiddetlenmişti ve elbette, itaat etmemenin sonuçları da aynı şekilde etkilenmişti. Paloma, Trisda'da kalmış olsaydı her şey çok farklı gelişebilirdi. Scarlett, Tella'yı anneleri gibi asla terk etmeyeceğine ant içti. Onu koruyacaktı. Tella'dan yalnızca bir yaş büyük olsa da kız kardeşiyle ilgilenmesi için başka herhangi birine güvenmedi. Tella büyüdükçe, onun kendi kendine bakabileceğine de inancı kalmadı. Ancak, Tella'yı koruması altına alırken, bir yandan da onu şımartmıştı. Tella çoğunlukla yalnızca kendini düşünür olmuştu.

Koridorun sonunda, Scarlett yere yığılıverdi. Altındaki sert ahşap döşemeler münasebetsizce sürttü bedenine. Bu seviyede hava, üst kattakinden daha soğuktu. Ya da belki Tella'nın onu başından savması yüzünden ürpermiş hissediyordu sadece. Tella, Scarlett yerine başka birini seçmişti. Hem de Tella'nın muhtemelen adını dahi bilmediği bir delikanlıyı. Scarlett erkeklere kuşkuyla yaklaşırken, Tella ise aksine, babalarının esirgediği sevgiyi verebilecek birisini bulmayı umuduyla, hep yanlış adamların peşine düşüyordu.

Scarlett, sıcak ateşin ve bir dolu battaniyenin beklediği odasına dönmeyi geçirdi aklından. Ama dünyanın tüm sıcakları gelse, onu Julian'la aynı yatağı paylaşmaya ikna edemezdi. Aşağı inip hancıdan bir başka oda isteyebilirdi ama içinden bir ses bunun pek de akıllıca olmayacağını söylüyordu; özellikle de Julian'ın içeri girmesi gerektiği konusunda yaptığı onca yaygaradan sonra. Sersem Julian.

Sersem. Sersem. Sersem... Kelimeyi içinden tekrarlayıp durdu; ta ki gözleri kapanana dek.

"Bayan..." Sıcak bir el Scarlett'i omzundan sarsıp ayılttı.

Scarlett, gözlerini hızla açarken ellerini göğsünde birleştirerek irkildi ama aynı hızla gözlerini tekrar kapadı. Önünde duran genç adam elinde bir fener tutuyordu, hem de doğruca Scarlett'in yüzüne doğru. Adam onu yakmayacak kadar güvenli bir mesafede duruyor olmasına rağmen Scarlett, fenerin sıcaklığının yanaklarını ısıttığını hissedebiliyordu.

"Sanırım sarhoş," dedi genç bir kadın.

"Sarhoş değilim." Scarlett gözlerini tekrar açtı. Fenerli genç adam, Julian'dan birkaç yaş büyük gibi duruyordu. Ama denizcinin aksine, bu delikanlının cilalı botları ve düzgünce geriye toplanmış saçları vardı. Çekici biriydi ve görünümüne verdiği önemden Scarlett bunun gayet farkında olduğu sonucuna varmıştı.

Tamamen parlak siyahlar içindeki delikanlı, Tella'nın bir yandan nafile güzellik diye adlandıracağı bir yandan da delikanlının ellerinden kollarının üstüne doğru uzanan dövmelerini fark edince ilgisini çekmenin yollarını gizlice düşüneceği türden bir oğlandı. Dünyevi ve çapraşık dövmeleri, gizli ilim sahibi zanaatkâr sembolleri, bir matem maskesi, davetkâr şekilde bükülmüş dudaklar, kuş pençeleri ve siyah güller vardı genç adamın kollarında. Her biri, adamın düzeyli görünümüyle tezat içindeydi ve bu, Scarlett'i olması gerekenden daha da fazla meraklandırıyordu.

"Yanlışlıkla bir başkasıyla aynı odaya yerleştirilmişim," dedi Scarlett. "Hancıdan başka bir oda istemeye gidiyordum ama sonra..."

"Koridorda uyuyakaldın, öyle mi?" Scarlett'e sarhoş di-

yen kız sormuştu soruyu. Fenerden uzakta duruyordu ve koridorun diğer ışıkları tamamen sönmüştü, bu yüzden Scarlett onun yüzünü göremiyordu. Onu gözünde somurtkan ve itici bir tip olarak canlandırıyordu.

"Durum biraz karışık," diyerek bocaladı Scarlett. Onlara kız kardeşinden kolayca bahsedebilirdi ama bu çiftin Tella'yla karşılaşma ihtimalleri hiç olmasa bile Scarlett, kız kardeşinin düşüncesizliğini ortaya sermek istemiyordu. Onun görevi Tella'yı korumaktı. Ve bu insanlardan herhangi birinin kendisiyle ilgili ne düşündüğünü de umursadığına pek emin değildi; hem de gözlerini dövmeli genç adamdan çekmekte zorlanıyor olmasına rağmen. Adamın heykeltıraşlar ve ressamlar için biçilmiş kaftan bir görünümü vardı: dolgun dudaklar, güçlü bir çene, kömür karası gözlerin üstünü saran kalın, koyu renkli kaşlar.

Böylesine loş bir koridorda genç bir adam tarafından kıstırılmak aslında onu rahatsız etmeliydi ama adamın yüz ifadesi saldırgan olmaktan ziyade ilgili görünüyordu.

"Açıklamak zorunda değilsiniz," dedi delikanlı. "Burada uyuyakalmak için geçerli bir nedeniniz vardır eminim ama bence burada kalmamalısınız. Ben oda on birdeyim. Orada uyuyabilirsiniz."

Bunu söyleme şeklinden anladığı kadarıyla Scarlett, – tanıdığı başka bir genç adamın aksine– delikanlının odada kalmaya niyetli olmadığına son derece emindi. Yine de, gizli tehlikelere öyle alışkındı ki, elinde olmadan duraksadı.

Genç adamı lambanın ışında incelerken gözleri, adamın elinin üstüne yapılmış siyah gül dövmesine kaydı; son derece zarif, güzel ve biraz da hazin görünüyordu. Scarlett

neden bilmiyordu ama bir şekilde o dövmenin delikanlıyı tarif ettiğini hissetmişti. Zarif ve güzel yönü Scarlett'i korkutup kaçırabilirdi aslında; bu ikisinin sıklıkla başka şeyleri gizlediğini öğrenmişti. Ama hazin taraf, Scarlett'i kendine çekmişti. "Siz nerede uyuyacaksınız?"

"Kız kardeşimin odasında." Başıyla yanında duran kızı gösterdi. "Onun odasında iki yatak var. İkisine birden ihtiyacı yok ya."

"Evet, var," dedi kız. Scarlett hâlâ onu tam olarak göremiyor olsa da kızın kendisine tiksintiyle baktığına yemin edebilirdi.

"Kabalaşma," dedi genç adam ve Scarlett tekrar itiraz edemeden "Israr ediyorum," diye de ekledi. "Annem, soğuktan titreyen genç bir hanımın yerde uyumasına müsaade ettiğimi öğrenirse beni evlatlıktan reddeder ve ben de onu suçlayamam." Scarlett'in ayağa kalkması için dövmeli ellerinden birini uzattı. "Bu arada, ben Dante. Bu da kız kardeşim Valentina."

"Ben de Scarlett. Teşekkür ederim." Adamın yardımı karşılığında hiçbir şey istememesine hâlâ şaşkın olan Scarlett, çekine çekine konuşuyordu. "Çok cömertsiniz."

"Mübalağa ediyorsunuz." Dante, Scarlett'in elini azıcık daha tuttu. Gözleri bir anlığına kızın boynundan aşağıya doğru kaydı; Scarlett, delikanlının yanaklarının pembeleştiğine yemin edebilirdi. Ama kızı rahatsız bir pozisyona sokmadan önce hemen bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Sizi daha önce meyhanede görmüştüm. Ama yanınızda birisi daha vardı sanki."

"Ah, ben..." Scarlett duraksadı. Adamın neyi sorduğunu anlamıştı. Ama Dante'nin merakının oyun yüzünden

mi, yoksa kendisine gerçekten ilgi duymasıyla alakalı bir sebepten mi olduğunu çözemiyordu. Tek bildiği, Dante'nin gözlerine diktiği bakışlarının tüm uzuvlarındaki ürpermiş yerleri ısıttığıydı. Julian'ın koridorda güzel bir kızla baş başa kaldığını hayal etti; o olsa Scarlett'in nişanlısı olduğunu söylemezdi.

"Peki, akşamüstü benimle yemeğe katılabilir misiniz?" diye sordu Dante.

Valentina sıkıntıyla homurdandı.

"Kes sesini," dedi Dante. "Lütfen kız kardeşime aldırmayın; bu gece epey fazla içti de. Fazla içmek onu her zaman olduğundan biraz daha çekilmez kılıyor. Söz veriyorum, benimle akşam yemeğinde buluşursanız, kız kardeşim bize eşlik etmeyecek." Tam da Scarlett'in bir delikanlıda görmeyi daima hayal ettiği bir tebessümle kıza gülümsemeye devam ediyordu: yani, Scarlett'ten sadece hoşlanmakla kalmamış, onu korumak ve onunla ilgilenmek ister gibi bir tavırla gülümsüyordu. Dante'nin gözleri, başka yöne dönemiyormuşçasına Scarlett'e kilitlenip kalmıştı.

Kont da bana aynen böyle bakacak, diye düşünerek, kendini buna inandırmaya çalıştı Scarlett. Julian'la gerçekten bir ilişkisi olmasa da Scarlett hâlâ nişanlıydı ve aksi yönde davranması tehlikeli olabilirdi. "Üzgünüm. Ben... yapamam. Ben..."

"Sorun değil," diyerek hızla onun sözünü kesti Dante. "Açıklamak zorunda değilsiniz." Tekrar gülümsedi; bu kez gülüşü daha geniş olsa da önceki kadar içten değildi. Sessizce kızı odasına kadar geçirdi ve ardından ona akik taşından bir anahtar verdi.

İkisi de dar ve açılı duran kapının yanında, gergin ge-

çen bir an boyunca oyalandılar. Scarlett, Dante'nin söz vermiş olmasına rağmen kendisiyle birlikte odaya girmeye çalışacağından endişelenmişti. Fakat delikanlının tek yaptığı, anahtarın kapıyı açtığına emin olana dek beklemek ve ardından "İyi uykular," diye fısıldamak olmuştu.

Scarlett de ona iyi geceler dileyecekti ki odaya girdiği anda olduğu yerde duruverdi. Kısa elbise dolabının üstünde yanan yağ lambası, dolabın üstündeki aynayı aydınlatıyordu. Loş ışıkta bile Scarlett, aynadaki yansımasını açıkça görebiliyordu. Siyah saçları omuzlarından aşağıya sarkıyor ve üzerindeki tiril tiril beyaz kumaşın ince büzgülerini ancak örtüyordu.

Scarlett'in soluğu kesiliverdi. Uğursuz elbise tekrar değişip tül ve dantele dönüşmüş, halka açık bir koridorda ya da yabancı bir delikanlıyla konuşurken giymek için fazlasıyla rezil bir hal almıştı.

Scarlett, Dante'ye iyi geceler dilemeyi tamamlamadan hızla kapıyı kapattı. Dante'nin neden gözlerini ondan alamadığı anlaşılmıştı şimdi.

O gece Scarlett pek de hoş rüyalar görmedi.

Hafif hafif uyuklarken, Legend'ı gördü rüyasında. Üzerinde bol dekolteli siyah bir korse ve kırmızı bir iç eteğiyle tekrar o varaklı balkonda olduğunu, bedeninin açıkta kalan yerlerini perdelerle örtmeye çalıştığını görmüştü.

"Ne yapıyorsun?" Legend, o kendine has mavi kadifeden silindir şapkasını eliyle destekleyerek ve yüzünde şımarık bir ifadeyle kasıla kasıla yürüyerek yanına geldi.

"Yalnızca oyunu izlemeye çalışıyorum." Scarlett kendini perdelere daha sıkı sarmaladıysa da Legend onu per-

denin içinden çıkardı. Elleri kar kadar soğuktu, diri yüzü bir gölgenin ardında gizleniyordu.

Scarlett'in çıplak omuzlarından bir ürperti geçti.

Legend kahkahayı basıp, iki elini de kızın beline sardı ve "Seni buraya izleyesin diye çağırmadım, kıymetlim," diye fısıldadı.

Ardından, Scarlett'i balkondan aşağıya attı.

CARAVAL'IN İLK GECESİ

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett soğuk terler içinde uyandı. Saçlarına ve hatta dizlerinin altına dek ter içinde kalmıştı.

Gördüklerinin yalnızca bir rüyadan ibaret olduğunu biliyor olsa da bir anlığına, Caraval'ın *–Legend'ın–* sihri bir şekilde düşüncelerine sızmış olabilir mi diye düşündü.

Belki de rüyası düşüncelerinden oluşuyordu. Yaşadığı tüm deneyimlerin yalnızca oyunun bir parçası olduğu kendisine iki kez söylenmişti ama hâlâ sanki her şey gerçekmiş gibi davranmaya devam ediyordu. Sanki tüm hareketleri fark edilecekmiş, yargılanacakmış ve cezalandırılacakmış gibi davranıyordu.

"Seni buraya izleyesin diye çağırmadım."

Scarlett'in bunu yaptığı da yoktu gerçi.

Önceki gün inanılmaz şeyler görmüştü ama tüm bu zaman boyunca duygularına korku hâkim olmuştu. Kendi kendine babasının orada olmadığını hatırlatıp durmuştu. Ve yalnızca tek bir gece orada kalacakken, tüm vaktini herhangi bir şeyin keyfine varamayacak kadar korkarak harcadığı takdirde buna pişman olacağını hatırlatmıştı

kendine. Tella muhtemelen bir saat kadar daha uyurdu; Scarlett bu süreyi onun için endişelenmeden de geçirebilirdi. Bu sırada birazcık eğlenmek Scarlett'i öldürmezdi ya.

Düşünceleri tekrar Dante'ye kaydı; onun elindeki siyah gül dövmesine ve sıcaklığına, Scarlett'e kendini el üstünde tutulduğunu hissettirme şekline... Davetini kabul etmesi gerekirdi aslında. Alt tarafı bir akşam yemeğiydi sadece; üzerinde incecik bir gecelikle karanlık bir koridorda onunla konuşması kadar utanılacak bir yanı yoktu ki bunun. Üstelik, o bile Scarlett'in düşündüğü kadar korkunç sonuçlanmamıştı.

Dante'den ödünç aldığı odanın yalnızca tek bir sekizgen penceresi vardı ama Scarlett'in güneşin ağır ağır batmakta olduğunu, kanalların ve sokakların tekrar canlandığını görebilmesine yetiyordu. Dünya, alacakaranlığın eşiğindeydi. Her şey tümüyle karanlığa gömülmeden önceki duman saatleriydi bunlar. Belki Cam Meyhane'ye yeterince hızlı giderse, Dante'yi bulup akşam yemeği davetini kabul edecek vakti olabilirdi. Gerçi Scarlett akşam yemeği yerine kahvaltı etmesi gerekiyor gibi hissediyordu. Gün boyu uyumaya şaşırtıcı şekilde kolay uyum sağlamış olsa da uyandıktan sonra akşam yemeğine gitmek ona hâlâ anormal geliyordu.

Odadan çıkmadan evvel aynada görünümüne baktı hızlıca. Yüzünü yıkarken, üzerindeki elbisenin şekillendiğini hissetti; geceliğinin ince kumaşı ipekten kalın katlara dönüyordu.

Elbisenin kısmen daha az dikkat çekici bir şeye, geceye karışıp etrafa uyum sağlayabilecek bir elbiseye dönüşmesini umdu. Fakat elbisenin kesinlikle kendine has fikirleri vardı.

Tarlatanının üzerinde kocaman bir şarap kırmızısı fiyonk belirdi; fiyongun iki kalın kuşağı Scarlett'in arkasından yere doğru uzanıyordu. Korsesi haricinde elbisesinin geri kalanı bembeyazdı; korseyse kırmızı kurdelelerle sarılmıştı ve kurdelelerin altındaki bembeyaz kumaş azıcık da olsa gözüküyordu. Elbisenin uzun kolları ellerine kadar uzansa da Scarlett'in omuzları açıktaydı. Tıpkı korse gibi elbise kollarına da lal rengi kurdeleler geçirilmişti; ellerin üzerinde birleşerek toplanan kurdelelerin ucu, Scarlett'in narin parmaklarıyla oynayacak şekilde dışarı sarkmıştı.

Tella olsa bu elbiseye bayılırdı. Scarlett'i böylesine cüretkâr bir elbisenin içinde görünce Tella'nın nasıl cıyaklayacağını şimdiden hayal edebiliyordu.

Gecenin ilk saati boyunca kız kardeşi konusunda endişelenmemeye karar vermiş olsa da, oda beşin önünden geçerken Tella'yı düşünmeden edememişti.

Kapıda çatlaklar vardı. Mücevher şekilli kapı kolunun rengi olan zümrüt yeşili ışık, diğer taraftan sis gibi sızıyordu.

Scarlett kendine yürümeye devam etmesini söyledi. Kendisiyle gerçekten vakit geçirmek isteyen kişiyi, Dante'yi bulmaya gitmeliydi. Ama ışık ile kapı çatlağındaki bir şey ve kız kardeşine sonu gelmez şekilde sürüklenişi, Scarlett'i kapıya çekti.

"Tella..." Scarlett kapıyı hafifçe çaldı. Kapı, dışarıya daha fazla yeşil ışık –art niyetli şeylerin rengini– yayıp gıcırdayarak azıcık daha açıldı. Scarlett'in önceki gece kapıldığı huzursuzluk hissi geri döndü.

"Tella?" Kapıyı iterek tamamen açtı. "Ah, tanrım..." Hemen eliyle ağzını kapayıverdi.

Tella'nın odası savaş alanına dönmüştü. Yaşanan kaosun üstü tüylerle kaplanmıştı; adeta asi bir melek çılgına dönmüş gibi görünüyordu. Tüylere, Scarlett'in pabuçlarının altında çıtırdayan tahta kıymıkları ve paramparça edilmiş olan gardıroptan sökülüp yırtılmış kıyafetler karışmıştı. Yatak da aynı şekilde zarar görmüştü. Yorgan ikiye ayrılmış, yatak direklerinden biri de kopmuş bir bacak gibi tümüyle yerinden çıkarılmıştı.

Bu, tamamen Scarlett'in hatasıydı. Önceki gece Tella bir adamla odadaydı ama Scarlett'in zannettiği nedenlerden ötürü değildi bu. Scarlett'in anlaması gerekirdi. Tella'nın itirazlarına karşı gelmesi gerekirdi. Kız kardeşiyle ilgilenmek Scarlett'in göreviydi. Tella erkeklere karşı fazlasıyla dikkatsizdi. Adada yalnızca bir günlüğüne de olsa kalabileceklerini düşünmekle Scarlett ne büyük aptallık etmişti. Tella'yı bulur bulmaz adadan ayrılmış olması gerekirdi. Oradan hemen ayrılmış olsalardı, bu...

"Hay bin diş!"

Kız kardeşinin tanıdık nidasını dile getiren yabancı sese doğru hızla döndü Scarlett.

"Hector, bak! Bir ipucu daha." Odaya giren gümüşi renkte saçlı ve narin yapılı kadın kesinlikle Donatella değildi. "Fevkalade!" Kadın, peşinden de yaşı daha ileri olan gözlüklü bir adamı çekmişti.

"N'apıyorsunuz siz?" diye sordu Scarlett. "Burası kız kardeşimin odası. Burada bulunmaya hakkınız yok."

Çift, Scarlett'i yeni fark etmişçesine dönüp ona baktı.

Gümüşi saçlı kadın gülümsedi ama tebessümü sıcak değildi. Odaya yayılan ışık gibi hırslı ve yeşildi. "Kız kardeşin Donatella Dragna mı?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu gümüşi saçlı kadın. "Nasıl görünüyordu?"

"Ben... O..." Scarlett tam yanıt verecekti ki, bu sorgulama ona sifonu çekilmemiş bir klozet kadar tiksindirici geldi. Gümüşi saçlı kadının ses tonu, yumruk yaptığı elleri ve soluk renkli gözleri kadar sabırsız çıkmıştı. Derken, Scarlett, kadının kırış kırış olmuş avcunu gördü. Avcunda yeşil bir cam anahtar vardı.

Scarlett'e gelen anahtarın tıpatıp aynısındandı; üzerinde oda beş kabartması vardı ve anahtara bağlı kâğıtta Donatella'nın adı yazıyordu.

Hemen Julian'ın sözleri geldi Scarlett'in aklına. Kız kardeşinin adı Scarlett'e verilen ilk ipucuydu. Ve diğerlerine de tam olarak aynı ipucu verilmişti.

Bu yalnızca bir oyun. Tek tekerlekli bisiklete binen kızın uyarısını hatırladı Scarlett. Bu gerçek değildi.

Ama ona gerçek gibi geliyordu. Odanın her yanına saçılmış giysiler gerçekten de Donatella'ya aitti. Ayrıca, önceki gece kendisini uyaran ses de kız kardeşinin sesiydi ve ses tonu epey keyfi kaçmış gibi çıkmıştı; Scarlett bunun o sırada sandığı nedenden dolayı olmadığından endişe ediyordu şimdi.

Kadın, Tella'nın dantelli açık mavi geceliklerinden birini yerden çekmesiyle birkaç tüy havalandı; kadının yanındaki adam da yerden bir parça sahte mücevher yürütmüştü.

"Lütfen, bunlara dokunmayın," dedi Scarlett.

"Üzgünüm, tatlım; sırf *senin kız kardeşin* diye tüm ipuçlarını alamazsın ya."

"Bunlar ipucu filan değil! Bunlar kız kardeşimin eş-

yaları." Scarlett sesini yükseltse de bu sayede tek başarabildiği sadece daha fazla insanı odaya çekmek olmuştu. Akbabalar kadar aç halleriyle genç-yaşlı erkekler ve kadınlar, kemikten eti sıyıran canavarlar misali odayı yağmalayıverdiler. Scarlett onları durduramayacak kadar çaresiz hissediyordu kendini. Bunun sihirli bir oyun olduğunu nasıl düşünebilmişti?

Bazıları, Scarlett onları bir başka ipucuna götürebilirmiş gibi, ona soru sormaya çalışıyorlardı ama sorularını Scarlett'in yanıtsız bırakması üzerine yollarına apar topar devam ediyorlardı.

Scarlett kapabildiği kadar kapmaya çalıştı. Elbiselere ve kurdele, takı ve resimli kartlar gibi daha önemsiz şeylere el attı. Tella belli ki Trisda'ya bir daha asla geri dönmemeye kararlıydı, çünkü odanın dört bir yanına dağılmış şeyler yalnızca kıyafetlerinden oluşmuyordu. En değer verdiği eşyaları da oradaydı; aralarından bazılarıysa Scarlett'in eşyalarıydı. Scarlett kendisine ait olan şeyleri Tella'nın bencil bir amaçla mı aldığını, yoksa ikisinin de bir daha Trisda'ya dönmemesini planladığından, Scarlett için mi adaya getirdiğini bilemiyordu.

"Affedersin." Al yanakları ve kızıl-sarı saçlı hamile bir kız Scarlett'e yaklaştı; bu karmaşanın arasında tek sakin ses onunkiydi. "Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor. Tam olarak eğilebildiğim söylenemez ama..." Yusyuvarlak, kocaman karnını eliyle işaret etti. "...belki sen toplamaya devam ederken elindekileri tutabilirim."

Scarlett kucağına daha fazla eşya sığdıramayacak noktaya gelmek üzereydi ama yine de o ana dek toplayabildiklerinden de ayrılmaya hevesli değildi.

"Kaçıp gidebilecek değilim ya," diye ekledi kız. Gençti, Scarlett'in yaşlarındaydı ve karnının büyüklüğüne bakılırsa her an doğum yapabilecek gibi görünüyordu.

"Ben... emin değilim..." Derken, pamuklu kadifeden pantolonlu ve kahverengi melon şapkalı bir adamın bir parça vitrayı tekmelemesiyle Scarlett duruverdi. Vitrayın altında göz alıcı kırmızılıkta bir şey parıldıyordu.

"Hayır! Onları alamazsınız!" Scarlett adama doğru atıldı ama onun ilgi gösterdiği şeyin ne olduğunu anlamasıyla adamın ilgisi de katlanarak artmıştı. Adam, kıymetli küpeleri yerden kaptığı gibi kapıya koştu.

Scarlett adamın peşine düştüyse de adam epey hızlıydı ve Scarlett'in kolları eşyalarla doluydu. Adam çökmek üzere gibi duran merdivenlere vardığında Scarlett daha koridorun yarısını aşabilmişti.

"Dur, elindekileri tutayım." Hamile kız koridorda yanında dikiliyordu. "Döndüğünde burada olacağım," diyerek ona söz verdi.

Scarlett toparladıklarını bırakmak istemiyordu ama o küpeleri de kesinlikle kaybedemezdi. Elindekileri kızın açık kollarına bırakan Scarlett, kar beyazı eteğinin ucunu kavrayıp adama yetişmeye çalıştı. Basamaklara vardığında, adamın kahverengi melon şapkası çarptı gözüne; ama şapkanın görünmesiyle gözden kaybolması bir olmuştu.

Basamaklardan soluk soluğa inerken, La Serpiente'nin kapısının sanki az önce birisi hızla içeri girmiş gibi kapanıverdiğini gördü. Hemen kapıya yönelip, parlak yeşil kenarını kavradı. Dışarıda, alacakaranlık ve şafak aynı anda yaşanıyordu. Yıldızlar gökyüzünde şeytani gözler

gibi kırpışıyor, fener dizileriyse sokakları parlak mum ışığıyla ışıl ışıl aydınlatıyordu. Bir akordeondan çıkan şen şakrak bir melodi sokaklarda çınlıyor, insanlar da müziğe uyuyordu; etekli kalçalar salınıyor, ceketli dirsekler sallanıyordu. Ama ortada hiç melon şapka yoktu. Adam ortadan kaybolmuştu.

Aslında hiçbir önemleri olmamalıydı; onlar alt tarafı küpeydi ne de olsa. Ama aslında yalnızca küpe değillerdi. Onlar scarlett taşlarıydı.

"Scarlett için scarlett taşları," demişti annesi. Kaçmadan önce verdiği son hediye olmuştu. Scarlett, scarlett taşı diye bir şey olmadığını biliyordu bilmesine; yalnızca kırmızı renkli kristalciklerdi bunlar ama bunun hiçbir önemi yoktu. Annesinden birer parçaydı o küpeler ve Vali Dragna'nın bir zamanlar farklı bir adam olduğunun hatırlatıcısı. "*Bunları bana baban vermişti*," demişti annesi; "*çünkü kırmızı benim en sevdiğim renkti.*"

Babasının öyle düşünceli davrandığını hayal etmek bile artık çok zordu. Eskiden çok farklı biriydi. Paloma'nın ardından koşmuş ama onu bulamamıştı ve ona Paloma'yı hatırlatan her şeyi yok etmişti; geriye yalnızca Scarlett'teki küpeler kalmıştı çünkü Scarlett onları babasından saklamıştı. İşte, o zaman Scarlett daima Tella'nın yanında kalmaya, annesinin yaptığı gibi onu bir parça takıyla ve yitip giden anılarla bir başına asla bırakmamaya yemin etmişti. Yıllar sonra bile, Paloma'nın ortadan kayboluşu Scarlett'e hiçbir ışığın yok etmeye yetmeyeceği bir gölge gibi yapışmış haldeydi.

Scarlett'in gözleri yaşlarla sızladı. Bir kez daha, bunun yalnızca bir oyun olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Ama bu, zannettiği gibi bir oyun çıkmamıştı.

La Serpiente'nin eğri büğrü koridoruna geri döndüğünde, hamile kızın eşyalarıyla birlikte kaçtığını görmek Scarlett'i hiç de şaşırtmadı. Koridorda kız kardeşinin şahsi eşyalarından hiçbiri kalmamıştı. Scarlett'in tek bulabildiği, hamile kızın ya da başka birinin muhtemelen giderken düşürdüğü camdan bir düğme ile bir resimli kart oldu.

"Sizi akbabalar."

"Senin küfürbaz bir tip olduğunu sanmazdım." Julian, esmer kollarını göğsünde miskince kavuşturarak odanın karşısındaki duvara yaslanmış duruyordu ve bu haliyle Scarlett'i bunca zamandır orada durup durmadığı konusunda şüpheye düşürmüştü.

"*Akbabalar* kelimesinin küfür olduğunu bilmiyordum," dedi Scarlett.

"Ama söyleyiş şeklin öyle gibiydi."

"Bu oyunun bir parçası olarak senin de kız kardeşin kaçırılmış olsaydı sen de küfrederdin."

"Bak, yine beni gözünde büyütüyorsun, Kızılcık. Bu oyun için kaçırılmış bir kız kardeşim olsaydı, bunu kendi lehime kullanırdım. Kendine acımayı kes de gel." Julian kendini duvardan itip Tella'nın yağmalanmış odasına doğru ilerledi.

Akbabaların gidişiyle önemli her şey de silinip süpürülmüştü. Yeşil camdan kapı kolu bile gizlice yerinden sökülmüştü.

"Onun her şeyini toplamaya çabaladım ama..." Odaya girerken, Tella'nın eşyalarını –sanki onlar bir insana ait değilmiş de yalnızca bir yapbozun parçalarıymışça-

sına– havada kapan o elleri ve aç gözleri hatırlamasıyla, Scarlett'in ses tonu çatallandı.

Başını kaldırıp Julian'a baktı ama delikanlının düşük göz kapaklarından yarı aralık duran gözlerinde hiç acıma yoktu. "Bu yalnızca bir oyun, Kızılcık. O insanlar yalnızca oyunu oynuyorlar. Kazanmak istiyorsan azıcık gaddar olman gerek. Caraval'ın nezaketle alakası yok."

"Sana inanmıyorum," dedi Scarlett. "Sırf senin ahlak pusulan bozulmuş diye buradaki herkes ahlaksız olacak değil ya."

"Kazanmaya yaklaşanlar öyledir. Buraya kimse sadece eğlenmeye gelmez. Bazıları, topladıklarını en yüksek teklifi verene satmak için oynar sadece. Tıpkı kulağa takılan şeylerinle kaçan o ahbap gibi."

"Onlardan pek para kazanmayacak," dedi Scarlett acı acı.

"Şaşırabilirsin." Julian, kırılmış gardıroptan bir topuz aldı. "İnsanlar azıcık bile Caraval sihri için bir dolu para harcamaya ya da en derin sırlarını vermeye gönüllü oluyorlar. Ancak, adil oynamayanlar genelde en büyük bedeli öderler." Julian topuzu havaya attı ve düşüşünü izlerken usul usul, "Legend'ın bu türden bir adalet anlayışı var," diyerek itiraf etti gerçeği.

"Eh, ben hiçbir şekilde oynamak istemiyorum," dedi Scarlett. "Sadece kız kardeşimi bulup, düğünüme gecikmeden eve dönmek istiyorum."

"O halde, bir sorun var demektir." Julian topuzu bir kez daha eline aldı. "Gitmeden önce kız kardeşini bulmak istiyorsan, oyunu kazanmak zorundasın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dur da tahmin edeyim; sana verdiğim ipucuna bakmadın, değil mi?"

"İpucumda yalnızca Donatella'nın adı yazıyordu."

"Emin misin?" diyerek sorguladı Julian.

"Elbette. Yalnızca onun bir ipucu olduğunu fark etmemiştim. Düşündüm ki Legend..." Scarlett yaptığı hatayı çok geç fark etti.

Scarlett ne zaman Legend'ın adını ağzına alsa –aptal cümlelerini tamamlamamış olsa bile– Julian'ın dudakları aynı alaycı kıvrımla bükülüyordu.

Scarlett anahtara iliştirilmiş notu iki kez kontrol etmişti. Notta yazan kelimeler yalnızca kız kardeşinin isminden oluşuyordu ama ismin altında dikkat çekici genişlikte bir boşluk vardı. En yakın vitray camlı kandile yaklaşan Scarlett, tıpkı Legend'dan gelen biletlere Tella'nın yaptığı gibi, kâğıdı kaldırıp ışığa tuttu. Beklenildiği gibi, zarif harflerle yazılmış yeni metin satırları beliriverdi.

Kız son görüldüğünde Legend vardı yanında
Kızı yakalarsanız, yakalarsınız onu da
Şüphe yok ki, göze almanız gerekebilir cehennemi
Ama başarırsanız tadabilirsiniz zenginliği
Bir dilekle ödüllendirilecek bu yılın galibi

Hemen ardından, mısra ortadan kayboldu ve yerini yeni bir dizi söz aldı.

Kızı bulma yolunda bu ilk ipucunuz.
Diğerlerini bulmak öyle kolay olmayacak.

Bazıları var ki mantığınızı da inandıklarınızı da sorgulatacak.
İki numaralı ipucunu onun gidişinden kalan enkazda bulacaksınız.
Üç numarayı kazanmalısınız.
Dört numara size değerli bir şeye mal olacak.
Beş numaraysa bir inanç sıçraması gerektiriyor.
Çoğunuz başarısız olacaksınız, birinizse kesinlikle kazanacak.
Kalan dört ipucunu ve sonra da kızı bulmak için beş geceniz var.
Ardından, Legend'ın dileği sizindir.

Scarlett'in önceki gece gördüğü rüya yalnızca bir hülyadan çok daha fazlası olmalıydı. Legend gerçekten de onun burada olmasını istemişti. Balkondaki oğlanın dediklerini hatırladı: "*İçeri girdiğinizde, size çözülmesi gereken bir gizem verilecek.*"

Tella'nın nereye götürüldüğünü bulmak, bu yılın gizemi olmalıydı. Onca insan bu yüzden Tella'nın odasını talan etmişti; hepsi de Tella'yı arıyordu. Tella'yı kimse bulamadığı takdirde ona ne olacağı yazmıyordu ama notta. Ama Scarlett, oyun bittikten sonra kız kardeşinin Trisda'ya dönmeyi planlamadığını biliyordu.

Scarlett onu bulamadığı takdirde Tella da anneleri gibi ortadan kayboluverecekti. Kız kardeşini tekrar görmek istiyorsa, Scarlett orada kalıp oynamalıydı.

Ancak, oyunun tamamı boyunca orada kalamazdı. Altı gün içinde, ayın yirmisinde kontla evlenmesi gerekiyordu. Caraval beş gece sürecekti ama Trisda'ya dönmek

de tam iki günlük yolculuk gerektiriyordu. Tam vaktinde eve varıp düğününe yetişebilmesi için Scarlett, oyunun son gecesinden önce tüm ipuçlarını çözüp Tella'yı bulmalıydı.

"Böyle dertli durma," dedi Julian. "Eğer kız kardeşin Legend'la birlikteyse, eminim ona iyi davranılıyordur."

"Sen nereden bileceksin ki?" dedi Scarlett. "Dün gece onu duymadın; çok korkmuş geliyordu sesi."

"Onu dün gece gördün mü?"

"Yalnızca sesini işittim." Scarlett ona olanları anlattı.

Julian kıkırdayacakmış da kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. "Bunun bir oyun olduğunu unutup duruyorsun sürekli. Kız kardeşin ya rol yapıyordu ya da başka biri onun rolüne bürünmüştü. İki durumda da kız kardeşin için endişelenmene gerek yok. Legend, konuklarıyla ilgilenmeyi iyi bilir; sözüme güven."

Julian'ın son sözlerinin Scarlett'in düğümlenen midesini çözüp rahatlatması gerekirdi aslında ama aksine, Julian'ın konuşma şeklindeki bir şey, Scarlett'in midesini daha da düğümlemişti. Genç adamın dudaklarındaki tebessüm soğuk gözlerine ulaşmamıştı.

"Legend'ın konuklarına nasıl davrandığını sen nereden biliyorsun?"

"Onun *özel misafiri* olduğun için bize verilen odaya bir baksana." *Özel* sözcüğünü söylerken Julian'ın ses tonundaki vurgu artmıştı. "Kız kardeşini hoş bir yere yerleştirdiği fikri akla yatkın geliyor."

Bir kez daha, Scarlett'in kendini daha iyi hissetmesi gerekirdi. Tella tehlikede değildi. Kız kardeşi oyunun küçük bir parçasıydı sadece; aynı zamanda da önemli bir

parçası. Scarlett'i böylesine tedirgin eden şey de tam olarak buydu. Onca insan içinde Legend neden Scarlett'in kız kardeşini seçmişti ki?

"Ah, anlıyorum," diye ekledi Julian. "Kıskanıyorsun."

"Hayır, kıskanmıyorum."

"Kıskansaydın bu anlaşılır bir şey olurdu. Onca yıl boyunca Legend'a mektuplar yazan kişi sendin sonuçta. Legend'ın senin yerine onu seçmesine üzüldün diye kimse seni suçlayamaz."

"Kıskanmıyorum," diye tekrarladı Scarlett ama bu, denizcinin gülüşünün daha da büyümesine neden oldu sadece; bir yandan da kırık dökük gardırobun topuzunu marifetli parmaklarında bir yok edip bir ortaya çıkararak oynamaya devam ediyordu. Ucuz bir sihir numarası, işte.

Scarlett, Tella'nın ortadan yok oluşunu bu şekilde, yalnızca bir el çabukluğuymuş gibi düşünmeye çalıştı. Temelli gitmemişti, yalnızca Scarlett'in erişemediği bir yerdeydi.

İlk ipucunu baştan okudu Scarlett. *İki numaralı ipucunu gidişinden kalan enkazda bulacaksınız.* Tella'nın kız kardeşi olarak Scarlett'in avantaj sahibi olması gerekirdi. Tella'nın odasında ona ait olmayan bir şey varsa, Scarlett hangisi olduğunu bilirdi ama geriye pek bir şey kalmamıştı; elindeki resimli kart haricinde. Scarlett bir kez daha baktığında kart, önceki kadar sıradan görünmemeye başladı.

"N'oldu?" diye sordu Julian. Scarlett hemen cevap vermeyince, ses tonu cana yakın bir hal aldı. "Haydi ama, biz bir takımız sanıyordum."

"Takım arkadaşı olmak çoğunlukla senin faydana oldu, benim değil."

"Ben olsam 'çoğunlukla' demezdim. Ben olmasam burada bile olamayacağını unutuyorsun."

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diyerek itiraz etti Scarlett. "Önceki gece, oyundan atılmaktan kurtardım seni ama odamızda uyuyan kişi sen oldun!"

"Sen de yatakta uyuyabilirdin." Julian gömleğinin üst düğmesiyle oynadı.

Scarlett kaşlarını çatarak baktı ona. "Asla öyle bir seçenek olmadığını iyi biliyorsun."

"Pekâlâ." Ellerini abartılı bir tavırla teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Şu andan itibaren daha eşit bir ortaklık olacak. Sana oyuna dair bildiğim her şeyi söylemeye devam edeceğim. Öğrendiklerimizi birbirimizle paylaşacağız ve odayı da sırayla kullanacağız. Sen odada uyurken, söz veriyorum, ben uyumayacağım. Ama sen dilediğin zaman bana katılabilirsin."

"Hergele," diye homurdandı Scarlett.

"Çok daha kötüleri söylendi bana. Şimdi, elinde ne olduğunu göster."

Scarlett, koridora doğru bakarak kapının dışında kimsenin durmadığına emin oldu. Ardından, elindeki resimli kartı Julian'a çevirdi. "Bu, kız kardeşime ait değil."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett on bir yaşındayken, şatolara delicesine tutkundu. Kumdan ya da taştan yapılmaları veya hayal gücünün ürünü olmaları hiç önemli değildi. Hepsi de sonuçta kaleydi ve Scarlett bir kalede yaşadığını hayal ederdi; bir prenses gibi korunduğunu, bir prenses gibi muamele gördüğünü düşlerdi.

Tella'nın ise bu türden romantik hevesleri olmamıştı. Üzerine titrenmesini ya da günlerini küflü eski şatonun birinde kilit altında geçirmek istemiyordu. Tella dünyayı gezmek, Uzak Kuzey'in buz köylerini ve Doğu Kıtası'nın ormanlarını görmek istiyordu. Ve bunu güzeller güzeli zümrüt yeşili bir kuyrukla yapmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Tella, Scarlett'e hiç söylememişti ama bir deniz kızı olmak istiyordu.

Tella'nın gizli resimli kart zulasını bulan Scarlett öyle kahkahalara boğulmuştu ki gözünden yaş gelmişti. Kartların hepsinde de pırıltılı deniz kızları *ve deniz adamları* vardı!

Ondan sonra, ne zaman kavga etseler ya da Tella ne zaman onu kızdırsa Scarlett'ın içinden, deniz kızı olma konusunu onun yüzüne vurmak geliyordu. En azından şatolar gerçekti ama o sıralar hâlâ mantıksız düşlere ve sınır tanımayan bir hayal gücüne sahip olan Scarlett bile deniz kızlarının var olmadığını biliyordu. Ancak, Scarlett bu konuda tek kelime etmedi. Ne şatolar konusunda ne de giderek büyüyen Caraval saplantısı yüzünden Tella ona sataştığında bir şey söyledi. Çünkü Tella'nın deniz kızı olma fantezisi Scarlett'e umut veriyordu; annelerinin terk edişi ve babalarının sevgisizliğine rağmen kız kardeşi hâlâ hayal kurabiliyordu ve bu, Scarlett'in asla mahvetmek istemediği bir şeydi.

"Kız kardeşimin resimli kartları son derece özel bir koleksiyondu," dedi Julian'a. "Tella'nın üzerinde şato resmi olan bir kartı olmazdı."

"Sanırım bu aslında bir saray," dedi Julian.

"Yine de Tella'nın sahip olabileceği türden bir resim değil. Sonraki ipucu bu olmalı."

"Emin misin?" diye sordu Julian.

"Kız kardeşime dair bildiklerime güvenmiyorsan, birlikte çalışacak başka birini bulabilirsin kendine."

"İster inan ister inanma, Kızılcık; seninle çalışmak hoşuma gidiyor. Ayrıca, sanırım önceki gece kayığa yetiştikten sonra o sarayı gördüğümü hatırlıyorum. Haklıysan ve bu kart ikinci ipucuysa, üçüncü ipucu için bakmamız gereken yer saray olmalı. Önceden oynadığımda..." Duyduğu adım sesleri üzerine Julian sustu. Adımlar ağır ve kendinden emindi. Adım sesleri Tella'nın oda kapısının hemen dışında durdu.

Scarlett gizlice koridora baktı.

"Ah, merhaba." Dante, biraz fazla yalancı olduğundan mükemmel denemeyecek bir tebessümle selamladı Scarlett'i. Yine, dövmelerinin karalığıyla uyumlu şekilde, tümüyle siyahlar içindeydi ama Scarlett'i görmek onu aydınlatmış gibiydi. "Sizi kontrol etmek için odaya gidiyordum tam da. Dün gece iyi uyudunuz mu?"

Dante'nin ağzından çıkınca *uyumak* ve *dün gece* sözleri epey utanç verici geliyordu kulağa.

"Kapıdaki kim, sevgilim?" Julian, Scarlett'in arkasına geçti. Aslında kıza dokunmuyordu ama sessizce yaklaşma şekli de bir o kadar sahip çıkan bir tavır sergiliyordu. Julian arkasından uzanıp bir elini kapı çerçevesine, bir elini de kapıya dayarken Scarlett, onun bedeninin serinliğinin okşayışını hissedebiliyordu.

Dante'nin yüzündeki cana yakın ifade silinip gitti. Gözleri Scarlett'ten dönüp Julian'a kilitlendi. Tek kelime etmedi ama Scarlett onun sertleşen yüzünü apaçık okuyabiliyordu. Julian'da da bir şeylerin değiştiğini hissetmişti.

Julian'ın göğsü kızın sırtına hafifçe dokundu; bu olduğunda, denizcinin her bir kası gerilmiş ve kaskatı kesilmişti; ses tonundaysa bedeniyle uyumsuz bir umursamazlık vardı. "Beni kimse tanıştırmayacak mı?"

"Julian, bu Dante," dedi Scarlett.

Dante bir elini uzattı. Üstünde gül dövmesi olanı.

"Dün gece bana odasını verecek kadar nazik davrandı," diye açıkladı Scarlett; "benim odamın da dâhil olduğu bir karışıklık yaşandığından ötürü."

"Eh, seninle tanıştığıma çok sevindim o halde." Julian,

Dante'nin elini sıktı. "Nişanlıma yardım edebildiğinize çok sevindim. Olanları duyunca kendimi kötü hissettim. Keşke bana gelmiş olsaydı." Julian, sahte sevgi ve kızgınlık dolu bakışlarla Scarlett'e döndü.

Scarlett onun rahatsız olduğu konusunda yanılmıştı. Bu işten keyif alıyordu. İlgili nişanlı rolünü, neredeyse hiç umursamamasına rağmen, sırf Dante'yi kaçırıp uzaklaştırmak için oynuyordu.

Scarlett, ona tam olarak yalan söylemediğini açıklamanın iyi bir yolunu bulma umuduyla, dönüp tekrar Dante'ye baktı. Ama o artık Scarlett'e bakmıyordu ve sanki Scarlett oradan toz olup uçmuşçasına, yakışıklı suratı üzüntüden rahatsız edici bir aldırmazlık gölgesine bürünmüştü.

"Haydi, sevgilim," diye fısıldadı Julian. "Kenara çekilelim de içeri baksın."

"Sorun değil," dedi Dante. "Bence görmem gerekeni gördüm." Sonra başka söz etmeden koridorda yoluna devam etti.

Dante gözden kaybolur kaybolmaz Scarlett hışımla Julian'a döndü. "Ben sana ait bir eşya filan değilim ve sanki öyleymiş gibi davranmadan hiç hoşlanmıyorum."

"Ne yani, onun sana bakma şeklinden hoşlandın mı?" Julian kalın, kara kaşlarını kırpıştırarak, yüzünde kasten takındığı çarpık bir tebessümle Scarlett'e baktı. "Sence o bakışları ayna karşısında çalışıyor mudur?"

"Kes şunu. Bana o şekilde baktığı filan yoktu. Yalnızca nazik bir insan. Kimilerinin aksine, dün gece bana yardım etmek istiyordu."

"O yardımın karşılığını almaya istekli gibi de görünüyordu."

"Ayh! Herkes senin gibi değil." Scarlett hışımla kapıdan çıktı ve ikinci ipucunu –Tella'nın resimli kartını– avcunda sımsıkı kavrayarak koridor boyunca ilerlemeye başladı.

"Tek dediğim, onun bela olduğu," dedi Julian. "Ondan uzak durmalısın."

Scarlett merdivenlerin başında durdu ve omuzlarını dikleştirerek Julian'a döndü; onu mahzende Tella'yla yakaladığında yüzünde gördüğü istek dolu ifadeyi açıkça hatırlıyordu. "Sanki sen ondan daha iyisin de."

"Ben iyi bir adam olduğumu söylemiyorum," dedi Julian. "Ama o herifin senden istediği şeylerin hiçbirini de beklemiyorum senden. Eğer bekliyor olsaydım, benden de uzak durman gerektiğini söylerdim sana. Daha önce oynadığımda Caraval'ı o kazanmıştı. Bu oyunun insanlara bedel ödettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Galibiyetin bile bir bedeli vardır ve onun zaferi ona epey pahalıya patlamıştı. İddiaya varım, o tek dileğe sahip olmak ve kaybettiklerini geri kazanmak için her şeyi yapacaktır. Benim ahlak pusulamın bozulduğunu düşünüyorsun ama onunki yok bile."

"Ah, mutlu çiftimiz değil mi bu?" Güzel koyu renk tenli kız, Scarlett'le Julian kayığına binerlerken, heyecanla el çırptı.

Scarlett'in yapmaya en az hevesli olduğu şey, Julian'ın mutlu müstakbel gelini rolünü oynamak olsa da ses tonuna biraz olsun tatlılık katmayı başardı. "Geçen gece sen tek tekerlekli bir bisiklet sürmüyor muydun?"

"Ah, ben çok şey yaparım," dedi kız, gururla.

Scarlett, Julian'ın önceki gece bu kız konusunda yaptığı uyarıyı hatırladı ama kızın kayığı yürütmeye başlamasıyla, onun halis muhlis neşeden ibaret olduğunun aksini düşünmek iyice zorlaşmıştı. Önceki geceki denizci kızdan çok daha dost canlısıydı.

Belki de Julian, sevimli görünen insanların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

Yine de o sırada bu kıza karşı yeterince sıcakkanlı davranıyordu; ona varış noktalarını belirten resimli kartı şöyle bir gösterdikten sonra adını bile sordu.

"Jovan. Ama herkes bana Jo der," dedi kız. Kız kürek çekerken, Julian daha birçok soru sordu ve kızın şakalarına güldü. Scarlett, bunların çoğunun yalnızca bilgi toplama amaçlı olduğunu tahmin etse de Julian'ın istediğinde ne kadar nazik olabildiğini görmekten etkilenmişti. Jovan onlara her türden manzarayı gösterdi. Fenerlerle aydınlatılan kıvrımlı sokakları, soyulmuş uzun bir elma kabuğu misali dairesel şekilde sarmalayan kanalları, tüten kızıl-kahve renkli dumanlarıyla sokakları dolduran barları, mini kek şekilli pastaneleri ve doğum günü hediyeleri gibi rengârenk paketlenmiş dükkânları. Gök mavisini. Şeftali turuncusunu. Safran sarısını. Çuha çiçeği pembesini.

Su kanalları hâlâ gece yarısı karanlığına gömülüydü ve her binanın kenarına sıralanmış cam fenerler, insanların telaşla içeri girip çıkışı sırasında görülen parlak renkleri vurguluyordu. Scarlett tüm bunların çalan türlü farklı müzikle yapılan bir tür şen şakrak dans gibi gorunduğünü düşündü. Arplar, gaydalar, kemanlar, flütler ve çellolar. Her kanalın farklı bir enstrümantal nabzı vardı.

"Burada görülecek çok şey var," dedi Jovan. "Eğer karşılığını vermeye hevesliyseniz ve dikkatli bakarsanız, bu adada başka hiçbir yerde karşılaşamayacağınız türden şeyler bulursunuz. Kimileri, oyunu oynamayı umursamaksızın, sırf dükkânlarda dolanıp durmaya gelir buraya."

Jovan gevezeliğe devam etti ama Scarlett, bir sokağın köşesinde yaşanan bir kargaşayı fark ettiğinde, onun sözlerini duymaz oldu. Görünüşe göre bir kadın, bir dükkândan zorla sürüklenerek çıkarılıyordu. Scarlett bir haykırış duydu; sonrasında tek görebildiği, bir grup insanın, kollarını ve bacaklarını savurup duran bir kadını çekiştirdiğiydi.

"Orada neler oluyor öyle?" diyerek dikkatlerini o yöne çekti Scarlett. Ama Jovan'la Julian dönüp baktıklarında, birisi yakınlardaki fenerleri söndürmüş ve Scarlett'in şahit olduğu sahneyi gecenin karanlığına gömmüştü.

"Ne gördün?" diye sordu Julian.

"Güvercin grisi elbiseli bir kadın vardı ve bir dükkândan dışarı sürükleniyordu."

"Ah, muhtemelen sadece bir sokak gösterisi olmalı," dedi Jovan, neşeyle. "Bazen göstericiler, yalnızca izleyici olanlar için heyecanı arttırmak amacıyla yaparlar bunu. Herhalde kadını bir şey çalmış ya da aklını yitirmiş gibi göstermişlerdir. Oyun devam ettiği müddetçe bu tür şeyleri daha çok göreceğine eminim."

Scarlett tam Julian'ın kulağına gördüklerinin son derece gerçekçi olduğunu fısıldayacaktı ki... Ama oyuna ilk girişinde bu konuda zaten uyarılmamış mıydı?

Kürek çekmeyi bırakan Jovan tekrar el çırptı. "İşte,

geldik. Karttaki saray. Diğer adıyla Castillo Maldito."

Scarlett bir anlığına az önce gördüğü kadını unutuverdi. Işıltılı kum dizileri, muazzam büyüklükte bir kuş kafesi şeklindeki bir saraya doğru uzanıyordu. Saray kemerli köprülerle, nal şekilli arklarla, yuvarlak şekilli kubbelerle kaplıydı ve vuran gün ışığının altın taneciklerı hepsinin üzerine serpilmişti. Resimli kart bu yere hakkını vermemişti. Yapı, mumlarla aydınlatılmıyor, kendi kendine ışıldıyordu. Her şeyi ışıkla dolduruyor, çevreyi diğer her yerden daha parlak kılıyordu; adeta güneş ışığı dalgalarını içinde tutmayı başarabilen bir toprak parçası bulmuşlardı.

"Bizi buraya getirmene karşılık sana ne borçluyuz?" diye sordu Julian.

"Ah, ikiniz için bedava," dedi Jovan. Scarlett, Julian'ın kıza karşı nazik olma sebeplerinden birinin de bu olabileceğini fark etti. "Elinizde ne varsa hepsine içeride ihtiyacınız olacak. Castillo'da zaman çok daha hızlı akar."

Jovan, kumdan sarayın girişinin her iki yanında duran iki devasa kum saatini başıyla işaret etti. Kum saatlerinin her biri kat yüksekliğindeydi ve çalkalanıp duran yakut boncuklarla doluydu. Boncukların yalnızca ufak bir kısmı dipte duruyordu.

"Fark ettiyseniz, bu adada geceyle gündüz daha kısadır," diye devam etti Jovan. "Kimi sihir türleri güçlerini zamandan alır ve bu yer bolca sihir kullanır. Bu yüzden, içeri girdiğinizde dakikalarınızı akıllıca kullanın."

Julian, Scarlett'in kayıktan inmesine yardımcı oldu. Kemerli köprünün üstünden ve devasa kum saatlerinin yanından geçerlerken Scarlett, tek bir boncuk tanesinin

oluşmasının ömründen kaç dakika alacağını merak etti. Caraval'da bir saniye, sıradan saniyelerden çok daha yoğun gibi geliyordu insana; tıpkı gün batımından hemen önceki, göğün tüm renklerinin sihirle bütünleştiği o anda olduğu gibi.

"Kız kardeşine cazip gelebilecek türden yerleri aramalıyız," dedi Julian. "Bahse girerim, üçüncü ipucunu öyle bir yerde bulacağız."

Scarlett, anahtara iliştirilen notu hatırladı. *Üç numarayı kazanmalısınız.*

Kum saatlerinin ötesinde, sağ yanlarındaki bir patika, Castillo'nun büyük kısmını şekillendiren bir dizi altın teraslar uzanıyordu. Aşağıdan bakıldığında hepsi de dokunulmaması söylenen türden antik kitaplarla dolu kütüphaneleri andırmıştı Scarlett'e.

Patika doğrudan renklerin, seslerin ve insanların arı kovanı gibi kaynaştığı kocaman bir avluya açılıyordu. Tam ortasında mucizevi minik kuşlarla dolu bir Hint inciri ağacı vardı. Kanatlı zebralar ve kuş gibi havada yükselen yavru kediler, kulaklarını çırparak havada süzülen avuç içi kadar fillerle güreş tutan ve bir yandan da uçan minyatür kaplanlar. Ağacı çevreleyen taraça ve çadırlardan ibaret tuhaf oluşum... Kiminden müzik yayılıyor, kiminden de –tıpkı öpücük dağıtılan yeşim rengi çadırda olduğu gibi– kahkahalar yükseliyordu.

Burasının kız kardeşine cazip gelecek türden bir yer olduğu su götürmez bir gerçekti ve şayet Julian soracak olsaydı, Scarlett kendisinin de bu çadırlı avlu karşısında büyülendiğini itiraf ederdi. Ama aklını başında tutması lazımdı.

Scarlett'in yalnız ve yalnız Tella'yı, sonraki ipucunu

bulmayı düşünmesi gerekirdi. Ama kısık sesli kıkırtılarla ve fısıltılarla hafif hafif dalgalanan yeşim rengi öpücük çadırını ve içinde gizlediği güzellikleri izlerken Scarlett düşünmeden edemedi...

Scarlett'i de daha önce öpen olmuştu. Bu gerçekleştiğinde Scarlett kendi kendine onun hoş bir öpücük olduğunu söylemişti ve o öpücükten yeterince hoşnut kalmıştı. Ama şimdi, *hoş*, insanların yalnızca söyleyecek daha iyi bir şey bulamadıklarında kullandıkları bir kelime gibi geliyordu ona. Scarlett, hoş bir öpücüğün Caraval sırasında alacağı bir öpücükle kıyas kabul edeceğinden şüpheliydi. Havanın dahi tatlı olduğu bir yerde, kendi dudaklarına değecek başka birinin dudaklarının tadının neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalıştı.

"İlgini mi çekti?" Julian bunları kulak tırmalayıcı, boğuk bir ses tonuyla söylemiş, Scarlett'in yüzünün aniden kızarmasına yol açmıştı.

"Sonraki kapının nerede olduğuna bakıyordum." Scarlett alelacele erik renginde talihsiz renklere sahip bir çadırı işaret etti.

Julian'ın sırıtışı daha da büyüdü. Ona inanmadığı açıkça belli oluyordu. Kızın yanakları pembeleştikçe, denizcinin sırıtışı yüzüne iyice yayıldı.

"Utanmana gerek yok," dedi Julian. "Tabii, düğününden önce biraz alıştırma yapman gerekiyorsa, sana seve seve bedavadan yardımcı olabilirim."

Scarlett tiksindiğini belirten bir ses çıkarmaya yeltendiyse de çıkardığı ses daha ziyade bir iniltiyi andırmıştı.

"Bu 'evet' mi demek?" diye sordu Julian.

Scarlett ona "hayır" dediğini net bir şekilde gösteren

ters bir bakış atmıştı aslında ama anlaşılan, Scarlett'le dalga geçmek Julian'ın keyfini yerine getiriyordu.

"Nişanlını hiç gördün mü?" diye sordu. "Cidden feci tipsiz biri olabilir."

"Görünümünün hiçbir önemi yok. Bana her hafta mektup yazıyor. Hepsi de çok nazik, ince fikirlerle dolu ve..."

"Başka bir deyişli, yalancının teki," diyerek onun sözünü kesti Julian.

Scarlett kaşlarını çattı. "Mektuplarında neler yazdığından haberin bile yok daha."

"Onun bir kont olduğunu biliyorum ya." Julian bildiklerini teker teker parmaklarıyla saymaya başladı. "Bu da onun bir soylu olduğunu gösterir ki hiç kimse öyle bir pozisyonu koruyup da dürüst kalmayı başaramaz. Bir ada gelini istiyorsa, bunun nedeni muhtemelen ailesinin akraba evlilikleriyle dolu olmasıdır ki bu da aynı zamanda onun hiç de çekici olmadığı anlamına gelir." Parmaklarından birini Scarlett'in çenesinin altına koyup kızın yüzünü kendisine doğru kaldırmasıyla Julian'ın ses tonu ciddileşti. "Teklifimi tekrar düşünüp şu öpücüğü değerlendirmeyeceğine emin misin?"

Scarlett tepki dolu bir homurdanmayla geri çekildi ama homurtusu azıcık yüksek sesli, azıcık da uyduruk çıkmıştı. Üstelik, ona ürpertici gelen bir şekilde, tiksinti hissetmekten ziyade, menekşe rengi bir merakın tatlı ürpertisi tüm duyularını karıncalandırmıştı.

Scarlett'le Julian öpücük çadırına iyice yaklaşmışlardı artık. Çadırdan etrafa parfüm kokuları taşıyordu. Gecenin tam ortasını andıran koku, Scarlett'e tümüyle Julian'ı hatırlatan yumuşak dudakları, güçlü elleri ve yeni çıkmış

sakalların yanağına hafifçe sürtünüşünü düşündürüyordu.

Süratle çarpmaya başlayan kalbini umursamaksızın, Julian'ın bir sonraki alayına karşılık olarak söyleyebileceği akıllıca bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ancak, ilk kez, Julian sessiz kaldı. Bu ani sessizliği, Scarlett'le dalga geçecek olsa yaratacağı rahatsızlıktan bir bakıma çok daha rahatsız ediciydi.

Verdiği tepkinin denizciyi gücendirebileceğini hiç sanmıyordu Scarlett ama yine de önceki kadar yakınında yürümediğini de fark etmişti. O ana dek kıza dokunmaya hiçbir şekilde yeltenmemiş olsa da genellikle kolayca dokunabileceği bir mesafede kalmıştı. Fakat avluda ilerledikleri sırada her zamankinden birazcık daha fazla ayrı düşmüşlerdi ve her zamankinden çok daha sessizlerdi; bu halleriyle nişanlı bir çifte hiç mi hiç benzemiyorlardı.

"Geleceğinizi öğrenmek ister misiniz?" diye sordu genç bir adam.

Scarlett arkasını dönüp de karşısında etten bir duvarla karşılaşınca, "Şey, ben..." deyiverdi heyecanla. Daha önce hiç çırılçıplak bir adama bakmamıştı ve bu adam tam anlamıyla çırılçıplak olmasa da öyle olmaya epey yakındı; bu yüzden Scarlett, onun rustik çadırına girme fikrini aklından geçirmenin bile uygunsuz kaçacağını biliyordu. Yine de geri çekilmedi.

Adamın üzerinde yalnızca kalçalarından kalın uyluklarının üst kısmına uzanan kahverengi bir kumaş vardı ve parlak dövmelerle kaplı teninin pürüzsüz yüzeyini ortaya seriyordu. Karnında alev püskürten bir ejderha bir deniz kızını kovalarken, kaburgalarının üstünden kanatlı çocuk melekler ok fırlatıyordu. Kimi oklarını koi balık-

larına geçirirken kimi de sarı hindibalar ve şeftali çiçeği yaprakları boşaltan bulutları deliyordu. Yapraklardan bazıları adamın bacaklarına doğru dökülüyordu ve bacakları aynı zamanda detaylı sirk sahneleriyle kaplıydı.

Suratı da aynı şekilde dövmelerle süslüydü; her bir yanağından mor renkte birer göz bakıyor, gerçek gözlerini ise siyah yıldızlar çerçeveliyordu. Ama Scarlett'in asıl dikkatini çeken adamın dudakları olmuştu. Mavi renkte dikenli tel dövmeleriyle çevrelenen dudaklarının bir yarı altın bir asma kilitle kilitlenmiş, diğer yarıysa bir kalple mühürlenmişti.

"Gelecek okuması için ne kadar istersin?" diye sordu Julian. Adamın şahsına münhasır görünümü onu şaşırttıysa da bunu hiç belli etmiyordu.

"Bana verecekleriniz ölçüsünde geleceğinizin perdesini aralarım," dedi dövmeli adam.

"Sorun değil," dedi Scarlett. "Geleceği akışına bırakarak keşfetmekten gayet memnun sayılırım ben."

Julian onu süzdü. "Dünkü köyde o gülünç gözlüklerin yanından geçerken öyle gibi görünmüyordun ama."

"Ne gözlüğü?"

"Hatırla; dört farklı renk seçeneğiyle geleceği gösterenler."

Scarlett şimdi hatırlamıştı: Gözlükler ilgisini çekmişti. Bunun Julian'ın dikkatinden kaçmaması Scarlett'i şaşırtmıştı.

"İçeri girmek istersen, ipuçlarını aramaya ben devam edebilirim." Julian, Scarlett'in sırtına elini koyup onu nazikçe çadıra doğru itti.

Scarlett itiraz etmeye yeltenecekti; gözlük takmakla

yarı çıplak bir adamın loş çadırına girmek aynı şey değildi ki. Ancak, karşılıklı bir anlaşma yapmaya çok korktuğu için dün Tella'yı kaybetmişti. Eğer üçüncü ipucunun kazanılması gerekiyorsa, belki de geleceğe –Tella'yı nerede bulacağına– dair bilgi kazanabilirdi bu sayede.

"Sen de benimle birlikte gelmek ister misin?" diye sordu Scarlett.

"Ben geleceğimin sürpriz kalmasını tercih ederim." Julian başını öpücük çadırına doğru çevirdi.

"İşin bittiğinde, seninle orada buluşuruz." Sonra da alaycı bir öpücük gönderdi ki bu da Scarlett'e, az önce aralarında yaşanan tuhaflığın belki de yalnızca kendi kuruntusu olduğunu düşündürdü.

"Bu konuda hemfikir olduğumu söyleyemem," dedi dövmeli adam.

Scarlett yüksek sesle konuşmadığına yemin edebilirdi; muhakkak ki bu adam da onun zihnini okuyamazdı. Ya da belki, kurduğu bu cümlenin kızın aklından geçen herhangi bir şeye kolaylıkla uyabileceğini tahmin etmişti sadece; loş çadırına kızı sokabilmek için kullandığı bir başka dalavereydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dövmeli genç adam, Scarlett'i çadırın süslü perdelerinden içeri buyur ederken, adının Nigel olduğunu söyledi; adım attıkları kumdan basamaklar, tüten mumlarla yasemin tütsülerinin pusuyla dolu ve yastıklarla kaplı bir barınağa indirdi onları.

"Otur," talimatı verdi Nigel.

"Ayakta kalsam daha iyi." Bu yastık denizi Scarlett'e *La Serpiente*'deki odasını hatırlatıyordu fazlasıyla. Bir an için aklına Julian'ın yatağa boylu boyunca uzanıp gömleğinin düğmelerini açışı geliverdi.

Dönüp de minderlere baktığında, Nigel'ın da benzer bir pozisyon aldığını, çıplak kollarını yastıklara yaydığını gördü ve bu, Scarlett'te hemen merdivenlerden yukarı koşup dışarı çıkma dürtüsü uyandırıyordu.

"Kristal küren nerede? Ya da hani kullanılan şu kartlar falan?" diye sordu Scarlett.

Nigel'ın dövmeli dudaklarının uçları seğirdi; bu, Scarlett'in basamaklara doğru yavaş yavaş gerilemesine yetmişti. "İçin korku dolu."

"Hayır, yalnızca temkinliyim," dedi Scarlett. "Ve tüm bunların nasıl işlediğini çözmeye çalışıyorum."

"Çünkü korkuyorsun," diye tekrarladı Nigel; gözlerindeki bakış, Scarlett'i, çadıra girmeden önce yaşadığı tereddütten çok daha fazlasından bahsettiğine inandırdı. "Gözlerin dudaklarıma çizilen kilide gidip duruyor. Kendini tuzağa düşmüş ve güvensiz hissediyorsun." Nigel dudağının diğer yanındaki kalbi işaret etti. "Gözlerin buraya da gidiyor. Aşk ve korunma istiyorsun."

"Her kız bunları istemez mi zaten?"

"Her kız adına konuşamam ama çoğu insanın gözleri başka şeylere kayar. Çoğu güç ister." Nigel hançer dövmeli parmağını karnındaki ejderha dövmesine uzattı. "Başkaları haz ister." Uyluklarındaki uçarı sirk dövmesinin ve ona eşlik eden diğer birkaç dövmenin üzerinden geçirdi bir elini. "Senin gözlerin bunların hiçbirine aldırış etmedi."

"Yani, geleceği böyle mi söylüyorsun?" Scarlett artan merakıyla biraz daha yaklaştı. "İnsanları okumak için bedenindeki resimleri kullanıyorsun."

"Onları aynalar gibi görüyorum. Gelecek, geçmişe oldukça benzer; oluşumunu büyük oranda tamamlamıştır ama her zaman değiştirilebilir de..."

"Sanırım öyle değildi," dedi Scarlett. "Geçmiş oluşumunu tamamlamıştır ama gelecek değiştirilebilir; öyle değil miydi?"

"Hayır. Geçmiş büyük oranda oluşumunu tamamlamıştır yalnızca ve geleceği değiştirmek de sandığından çok daha zordur."

"Yani, kaderden kaçılmaz mı diyorsun?" Scarlett pek kader meraklısı biri değildi. Kendisi iyi olduğu takdir-

de iyi şeylerin gerçekleşeceğine inanmaktan hoşlanırdı. Kader ise kendisini güçsüz ve umutsuz hissetmesine sebep oluyor ve onu tam anlamıyla yoksunluk duygusuyla baş başa bırakıyordu. Scarlett'e göre kader, babasının daha büyük ve her şeye gücü yeten bir versiyonuydu; Scarlett'in hislerini hiç umursamadan onun seçeneklerini çalan ve hayatını kontrol eden bir versiyonu. Kader, Scarlett'in yaptıklarının hiçbir önemi olmadığı anlamına geliyordu.

"Korkuya kapılma konusunda çok hızlısın," dedi Nigel. "Senin anladığın şekilde kader yalnızca geçmişle ilgili olabilir. Geleceklerimizin öngörülebilir olmasının sebebiyse yalnızca, bu dünyanın canlıları olarak bizim de öngörülebilir varlıklar olmamızdır. Bir kediyle fareyi ele alalım." Nigel, kolunun altındaki dövmeyi gösterdi; kızılkahve tonlarında bir kedinin pençelerini siyah-beyaz çizgili bir fareye doğru uzatıyordu.

"Bir kedi bir fare gördüğünde onu daima kovalar; iş ki, kedinin peşine bir köpek gibi daha büyük bir şey takılmasın. Biz de benzeriz. Gelecek, arzuladığımız şeyleri bilir; iş ki yolumuza çıkan daha büyük bir şey bizi uzaklaştırmasın." Nigel, el bileğindeki gece mavisi rengindeki silindir şapkanın üzerinde parmaklarını gezdirdi; onu izleyen Scarlett büyülenmişti. Bu, rüyasında Legend'ın giydiğini gördüğü şapkanın neredeyse tıpatıp aynısıydı ve Scarlett'e tek istediği şeyin ondan alacağı bir mektup olduğu zamanları hatırlatıyordu.

"Fakat bu tür şeyler bizi yolumuzdan saptırsa bile gelecek genellikle her şeyi net görür," diye devam etti Nigel. "Bu, kader değil; yalnızca en çok hasretini çektiğimiz şeyi

gerçekleştiren gelecek. Her şeyden daha fazla arzuladığı şey için savaşabilecek kadar cesur olan herkes kaderini değiştirme gücüne sahiptir."

Scarlett gözlerini silindir şapkadan ayırmayı başardığında Nigel'ın ona bir kez daha gülümsediğini fark etti. "Şapka ilgini mi çekti?"

"Ah, aslında ona bakmıyordum." Scarlett onu neyin utandırdığını tam olarak bilemiyordu; tabii Legend yerine Tella'yı düşünmesi gerektiği dışında. "Kolundaki diğer resimlere bakıyordum."

Nigel'ın ona inanmadığı aşikârdı. Ağzını yayarak sırıtmaya devam etti. "Geleceğinde ne gördüğümü söylememe hazır mısın?"

Scarlett, ayaklarının altındaki yastıkların arasına artarak yayılan pusu izlerken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Oyunun hatları yine bulanıklaşmaya başlıyordu. Nigel, Scarlett'in ondan beklediğinden çok daha mantıklı konuşmuştu. Karnındaki alev püskürten ejderhaya baktığında, Scarlett babasını düşündü... Ve onun yıkıcı güç arzusunu. Nigel'ın uyluklarındaki uçarı sirk Scarlett'e Tella'yı hatırlatmıştı... Ve onun görmezden gelmeyi sevdiği yaralarını unutmak için kullandığı haz ihtiyacını. Nigel, dudaklarındaki kilit ve kalp konusunda da tam anlamıyla haklı çıkmıştı. "Bana bedeli ne olacak?"

"Yalnızca birkaç cevap." Nigel'ın bir elini sallamasıyla, Scarlett'e doğru ansızın mor duman demetleri yayılıverdi. "Sana sorular soracağım ve her birine tüm dürüstlüğünle yanıt vereceksin; ben de sana karşılığında bir cevap vereceğim."

Konuşma şekli her şeyi son derece basitleştiriyordu.

Yalnızca birkaç cevap.

Doğacak ilk çocuğunu istemiyordu ya.

Çok basitti.

Fazla basitti.

Scarlett hiçbir şeyin böylesine basit olmadığını biliyordu; özellikle de böylesine bir barınakta, tuzağa düşürüp akıl çelmek için hazırlanmış böylesi bir yerde hiçbir şeyin basit olamayacağının farkındaydı.

"Kolay bir şeyle başlayayım," dedi Nigel. "Bana refakatçinden bahset; hani şu birlikte seyahat ettiğin yakışıklı delikanlıdan. Merak ediyorum; onun hakkında neler hissediyorsun?"

Scarlett'in gözleri hızla Nigel'ın dudaklarına döndü. Dudaklarını çevreleyen dikenli tele baktı. *Kalbe bakma, kalp olmaz. Kalp olmaz.* Julian'a karşı hisleri öyle şeyler değildi.

"Julian bencil, hilekâr ve fırsatçı biri."

"Yine de onunla birlikte oyuna katılmayı kabul ettin. Ona karşı yalnızca bunları hissediyor olamazsın." Nigel duraksadı. Kızın kalp dövmesine baktığını görmüştü. Bunun neden önemli olduğunu anlayamıyordu Scarlett ama kesinlikle önemliydi. Bunu, Nigel'ın sorma şeklinden anlayabiliyordu: "Onu çekici buluyor musun?"

Scarlett inkâr etmek istedi. Julian dikenli teldi. Kalp değildi. Ama Julian'ı kişisel olarak hiçbir zaman hoş bulmamış olsa da fiziksel olarak tam anlamıyla çekici olduğunu da açıkça inkâr edemezdi. Kaba suratı, haşarı siyah saçları, ılık kahverengi teni. Bunu ona asla söylemeyecek olsa da Scarlett, onun dünyada hiçbir şey ona

zarar veremezmişçesine tam bir kendine güvenle hareket etmesini seviyordu. Bu tavrı, onun yanındayken kendini daha cesur hissetmesini sağlıyordu. Sanki cesaret ve cüretkârlığın sonu her zaman mağlubiyet olmazmış gibi...

Ama Nigel'a bunu da söylemek istemiyordu. Ya Julian çadırın dışında onları dinliyorduysa?

"Ben..." Scarlett, Julian'ın görünümüyle ilgilenmediğini söylemeye çalıştıysa da kelimeler diline tutkal gibi yapışıp kalmıştı.

"Bir sorunun mu var?" Nigel elini bir tütsü konisinin üzerinden geçirerek salladı. "İşte, bu dilinin çözülmesine yardımcı olur."

Veya insanları gerçeği söylemeye zorlar, diye düşündü Scarlett.

Scarlett ağzını tekrar açtığında, kelimeler dökülüverdi. "Bence o, bugüne dek gördüğüm en çekici insan."

Eliyle ağzını hemen kapatıp kelimeleri tekrar ağzına geri tıkmayı öyle istiyordu ki.

"Ayrıca onun kendisini her yönüyle beğendiğini de düşünüyorum," diye eklemeyi başardı Scarlett; sırf o alçak herifin dışarıdan onları dinleme ihtimaline karşı.

"İlginç." Nigel iki elinin parmak uçlarını bir karo şekli oluşturup suratının önünde birleştirerek durdu. "Şimdi, senin bana sormak istediğin iki soru nedir?"

"Ne?" Nigel'ın yalnızca Julian hakkında bilgi istemesi Scarlett'i tedirgin etmişti. "Bana sormak istediğin başka soru yok mu?"

"Vaktimiz azalıyor. Burada saatler dakikalar gibi geçer." Nigel'ın elleri, barınağını dolduran ve artık sönmeye başlayan mumlara doğru sürüklendi. "İki soru hakkın var."

"Yalnızca iki tane mi?"

"Bu sorunun ilk sorun olmasını ister misin?"

"Hayır, ben sadece..." Scarlett, kazara söylememesi gereken bir şeyler söylemeden önce hemen ağzını kapatıverdi.

Eğer bu gerçekten bir oyunsa, ne sorduğunun hiçbir önemi olmayacaktı. Ne tür cevaplar alırsa alsın hepsi de hayal ürünü olacaktı. Peki, ya oyunun bazı bölümleri gerçekse? Bir anlığına Scarlett, düşüncelerinin bu ölümcül alana kaymasına müsaade etti. Saat dükkânında Algie'nin saat düzeneğinden kapısı ve Legend'ın büyülü elbisesiyle sihre şahit olmuştu zaten. Ve Nigel'ın tütsüsü de ona zorla gerçeği söyletmişti ki bu da en azından biraz daha sihri açığa vurmuştu. Eğer önünde duran adam geleceği gerçekten söyleyebiliyorsa, Scarlett ondan ne öğrenmek isterdi acaba?

Gözleri tekrar adamın ağzının kenarındaki kalbe döndü. Kırmızı. Aşkın, kalp sızısının ve hem erdemli hem de aşağılık olan diğer şeylerin rengi. O sırada kalbe bakarken kontu, onun sevgi dolu mektuplarını ve dediği onca şeye inanıp inanamayacağını düşündü. "Evleneceğim kişinin ne tür bir adam olduğunu söyleyebilir misin? İyi, dürüst bir insan mı?"

Scarlett önce kız kardeşini sormadığına anında pişman oldu. Yalnızca Tella'yı düşünüyor olmalıydı aslında; baştan çadıra girmesinin sebebi buydu zaten. Ama soruyu geri çekmek için artık çok geçti.

"Kimse tam anlamıyla dürüst değildir," diye cevap verdi Nigel. "Başkalarına yalan söylemesek bile, genelde kendi kendimize yalan söyleriz. *İyi* kelimesiyse farklı

insanlara farklı şeyler ifade eder." Nigel öne doğru eğildi; Scarlett'e, bedenindeki tüm dövme sahnelerinin de onunla birlikte dikkatle incelediğini hissettirecek kadar yaklaştı. Adam öyle dikkatle bakıyordu ki, Scarlett suratında yalnızca onun görebildiği resimler işlenip işlenmediğinden kuşkulandı. "Özür dilerim ama evleneceğin adam senin iyi dediğin türden biri değil. Bir zamanlar öyleydi belki fakat o yoldan sapmış ve tekrar o yola girip girmeyeceği henüz net değil."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl net olmaz ki? Geleceğin büyük oranda belirlendiğini söyledin sanıyordum; hani biz kediler gibiydik, hep aynı fareyi kovalıyorduk filan."

"Evet ama arada bir iki fare çıkar. Henüz nişanlının onlardan hangisini kovalayacağı belirsiz. Dikkatli olmakla akıllılık edersin." Nigel bir kez daha Scarlett'e yalnızca kendisinin görebildiği resimlerle kaplıymışçasına baktı. Scarlett'in suratında gördüğü şey karşısında yüzü düştü; sanki Scarlett'in de dudağının kenarında bir kalp varmış da paramparça olmuş gibi bakıyordu Nigel.

Scarlett tüm bunların zihninin bir oyunu olduğunu hatırlatmaya çalıştı kendi kendine. Adam onu kandırmaya uğraşıyordu. Oyunun bir parçası olarak, kızı korkutmaya çabalıyordu sadece. Ama kontla evliliğinin oyunla hiçbir şekilde bağlantısı yoktu ki. Nigel'ın esrarlı uyarısından kazanabileceği hiçbir şey yoktu.

Nigel oturduğu minderlerden kalktı ve çadırın arkasına yöneldi.

"Bekle," dedi Scarlett. "İkinci sorumu daha sormadım."

"Aslına bakarsan, bana üç soru sordun."

"Ama bunlardan ikisi gerçek sorular değildi ki. Ku-

ralları tam olarak açıklamamıştın zaten. Bana bir soru daha borçlusun."

Nigel'ın gölgesi Scarlett'in üstüne vurdu. Adam, türlü görselden oluşan bir kule gibi dikiliyordu ve bu kule, en tepede kötücül bir sırıtışla son buluyordu. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Lütfen!" Scarlett adamın peşine düştü. "Geleceğe bakmanı istemiyorum senden. Kız kardeşim bu oyunun bir parçası olarak götürüldü; onu nerede bulacağımı söyleyebilir misin?"

Nigel, mürekkep ve renkten ibaret bir yıldırım gibi, hızla ona doğru döndü. "Madem kız kardeşini bu kadar önemsiyordun, o halde neden önce onu sormadın?"

"Bilmiyorum," dedi Scarlett. Ama bu pek de doğru sayılmazdı. Yine bir hata yapmıştı; tıpkı saat dükkânında yaptığı gibi. Kendi geleceğini, kız kardeşini bulmaktan daha fazla önemsemişti. Ama belki bu hatasını düzeltebilirdi hâlâ. Nigel, ona verdiği şeylere göre geleceğinin perdelerini aralayacağını söylemişti.

"Bekle!" diye haykırdı Scarlett, adam tekrar yürümeye başladığında. "Kalpti," deyiverdi. "Sana her baktığımda dudaklarının yanındaki kalbi görüyordum ve bu da bana düğünümü düşündürdü ki o da yalnızca bir hafta sonra. Evlenmeyi gerçekten istiyorum ama evleneceğim adamla hiç karşılaşmadım ve bu yüzden onunla ilgili bilmediğim

şeyler var ve..." Scarlett gerçekte nasıl hissettiğini itiraf etmek istemiyordu ama kendini o kelimeyi söylemeye zorladı: "Korkuyorum."

Nigel yavaşça bir kez daha ona doğru döndü. Scarlett korkusunun ne denli derin olduğunu, hatta Scarlett'in idrak ettiğinden çok daha derin olduğunu adamın anlayıp anlayamayacağını merak ediyordu. Nigel'ın boğazında halkalardan oluşan bir zincir fark etti ve kendisinin de boynunda bu türden ama görünmez bir zincir olduğunu düşündü; onu her daim geride tutan, babasının yıllar boyu süregelen zalim cezalandırmalarının eseri bir zincir.

"Bu oyunu kazanmak istiyorsan," dedi Nigel; "düğününü unutmalısın. Ve kız kardeşini bulmak istiyorsan, onu Castillo'da bulamazsın. Kara kalpli oğlanı takip et."

"Bu üçüncü ipucu mu?" diye sordu Scarlett. Ama Nigel çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Scarlett tekrar avluya çıktığında, Castillo'nun parlaklığı loşlaşmıştı. Kemerleri şimdi parlak altın rengi yerine mat bronz tonunda görünüyor, saray uzayan gölgeler içinde kalıyordu. Vaktinin neredeyse tamamını kullanmıştı. Ama korkularını Nigel'a itiraf ederek üçüncü ipucunu *kazandığını* umma cüretini de gösteriyordu. Tella'ya bir adım daha yaklaşmıştı belki de.

Nigel, "Kara kalpli oğlanı takip et," dediğinde Scarlett'in ilk aklına gelen Julian olmuştu; Scarlett onun bencil ve düzenbaz haliyle kara kalpli bir oğlan olduğunu canlandırabiliyordu gözünde.

Ne yazık ki, şimdi ne sinsi denizciden ne de buluşmalarını söylediği yeşim rengi öpücük çadırından bir iz var-

dı. Scarlett yonca yeşili tüylü bir çadır ve bir de parıltılı zümrüt yeşili bir çadır gördü ama yeşim rengi herhangi bir şey yoktu ortada.

Scarlett, ada kendisiyle oynuyormuş gibi hissetti.

Zümrüt rengi çadıra doğru ilerledi. Tüm yüzeyleri şişelerle kaplıydı: zemin, duvarlar, hatta tavanı tutan kirişleri bile. Scarlett başını sokup içeriye göz atarken camlar, peri tozu misali tıngırdadı.

Çadırın sahibi olan kadının yanı sıra içerideki kişiler yalnızca hoppa görünümlü bir çift genç kadındı. İki genç kadın da lal rengi etiketleri olan siyah şişelerle dolu camdan ve kilitli bir kutunun önünde bekleyip duruyordu.

Genç kadınlardan biri ötekine, "O kıza ilk ulaşan ilk biz olur ve Legend'ı bulursak ona gizlice biraz bundan verebiliriz," dedi.

"Benim aşk toniğimden bahsediyorlar," dedi çadırın sahibi. Scarlett'in tam karşısında dikilip, üzerine pis kokulu bir şey sıkarak onu karşıladı. "Ama senin buraya bu yüzden gelmediğini tahmin ediyorum. Yeni bir koku mu arıyorsun? Cezbedici yağlarımız ve tiksindirici parfümlerimiz var."

"Ah, hayır, teşekkür ederim." Scarlett, kadının tekrar üzerine bir şeyler sıkma ihtimaline karşı birkaç adım geriledi.

"O şişede ne vardı?"

"Gelenleri karşılama tarzım bu, yalnızca."

Scarlett bundan şüpheliydi. Oradan ayrılmak üzere arkasını döndü ama bir şeyler onu çadıra doğru çekiyordu; sessiz bir çağrı, çadırın gerisinde duran derme çatma kitaplığa sürüklüyordu onu. Raflarda *Unutma Esansı* ve

Kayıp Yarınlar Özütü gibi etiketleri olan koyu turuncu eczacı şişeleri ve minik şişecikler diziliydi.

Scarlett'in içinden bir ses vaktini boşa harcadığını söylüyordu; Julian'ı bulmalı ve onun kara kalbini takip etmeliydi. Bir kez daha sırtını çadıra dönüp oradan ayrılmaya yeltendi ama üst raflardan birinde duran gök mavisi küçük bir tüp gözüne takıldı. *Korunma İksiri.*

Scarlett, tüpteki mavi sıvının bir an için adeta bir kalp atışı gibi çarptığına yemin edebilirdi.

Çadırın sahibi tüpü raftan alıp Scarlett'e uzattı. "Düşmanların mı var?"

"Hayır, yalnızca merak ettim," diyerek kaçamak yanıt verdi Scarlett.

Kadının gözleri çarpıcı bir renk yoğunluğunda, cam yeşiliydi ve kırışık kenarlarından *sana inanmıyorum* sözleri okunuyordu. Yine de tüm nezaketiyle inanmış gibi davrandı. "Eğer birileri sana zarar vermek üzereyse," diye devam etti, serinkanlılıkla; "bu onları durdurur. Tek yapman gereken, yüzlerine birazcık püskürtmek."

"Senin bana yaptığın gibi mi?" diye sordu Scarlett.

"Benim parfümümün tek yaptığı, ihtiyacın olanı görebilesin diye gözlerini açmaktı sadece."

Scarlett, ufak tüpü avcunda yuvarladı; aşı kapsüllerinden azıcık daha büyük olmasına rağmen ağırdı. Şişenin cebinde hissettireceği güven verici ağırlığı hayal etti Scarlett. "Bana neye mal olur?"

"Senin için mi?" Kadın, Scarlett'i dikkatle inceledi, korkudan büzüşmüş hali ve sırtını çadırın girişine tam anlamıyla vermeyişi de dahil duruşunun tamamını süzdü. "Seni en çok korkutan kişinin kim olduğunu söyle bana."

Scarlett duraksadı. Julian onu sırlarını olur olmaz açık etmemesi konusunda uyarmıştı. Aynı zamanda, kazanmak ve kız kardeşini bulmak için biraz acımasız olması gerektiğini de söylemişti. Scarlett bu iksirin amansız olabileceğini düşünüyor olsa da kelimeleri ağzından bir solukta dökmesinin sebebi tümüyle bu değildi. "Marcello Dragna."

İsmi duymasıyla Scarlett'i anason ve lavanta ile çürük erik benzeri bir korku sardı. Scarlett, çadırın girişinde babasının durmadığına emin olmak için etrafı kolaçan etti.

"İksir, yalnızca tek kişide sadece bir kez kullanılabilir," diyerek uyardı kadı; "ve etkileri de iki saat sonra geçer."

"Teşekkür ederim." Scarlett teşekkür eder etmez, yan taraftaki çadırın azıcık ilerisinde Julian'ı gördüğünü sandı. Siyah saçlı ve sinsi hareketli bir karaltı çarpmıştı gözüne. Julian'ın da kendisine baktığına yemin edebilirdi ama hemen ardından ters yöne devam etmişti.

Scarlett hemen avlunun serin eşiğine fırlayarak apar topar onu takip etti ama etrafta artık hiç rengârenk çadır kalmamıştı. Julian da ortadan kaybolmuştu yine. Scarlett'in sol tarafında duran bir kemerin altına girivermişti.

"Julian!" Scarlett de aynı gölgeli kemerin altından geçerek kasvetli bir bahçeye uzanan dar yolu takip etti. Ancak, bahçenin kırık dökük heykellerinin hiçbirinin ardında Julian'ın kara saçlarının izi yoktu. Solmakta olan çiçeklerinin hiçbirinin yanında Julian'ın keskin hareketleri hissedilmiyordu. Tüm renklerin solup giderek bahçe

yi renksiz ve sevimsiz bir halde bırakması gibi Julian da ortadan kaybolmuştu.

Scarlett, Julian'ın bahçeden çıkmak için kullanmış olabileceği bir başka kemerli geçit daha olup olmadığına baktı ama küçük park, içinde birkaç tane zavallı bozuk paranın ve camdan bir düğmenin durduğu kirli bir havuza köpüren kahverengi sular püskürten eski püskü bir çeşmenin olduğu noktada son buluyordu. Scarlett'in o güne dek gördüğü en hüzünlü dilek çeşmesiydi bu.

Bu tümüyle anlamsızdı. Julian'ın ortadan kayboluşunun da, büyük bir dikkatle ekilmiş bir alanın ortasındaki ölüme terk edilmiş bu bakımsız toprak parçasının da mantıklı bir açıklaması yoktu. Hava bile bozuktu. Kokuşmuş ve hareketsiz.

Çeşmenin cesaretsizliğini; yaşam yoksunu ve iç karartıcı sarılıkta bir ümitsizliğe dönüştürerek, hüznüyle birlikte kendisine bulaştırmaya başladığını hissedebiliyordu neredeyse. Bitkilerin başına gelen şeyin de bu olup olmadığını merak etti. İnsanın belini büken umutsuzluğun nasıl hissettirdiğini biliyordu. Scarlett her ne pahasına olursa olsun kız kardeşini korumaya kararlı olmasaydı, kendisi de uzun zaman önce pes etmiş olurdu.

Muhtemelen pes etmeliydi de. O deyiş nasıldı? *Hiçbir sevgi cezasız kalmaz* mıydı? Tella'yı sevmek birçok açıdan sürekli bir acı kaynağı olmuştu. Scarlett, kız kardeşiyle ne denli yoğun bir şekilde ilgilenmeye çalışırsa çalışsın annelerinden kalan boşluğu doldurmaya asla yetmemişti bu. Ayrıca, Tella da Scarlett'i gerçekten aynı şekilde seviyor gibi görünmüyordu. Eğer seviyor olsaydı, ablasını bu berbat oyuna isteği dışında sürükleyerek Scarlett'in

istediği her şeyi riske atmazdı. Tella asla olayları derinlemesine düşünmezdi. Bencildi ve pervasızdı ve...

Hayır! Scarlett başını sallayıp derin, ağır bir soluk aldı. Bu düşüncelerin hiçbiri doğru değildi. Tella'yı seviyordu, hem de her şeyden çok. Ve onu bulmak istiyordu; hem de her şeyden fazla.

Bunu yapan bu çeşme, diye düşündü Scarlett. Hissettiği çaresizlik, bir tür büyünün eseriydi ve büyük ihtimalle de birilerinin o çevrede uzun süre dolanmamasını amaçlıyordu.

Bu bahçe bir şeyler saklıyordu.

Belki de Nigel bu yüzden ona Julian'ı ve onun kara kalbini izlemesini söylemişti. Çünkü Nigel bunun onu buraya getireceğini biliyordu belki. Sonraki ipucunun gizlendiği yer burası olmalıydı.

Scarlett, renksiz taşları ezen botlarından çıkan tıkırtılarla, düğmeyi gördüğü yere geri döndü. Bu, o gün gördüğü ikinci düğmeydi. Bir ipucunun parçası olmalıydı. Scarlett düğmeyi havuzdan çıkarabilmek için bir dal parçası kullandı. Ve işte, o sırada onu gördü.

Öyle sönüktü ki az daha gözünden kaçıyordu; daha az umursayan gözler onun farkına varmayabilirlerdi. Çirkin kahverengi suyun altında, havuzun kenarına içinde bir gözyaşı bulunan bir yıldız ve yıldızın da içinde durduğu bir güneş oyulmuştu; yani Caraval sembolü. Legend'ın Scarlett'e gönderdiği ilk mektuptaki gümüş arma kadar sihirli görünmüyordu ama zaten bu korkunç bahçedeki hiçbir şey büyülenmiş gibi gelmiyordu ki insana.

Scarlett, dal parçasıyla sembole dokundu. Ve dokunur dokunmaz, havuzun suyu tüm çaresizlik hislerini

de alıp götürerek boşalmaya başladı. Bu sırada bir yandan çeşmenin tuğlaları şekil değiştirirken, karanlık bir bilinmeze doğru inen bir döner merdiven dizisi çıktı ortaya. Scarlett'in kendi başına inme cesaretini göstermek istemeyeceği türden bir merdivendi. Bu sırada hana gün batımından önce dönmek için vakti de tehlikeli şekilde azalıyordu. Ama eğer burası Julian'ın ortadan kaybolduğu yerse ve kara kalpli oğlan da Julian'sa, Scarlett onu takip etmeli ve sonraki ipucunu keşfetmeliydi. Ya Scarlett, Tella'nın peşine düşecekti ya da Scarlett'in korkusu onu peşi sıra kovalayıp oradan uzaklaştıracaktı.

Scarlett, büyük bir hata yaptığından endişelenmemeye çalışarak, basamaklardan aşağı inmeye koyuldu. Merdivenleri döne döne inerken –ki bu basamaklar evlerindeki mahzen merdiveninden çok daha derine iniyordu– daha ilk dönüşten sonra botlarının çevresi kumla kaplandı.

Meşaleler iniş yolunu aydınlatıyor, indiği her katta giderek kararan açık altın rengi kumdan tuğlaların üzerine çarpıcı gölgeler yansıtıyordu. Tahminlerine göre üç kat aşağı inmişti; adeta Castillo'nun kalbine girmişti. Ait olmadığı bir yerdeydi ve buna giderek daha fazla emin oluyordu.

Merdivenin daha aşağılarına indikçe, derinlere gömmeye çalıştığı kaygıları da su yüzüne çıkmaya başladı. Ya takip ettiği kişi Julian değilse? Ya Nigel ona yalan söylediyse? Julian onu başkalarına güvenme konusunda uyarmamış mıydı hem? Her bir korkusu, boynundaki görünmez zinciri giderek daha çok sıkıyor, onu geri dönmeye teşvik ediyordu. Scarlett kendini boğulur gibi hissetse de hızla ilerledi.

Basamakların sonundaki koridor, adeta çok başlı bir yılan gibi, birçok farklı yöne uzanıyordu. Hem karanlık ve dolambaçlı hem de görkemli ve ürkütücüydü. Bir tünelden soğuk hava esiyordu. Bir diğerindense sıcaklık geliyordu. Ama hiçbir tünelden ayak sesleri duyulmuyordu.

"Buraya nasıl geldin sen?"

Scarlett hızla arkasına döndü. Soğuk koridorun girişinde loş bir ışık kıpırdandı ve önceki gece Julian'la Scarlett'i kayığıyla *La Serpiente*'ye getirirken Julian'dan gözlerini alamamış olan kırmızı dudaklı kız, tünelden çıkıverdi.

"Bana eşlik eden arkadaşımı arıyorum. Onun buraya indiğini gördüm..."

"Burada kimse yok," dedi kız. "Burası sana göre bir yer de..."

Ansızın biri çığlık atıverdi. Alev kadar ateşli ve canlı bir çığlıktı.

Scarlett'in içindeki cılız ses, bunun yalnızca bir oyun olduğunu, o feryadın yalnızca bir illüzyon olduğunu hatırlatıyordu ona. Fakat Scarlett'in karşısında duran kırmızı dudaklı kız gerçekten korkmuş görünüyordu ve çığlık sesi de inanılmaz derecede gerçekçi çıkmıştı. Kanıyla imzaladığı sözleşme ve birkaç yıl önceki oyun sırasında ölen kadına dair dedikodular üşüşüverdi aklına.

"O da neydi?" diye sordu Scarlett.

"Gitmen gerek." Kız, Scarlett'in kolunu kavrayıp onu basamaklara doğru sertçe çekti.

Bir başka çığlık duvarları salladı ve koridorlardan dökülen tozlar, o biçare sesle uyumlu bir şekilde titreyen meşale ışığına karıştı.

Titreme yalnızca bir anlığına gerçekleşmiş olsa da Scarlett, bağlanmış bir kadın –önceden sürüklenip götürüldüğüne şahit olduğu güvercin grisi elbiseli kadın– gördüğüne yemin edebilirdi. Jovan, önceden şahit olduğu o olayın yalnızca bir gösteri olduğunu söylemişti ama o sırada bulundukları yerde kadının çığlıklarını duyabilecek Scarlett'ten başka hiç kimse yoktu.

"Ona ne yapıyorlar böyle?" Scarlett öteki kadına ulaşabilme umuduyla kırmızı dudaklı kıza direnmeye devam ediyorsa da bu kız oldukça kuvvetliydi. Scarlett onun önceki gece kayığı yüzdürmek için nasıl bir güç kullandığını hatırladı.

"Bana direnmeyi kes," diyerek uyardı kız onu. "Bu tünellerin daha derinlerine gidersen, sonunda tıpkı o kadın gibi delirirsin. Ona zarar verdiğimiz filan yok, yalnızca onun kendi kendine zarar vermesine engel oluyoruz." Kız, Scarlett'i son bir kez daha iterek merdivenlerin dibinde diz üstü düşürdü. "Yol arkadaşını buralarda bulamazsın; burada bulacağın tek şey delilik."

Yeni bir çığlık kızın sözünü kesti; bu kez çığlık bir erkeğe aitti.

"O da ki..." Scarlett cümlesini tamamlayamadan kum levhadan bir kapı yüzüne kapanıverdi. Kapı kızla, koridor merdivenleriyle ve Scarlett'in kulaklarında çınlayan çığlıklarla irtibatını kesmişti. Fakat avluya geri dönerken, güneşsiz bir günde geçmek bilmeyen nem gibi o çığlığın yankıları da Scarlett'in zihnine yapışıp kalmıştı.

Son çığlık Julian'ın sesine benzemiyordu. Ya da *La Serpiente*'ye geri dönmek için bindiği sandalda kendini inandırmaya çalıştığı şey buydu. Bunun yalnızca bir

oyun olduğunu hatırlattı kendine. Ama delilik kısmı giderek daha gerçekçi bir hal almaya başlıyordu.

Eğer grili kadın gerçekten aklını yitirdiyse... Scarlett merak etmeden duramıyordu: Niye? Şayet kadın delirmediyse ve yalnızca bir sanatkârsa, bu durumda Scarlett, onun peşine düşüp acı feryatlarına inanmanın nasıl da gerçekçi olabileceğini, bir insanı nasıl da delirtebileceğini anlayabiliyordu.

Tella'yı düşündü. Ya bir yerlerde bağlı halde çığlık atıyorduysa? *Hayır.* İşte, tam da bu tür fikirler Scarlett'i delirtebilirdi. Legend muhtemelen harika odalarla dolu koca bir bina kanadını Tella'ya ayırmış olmalıydı. Scarlett onun hizmetlilere talimatlar verişini ve pudra şekerine batırılmış çilekler yemesini canlandırabiliyordu gözünde. Hem Julian da Legend'ın konuklarıyla mükemmel şekilde ilgilendiğini söylememiş miydi?

Scarlett, Julian'ı meyhanede, kendisi sandığı başka birinin peşine düşmesi ve Nigel'ın ipek çadırında onca zaman geçirmesiyle dalga geçerken bulabilmeyi umuyordu. Scarlett, Julian'ın onu beklemekten vazgeçtiğine ikna olmuştu; sıkılıp gitmişti sadece. Onu tünelin içinde feryatlarıyla baş başa bırakmamıştı Scarlett. Bahçeye girerken gördüğü genç adam bir başka siyah saçlı delikanlıydı. Ve Nigel'ın sözleri de oyunun bir başka aldatmacasıydı. *La Serpiente*'ye döndüğünde Scarlett tüm bunlara sonuna kadar emindi. Yani, emin *sayılırdı.*

Cam Meyhane önceki geceden çok daha kalabalıktı. Hafif tatlı bira katılmış kahkaha ve palavra kokusu her yana yayılmıştı. Yarım düzine kadar camdan masa, gün içinde topladıklarıyla böbürlenen ya da hiçbir şey keşfe-

demediklerinden sızlanan darmaduman kadınlarla ve al yanaklı erkeklerle tıka basa doluydu.

Tella'nın odasında karşılaştığı gümüşi saçlı kadının sihirli kapı kolları sattığını iddia eden bir adam tarafından nasıl aldatıldığını işitmek Scarlett'i keyiflendirdi.

"Kapı kolunu denedik," dedi kadın. "Oradaki kapıya taktık ama bizi farklı bir yere götürmedi."

"Çünkü bu yalnızca bir oyun," diye karşılık verdi siyah sakallı bir adam. "Burada gerçekten sihir filan yok."

"Ah, hiç sanmı..."

Oyun ile gerçeklik arasındaki çizgi kendisi için biraz fazlaca bulanıklaşmaya başladığından Scarlett, yeni bir şeyler öğrenme umuduyla gizlice dinlemeye devam etmeyi çok isterdi ancak köşede duran genç bir adam takıldı gözüne. Siyah, karmakarışık saçlı. Güçlü omuzlu. Kendinden emin. *Julian.*

Scarlett güçlü bir iç rahatlaması hissetti. Julian iyiydi. İşkence görmüyordu. Aslına bakılırsa, son derece iyi görünüyordu. Sırtı Scarlett'e dönüktü ama başının yan yatışından ve göğsünün duruş açısından, yan masadaki kızla flört ettiği açıkça anlaşılıyordu.

Scarlett'in iç rahatlığı başka bir şeye dönüşüverdi. Sahte nişanları sebebiyle kendisinin bir başka genç adamla sohbet etmeye bile izni yoksa, o da Julian'ın bardaki bir şıllıkla flört etmesine izin vermeyecekti. Özellikle de o şıllık, Scarlett'in topladıklarını alıp kaçan kızıl-sarı saçlı hamile kızken! Fakat kız, artık çocuk bekler gibi görünmüyordu. Elbisesinin korsesi pürüzsüz ve düz duruyordu, şiş karın kıvrımları yoktu artık.

Az da olsa öfkelenerek yanlarına yaklaşan Scarlett,

Julian'ın omzuna bir elini koydu. "Tatlım, kim b..."

Adamın yüzünü dönmesiyle Scarlett'in sözleri yarım kaldı. "Ah, özür dilerim." Adamın tümüyle siyahlar giymiş olduğunu fark etmesi gerekirdi. "Sizin şey olduğunuzu sanmıştım..."

"Nişanlınız mı?" dedi Dante, nahoş imalarla dolu bir ses tonuyla.

"Dante..."

"Ah, demek adımı hatırlıyorsunuz. Önceki gece sadece yatağımı almak için kullanmamışsınız beni." Sesi yüksek çıkmıştı. Yan masalarda oturan müşteriler Scarlett'e tiksintiden arzuya uzanan türlü bakışlar attılar. Bir adam dudaklarını yalarken, bir grup delikanlı da onaylamaz ifadeler takınmıştı.

Kızıl-sarı saçlı kız küçümser bir ses çıkardı. "Bana bahsettiğin kız bu mu? Onu anlatma şeklinden çok daha güzel olduğunu düşünmüştüm."

"Biraz içmiştim," dedi Dante.

Scarlett'in yanakları alev alev yanmaya başladı, hem de her zamanki şeftali rengi utancından çok daha parlaktı. Julian bir yalancı olabilirdi ama anlaşılan o ki Dante'nin gerçek doğası hakkında yanılmamıştı.

Scarlett, Dante'yle kıza karşılık vermek istediyse de boğazı gerilmiş, göğsü boşalmıştı. Yan masadaki adamlar hâlâ ona yan yan bakıyordu ve elbisesinin kurdeleleri kararmaya, siyah tonlar almaya başlamıştı.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Topuklarının üzerinde dönüp, fısıltılar eşliğinde meyhanede zikzaklar çizerek çıkarken, siyah renk kurdelelerinden akıp beyaz elbisesinin her yanına lekeler halinde

yayılıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Sıcak, öfke ve utanç dolu yaşlarla.

Gerçek bir nişanlısı yokmuş gibi davranmasının karşılığı bu olmuştu. Hem ona o şekilde dokunurken aklından ne geçiyordu ki? Ona "tatlım" demek de nereden çıkmıştı? Dante'nin Julian olduğunu sanmıştı ama bu, durumu daha iyi yapıyor muydu ki?

Aptal Julian.

Scarlett'in onun planına asla uymaması gerekirdi. Dante'ye öfkelenmek istiyordu ama bu rezalete sebep olan kişi Julian'dı. Odanın kapısını açarken Scarlett, Julian'ı büyük beyaz yatağa yayılmış, siyah saçlarını bir yastığa dayamış ve ayaklarını üst üste koymuş halde bulmaya hazırladı kendini. Odada Julian'ın havası vardı: serin bir esinti, çarpık bir tebessüm ve aşikâr yalanlar. Scarlett odaya girerken tüm bunların gölgesini üzerinde hissetti. Ancak, o gölgelerin sahibi genç adam orada değildi.

Ateş usulca gürledi. Yatak, el değmemiş kuş tüyü katlarıyla örtülü halde, olduğu gibi duruyordu. Denizci, odayı geceleri sırayla kullanma sözünü tutmuştu.

Ya da Castillo Maldito'dan ayrılmayı başaramamıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlett rüyasında Legend'ı görmedi. Hatta hiç rüya görmedi; hem de ne kadar uyumaya çalışırsa çalışsın. Gözlerini her kapadığında, Castillo Maldito'nun altında bir yılan gibi yayılan koridorlar ve onları dolduran kıpırtılı meşaleler ve çığlıklar gözlerinin önünde alabildiğine uzandı.

Gözlerini açtığındaysa, gizlenen gölgeler ait olmadıkları yerlerde kıpırdanıp duruyordu. Sonra gözlerini tekrar kapatıyordu ve bu berbat döngü tekrarlanıyordu.

Scarlett tüm bunların zihninde olduğunu söyleyip duruyordu kendi kendine; gölgeler ve sesler de, feryatlar da, ayak ve çatırtı sesleri de.

Derken, kesinlikle odanın içinden bir çıtırtı yükseldi.

Scarlett yattığı yerde dikkatle doğruldu. Sönmekte olan ateş sağa sola ışık parçacıkları saçarken uğulduyordu. Ama duyduğu ses bundan çok daha yüksek çıkmıştı.

Ve ses tekrar duyuldu. Bir başka çıtırtı sesi daha geldi ve hemen ardından gizli kapının hızla açılmasıyla Julian sendeleyerek içeriye girdi. "Selam, Kızılcık."

"Sen ne..." Scarlett sorusunu tamamlayamadı bile. Pütürlü ışık altında bile bir şeylerin doğru gitmediğini anlayabiliyordu. Düzensiz adımlarından, başının yan duruşundan anlaşılıyordu bu. Üstünü bir battaniyeyle örterek hızla yataktan çıktı. "N'oldu sana böyle?"

"Göründüğü kadar kötü değil." Julian tıpkı bir sarhoş gibi sallandı ama Scarlett'in alabildiği tek koku kanın keskin metalik kokusuydu.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Unutma, bu yalnızca bir oyun." Julian şömine alevinin ışığında çarpık bir ifadeyle gülümsedi ve hemen ardından koltuğa yığılıp kendinden geçti.

"Julian!" Scarlett hemen onun yanına koştu. Denizcinin tüm bedeni, bunca zamandır açık havada kalmışçasına soğuktu. Scarlett onu sarsıp ayıltmak istedi ama bunun parlak bir fikir olduğuna pek de emin değildi; özellikle de üzerindeki onca kan –çok fazla kan, hem de *son derece gerçek kan*– düşünüldüğünde. Scarlett onu daha iyi bir pozisyonda tutmaya uğraşırken gördü ki Julian'ın kandan saçları yapış yapış olup dolanmış, elleri de kana bulanmıştı. "Hemen döneceğim... Çıkıp sana yardım çağıracağım."

"Hayır..." Julian onun kolunu tuttu. Parmakları buz gibiydi; tıpkı bedeninin geri kalan kısmı gibi. "Gitme. Yalnızca bir kafa yaralanması; göründükleri kadar kötü değillerdir aslında. Yalnızca bir kap suyla bir havlu al. Lütfen." *Lütfen* derken parmaklarını sıkmıştı. "Buraya herhangi birini getirmen çok sayıda soru işareti doğurur. Senin taktığın adla 'akbabalar' bunun oyunun bir parçası olduğunu düşünür."

"Değil mi?"

Soğuk eli Scarlett'in kolundan düşerken Julian'ın başı dingildedi.

Scarlett, Julian'ın dikkat çekmek istememesinin tek nedeninin akbabalar olduğuna inanmamıştı ama hemen koşup iki havlu ve bir kap su kaptı. Bir dakika içinde suyun rengi kırmızı ve kahverengiye dönmüştü bile. Birkaç dakika sonra Julian biraz olsun ısındı. Kafa yarası konusunda haklıydı; göründüğü kadar kötü durumda değil gibiydi. Dik durmaya çalışırken yana devrilmiş olsa da yüzeysel bir kesiği vardı.

"Bence yatmaya devam etmelisin." Scarlett bir elini nazikçe onun omzuna koydu. "Başka yerin de yaralandı mı?"

"Şurayı kontrol edebilirsin." Julian gömleğini kaldırarak altın kahverengi mükemmel kas sıralarını gözler önüne serdi. Karnının her yanı kanla kaplı olmasa Scarlett utançtan kızarabilirdi.

En temiz havluları alan Scarlett, bezi yavaş, dairesel hareketlerle sürterek dikkatli bir şekilde Julian'ın tenini sildi. Daha önce hiçbir genç erkeğe –ya da herhangi bir erkeğe– bu şekilde dokunmamıştı. Ona yalnızca havluyla dokunmaya özen gösteriyordu ama aslında parmakları başka yerlere uzanması için aklını çeliyordu: cildinin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını hissetmek istiyorlardı. Kontun da böylesine düz, kas sıralarıyla dolu bir karnı var mıydı acaba?

"Julian, gözlerini açık tutmalısın!" diye çıkıştı Scarlett, Julian'ın vücuduyla ilgili düşüncelerini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Şimdi görevine odaklanmalıydı

"Sanırım bu kesiğe dikiş atılması gerekebilir," dedi Scarlett ama kanı silip aldığında altından Julian'ın çiziksiz, yarasız teninin tümüyle pürüzsüz bir bölümü çıktı sadece. "Bir dakika; yara filan görmüyorum ama."

"Yok ki. Ama bu gerçekten iyi hissettirdi," diye inledi Julian ve geriye doğru gerindi.

"Seni üçkâğıtçı!" Scarlett ellerini hızla geri çekti; sırf zaten yaralı olduğu için onu tokatlama dürtüsüne karşı koyuyordu. "Gerçekten neler oldu? Ya bana gerçeği söylersin ya da seni derhal atarım odadan."

"Tehditlere gerek yok, Kızılcık. Anlaşmamızı hatırlıyorum. Kalmak ya da senin iffetine göz koymak gibi bir niyetim yok. Yalnızca sana bunu vermek istemiştim." Cebine uzandı. Bu sırada Scarlett, iki elindeki parmakların da yaralanmadığını ya da kana bulanmadığını fark etti. Eğer bir kavgaya karıştıysa da karşılık vermemişti.

Scarlett, başına neler geldiğini bir kez daha sormak üzereydi ki Julian avcunu açtı.

Kırmızı bir parıltı.

"Şikâyet edip durduğun şeyler bunlar mıydı?" Julian kırmızı küpeleri Scarlett'in eline sanki kanlı havlulardan birini uzatıyormuşçasına üstünkörü bir ifadeyle bıraktı.

"Onları nerede buldun?" diye sordu Scarlett, heyecanla. Gerçi onları nerede bulduğunun aslında hiçbir önemi yoktu. Küpeleri geri alabilmek için başını belaya sokmuştu. Julian'ın kaba saba tutuşuna rağmen küpelerin ne taşları düşmüş ne bir yeri çizilmiş ne de kırılmıştı. Aldığı eğitimler sırasında Scarlett'in babası onun bir düzine farklı dilde uygun şekilde teşekkür etmeyi öğrenmesini istemişti ama o sırada, öğrendiği o sözlerin hiçbiri yeterli

gelmiyordu Scarlett'e.

"Bu yüzden mi yaralandın?" diye sordu.

"Şayet benim sahte takı uğruna yaralandığıma inanıyorsan, yine beni gözünde büyütüyorsun demektir." Julian kendini kanepeden kaldırıp kapıya yöneldi.

"Dur," dedi Scarlett. "Bu halde gidemezsin."

Julian'ın başı yan yattı. "Burada kalmam için bir davet mi bu?"

Scarlett duraksadı.

Julian yaralıydı.

Yine de kalması uygun kaçmıyordu.

Scarlett nişanlıydı ve nişanlı olmasaydı bile...

"Sanmıyorum," dedi Julian ve kapı kolunu tuttu.

"Bekle..." Scarlett onu tekrar durdurdu. "Başına neler geldiğini anlatmadın hâlâ bana. Bunun Castillo Maldito'nun altındaki tünellerle bir ilgisi var mı?"

Julian duraksadı; eli, görünmez bir ipe bağlı gibi duran topuzun üstünde havada duruyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Scarlett tünellerde duyduğu ikinci haykırışları net bir şekilde hatırlıyordu. "Seni takip ettim."

Julian'ın yüz ifadesi sertleşti; ıslak kuş tüylerini andıran saçları sert bir şekilde havaya kalkan kaşını gölgeledi. "Ben hiçbir tünelde filan değildim. Birini takip ettiysen eğer, o ben değildim."

"Madem oraya inmemiştin, o zaman bunlar nasıl oldu?"

"Sana yemin ederim, bahsettiğin tünelleri hiç duymadım." Julian elini kapı kolundan çekti ve Scarlett'e yaklaştı. "Orada tam olarak neler gördüğünü anlat bana."

Şöminenin ateşi, havaya gri duman dalgaları yayarak sonunda tümüyle söndü; fısıltıyla söylenmesi gereken şeylerin rengiydi bu.

Scarlett onun dediklerinden kuşku duymak istiyordu. Julian tünellere inmiş olsaydı bu en azından birkaç şeye açıklık getirebilirdi. Bununla birlikte Scarlett, çığlık attığını duyduğu kişi o olsaydı, başından başka yerlerin de yaralanmış olması gerektiğini düşünüyordu.

"Falcının çadırından çıktıktan sonra buldum tünelleri." Sonraki her şeyi detaylı bir şekilde anlattı; Julian'ın kara kalpli olduğunu düşünmesi haricinde her şeyi. Julian'ın ona küpeleri vermesinin ardından bunun tümüyle doğru olduğuna inanmayı bırakmıştı ama hâlâ herhangi bir aldatmacaya karşı onu dikkatle izliyordu. Julian'a güvenmek istiyordu fakat bir ömürlük güvensizliği buna imkân vermiyordu. Denizci hâlâ yerinde düzgün duramıyor gibiydi ama Scarlett bunun büyük oranda başındaki kesikten kaynaklandığını düşünüyordu. "Tella'yı orada tutuyor olabilirler mi sence?" diye sordu Julian'a.

"Legend öyle yapmaz. Seni kız kardeşine götürecek ipuçlarını bulmamız için bizi çığlıklı koridorlara yönlendirebilir ama onu orada tutacağından şüpheliyim." Julian'ın dişlerini ortaya sermesiyle Scarlett, sahildeki ilk gecelerinde Julian'ın yüzündeki azılı sırıtışı anımsadı. "Legend, mahkûmlarının kendilerini misafir gibi hissetmesini sever."

Scarlett, Julian'ın yalnızca dramatik olmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya uğraştı. Legend'ın kimseyi tutsak aldığını duymamıştı daha önce. Ama Julian benzer bir şeyi daha önce de söylemişti ve *mahkûmlar* kelimesini kullanış şekli, Legend'ın kaçırmak için niye kız kardeşini

seçtiğini ilk merak edişinde yaşadığı tedirginlik hissini vermişti Scarlett'e. "Legend madem Tella'yı kilit altında tutmuyorsa, onunla ne yapıyor ki?"

"İşte, sonunda doğru soruları sormaya başlıyorsun." Julian'ın gözleri Scarlett'inkilerle buluştu. Denizcinin gözlerinde tehlikeli bir şeyler parıldadı ve hemen ardından göz kapakları kapandı; Julian bir kez daha kendinden geçmişti.

"Julian!" Scarlett onu iki kolundan yakaladı ama taşıyamayacağı kadar ağırdı ve kanepe de çok uzaktaydı. Genç adamın ağırlığını yüklendi. Bedeninin soğukluğu geçmiş, bu kez yüksek ateşli bir hal almıştı. Scarlett onu vücuduyla kapıya dayarken, genç adamın bedeninin sıcaklığı tişörtünden geçiyor, kızı beklenmedik şekilde ısıtıyordu.

"Kızılcık," diye mırıldanan Julian, karamel ve sıvı kehribar rengi bir arzunun rengi olan açık kahverengi gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Sanırım biraz uzanmalısın." Scarlett gerilemeye başlamıştı ki Julian'ın kolları kızın beline dolandı. Kolları da tıpkı göğsü gibi sıcak ve bir o kadar sertti.

Scarlett kıpırdanıp onun kollarından ayrılmaya çalıştı ama denizcinin yüzündeki ifade onu durdurdu. Kıza daha önce hiç böyle bakmamıştı. Kimi zaman çözülmesini ister bir ifadeyle bakardı Scarlett'e ama o gece kızın kendisini çözmesini ister gibi bakıyordu. Bunun nedeni muhtemelen sadece yüksek ateşi ve kafasındaki yaraydı. Ama bir an için Scarlett, denizcinin onu öpmek istediğine yemin edebilirdi. Castillo'da dalga geçtiği zamanki gibi değil, onu gerçekten öpmek ister gibiydi. Scarlett'in kalp atışları hızlandı ve denizcinin sıcacık ellerini kızın sırtında

gezinirken, bedeninin her bir santimi Julian'ın bedeninin her bir santimine karşı hassaslaşmıştı. Scarlett geri çekilmesi gerektiğinin farkındaydı ama Julian'ın elleri ne yaptığını iyi biliyor gibiydi. Böylece, kendini onun ellerine bıraktı; delikanlı onu nazikçe kendine doğru çekerken dudakları aralandı.

Ve Scarlett nefesini tutuverdi.

Julian'ın elleri durdu. Scarlett'in çıkardığı o ufacık ses onu sarsıp geriletmiş gibi görünüyordu. Scarlett'in alt tarafı bir oyun oynamaktan bile korkan şapşal bir kız olduğunu ansızın hatırlamışçasına gözleri açılıverdi. Kızı bıraktı ve ellerinin sıcaklığının yerini soğuk hava aldı.

"Sanırım artık gitme vaktim geldi." Kapı koluna uzandı. "Gün batımından hemen sonra seni meyhanede bulurum. O tünellere birlikte bir bakarız."

Julian kapıdan çıktı ve Scarlett'i az önce olanlara dair düşüncelere gömülmüş halde bıraktı. Julian'ı öpmek bir hata olacaktı ama yine de Scarlett... hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Duygular, Scarlett'i akşam sisi gibi sarmalayan maviden değil, unutmabeni çiçeğinin soğuk tonlarında gelmişti ve Scarlett'e duygularını dış dünyadan yeterince gizleyebildiğini hissettirdi; Caraval'ın hazlarını yaşamak istediğini, hem de yüksek sesle itiraf edeceğinden çok daha fazla yaşamak istediğini kabul etmesine yetecek kadar gizlendiğini.

Scarlett ancak yatağa uzandığında fark etti ki Julian, tam olarak nasıl yaralandığını ya da gün doğumundan ve kapıların kilitlenmesinden uzun süre sonra La Serpiente'ye dönmeyi nasıl becerdigini anlatmaktan kaçınmıştı ve anlatmamayı başarmıştı da.

CARAVAL'IN İKİNCİ GECESİ

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Başta Scarlett gülleri fark etmemişti.

Lal rengi tepeli beyaz güller, tıpkı odasının duvar kâğıdını renklendiren çiçekler gibiydi. Onları önceki gece bu yüzden fark etmemiş olmalıydı. Çiçeklerin odaya karışıp gitmiş olduğunu söyledi kendi kendine. O uyurken birisi odaya girmemişti.

Fakat asıl kastettiği, *o uyuklarken Legend'ın odaya girmediğiydi.*

Legend'ın gönderdiği önceki notlar Scarlett'e ufak hazineler gibi gelse de bu son hediye bir uyarıyı andırıyordu. Çiçeklerin Legend'dan geldiğine emin değildi. Çiçeklerin durduğu kristal vazonun yanında hiçbir not yoktu ve Scarlett onları başka birinin göndermiş olabileceğini düşünemiyordu. Caraval'da kalan her bir gecesi için birer tane olmak üzere dört gül vardı.

Ayın on beşiydi. Oyun on dokuzunun şafağında resmen sona erecekti ve düğünü de yirmisinde gerçekleşecekti. Düğününe yetişmek için adadan vaktinde ayrılmak istiyorsa Scarlett'in Tella'yı ya o gece ya da sonraki gece –veya

en geç on sekizinin şafağına dek– bulması gerekiyordu.

Scarlett, nişanlısı Trisda'ya beklenenden erken geldiği takdirde babasının, *kaçırılışını* konttan gizleyebileceğini tahmin ediyordu; ne de olsa damadın düğünden önce gelini görmemesi gerektiğine dair eski batıl inançlar vardı. Ancak, Scarlett ortaya çıkmadığı takdirde, düğününü kurtarmanın hiçbir yolu kalmayacaktı.

Scarlett elini cebine sokup ipuçlarının olduğu kâğıdı bir kez daha çıkardı.

Kızı bulma yolunda bu ilk ipucunuz.
Diğerlerini bulmak öyle kolay olmayacak.
Bazıları var ki mantığınızı da inandıklarınızı da sorgulatacak.
İki numaralı ipucunu onun gidişinden kalan enkazda bulacaksınız.
CASTILLO MALDITO'NUN RESİMLİ KARTI

Üç numarayı kazanmalısınız.
KARA KALPLİ OĞLANI TAKİP ETMEK Mİ?

Dört numara size değerli bir şeye mal olacak.
Beş numaraysa bir inanç sıçraması gerektiriyor.
İKİ GECE

Çoğunuz başarısız olacaksınız, birinizse kesinlikle kazanacak.
Kalan dört ipucunu ve sonra da kızı bulmak için beş geceniz var.
Ardından, Legend'ın dileği sizindir.

Scarlett, Julian'ın üçüncü ipucu, yani kara kalpli oğlan olduğuna artık inanmıyordu. Ama onun kendisinden bir şeyler gizlediğine dair içindeki hissi de silip atamıyordu. Nasıl yaralandığını, küpelerini nasıl ele geçirdiğini ve gerçekleşmesine ramak kalan öpücüklerini düşünmeden edemiyordu. Gerçi artık o öpücüğü düşünemezdi. Kontla evlenmesine yalnızca beş gün kalmışken bu mümkün değildi.

Hem ayrıca, önemi olan tek şey Tella'yı bulmaktı.

Scarlett telaşla üstünü başını toparlamaya girişti ama elbisesi çarçabuk toparlanmayacak görünüyordu. Elbiseyi hoş bir krem-pembe tasarıma dönüştürmesi biraz zaman aldı; süt beyazı korsesi zarif siyah puanlarla ve pembe dantel sıralarıyla süslenmişti, tarlatanı birbiriyle uyumlu şık fiyonklardan oluşuyordu ve zarif görünümlü eteğiyse tüylü pembe ipektendi. Her nasılsa elbisesi ona düğmeli eldivenler de giydirmeyi başarmıştı.

Scarlett, elbisenin Julian'ı etkilemek için ekstra çaba harcadığına dair iç burkucu bir hisse kapılıverdi. Veya elbisenin öyle bir etki yaratmasını kendisi istiyordu belki de. Önceki gün ansızın gidişiyle Scarlett'i çarpışan bir dolu his ve soru işaretiyle baş başa bırakmıştı.

Scarlett, gereken cevapları almak için denizciye baskı yapmaya hazırladı kendini. Ama onunla buluşmaya gittiğinde meyhaneyi neredeyse boş buldu. Yumuşak yeşim rengi ışık tek bir müşteriyi aydınlatıyordu: camdan şöminenin yanına oturup defterine gömülmüş siyah saçlı bir kızı. Kız kafasını kaldırıp Scarlett'e bakmadı bile ama saat ilerledikçe ve oda dolmaya başladıkça gelenler baktılar.

Julian'dan hâlâ bir iz yoktu.

Scarlett'in tünellere dair öğrendiklerini duyunca kızı meyhanede bir başına bırakıp ipuçlarını aramaya kendi başına mı gitmişti yoksa?

Ya da belki her koşulda hemen güvensizliğe kapılmak zorunda değildi.

Julian'ın hataları vardı ama birkaç durumda Scarlett'i terk etmiş olsa da her seferinde kısa süreliğine yapmıştı bunu ve daima geri dönmüştü. Başına bir şey mi gelmişti acaba? Scarlett endişelenmeye başlamıştı; onu aramaya çıkmalı mıydı? Ama ya Scarlett meyhaneden çıkınca Julian gelirse ne olacaktı?

Her bir düşüncesiyle eldivenindeki düğmelerin beyazdan siyaha dönüşünü izledi; elbisesinin yakasının da kalp şeklinden yüksek yakalı bir hale dönüştüğünü hissedebiliyordu. Neyse ki kumaş şeffaflaşmıyordu ama ipeğin yerini rahatsız edici bir bürümcük kumaş alıyordu ve korsesindeki siyah puanların giderek büyüdüğünü, elbisesinin her yanına lekeler halinde yayıldıklarını görebiliyordu. Scarlett'in endişelerini yansıtıyorlardı.

Julian'ın kısa sürede ortaya çıkacağını ve elbisesinin normale döneceğini ümit ederek rahatlamaya çalıştı. Cam masadaki yansımasından yas tutar gibi görünüyordu ama bu, başkalarının onunla konuşmasına engel olmuyordu.

"Sen şu kayıp kızın ablası değil misin?" diye sordu müşterilerden biri ve bir anda, ufak bir grup insan onun başına üşüştü.

"Üzgünüm, hiçbir şey bilmiyorum." Scarlett, herkes teker teker yanından ayrılana dek aynı cümleyi tekrarlayıp durdu.

"Onlarla biraz eğlenmelisin aslında." Sessizce bir kenara oturup günlüğüne gömülmüş olan kız ansızın Scarlett'in masasında belirmişti. Bir suluboya resim kadar hoş görünen ve boynuna kadar fırfırlı, parlak uçuk yeşil tarlatanlı altın rengi elbisesi içinde bir trompet kadar cüretkâr görünen kız, Scarlett'in karşısındaki camdan sandalyeye yerleşti. "Senin yerinde olsam onlara türlü şey anlatırdım. Kız kardeşinin bir adamla bir sahil burnunda kol kola göründüğünü söyle mesela ya da kız kardeşinin eldivenlerinden birinde bir file ait gibi duran bir parça kürk bulduğunu."

Fillerin kürkü olur muydu ki?

Bir an için Scarlett, bu tuhaf kıza öylece baktı. Scarlett'in kız kardeşinden bu şekilde söz etmek istemiyor olabileceğini ya da başka birini beklediğini anlamış gibi durmuyordu kız. Soğuk Mevsim'de yaşanan sıcak güneşli bir gün gibiydi; orada olmaması gerektiğinin ya farkında değildi ya da bunu hiç mi hiç umursamıyordu.

"Burada insanlar gerçeği duymayı ummaz," diye devam etti kız, kararlı bir tavırla. "Gerçeği istemezler de. Buradaki birçok kişi dileği kazanmayı umuyor; buraya bir macera için gelirler. Sen de onlara bir macera yaşatabilirsin. Bunun senin içinde olduğuna eminim, aksi takdirde buraya davet edilmezdin zaten." Kız, metalik tondaki eteğinden sert bakışlarını çevreleyen birbiriyle uyumlu altın tonlarındaki çizgilere kadar parıldadı.

Bir hırsıza benzemiyordu ama geçen gece kızıl-sarışınla yaşadıklarından sonra Scarlett başkalarına güvenebilecek gibi durumda değildi.

"Kimsin sen?" diye sordu Scarlett. "Ve ne istiyorsun?"

"Bana Aiko diyebilirsin. Ayrıca, istediğim bir şey olamaz mı yani?"

"Oyuna katılan herkes bir şeyler istiyor."

"O halde aslında oyuna katılmamış olmam iyi bir şey sanırım..." Bir çift daha yanlarına yaklaşırken Aiko konuşmayı kesti.

Scarlett'ten yaşça çok az daha büyük ve belli ki yeni evli bir çiftti; genç adam genç eşinin elini böylesine önemli bir şeyi tutmaya alışık olmayan bir adamın özeniyle tutmuştu.

"Affedersiniz, hanımefendi." Anlaşılması biraz konsantrasyon gerektiren yabancı bir aksanla konuşuyordu. "Merag ediyoz da siz gerçegden Donatella'nın ablası mısığız?"

Aiko destekleyici bir tavırla başını salladı. "Öyle ve sorularınıza seve seve cevap verir."

Çiftin yüzü parladı. "Oh, teşkürler, hamfendi. Dün onun odasına gittiymizde her şey silinip süprülmüşdü. Azcık da olsa ipucu bulabilmeyi umyoduk."

Tella'nın yağmalanan odasından bahsedilmesi, Scarlett'in içinde bir şeylerin tutuşmasına neden oldu ama genç çift de çok içten görünüyordu. Bulduklarını en yüksek teklifi verene satan çıkarcı tiplere benzemiyorlardı. Eski püskü kıyafetleri Scarlett'in kararan elbisesinden çok daha kötü durumdaydı ama birbirine kenetlenen elleri ve umut dolu ifadeleri Scarlett'e oyunun amacını hatırlattı. Ya da Scarlett'in oyunun amacı olması gerektiğini düşündüğü şeyleri hatırlattı. Neşeyi. Sihri. Mucizeleri.

"Kız kardeşimin nerede olduğunu keşke size söyleyebilseydim ama onu en son..." Scarlett, çiftin düşen yüzle-

rini görünce duraksadı ve Aiko'nun insanların Caraval'a gerçeği bulmayı umdukları ya da gerçeği istedikleri için gelmediğini söyleyişini hatırladı: *Buraya bir macera için gelirler. Sen de onlara bir macera yaşatabilirsin.*

"Aslına bakarsanız, kız kardeşim deniz kızlı bir çeşmenin yanında buluşmamızı istemişti." Söylediği yalan Scarlett'in kendisine bile çok saçma gelmişti ama genç çift yalanı havada kapmıştı; suratları bir ipucu olasılığı karşısında aydınlanmıştı.

"Ah, galba o heygelin nerde olduğunu bilyorum," dedi genç kadın. "Hani dibi incilerle kaplı olan diyl'mi o?"

Scarlett kadının tam olarak ne demeye çalıştığını anlamasa da başını onaylarcasına sallayarak ve iyi şanslar dileyerek onları gönderdi.

"Gördün mü?" dedi Aiko. "Bak, onları ne kadar mutlu ettin."

"Ama onlara yalan söyledim," dedi Scarlett.

"Oyunun ana noktasını kaçırıyorsun," dedi Aiko. "Buraya gerçek için gelmediler, macera yaşamaya geldiler ve sen de onları bir maceraya gönderdin. Belki hiçbir şey bulamayacaklar ama şimdi bir ihtimalleri var; oyunun insanları sırf denedikleri için ödüllendirme yolları vardır. Her durumda, o çift şu anda senden daha mutlu. İzliyordum da, son bir saattir burada bozuk süt kadar ekşi bir suratla oturup duruyorsun."

"Senin de kız kardeşin kayıp olsaydı sen de öyle olurdun."

"Ah, zavallıcık. Sihirli bir adadasın ve tek düşünebildiğin sahip olmadıkların."

"Ama o benim..."

"Kız kardeşin; biliyorum," dedi Aiko. "Aynı zamanda,

tüm bunlar sona erdiğinde onu bulacağını ve tüm bu günlerini bu kokuşmuş meyhanede kendine acıyarak geçirmiş olmamayı dileyeceğini de biliyorum."

Bu tam da Tella'nın söyleyeceği türden bir şeydi. Scarlett'in mazoşist yanı, kız kardeşine bir tür ızdırap borcu olduğunu hissediyordu ama belki de durum tam tersiydi. Kız kardeşini tanıdığı kadarıyla Scarlett, Legend'ın adasının tadını çıkarmadığı takdirde onun çok daha fazla hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyordu.

"Gün boyu burada oturacak değilim," dedi Scarlett. "Birini bekliyorum."

"O biri gecikti mi yoksa sen epey erken mi geldin?" Aiko iki boyalı kaşını birden kaldırdı. "Söylemek istemezdim ama beklediğin kişi her kimse, onun geleceğini hiç sanmıyorum."

Scarlett'in gözleri o öğleden sonra belki yüzüncü kez, Julian'ın içeri girişini hâlâ görme umuduyla kapıya döndü. Onun geleceğinden çok emindi ama birini beklemenin düzgün bir süresi varsa, Scarlett onu çoktan aşmıştı.

Sandalyesinden kalktı.

"Artık oturup beklememeye karar verdiğin anlamına mı geliyor bu?" Aiko da defterini kendine yakın tutarak kendi sandalyesinden zarifçe kalktı ve tam bu sırada meyhanenin arka kapısı bir kez daha savrularak açıldı.

İçeri giren bir çift kıkırdayan genç kadını Scarlett'in görmeyi istediği son kişi izliyordu. Genç adam, adeta pasaklı siyah giysilerden ve çamur içindeki botlardan bir kir fırtınası misali içeri daldı. Önceki geceden çok daha perişan halde görünen Dante'nin koyu renk pantolonları,

gece üzerinde onlarla uyumuşçasına kırış kırıştı ve frakı da üzerinde yoktu.

Scarlett, Julian'ın dediklerini hatırladı; Dante, bir önceki Caraval sırasında gerçekleşen bir şeyi düzeltmek için Legend'ın dileğini istiyordu. O sıradaysa Dante, oyunu kazanmak için her zamankinden çok daha fazla gözü dönmüş görünüyordu.

Scarlett, Dante'nin gözlerinin onu es geçmesi için dua etti. Son karşılaşmalarının ardından onunla bir başka karşılaşmaya daha hazır değildi; Julian'ı beklemek zaten sinirlerini germiş ve elbisesini kapkara yapmıştı bile. Ama bir yandan Dante'nin onu fark etmemesini umarken bir yandan da gözlerini ondan alamıyordu. Gözleri, kenetlediği kollarının ve böylece ortaya serilen dövmelerinin üzerindeydi.

Özellikle de kalp şekilli siyah bir dövmenin.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kara kalpli oğlanı takip et.

Dante'nin bakışları ona döndüğü anda Scarlett'in aklına Nigel'ın sözleri geliverdi. Dante'nin bakışları salt tiksinti doluydu. Ama bu, Scarlett'i korkutmak yerine içinde bir şeyleri tutuşturdu; Julian'ın yardımı olmadan oynama azmini oyunun bu şekilde test ettiğini düşündü.

Dante meyhanenin arka kapısından çıkıp gözden kaybolunca, Scarlett de peşinden dışarı çıktı hemen. Akşamın soğuğuna çıkana dek meyhanenin ne denli iç bayıcı bir sıcaklıkta olduğunu fark etmemişti. Donmuş bir elmadan alınan ilk ısırık gibi soğuk bir hava vardı; bir o kadar da tatlıydı ve kurşuni gece havasına bir miktar karamel karışıyordu. Scarlett'in etrafındaki insanlarsa karga sürüleri gibi doldurmuştu sokakları.

Scarlett, Dante'yi bir kapalı köprüye girerken görür gibi oldu ama köprüye ulaştığında ortalıkta fener ışığından ve umut kırıcı bir çıkmazdan başka hiçbir şey bulamadı. Köprüyü geçtikten sonra Scarlett'in karşısına sadece tuğla duvardan yapılmış bir pasaj ve omzunda bir

maymun duran şirin bir oğlanın görevli olduğu bir meşrubat arabası çıkmıştı sadece.

"Biraz karamelli elma suyu ister misiniz?" diye sordu oğlan. "Olayları daha net görmenizi sağlar."

"Ah, hayır... Birini arıyorum da; kolları dövmelerle kaplı, siyah kıyafetli ve yüzünde öfkeli bir ifade olan birini."

"Sanırım dün benden biraz elma suyu almıştı ama onu bugün hiç görmedim. İyi şanslar!" diye seslendi oğlan, Scarlett tekrar köprüye yöneldiğinde.

Köprünün diğer yanına geçtiğinde Scarlett, dağınık siyah kıyafetli bir grup genç erkeği izledi; oyunun bu aşamasında herkes yorgun ve pejmürde görünmeye başlıyordu. Ama kimsenin kolları dövmeyle kaplı değildi. Scarlett kalabalığın arasında zikzaklar çizmeye devam etti; ta ki cam meyhanenin birkaç dükkân ötesindeki bir dizi zümrüt merdiveni çıkan ve üzerinde kara kalp dövmesi var gibi görünen birini fark edene dek.

Scarlett, eteğinin ucunu tutarak, hızla kara kalpli oğlanını takibe koyuldu. Son sürat merdivenlerden inip bir başka kapalı köprüye koştu. Ancak, köprünün karşısına geçtiğinde tek bulduğu bir başka çıkmaz ve bir başka şirin oğlan oldu; onun da bir meşrubat arabası ve bir maymunu vardı.

"Bir dakika..." diyerek durakladı Scarlett. "Sen az önce orada değil miydin?" Belli belirsiz yerinde kıpırdandı; "orasının" neresi olduğuna artık pek de emin değildi.

"Gece boyunca hiçbir yere gitmedim ama üzerinden geçtiğiniz şu köprü sıklıkla yer değiştirir," dedi oğlan. Gülümseyerek gamzelerini ortaya serdi, omzundaki maymun da başıyla onayladı.

Scarlett boynunu arkasındaki köprüye doğru uzattı; köprünün ışıkları ona göz kırparcasına titreşiyordu. İki gün önce bunun imkânsız olduğunu söyleyebilirdi aslına ama artık öyle bir fikir aklının ucundan bile geçmezdi. Bunun tam olarak ne zaman olduğuna emin değildi ama sihirden şüphe etmeyi bırakmıştı.

"Hiç istemediğinize emin misiniz?" Oğlan, elma suyunu karıştırarak havaya taptaze elma aromalı buğular yaydı.

"Ah..." Scarlett, standart cevabını vererek tam *hayır* demek üzereydi ki, bir şey hatırladı. "Olayları daha net görmeme yardım edeceğini mi söylemiştin?"

"Böylesi bir içeceği başka hiçbir yerde bulamazsınız." Oğlanın omzundaki maymun bir kez daha onaylarcasına başını salladı.

Hoş bir ürperti Scarlett'in her yanına yayıldı. Ya Nigel'ın kara kalpli oğlanı takip etmesini söylemesindeki amaç buysa? Belki de elma suyunu içtiğinde, ihtiyacı olan ipucunu görmesine yetecek kadar keskinleşebilirdi gözleri.

Scarlett oyunun yönergelerine hızlıca göz attı: *Dört numara size değerli bir şeye mal olacak.*

"Karşılığını nasıl vereceğim?" diye sordu Scarlett.

"Fazla bir şeyle değil... Söylediğin son yalanla."

Bu pek de bir değerli bir bedele benzemiyordu. Ama elma suyu bir sonraki ipucu olmasa bile, yine de Scarlett'e kesinlikle ihtiyaç duyduğu bir tür üstünlük sağlayacaktı büyük ihtimalle.

Aiko'nun meyhanedeki tavsiyesini dinlediği için kendini talihli sayarak, oğlana doğru eğilip deniz kızı çeş-

mesiyle ilgili hikâyeyi fısıldadı. Oğlan ağız sulandırıcı bir yalan duymamanın hayal kırıklığıyla baktı ona ama fincanı da vermemezlik etmedi.

Karamelli ve erimiş tereyağlı içecek krema ve kavrulmuş tarçın aromalıydı. Soğuk Mevsim'in bir tutam sıcak karışımlı en iyi dönemi tadındaydı. "Çok lezzetli ama farklı hiçbir şey görmüyorum..."

"Etkisini göstermesi bir ya da iki dakika kadar alır. Söz veriyorum, hayal kırıklığına uğramayacaksın." Oğlan başını sallayarak veda etti ve arabasını alengirli köprüye doğru sürmeye başladığında maymunu da Scarlett'i selamladı.

Scarlett, elma suyundan bir yudum daha aldı; şimdi tadı, sanki acı bir çeşniyi maskelemeye çalışıyormuşçasına fazla tatlıydı. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Scarlett'in duyguları fırıl fırıl dönerek karmakarışık grilere ve mat beyazlara karışıyordu. Normalde Scarlett duygularıyla ilintili renk patlamaları görürdü sadece ama oğlanın gidişini izlerken, onun teninin kül grisine ve kıyafetlerinin de siyaha döndüğünü gördü.

Görüntü karşısında tedirgin bir halde gözlerini kırptı; gözlerini tekrar açtığındaysa gördükleri onu çok daha fazla rahatsız etti.

Şimdi çevresindeki *her şey* siyah ve gri tonlarındaydı. Köprüye dizilmiş mum ışıkları bile altın yerine puslu bir ışıltı yayıyordu etrafa. Paniklememeye çalıştı ama köprüyü geçip artık renkten yoksun olan bir dünyaya geri dönerken attığı her adımda kalbi daha hızlı çarpıyordu.

Caraval siyah-beyaza dönmüştü.

Scarlett elma suyunu elinden düşürdü; sarımsı altın

rengi sıvı gri kaldırımlara saçılıp, bu yeni renksizliğin içindeki tek renkli birikintiyi oluşturdu. Maymunlu oğlan etrafta görünmüyordu. Arabasını sürerken muhtemelen Scarlett'e kahkahalarla gülüyor ve kendine yeni bir kurban arıyor olmalıydı.

Scarlett başını kaldırıp baktığında kendini Cam Meyhane'nin arka çıkışında buldu ve tam da bu sırada Aiko meyhaneden dışarı çıktı; üzerindeki parlak elbise şimdi kurşuni renkteydi.

"Berbat görünüyorsun," dedi. "Peşinde olduğun genç adamı yakalayamadığını tahmin ediyorum; doğru mu?"

Scarlett başını iki yana salladı. Aiko'nun ardında, meyhaneye açılan kapı kapanıyordu. Scarlett, Julian'ın hâlâ gelmediğini –ya da geldiyse de oradan çoktan ayrıldığını– görmesine yetecek kadar, hızlıca içeriye göz attı. "Sanırım bir hata yaptım."

"O halde onu daha iyi bir şeye dönüştür." Aiko, çevresindeki dünya un ufak olabilirmişçesine umursamazca parke taşlı sokakta ilerledi ve durmaksızın yoluna devam etti. Scarlett de öyle hissetmek isterdi ama oyun sürekli olarak onun aleyhine işliyor gibiydi. Yalnızca izleyici olduğu için Aiko açısından her şeyin daha kolay olduğunu düşündü. Kimse *onun* kız kardeşini ya da *onun* dünyasının renklerini çalmamıştı. Yeterince toprak ayaklarının altından kayacak olsa Aiko'yu havada süzülerek yoluna devam edeceğini gözünde canlandırabiliyordu Scarlett. Kızın sımsıkı tutunduğu tek şey elindeki yıpranmış defterdi. Kahverengimsi-yeşillikte, unutulmuş anıların, terk edilmiş düşlerin ve acı dedikoduların renginde bir defterdi.

Çirkin bir şeydi ama...

Scarlett'in düşünceleri ansızın dağılıverdi. Sıradan bir renkti. Çirkindi ama siyah-beyaz bir dünyada Scarlett'i kendine çağırıyordu. Belki de elma suyu bu şekilde işliyordu. Diğer her şeyin rengini alıyor ve bu sayede asıl önemli olan şeyi –ya da bir sonraki ipucunu– Scarlett'in görebilmesini sağlıyordu.

Dört numara size değerli bir şeye mal olacak.

Nigel'ın tavsiyesi gerçekten de üçüncü ipucu olmuştu. Scarlett kara kalpli oğlanı takip ettikten sonra meşrubat arabalı oğlana ulaşmış ve o da Scarlett'in renkleri görme becerisini almıştı, böylece Scarlett'e değerli bir şeye mal olmuştu.

Şimdi yüreği panikle değil, heyecanla pır pır etti. Oyuna filan getirilmemişti, dördüncü ipucunu bulması için gereken şey verilmişti ona.

Kalabalık bir waffle satıcısının önünde duraklayan Aiko'yu izledi. Satıcı, tatlılarını Aiko'ya vermeden önce simsiyah bir çikolataya batırdı ve tatlısına karşılık olarak Aiko'nun günlüğünden bir sayfaya baktı.

Scarlett de dikkatli bir şekilde günlüğe bakmaya çalıştı.

Ama Aiko hızla defterini kapattı. "İçindekini görmek istiyorsan, tıpkı diğer herkes gibi sen de bana bir şey vermelisin."

"Ne tür bir şey?" diye sordu Scarlett.

"Her zaman kazanacaklarından ziyade kaybedeceklerine mi odaklanırsın? Bazı şeyler, bedeli ne olursa olsun, peşinden koşulmaya değer." Aiko asılı fenerlerin sıralandığı, çiçek kokularının yayıldığı ve uzun zaman önce yıtı-

rilmiş aşkların doldurduğu bir sokağı işaret etti başıyla. Yol daralmış, su dolu bir kanal yolun bir tarafını kucaklıyorken, diğeri de güllerle kaplı bir atlıkarıncanın çevresinden dolanıyordu.

"Bağış karşılığında bir şarkı." Bir borulu orgun önünde dikilen bir adam geniş elini öne doğru uzattı.

Aiko, adamın avcuna Scarlett'in göremeyeceği kadar ufak bir şey bıraktı. "Güzel bir şeyler olsun."

Orgcunun melankolik bir melodi çalmaya başlamasıyla atlıkarınca da başta ağır ağır dönerek hareketlendi. Eğer Tella orada olsaydı, Scarlett onun atlıkarıncaya atlayıp kırmızı güllerini koparacağını ve onları saçlarına takacağını gözünde canlandırabiliyordu.

Kırmızı!

Scarlett güllü atlıkarıncanın dönmeye devam edişini izledi; bir yandan da yola parlak kırmızı renkte yapraklar dökülüyordu. Bazıları Aiko'nun waffle'ına da düşüp çikolataya battı.

Renkleri görme becerisi geri mi geliyordu yoksa atlıkarınca bir şekilde önemli miydi, Scarlett bunu bilemiyordu ama tam olarak o anda Scarlett, gül yapraklarının zengin kırmızı renklerini görebildiğini ve göz bantlı bir beyefendinin yanlarından geçtiğini fark etmişti. Tıpkı diğer her şey gibi adam da gri ve siyah tonlarındaydı ama boynundaki kızıl kravat hariç. Kravat, Scarlett'in o güne dek gördüğü en koyu kırmızı tonundaydı. Adamın suratı da aynı şekilde hipnotize ediciydi. Başka kimsenin neden ona bakmadığını Scarlett'in merak etmesine neden olacak türden karanlık bir yakışıklılığa sahipti.

Scarlett onu takip etmeyi düşündü. Gizem ve cevaplan-

mamış sorularla doluydu. Ama adamdaki bir şey Scarlett'e ipeksi siyahın tehlikeli tonlarını hissettirmişti. Adam kalabalığın arasından bir hayalet gibi geçiyordu; hoş ama Scarlett'e birazcık fazlaca tehlikeli gelen bir keskinlikle ilerliyordu. Scarlett ona doğru çekildiğini hissetse de Aiko'nun günlüğünün çağrısı da bir o kadar güçlüydü.

Borulu orgcunun şarkısı hızlandı ve atlıkarınca giderek daha da hızlı dönmeye başladı. Gül yaprakları artık yalnızca Aiko'nun tatlısının üstüne dökülmüyordu. Önlerindeki yol kırmızı kadifeden bir halıya ve yanlarındaki kanal suyu kana dönüşene, atlıkarıncayı üzerinde yalnızca dikenleriyle çırılçıplak bırakıncaya dek uçuştu yapraklar.

Sokaktaki diğer bazı kişiler alkışladılar.

Scarlett burada kendisi için daha derin bir ders olduğunu hissediyor ama bunu tam anlamıyla kavrayamıyordu. Görüşü tekrar tümüyle renklenmişti. Göz bantlı beyefendi neredeyse gözden kaybolmuş olsa da Scarlett hâlâ ona karşı istemsiz bir çekim hissediyordu. Eğer bir silindir şapka takıyor olsaydı, Scarlett onun Legend olduğundan kuşkulanabilirdi. Belki de bu gizemli genç adam, Scarlett'in aklını asıl ipucundan çelmek için Legend'ın kalabalığın arasına karıştırdığı bir tuzaktı sadece. O gecenin başlarında, göz kırpan köprüye bakarken Scarlett, Legend'ın bakışlarını üzerinde hissettiğine, onun ipuçlarını çözme girişimlerini gözlediğine yemin edebilirdi.

Scarlett'in hemen o anda karar vermesi gerekiyordu: Genç adamı mı takip edecekti yoksa kırmızı yaprakların temas etmediği tek şey olan Aiko'nun günlüğüne mi bakmaya çalışacaktı? Eğer Scarlett'in elma suyuyla ilgili

teorisi doğruysa hem genç adam hem de günlük önemli olmalıydı ama içlerinden yalnızca biri onu Tella'ya yaklaştırabilirdi. "Defterine bakmak için seninle takas yapacak olursam karşılığında ne kazanacağım? Bu dördüncü ipucu mu olacak?"

Aiko gizemli bir şekilde mırıldanarak olduğu yerde sallandı. "Mümkün tabii; birçok şey mümkün."

"Ama kurallar yalnızca beş ipucu olduğunu söylüyor."

"Gerçekten öyle mi söylendi? Yoksa sen mi bu anlamı çıkarıyorsun sadece?" diye sordu Aiko. "Verilen talimatları bir harita gibi düşün. Hemen her varış noktasına varmanın birden fazla yolu vardır. İpuçları her yerde gizli. Aldığın yönergeler onları bulmayı kolaylaştırıyor sadece. Ama şunu da aklında tut; kazanmak için ihtiyacın olan tek şey ipuçları değil. Bu oyun tıpkı bir insan gibi; onu doğru oynamak istiyorsan, geçmişini de öğrenmelisin."

"Geçmişine dair her şeyi biliyorum," dedi Scarlett. "Büyükannem ben daha küçük bir kız olduğum zamandan beri bana öyküler anlattı."

"Ah, büyükannenden dinlediğin öyküler. Son derece doğru olduklarına eminim." Aiko yeni bir yola girerken beyaz dişlerini kırmızı yapraklara batırarak tatlısından bir ısırık aldı.

Scarlett göz bantlı adama son bir kez daha baktı. Ama adam çoktan gitmişti bile. Scarlett şansını kaçırmıştı. Aiko'yu da kaybedemezdi.

Güzel kız şimdi de yenilebilir gümüş ziller ve bozuk para boyutunda, parıltıya bulanmış pastalar almakla meşguldü. Scarlett onu takip ederken kızın yediği onca şeyden kusacağını düşündü ancak kız, ona takas teklifi

sunan her satıcıdan bir şeyler almaya devam etti. Scarlett, Aiko'nun her fırsatta evet demeye inandığını keşfetmişti. Ateş böcekleri gibi parıldayan rengârenk şekerler, bir bardak içilebilir altın ve bunun için fazlasıyla genç görünmesine rağmen *–sonsuza dek kurtulmak istediğiniz o beyaz saçlar için–* sonsuz dayanıklı saç boyası satın alırken Aiko sohbetleri duraklıyordu.

"Eee?" diyerek söze girdi Scarlett, sivri çatılı dükkânlarla dolu ama neyse ki hiçbir satıcının olmadığı bir sokağa daldıkları sırada. Onunla bir anlaşma yapmaya hazır hissediyordu kendini ama daha önce yaptığı gibi buna da körü körüne atlayacak değildi. "Defterinde Caraval'ın tarihçesi mi yazıyor?"

"Bir anlamda, evet," diye karşılık verdi Aiko.

"Kanıtla."

Scarlett'i şaşkına çeviren bir şekilde Aiko defterini ona uzattı.

Scarlett duraksadı; fazla kolay olmuş gibi görünüyordu. "Yalnızca karşılığında bir şey verdiğim takdirde günlüğünü görmeme izin verirsin sanıyordum."

"Endişelenme, daha fazlasını görmeye karar verene dek seni bağlayan hiçbir anlaşma yok. Sana yardımcı olacak resimler sihirle mühürlü." *Sihir* kelimesini üstü örtülü bir şaka yapar gibi söylemişti.

Scarlett defteri dikkatli bir şekilde eline aldı. İnce ve hafifti ama her nasılsa sayfalarla doluydu. Scarlett ne zaman bir sayfayı çevirse, yeni iki sayfa daha beliriyor gibiydi ve hepsi de fantastik resimlerle süslüydü. Kraliçeler ve krallar, korsanlar ve başkanlar, suikastçılar ve prensler. Adalar boyutunda kocaman gemiler ve tıpkı Julian'la

birlikte bindikleri sandal gibi görünen çıtalardan...

"Bir dakika... Bunlar benim resimlerim." Scarlett sonraki birkaç sayfayı çevirdi. Aiko'nun çizimleri onun Julian'la birlikte sandaldayken gösteriyordu. Saat dükkânına yarı çıplak bir halde yorgun argın yürürken. Kuleli evin kapılarının ardında tartışırken...

"Bunlar özel anlardı!" Çok şükür ki Julian'la odada baş başa olduklarına dair hiçbir uygunsuz resim yoktu ama meyhanedeki tüm gözler ona yargılayıcı bakışlar atarken Dante'den kaçışını gösteren son derece canlı görünen bir sanat eseri *vardı*.

"Bunları nasıl yaptın?" Suratı kıpkırmızı kesilen Scarlett, Julian'la birlikte sandalda oldukları resme geri döndü. Adaya ilk vardıklarında izlendiğine dair tüyler ürpertici bir hisse kapıldığını hatırladı. Ama bu, ondan çok daha kötüydü. "Neden bu kadar çok resmim var benim? Başka insanların resimlerini göremiyorum."

"Bu yılın oyunu başka insanlarla ilgili değil." Aiko'nun altın-çerçeveli gözleri Scarlett'inkilerle buluştu. "Diğer katılımcıların kız kardeşleri kayıp değil."

Adaya ilk vardığında, Legend'ın özel konuğu olma fikri Scarlett'e kendini ayrıcalıklı hissettirmişti. Ömründe ilk kez kendini özel hissetmişti. Seçilmiş hissetmişti. Ama bir kez daha, oyunu kendisinin oynamasından ziyade, oyunun kendisiyle oynadığını hissediyordu.

Ekşi sarı-yeşil tonları, midesini kaygıyla bulandırdı. Scarlett kimsenin kendisiyle oynamasından hoşlanmıyordu ama durumu daha da tedirgin edici kılan şuydu ki, Legend bu oyunu –dünyadaki onca insan arasından– *niye* kendisi ve kız kardeşi üzerine kurmayı seçmişti?

Saat dükkânındaki ilk gecesinde Julian'ın yaptığı yorum Scarlett'e görünümüyle alakalı bir şey gibi gelmişti ama şimdi bunun daha fazla anlam içerdiğini hissediyordu.

"Meyhanedeyken bana kim olduğumu sormuştun," diye devam etti Aiko. "Ben bir oyuncu değilim. Ben bir tarih yazarıyım. Caraval'ın tarihini resimlerle kaydediyorum."

"Daha önce tarih yazarı diye bir şey duymamıştım."

"O halde bana rastladığın için kendini şanslı sayman gerek." Aiko günlüğü çekip aldı.

Scarlett karşılaşmalarının şansla hiçbir ilgisi pek de ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Günlük sayfalarında gördüklerinin rahatsız edici derecede doğru olduğunu inkâr edemezdi ama bu kız gerçekten bir *tarih yazarı* olsa bile Scarlett onun adaya yalnızca oyunu izlemeye geldiğine inanmakta zorlanıyordu.

"Şimdi defterime dair bir izlenim edindin," diye devam etti Aiko; "ve sokaklardaki satıcıların defterime ufak bakışlar atmasına izin veriyor olsam da sana ender bulunur bir fırsat sunacağım. Bu defterin sayfalarını renklendiren eden tek sanatçı ben değilim. Geçmişteki her Caraval oyunundan her gerçek hikâye bu defterde. İçindeki tüm hikâyeleri incelemeyi seçersen, geçmişte kimlerin, nasıl kazandıklarını görebilirsin."

Aiko konuşurken Scarlett, Dante'yi, sonra da Julian'ı düşündü. İkisi de önceden oyuna katıldıklarında neler olduğunu merak ediyordu. Aklına başka hikâyeler de geliyordu; tıpkı yıllar önce öldürülen o kadın gibi. Ya da mor elbisesiyle herkesi büyülediğini iddia eden Scarlett'in büyükannesi. Scarlett, büyükannesini defterde gerçekten bulabileceğine şüpheliydi aslında ama göreceğine hiç süp-

he duymadığı bir kişi vardı: *Legend.*

Şayet bu defter Caraval'ın gerçek tarihine dair bilgi veriyorsa o halde Legend da deftere resmedilmiş olmalıydı kesinlikle. İlk gece karşılaştıkları oğlan, Rupert, oyunu çözülecek bir gizem olarak tarif etmişti. Ve ilk ipucunda şu cümle geçiyordu: *Kız son görüldüğünde Legend vardı yanında.* Şu gayet akla uygundu ki, Legend'ı bulduğu takdirde Tella'yı da bulacaktı; hem de sonraki iki ipucunu aramak zorunda kalmadan.

"Pekâlâ," dedi Scarlett. "Günlüğüne bir kez daha bakabilmem için ne istediğini söyle."

"Harika." Aiko her zamankinden birazcık daha fazla parlar gibi görünüyordu. Scarlett'i silindir şapka şekilli bir şapka ve tuhafiye dükkânına uzanan düğmelerin sıralandığı bir yoldan geçirdi. Ardından, bir elbise mağazasının önünde durdu.

Üç kat yüksekliğindeydi, her türden materyalde ve her türden renk tonundaki parlak mı parlak ışıklandırmalı elbiselerin daha iyi sergilenebilmesi için tümüyle camdan yapılmıştı. Gece geç vakitlerin kahkahası, erken sabah gün ışığı ve ayak bileklerine vuran dalgaların rengindeydi. Her elbise kendi nadide macerasından bahsediyor gibi görünüyordu ve her biri kendi macerasıyla uyumlu eşsiz bir fiyata sahipti:

en pişman olduğun şey,
en büyük korkun,
kimselere söylemediğin bir sır.

Yalnızca bir elbisenin bedeli en son görülen kâbustu ama o da Scarlett'in giymeye tahammül edemeyeceği tek renkte, erik rengiydi.

"Ücretin bu mu? Sana bir elbise almamı mı istiyorsun?"

"Üç elbise. Oyunun bundan sonraki akşamlarının her biri için birer tane." Aiko kapıyı çekerek açtı ama Scarlett dükkânın eşiğini geçmedi.

İnsanların bir şeye daha az bedel ödemeleri gerektiğinde komik bir şey olur: ansızın o şeyin değeri düşer. Scarlett deftere şöyle bir bakmış ve böylece onun değerli olduğunu öğrenmişti; bu bir tür aldatmaca olmalıydı. "Sen bu işten ne kazanıyorsun? Benden gerçekten ne istiyorsun?"

"Ben bir sanatçıyım. Senin elbisenin kendi kafasına göre hareket etmesi hoşuma gitmiyor." Scarlett'in hâlâ yasta gibi görünen elbisesine bakarken Aiko'nun kaşları çatıldı: Elbise, üzerinde ilerleyen küçük kara bir zincir oluşturmayı bile becermişti. "Duygusallaştığında değişiyor ama defterimin sayfalarını açanlar bunu bilmeyebilir. Benim hata yaptığımı, sahnenin ortasında sana yeni bir elbise verdiğimi sanacaklardır. Ayrıca siyahtan da nefret ederim."

Scarlett de siyah meraklısı sayılmazdı. Ona birçok nahoş duyguyu anımsatıyordu. Ve kıyafetleri üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak da iyi *olabilirdi*. Ancak, adada en fazla iki gece daha kalabileceğinden, üç elbiseye de ihtiyacı yoktu.

"Dediğini yaparım ama sadece iki elbiselik," dedi Scarlett.

Aiko'nun gözleri siyah opaller misali parladı. "Tamamdır."

Kızlar dükkândan içeri girerken gümüş ziller çaldı. Henüz yarım metre ilerlememişlerdi ki, mücevherlerle

süslü bir tabelanın asılı olduğunu gördüler: HIRSIZLAR TAŞA DÖNÜŞTÜRÜLÜR.

Bu güzeller güzeli uyarının altında, granitten genç bir kadın olduğu yerde donmuş halde duruyordu; sanki kaçmaya çalışmış gibi, uzun saçları da arkasından uçuşur halde taşlaşmıştı.

"Onu tanıyorum," diye mırıldandı Scarlett. "Dün hamile rolü yapıyordu."

"Meraklanma," dedi Aiko. "Caraval sona erer ermez normale dönecek."

Scarlett'in bir yanı kıza üzülmesi gerekir gibi hissediyordu ama bu his, Legend'ın her şeye rağmen bir adalet anlayışı olduğu düşüncesiyle gölgede kalıyordu.

Granit kızın ötesinde, dükkândaki her tasarım Caraval sihriyle ışıldıyordu. Papağan tüyleri gibi görünen cafcaflı elbiseler ve hediye paketleri gibi bir dolu kurdelesi olanlar bile ışıl ışıldı.

Tella buna hayran kalırdı, diye düşündü Scarlett.

Fakat Scarlett'in giydiği büyülü elbise bu dükkândan hiç de hoşlanmışa benzemiyordu. Kız ne zaman bir şey seçecek olsa elbisesi, *ben de öyle görünebilirim* dercesine dönüşüyordu.

Sonunda Scarlett, sihirli elbisesinin şekillendirdiği ilk tasarımı tuhaf şekilde andıran kiraz çiçeği pembesi bir elbisede karar kıldı. Kat kat etekleri ve kurdeleler yerine düğmelerin sıralandığı bir korsesi vardı.

Aiko'nun ısrarı üzerine daha modern, korsesiz bir elbise de seçmişti. Omuzlarından düşen askılar, şampanya ve mat orkide rengi –kara sevda renklerinde– boncuklarla bezenmiş, kalp şekilli bir yakaya tutturulmuştu. Hafif-

çe kloş inen eteğe doğru süslemeler daha da yoğunlaşıyor ve etek, kullanışsız olsa da feci şekilde romantik zarif bir zincirle son buluyordu.

"İade ve değişim kabul edilmez," dedi tezgâhtar kız; Scarlett'ten daha büyük görünmeyen, parlak saçlı bir esmerdi. Sözlerini tamamen duygusuz bir ifadeyle dile getirmişti. Scarlett'in içini oyunda geri dönüşün olmadığı bir noktaya ulaştığını söyleyen bir acı verici bir his doldursa da tezgâhtar kıza doğru yaklaştı.

Kızın önündeki cilalı maundan tezgâhta bir iğne yastığıyla birlikte iki eşit kefesi olan pirinçten bir terazi duruyordu. Terazinin tartılacak eşyalara ayrılmış kefesi boştu, terazi ağırlıkları için olan kefesindeyse rahatsız edici derecede insan kalbine benzeyen bir nesne vardı. Scarlett'in zihninde dehşet verici bir görüntü canlandı: Kendi kalbinin göğsünden sökülüp boş kefeye koyulduğunu düşünüvermişti.

Tezgâhtar kız devam etti: "Elbiselerin bedeli en kötü korkunuz ve en büyük arzunuz. Ya da zaman harcayarak da ödeme yapabilirsiniz."

"Zaman mı?" diye sordu Scarlett.

"Kampanyamız var. Bugüne özel olarak elbise başına ömrünüzden sadece iki gün verebilirsiniz." Esmer, adeta sıradan paralardan bahsediyor gibi duygusuz bir tavırla konuşmuştu. Ama Scarlett ömrünün dört gününden fedakârlık etmenin basit bir durum olmadığını hissediyordu. Sırlarını da ortaya sermeye hevesli olmaması gerekiyordu ama korkuları ve arzuları ona karşı kullanılmıştı zaten.

"Sorularına cevap vereceğim," dedi Scarlett.

"Hazır olduğunuzda," diyerek bilgi verdi tezgâhtar; "eldivenlerinizi çıkarın ve terazinin tabanını tutun."

Dükkânın diğer müşterilerinden birkaçı olanları izlemez gibi davranırken, Aiko tezgâhın kenarından hevesle bakıyordu. Scarlett onun peşinde olduğu asıl şeyin bu olabileceğini düşündü. Elbette, eğer Scarlett'i bunca zamandır izliyorsa cevapları zaten biliyor olmalıydı.

Scarlett eldivenlerini çıkardı. Scarlett'in parmaklarının altındaki pirinçten metal şaşırtıcı şekilde sıcak ve yumuşaktı. İnsan eti gibiydi, adeta kanlı canlıydı. Scarlett'in eli nemli ve soğuk bir hal alırken, dokunduğu yüzey de giderek düzleşti.

"Şimdi en büyük korkunuzu söyleyin," diyerek Scarlett'in konuşmasını istedi tezgâhtar.

Scarlett boğazını temizledi. "En büyük korkum kız kardeşimin başına kötü bir şey gelmesi ve benim onu koruyamamam."

Pirinç terazi gıcırdadı. Scarlett zincirlerin hareketlenip terazinin iki kefesi de eşitlenene dek kalbin olduğu tarafın yavaşça yükselişini, boş kefeninse gizemli bir şekilde alçalmasını hayretle izledi.

"Çalışmasını görmek her zaman hoştur," dedi tezgâhtar. "Şimdi, elinizi çekin."

Scarlett denileni yaptı ve terazi sıfırlanıp tekrar dengesiz bir duruş aldı.

"Şimdi, elinizi tekrar tutun ve bana en büyük arzunuzu söyleyin."

Scarlett'in elleri bu kez terlemedi ama terazi ona göre hâlâ fazlasıyla canlıydı. "En büyük arzum kız kardeşim Donatella'yı bulmak."

Terazi sarsıldı. Zincirler nazikçe tıngırdadı. Fakat kalbin olduğu terazi kefesi aşağı inmedi.

"Terazide bir sorun var," dedi Scarlett.

"Tekrar deneyin," dedi tezgâhtar kız.

"En büyük arzum kız kardeşim Donatella Dragna'yı bulmak." Scarlett terazinin gövdesini sıktı ama hiç fark etmedi. Boş kefe de kalp de hareketsiz duruyordu.

Scarlett daha çok sıktı ama bu kez terazi sallanmadı bile. "Tek istediğim, kız kardeşimi bulmak."

Tezgâhtar kız yüzünü ekşitti. "Üzgünüm ama terazi asla yalan söylemez. Sizden başka bir cevap almam gerek ya da ömrünüzden iki günle de ödeme yapabilirsiniz."

Scarlett, Aiko'ya döndü. "Sen beni izliyordun; tek istediğim şeyin kız kardeşimi bulmak olduğunu biliyorsun."

"Onun istediğin bir şey olduğuna inanıyorum," dedi Aiko. "Ama hayatta istenebilecek çok şey var. Azıcık daha fazla arzuladığın başka şeyler olması da kötü bir şey değil."

"Hayır." Scarlett'in parmak eklemleri beyaza dönüyordu; oyun onunla oynuyordu. "Kız kardeşim için ölürüm ben!"

Zincirler tıngırdadı ve terazi tekrar hareketlendi; sonunda terazinin iki kefesi de dengelendi. Bu ifade doğruydu. Ancak ne yazık ki bu, geçerli bir ödeme şekli değildi.

Scarlett, daha fazla sırrı çalınmadan önce elini hızla teraziden çekti.

"Bu durumda, ödemeyi ömrünüzden iki günle alacağız," dedi tezgâhtar kız.

Scarlett kendini aldatılmış gibi hissetti. Bunca zamandır peşinde oldukları şey bu olmalıydı. Scarlett vazgeçip anlaşmayı bozmayı düşündü. Ömründen iki gün

verme fikri ona tarifsiz bir tedirginlik yaşatıyordu; tıpkı babasıyla yaptığı her sözleşmede yaşadığı duyguydu bu. Ama Scarlett şimdi vazgeçtiği takdirde, en çok arzuladığı şeyin kız kardeşini bulmak olmadığı da daha fazla kanıtlanmış olacaktı. Aiko'nun gizli defterine de bakamayacaktı üstelik.

"Ömrümden iki gün nasıl alınıyor peki?" diye sordu Scarlett.

Tezgâhtar kız iğne yastığından minyatür bir kılıç çıkardı. "Bunun ucuyla parmağınızı kesip teraziye üç damla kan sıkacağız." Bunları söylerken terazideki pörsümüş kalbi göstermişti.

"İstersen, senin için parmağını ben kesebilirim," dedi Aiko. "Bazen başka birinin seni yaralamasına izin vermek daha kolaydır."

Ama Scarlett başkalarının kendisine zarar vermesinden bıkmıştı artık.

"Hayır, kendim yapabilirim." Minik kılıcı yüzük parmağının ucundan geçirdi.

Bir damla,
bir damla daha
ve bir damla daha.

Yalnızca üç damlacık kandı ama Scarlett her birini ve parmağının ötesine yayılan acıyı hissedebiliyordu. Bir el, tırnaklarını kalbine geçirmiş, sıkıyordu adeta. "Acıtması normal mi?"

"Hafiften bir sersemlik hissi vermesi normal. Ömrünüzden iki gün kaybetmenin acısız olacağını sanmıyordunuz, öyle değil mi?" Tezgâhtar espri yapmışçasına kahkaha attı.

"Düğmeli elbiseyi almanıza izin verebilirim artık," diye devam etti tezgâhtar; "ama boncuklu elbise iki günden, yani ödemeniz tamamlanmadan önce teslim edilmeyecek. Sonrasında..."

"Bir dakika," diyerek araya girdi Scarlett. "Ne yani? Ödemeyi hemen şimdi yapmamı istediğini mi söylüyorsun?"

"E, gelecek hafta, yani oyun bitince hiçbir işime yaramaz o günler, öyle değil mi? Ama endişelenmeyin; gün doğana dek ödemenin tamamını almayacağım ki bu da size güvenli bir yere gidebileceğiniz kadar zaman kazandırır."

Güvenli bir yer mi?

"Sanırım bir hata oldu." Scarlett tezgâhın kenarlarını sıkıca kavradı. Ona mı öyle geliyordu sadece yoksa terazideki kalp çarpmaya mı başlamıştı? "O iki günü ömrümün *sonunda* kaybedeceğimi sanıyordum ben."

"Ömrünüzün ne zaman sona ereceğini ben nereden bileyim?" Tezgâhtar kız kıkırdadı; çıkardığı merhametsiz ses, Scarlett'in ayaklarının altındaki dünyayı sarstı adeta. "Endişelenmeyin; bedeninize hiçbir şey olmadığı takdirde, on sekizinin şafağında gayet iyi durumda hayata döneceksiniz."

Düğününden iki gün öncesiydi o tarih. Scarlett bastırmaya başlayan yeni bir panik dalgasına direnmeye çabaladı. Panik, eğrelti yeşili tonlarında, yani zehir ve dehşet renginde bastırmıştı. Yalnızca üç damla kan kaybetmiş olmasına rağmen kendini iç kanama geçiriyor gibi hissediyordu. "İki günlüğüne ölemem ben! İki gün içinde buradan *ayrılmam* gerek!"

Scarlett şimdi ölecek olduğu takdirde, düğününe ye-

tişmesine yetecek kadar sürede kız kardeşini bulup eve dönemezdi. Ya o ölüyken başka biri, mesela Dante, kız kardeşini bulacak olursa ne olacaktı? Ya da oyun erken biter de Tella, Scarlett'i ölü bulursa? Scarlett'in görüş alanı daralmaya, etrafı kararmaya başladı.

Aiko'yla tezgâhtar kız, Scarlett'in hiç de hoşlanmadığı bir şekilde bakıştılar. Parlak tezgâha hâlâ tutunmakta olan Scarlett, Aiko'ya döndü. "Beni kandırdın..."

"Hayır, kandırmadım," dedi Aiko. "Sorulara cevap veremeyeceğini nereden bileyim."

"Ama sorulara cevap *verdim*," diye haykırmaya çalıştı Scarlett ama alışverişinin etkileri giderek güçleniyor, duyularını körleştiriyor ve Scarlett kendini daha ince hissederken dünya ona daha kalın geliyordu. Güçsüzdü. "Biri bedenime zarar verirse ne olur?"

Aiko, olduğu yerde sallanan Scarlett'i dengede tutmak için onun kolunu tuttu. "Kaldığın hana geri dönmelisin."

"Hayır..." Scarlett itiraz etmeye kalktı. *La Serpiente*'ye geri dönemezdi; o gün odayı kullanma sırası Julian'daydı. Fakat Scarlett'in kafası, adeta omuzlarından ayrılmaya çalışan bir balon gibiydi artık.

"Onu buradan çıkarmalısınız." Tezgâhtar kız, Scarlett'e sert bir bakış attı. "Sokak ortasında ölecek olursa muhtemelen kendini gömülmüş bulur."

Scarlett'in yaşadığı dehşet cıva tonlarına dönüşüp tavan yaptı. Duyma duyusu da görüşü kadar bulanıklaşmıştı ama tezgâhtar kızın sesi, söylediklerinin olmasını diler gibi gelmişti ona. Asitli, küflü ve yanık bir şey Scarlett'in boğazından yükseliyordu; bu, ölümün tadıydı.

Hana kadar yürümek bir yana, ayakta durmakta bile

zorlanıyordu. Uyandığında, kız kardeşini bulmak ve düğününe vaktinde yetişebilmek için Trisda'ya dönmek arasında seçim yapması gerekecekti. Scarlett işlerin bu raddeye gelebileceğini tahmin etmişti ama böyle bir seçim yapmaya henüz hazır değildi. Ayrıca, Julian odaya dönüp de Scarlett'in ölü bedenini bulacak olursa ne yapardı?

"Scarlett!" Aiko onu tekrar sarstı. "Emniyette olana dek canlı kalmalısın." Scarlett'i kapıya doğru itti ve ağzına bir şeker küpü tıkıştırdı. "Bu sana kuvvet verir. Ne olursa olsun yürümeye devam et, sakın durma."

Scarlett'in kurşun gibi ağırlaşan bacakları, sicim gibi akan ter damlalarıyla sarsıldı. Zor bela ayakta durabiliyordu; hana dönmeyi başaramayacaktı. Aiko'nun şekeri, ağzında küfe dönüşmüştü. "Sen de benimle birlikte yürüyemez misin?"

"Bulunmam gereken yerler var," dedi Aiko. "Ama merak etme, sözümü tutacağım. Ömründen günler alındığında bedenin ölür ama zihnin bir tür düş dünyasında var olmaya devam eder. Tabii, bedenin yok edilmediği sürece."

Scarlett bir kez daha, öyle bir durumda neler olacağını sormaya çalıştı ama kelimeler ağzından karmakarışık çıktı; onları çiğneyip sonra da tükürmüş gibi konuşmuştu. Aiko'nun gözlerinin beyazının konuşurken siyaha döndüğüne de yemin edebilirdi. "Odana ulaştığın takdirde iyi olacaksın. Seni düş dünyasında bulur ve defterimi gösteririm."

"Ama..." Scarlett dengesini yitirerek sallandı. "Ben gördüğüm rüyaları unuturum genelde."

"Bu rüyayı hatırlayacaksın." Aiko onu sabitleştirip ağ-

zına bir şeker küpü daha dayadı. "Ama gördüklerini başka hiç kimseye anlatmayacağına söz vermelisin. Şimdi..." Aiko, Scarlett'in eline kiraz çiçekli elbiseyi tutuştururken, ağzına da son bir şeker tıktı. "Ölmeden önce hemen git buradan."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Scarlett, elbise mağazasından ayrıldıktan sonra yaptığı yolculuğa dair tek bir şeyi net hatırlayacaktı. Kol ve bacaklarının tüy kadar hafif olduğunu, kemiklerini toza dönmüş gibi hissettiğini ya da sandallarda uzanma girişiminde bulunduğunu hatırlamayacaktı. O sandallardan dışarı atılacağını da, kiraz çiçekli elbisesini düşürdüğünü de hatırlamayacaktı. Gerçi, elbiseyi yerden alan ve *La Serpiente*'ye kadar geri kalan yolu yürümesine yardım etmek için koluna giren genç adamı anımsayacaktı.

Nafile güzellik sözü gelmişti aklına; gerçi çekici eşlikçisine baktığında, yüzünün artık o kadar da güzel görünmediğini fark etti. Sert yüz hatları ve kaba çıkıntıları kara gözlerine vurgu yapıyordu; gözlerinden bile daha kara saçları bakışlarını gölgeliyordu.

Bu kişi, Scarlett'ten hoşlanmıyordu. Scarlett bunu bilmekle kalmıyor, adamın ona rahatsız edici bir şekilde dokunmasından bunu hissedebiliyordu da. Scarlett kolunu çekmeye yeltendikçe onu tutma şeklinden de hissediyordu bunu.

"Bırak beni!" diye haykırmaya çalıştı Scarlett. Ama sesi cılız çıkmıştı ve sesini duyabilecek kadar yanından geçenler de kendi yılan deliklerine kaçmakla fazlasıyla meşgullerdi. Gün doğumuna ve gecenin sihrinin silinmesine yalnızca on beş dakika kalmıştı.

"Seni bırakırsam gidip yine bir sandala büzüşürsün." Dante onu *La Serpiente*'nin yuvarlak hatlı arka kapısından içeri sürükledi. Meyhaneden yükselen sesler çevrelerini sarmıştı. Elma suyu fincanları cam masaların üzerinde tıkırdıyordu. Neşeli homurtular memnuniyet hırıltılarına ve hiç de memnun edici olmayan şeylerin sızlanmalı öykülerine karışıyordu.

Yalnızca zarif görünümlü, göz bantlı ve kırmızı kravatlı bir beyefendi, Scarlett'in –ortamın daha karanlık ve daha sessiz olduğu– merdivenlere doğru sürüklendiğini fark etti. Daha sonra Scarlett, adamın onları izlediğini hatırlayacaktı ama o sırada tek endişesi Dante'den kaçmaktı sadece.

"Lütfen," diye yalvardı Scarlett. "Odama gitmem gerek."

"Önce konuşmalıyız." Dante onu merdiven boşluğunda köşeye sıkıştırmış, uzun bacakları ve dövmeli kollarıyla onu davana yapıştırmıştı.

"Konu geçen geceyle ilgiliyse... Özür dilerim." Bu sözleri ağzından peş peşe çıkarabilmek için Scarlett tüm gücünü kullanmak zorunda kalmıştı adeta. "Seni kandırmak istememiştim. Sana yalan söylememem gerekirdi."

"Olay senin yalanların değil," dedi Dante. "Bu oyunda insanların yalan söylediğini biliyorum. Geçen gece..." Dante susuverdi; ses tonunu sakin tutmakta çalışıyormuş gibi bir sesle konuşmaya devam etti. "Üzgündüm, çünkü

senin farklı olduğunu sanmıştım. Bu oyun insanları değiştiriyor."

"Biliyorum," dedi Scarlett; "bu yüzden de odama gitmem gerek."

"Bunu yapmana izin veremem." Dante'nin sesi sertleşmişti ve dehşet verici netlikteki nadir bir an için Scarlett, onun kontrolünü önceki geceden bile daha fazla kaybettiğini görebiliyordu. Gözlerinin çevresi, günlerdir uyumamışçasına kara gölgelerle kaplanmıştı. "Kız kardeşim kayıp; onu bulmama yardım etmelisin. Senin de kız kardeşinin kayıp olduğunu biliyorum ve bunun yalnızca oyunun bir parçası olduğunu hiç sanmıyorum."

Hayır. Scarlett şu an bunları duyuyor olamazdı. Tella'nın ortadan kayboluşu yalnızca bir başka sihir numarasından ibaretti. Dante onu korkutmaya çalışıyordu. Julian onun daha önce oyunu kazanma uğruna acımasız davrandığını söylememiş miydi hem? "Şu an bunları konuşamam."

Scarlett'in odasına geri dönmesi gerekiyordu. O gece sıranın Julian'da olmasının artık hiçbir önemi yoktu. Oracıkta ölemezdi. Bu denli delirmiş haldeki Dante'nin önünde yapamazdı bunu. Elbisesini bir şekilde Dante'nin ellerinden çekip almayı başardı. "Neden meyhanede buluşmuyoruz? İkimiz de biraz uyuduktan sonra, ha?"

"Sen iki günlüğüne *öldükten* sonra demek istiyorsun herhalde?" Dante'nin duvara dayanan eli yumruğa dönüştü. "Sana neler olduğunu biliyorum. Bir gece daha kaybedemem! Kız kardeşim kayıp ve sen..."

Güm!

Dante, bir kelime daha edemeden geriye uçuvermişti. Scarlett nereden geldiğini tam olarak göremese de darbe,

Dante'yi merdivenlerin ortasına fırlatmaya yetmişti.

"Ondan uzak dur!" Scarlett'i yaslandığı duvardan ayıran Julian'ın başından aşağı kaynar sular dökülmüştü adeta. "Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"Hayır... Benim sadece odaya gitmem gerek." Scarlett dakikaların akıp gittiğini ve hayatın içinden çekildiğini hissedebiliyordu; bacakları ip kadar ince gelmeye başlamıştı.

"Kızılcık..." Julian, yığılmaya başlayan Scarlett'i yakaladı. Denizcinin bedeni kızdan çok daha sıcaktı. Scarlett ona bir battaniye gibi sarınmak, delikanlının kollarını ona doladığı gibi o da kollarını ona sımsıkı sarmak istiyordu.

"Kızılcık, anlat bana." Julian'ın ses tonu nazik değildi artık. "Sana neler oldu?"

"Ben... Ben sanırım bir hata yaptım." Kelimeler dudaklarından yoğun ve yapışkan bir şurup gibi çıkmıştı. "Biri, çok parlak saçlı bir kız ve waffle yiyen bir kız... Elbise satın almam gerekiyordu ve ödemeyi zamanla yaptırdılar bana."

Julian birkaç renkli küfür savurdu. "Bana ömründen bir gün almadıklarını söyle lütfen."

"Hayır..." Ayakta kalabilmek için direniyordu Scarlett. "İki gün aldılar."

Julian'ın yakışıklı suratı çarpılmış, ölümcül bir hal almaktaydı ya da belki, tüm dünya ölümcül bir şeye dönüşüyordu. Julian kiraz çiçekli elbiseyi omzuna atıp onu kucaklarken her şey bir yöne doğru dönüyordu. "Bu tamamen benim suçum," diye mırıldandı Julian.

Julian onu kendine yakın tutarak merdivenlerden

çıkardı ve son derece dingildek bir koridordan geçirip, Scarlett'in odaları olduğunu tahmin ettiği bir yere götürdü. Scarlett'in tek görebildiği beyazlıktı. Sonsuz bir beyazlık; ama onu nazikçe yatağa yatırırken aynı kalan Julian'ın kahverengi suratı haricinde.

"Günün başında... neredeydin?" diye sordu Scarlett.

"Yanlış yerde."

Scarlett'in görüş alanındaki her şey, tıpkı erken sabah güneşinin puslu hali gibi, kenarlardan bulanıklaşmaya başlamıştı. Ama Scarlett, Julian'ın endişe dolu gözlerini çevreleyen kirpiklerin kara diplerini görebiliyordu.

"Bunun anlamı..."

"Şşşt," diye fısıldadı Julian. "Konuşma, Scarlett. Sanırım bunu düzeltebilirim ama birazcık daha benimle kalmana ihtiyacım var. Sana ömrümden bir gün vermeyi deneyeceğim."

Bedenini etkilemeye başlayan sihir zımbırtısı yüzünden Scarlett'in kafası öyle karışmış, öyle dağılmıştı ki başta onun dediklerini yanlış duyduğunu düşündü. Ama Julian'ın gözlerinde yine o bakış vardı; kızın onu çözmesini ister gibi olan o bakış.

"Bunu gerçekten benim için yapar mısın?" diye sordu Scarlett.

Karşılık olarak Julian, bir parmak boğumunu kızın aralanmış dudaklarına bastırdı.

Metalik, ıslak ve birazcık da tatlı. Cesaret ve korku ve Scarlett'in tanımlayamadığı bir şey daha. Scarlett belli belirsiz de olsa onun kanını tatmakta olduğunu biliyordu. Daha önce böylesi bir hediye almamıştı. Tuhaf şekilde, tüm güzelliğiyle, korkutucu derecede özel bir hediyeydi

bu. Ve Scarlett daha fazlasını istiyordu. Julian'ın daha fazlasını. Daha fazla Julian...

Scarlett, Julian'ın parmağının ucunu yaladı ama onun dudaklarını da tatmak için de güçlü bir arzu duyuyordu. Dudaklarını ağzında ve boğazında hissetmek için arzu duyuyordu. Ellerinin sağlam dokunuşunu bedeninde hissetmek için arzu duyuyordu. Onun ağırlığını göğsüne bastırdığını hissetmek, onun kalbinin de kendisininki kadar hızlı çarptığını duymak için yanıp tutuşuyordu.

Julian'ın parmağı kızın dudaklarına bastırıp onları birleştirerek bir süre daha öylece kaldı ama kanının tadı gitmemişti. Ve Scarlett'in ona duyduğu arzu artmıştı. Julian kızın tepesinde dikiliyordu ve Scarlett onun ritmik kalp atışını duyabildi. Scarlett önceleri de genç adamın görünümüne karşı hassastı ama bundan daha fazlası yoktu o zamanlar. Şimdiyse, denizcinin suratı, sol gözünün altındaki koyu ben, elmacık kemiklerinin belli belirsiz sivriliği, biçimli çenesi, yanağında hissettiği nefesinin ferahlığı karşısında Scarlett büyülenmişti.

"Şimdi de senin kanına ihtiyacım var biraz." Julian'ın ses tonu nazikti, nezaket doluydu; tıpkı kanının hissettiği her şeyle dolu olması gibi.

Scarlett kendini bir başkasına hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Onun istediği her şeyi –ne isterse istesin her şeyi– ona vereceğini biliyordu; öyle ki, kendisi nasıl onun tadına baktıysa, onun da kendisinin bir parçasını içmesine büyük bir şevkle izin verecekti. Fısıltıyla, "Julian," dedi, sanki azıcık daha yüksek sesli her şey o anın hassasiyetini bozacakmışçasına; "bunu neden yapıyorsun?"

Julian'ın kehribar rengi gözleri Scarlett'inkilerle bu-

luştu ve o gözlerdeki bir şey Scarlett'in soluğunu kesiverdi. "Cevap gayet açık bence." Kızın soğuk ellerinden birini aldı ve bıçağının yanına getirdi; Scarlett onun kendisinin iznini beklediğini tahmin ediyordu. Ve Julian'ın bunu oyun için yapmadığını da biliyordu; bu tümüyle farklı gibi geliyordu Scarlett'e, yalnızca ikisini için var olan bir şey gibi.

Scarlett bıçağın ucuna bastırdı. Tek bir kırmızı kan damlası fışkırdı dışarı. Julian onun parmağını dikkatle ağzına götürdü ve yumuşak dudakları kızın tenine değdiği anda tüm dünya bir milyon vitray kırığına bölünüverdi.

Scarlett'in yavaşlayan kalp atışları, Julian'ın dişlerinin arasında tuttuğu parmağını diliyle nazikçe çekmesiyle hızlandı. Bir anlığına onun duygularını tıpkı kendi duyguları gibi yakından tekrar hissedebilmişti. Vahşi bir korumacılığın eşlik ettiği korku ve bir de Scarlett'in ondan tüm acıları çekip almak istemesine neden olacak kadar kuvvetli bir acı silsilesi vardı. Kızın parmağı, delikanlının keskin sivri dişlerinden birine bastırarak daha da derine battı. Günler önce, Julian'ın dokunuşundan kaskatı kesilmiş olsa da şimdi, kollarını ona dolayabilecek kadar güçlü olabilmeyi diliyordu.

Duygularının ne kadar derin olduğuna emin olmaksızın, onu sevmenin –ürkütücü ve tüketici olmakla birlikte yıldızların çıkmasıyla büsbütün güzel olan– karanlığa âşık olmak gibi hissettireceğini düşünüyordu.

Julian onun parmağını son bir kez daha yaladı ve acı verici derecede soğuk, öyle ki yakıcı bir titreşim Scarlett'in tüm bedenine doldu. Sonra Julian yatağa onun yanına uzanıp, kızı kollarının arasına alarak ağırlığını bıraktı.

Kızın sırtı genç adamın sert ve güçlü göğsüne mükemmel şekilde yerleşmişti. Scarlett, ölümden bir dakika daha çalıp o süreyi Julian'a tutunarak geçirebilmek için mücadele etmeye yeltenerek, denizcinin kucağına daha fazla gömüldü.

"İyi olacaksın." Julian onun saçlarını okşarken kızın gözleri karardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Scarlett.

Julian bir şey daha söyledi ama Scarlett'in tek hissedebildiği onun yanağını okşayan eliydi. Öyle yumuşaktı ki Scarlett, ölmeden hemen önce onun dudaklarını boynuna şefkatle bastırışı gibi bunu da hayal ettiğini düşündü.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüm mor renkteydi. Mor duvar kâğıdı ve mor haller. Büyükannesinin mor elbisesi... Ama elbiseyi giyip mor sandalyeye oturmuş olan bal sarısı saçlı genç kadın fazlasıyla Donatella'ya benziyordu.

Kızın yanakları capcanlıydı, gülüşüyse haylaz. Ve birkaç gün önce suratını bozan yara izi geçmiş, yıllardır olduğundan çok daha sağlıklı bir görünüm kazanmıştı. Scarlett'in kalbi atıyor olsaydı, o anda duruverirdi. "Tella, bu gerçekten sen misin?"

"Şu an ölü olduğunu biliyorum," dedi Tella; "ama daha iyi sorular bulmaya çalışmalısın. Fazla vaktimiz yok."

Scarlett karşılık veremeden, kız kardeşi kucağındaki antik bir kitabı açtı. Aiko'nun günlük yaşamda yanında taşıdığı günlükten çok daha büyük olan bu kitap, bir mezar taşı boyutunda ve karanlık masallar rengindeydi; mat altın rengi metin siyah buzla kaplıydı. Kitap, Scarlett'i deri ciltli ağzıyla yuttu ve onu serin bir kaldırıma tükürüverdi.

Donatella, Scarlett'in yanında beliriverdi ama saydam dış hatlarıyla öncekinden daha az cismani görünüyordu.

Scarlett kendini pek de metanetli hissetmiyordu; düşlerden, ölmekten ve onunla birlikte gelen diğer her şeyden ötürü sersemlemişti. Yine de bu kez, "Seni nerede bulabilirim?" sorusunu sormayı becerebildi.

"Bunu sana söylersem, hile yapmış olurum," diye şakıdı Tella. "İzlemelisin."

Önlerinde mor bir güneş, Caraval'a ev sahipliği yapan kuleli binaya benzer ama ondan daha küçük ve menekşe rengi süslemeli, koyu erik rengine boyanmış büyükçe bir evin ardında battı.

Evin içindeki kızın da üzerinde mor tonlarında bir giysi vardı. Ve bu da büyükannesinin mor elbisesine benziyordu. Aslına bakılırsa, elbise gerçekten de *büyükannesinin* elbisesiydi ve bu kez onu giyen kadın da *büyükannesinin* ta kendisiydi; çok daha genç haliydi, iddia ettiği kadar güzel sayılırdı ve altın sarısı bukleleriyle Scarlett'e Tella'yı anımsatıyordu.

Büyükannesinin kolları, onun mor elbisesiz çok daha iyi görüneceğini düşünüyor gibi duran, siyah saçlı bir delikanlıya dolanmıştı. Delikanlı aynı zamanda tıpkı Scarlett'in –şişmanlamadan ve burnu mavi damarlarla dolmadan önceki haliyle– babası gibi zorlu bir tipe benziyordu. Genç adamın parmakları, mor elbisenin dantellerine haylaz haylaz dokundu.

"Ayh," dedi Tella. "Bu kısmı görmeyi hiç istemiyorum." Tella tekrar ortadan kaybolurken Scarlett bakacak başka bir yer bulmaya çabaladı. Ama döndüğü her yanda aynı pencereyi gördü.

"Ah," dedi genç yaştaki büyükbabası; "Annalise."

Scarlett, büyükbabasının bu ismi ağzına aldığını

hiç duymamıştı; büyükannesi yalnızca Anna olmuştu hep. Ama Annalise adı tanıdık bir şeyler çağrıştırmıştı Scarlett'e.

Derken, her yanda çanlar çalmaya başladı. Sis ve siyah güllerle kaplı bir dünyada çalan yas zilleriydi bunlar.

Mor ev gitmiş ve Scarlett kendini yeni bir sokakta bulmuştu; siyah şapkalar ve çok daha kasvetli ifadeler takınmış insanlarla çevriliydi.

"Onların kötülük dolu olduğunu biliyordum," dedi bir adam. "Buraya gelmemiş olsalardı Rosa asla ölmezdi."

Siyah gül yaprakları bir cenaze töreninin üstüne yağdı ve *onların* kim olduğu söylenmese de Scarlett, adamın Caraval sanatkârlarından bahsettiğini biliyordu. Caraval'ın uzun geçmişinde ölen bir kadın olmuştu. Legend'ın onu öldürdüğü dedikodularının yayılmasının ardından o yıl Caraval seyahatleri durdurulmuştu.

Ölen o kadın Rosa olmalı, diye düşündü Scarlett.

"Bu rüya basbayağı berbat, öyle değil mi?" Tella bir kez daha yanında belirmişti ama şimdi görüntüsü hayaletimsi bir şeffaflıktaydı. "Siyahı asla sevemedim. Öldüğümde herkese cenazemde renkli şeyler giymelerini söyler misin lütfen?"

"Tella, sen ölmeyeceksin," diye çıkıştı Scarlett.

Tella'nın gözleri, inancını yitiren bir mum gibi titredi. "Bu oyunu kazanmazsan ölebilirim. Legend'ın sevdiği..."

Tella ortadan kayboluverdi.

"Donatella!" diye seslendi Scarlett, kız kardeşine. "Tella!" Ancak, bu kez temelli gitmiş gibi görünüyordu. Mor elbisesinin kalıntıları da sarı bukleleri de artık yoktu. Yalnızca sonu gelmez bir kasvetin cenazesi kalmıştı.

Scarlett çevresindekileri dinlemeye devam ederken, herkesin ızdırabının gri baskısını hissedebiliyordu; yas sözleri yerini dedikoduya bırakırken Tella'nın söyleyemediği şeyi öğrenebilmeyi umuyordu.

"Çok, çok acıklı bir hikâye," diye fısıldadı bir kadın, yanındakine. "Rosa'nın nişanlısı oyunu kazanınca, ödülü onu Legend'la aynı yatakta bulmak olmuş."

"Ama düğünlerini iptal edenin Rosa olduğunu duymuştum ben," dedi yanındaki kadın.

"Nişanlısı onları yakaladıktan sonra iptal etmiş. Rosa, Legend'a âşık olduğunu ve nişanlısı yerine onunla olmak istediğini söylemiş. Ama Legend buna kahkahalarla gülmüş ve kendini oyuna fazla kaptırdığını söylemiş."

"Kimsenin Legend'ı görmediğini sanıyordum ben," dedi diğer kadın.

"Kimse onu bir kereden fazla görmez; Legend'ın her oyunda farklı bir surata büründüğünü söylerler. Hem güzel hem de gaddar bir surat. Rosa kendini pencereden dışarı attığında da oradaymış ve onu durdurmaya çalışmamış bile."

"Canavar."

"Kızı itenin o olduğunu sanıyordum," dedi üçüncü bir kadın.

"Fiziksel olarak değil," dedi ilk kadın. "Legend insanlarla çarpık oyunlar oynamayı sever ve en sevdiklerinden biri de genç kızları kendine âşık etmektir. Rosa, Legend'ın onu kovmasından sonraki gün atladı; yani anne babasının olanları öğrenip de onun eve dönmesine izin vermemesinin ardından. Nişanlısı da kendini suçluyormuş. Hizmetlileri diyor ki, her gece rüyasında Rosa'nın adını sayıklıyormuş."

Üç kadın, cenazenin en gerisinden güçlükle yürüyen bir genç adama döndüler. Siyah saçları pek uzun değildi ve ellerinde dövme mürekkepleri –ve Rosa için taşıdığı bir gül– yoktu ama Scarlett onu hemen tanıdı. *Dante.*

O dileği kazanmayı bu denli istemesinin nedeni bu olmalıydı: ölen nişanlısını canlandırmak.

Tam o sırada Dante'nin başı Scarlett'in tarafına döndü. Ama yaralı gözleri Scarlett'e dikilmemişti. Gözleri avını ararcasına kalabalığı tarıyordu. Siyah çiçek yapraklarının sıkı perdesinin ardını araştırıyordu. Scarlett'in ayaklarının dibinde oluşan yapraklardan yumuşacık bir birikinti oluşmuştu ve birkaç yaprak, yanından geçerken Dante'nin gözlerinin önüne denk geldi. Gözlerini kapatan çiçekler, Scarlett'in onun aradığını tahmin ettiği kişiyi –kızdan sadece birkaç adım ötede duran, kadife-çerçeveli silindir şapkalı genç adamı– Dante'nin görmesine engel oldu.

Scarlett'in ciğerlerindeki tüm hava boşalıverdi. Diğer hiçbir düşünde Legend'ın suratı net bir şekilde görünmemişti ama bu kez Scarlett onu apaçık görebiliyordu. Yakışıklı suratında hiçbir duygu ifadesi görülmüyordu, açık kahverengi gözleri sıcaklıktan yoksundu, dudaklarında herhangi bir tebessüm kıvrımından eser yoktu. Scarlett'in tanıdığı delikanlının bir gölgesiydi. *Julian'ın.*

CARAVAL'IN DÖRDÜNCÜ GÜNÜ

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Scarlett uyandığında dünya yalanlar ve küller tadındaydı. Nemli battaniyeler terli tenine yapışmış, kâbuslar ve siyah güllerin görüntüleriyle sırılsıklam olmuştu. En azından Aiko rüyalarını hatırlayacağı konusunda yalan söylememişti. Scarlett'in hayatta olduğu son anlara dair hatıraları hâlâ bulanık olsa da rüyaları berraktı. Rüyaları, onu saran ağır kollar kadar katı ve gerçekti.

Julian.

Bir eli kızın göğsünün üstüne yerleşmişti. Scarlett ani bir soluk alıverdi. Tenine temas eden parmakları buz gibiydi ve sırtına dayadığı mermer soğukluğundaki göğsünden hiçbir kalp atışı hissedilmiyordu. Scarlett'in bedeni ürperiverdi ama onu ölümcül uykusundan uyandıracağından korktuğundan çıtını bile çıkarmadı.

Onu rüyasında gördüğü haliyle, başında o silindir şapkayla ve duygusuz bir yüz ifadesiyle gözünde canlandırabiliyordu. Bu, Legend'ın olacağını hayal ettiği görünüme tıpatıp uyuyordu ve Julian da daima Legend'ın olacağını düşlediği kadar çekiciydi kesinlikle.

Hancının Julian'ı ilk gördüğünde gözlerinin nasıl da korkuyla büyüdüğünü hatırladı. Scarlett bunu, Legend'ın misafirleri olmalarına bağlamıştı ama ya asıl sebep Julian'ın gerçekten Legend *olmasıysa* ne olacaktı? Caraval hakkında çok şey biliyordu. Scarlett ölürken ne yapması gerektiğinden haberdardı. Ve Julian o gülleri odaya kolayca bırakmış da olabilirdi.

Scarlett sırtında ani bir kalp çarpışı hissetti.

Julian'ın kalbi.

Yoksa Legend'ın kalbi miydi?

Hayır.

Scarlett gözlerini kapatıp yatıştırıcı bir soluk aldı. Bu konuda uyarılmıştı; oyun onu numaralarıyla kandırmaya çalışıyordu. Bu doğru olamazdı. Ne zaman gerçekleştiğini bilmese de bir ara, imkânsızlıklarla dolu bu tuhaf dünyanın bir noktasında, Julian ona bir şeyler ifade etmeye başlamıştı. Ona güvenmeye başlamıştı. Ama şayet Julian gerçekten Legend'sa, Scarlett'e önemli gelen her şey onun için yalnızca oyunun bir parçası olmalıydı.

Julian'ın sıkı göğsü yükseldi ve genç adam, bedeni yavaş yavaş tekrar ısınırken, sırt üstü yattı. Scarlett bedenlerinin hizalandığı noktalardan sıcaklığını hissediyordu. Dizlerinin gerisinden. Ensesinden. Genç adam ona doğru daha da eğilip parmaklarını kızın köprücük kemiğine doğru tırmandırırken, Scarlett'in solukları düzensiz aralıklarla çıkıyordu.

Julian'ın parmaklarından birinin ucundaki mavi renkli delik, Scarlett'e genç adamın kanını dilinde hissedişini ve Julian onun tadına bakarken dudaklarının nasıl hissettirdiğini hatırlatınca, genç kızın yanakları kıza-

rıverdi. O güne dek yaptığı en özel şeydi bu. Ve gerçek olmasına ihtiyacı vardı. Julian'ın gerçek olmasını istiyordu.

Ama...

Bunun kendisinin ne istediğiyle alakası yoktu sadece. Julian'ın sürekli olarak Legend'ın misafirleriyle nasıl ilgileneceğini bildiğini söyleyişini hatırladı. Gördüğü rüyaya göre Legend, misafirleriyle *ilgilenmekle* kalmıyordu sadece. O kadını kendine delicesine âşık etmiş ve bu da kadını intihara sürüklemişti. *Legend insanlarla çarpık oyunlar oynamayı sever ve en sevdiklerinden biri de genç kızları kendine âşık etmektir.* Rüyasından hatırladığı sözler, tıpkı boğazına kadar gelen kusma hissiyle birlikte yükselmişti. Julian eğer Legend'sa, Tella'yı oyun daha başlamadan baştan çıkarmaya başlamıştı. Belki de iki kız kardeşi birden baştan çıkarmıştı.

Bu korkunç ihtimal karşısında Scarlett'in midesini bir bulantı kapladı. Ölmeden önceki o son anlarını ve istediği takdirde Julian'a kadınından çok daha fazlasını nasıl da verebileceğini rahatsız edici bir netlikle hatırladı.

Julian uyanmadan önce onun kollarının arasından kaçıp kurtulmalıydı. Hâlâ onun Legend olmadığı ümidine tutunmaya çalışıyordu ama aksini farz etmek çok büyük bir riskti. Scarlett hiçbir erkek için kendini bir pencereden dışarı atmayacak olsa da kız kardeşi çok daha fevriydi. Scarlett duygularını bastırmayı öğrenmişti fakat Tella'yı uçarı duyguları ve arzuları yönlendiriyordu. Kız kardeşini kurtarmadığı takdirde hem Legend'ın hem de bu oyunun Tella'yı Rosa'yla aynı mutsuz sona nasıl da kolayca sürükleyebileceğini görebiliyordu.

Odadan çıkıp Dante'yi bulmalıydı. Rosa'nın nişanlısı

olduğuna göre, Julian'ın gerçekten Legend olup olmadığını bileceğini düşünüyordu.

Scarlett soluğunu tutarak Julian'ın bileğini alıp büyük bir dikkatle belinden kaldırdı.

"Kızılcık," diye mırıldandı Julian.

Köprücük kemiğindeki parmakların boynuna doğru yavaşça uzanıp geçtiği yerde buz ve alevden iğne gibi batan bir iz bırakması üzerine Scarlett'in nefesi kesiliverdi. Julian hâlâ uyuyordu.

Ama kısa süre içinde uyanabilirdi.

Dikkatli olmayı daha fazla umursamaksızın yataktan kayarak yerdeki yığının içine indi. Üzerindekiler şimdi, siyah dantelleri ve azıcık kumaşıyla, bir yas kıyafeti ile gecelik arası bir şeye benziyordu ama Scarlett'in yeni elbisesini giyecek vakti yoktu, hem zaten o sırada bunu umursamıyordu da.

Yerden kalkarken, ölümünün ardından tam olarak bir gün geçmiş olması gerektiğini hesapladı. Tarih on yedisiydi, saat gün doğumunu eşiğindeydi ve bu da düğününe gitmeden önce Tella'yı bulmak için tek bir gece bırakıyordu.

Scarlett aynadaki yansıması karşısında donakaldı. Kalın siyah saçlarını şimdi ince gri bir şerit yarıp geçiyordu. Başta bunun yalnızca bir ışık oyunu olduğunu sandı ama oradaydı işte: Ona dokunurken parmakları titredi; bir örgüyle gizlenmesi imkânsız şekilde, hemen şakağının yanında duruyordu. Scarlett hiçbir zaman görünümüyle böbürlenen bir tip olmamıştı ama o sırada hüngür hüngür ağlamak geliyordu içinden.

Oyunun gerçek olmaması gerekiyordu ama son derece hakiki sonuçları oluyordu. Eğer bir elbisenin bedeli buy-

sa, Tella'yı geri kazanmak Scarlett'e neye mal olacaktı acaba? Bunun için yeterince güçlü kalabilecek miydi?

Kıpkırmızı gözleriyle ve hâlâ yarı ölü gibi görünümüyle Scarlett kendini tam anlamıyla güçlü hissediyor sayılmazdı. Ne kadar az vakti kaldığını düşündükçe, boğazını saran korku zinciri onu boğuyordu. Ancak, falcı Nigel kader konusunda haklıysa, o halde Scarlett'in kaderini belirleyen her şeye hâkim bir el yoktu ve kaygıların kaderini kontrol etmesine bir son vermesi gerekiyordu. Kendini zayıf hissediyor olabilirdi ama kız kardeşine duyduğu sevgi hiç de zayıf değildi.

Güneş henüz doğmuştu, bu yüzden handan ayrılamazdı. Ancak, gününün büyük kısmını *La Serpiente*'de Dante'yi arayarak değerlendirebilirdi.

Odadan çıktığı anda, mum ışıkları bükülüp koridor boyunca kırpıştı. Koridor krem rengi ve sıcak görünüyordu ama havada yanlış giden bir şeyler vardı. Koku. Sönen ateşin dumanına karışan alışılmadık bir ter kokusu çok daha ağır ve sert aromalarla baskılanmıştı. O aromalar anason ve lavanta ile çürük erik benzeri bir şeydi.

Hayır.

Scarlett babasının köşeden dönüşünü gördüğünde, paniğe kapılmak için yalnızca bir saniyesi vardı.

Hızla odasına koştu, kapıyı kilitledi ve yıldızlara yakardı; eğer tanrı ya da azizler varsa ondan nefret ediyor olmalılardı. Babası nasıl olmuştu da buraya gelebilmişti? Kendisini ve Tella'yı şimdi bulacak olursa, onun ceza olarak kız kardeşini öldüreceğine Scarlett'in hiç şüphesi yoktu.

Scarlett babasının görüntüsünün yalnızca zalimane bir halüsinasyon olduğunu düşünmek istiyordu ama baba-

sının kız kardeşinin kaçırılma kurnazlığını çözdüğüne inanmak daha mantıklı geliyordu. Belki de Caraval Ustası, babasına bir ipucu gönderilmesini ayarlamıştı. *Seni en çok korkutan kişinin kim olduğunu söyle bana*, demişti kadın ve Scarlett de cevap verme salaklığını göstermişti.

Legend'ın kendisinden böylesine nefret etmesine neden olacak ne yapmıştı ki? Julian eğer Legend olsa bile şu an durum iyice kişiselleşmişti ama Scarlett bunun nedenini kavrayamıyordu. Bunun sebebi gönderdiği onca mektup olabilir miydi? Ya da belki Legend'ın sadist bir espri anlayışı vardı sadece ve Scarlett de kolayca eziyet edilecek biriydi. Ya da belki...

Scarlett'in gördüğü rüyanın başlangıcı korkunç mor tonlarında geliverdi aklına ve hatırladıklarına bir de isim eklendi: *Annalise*. Rüyasındaki görüntü sırasında bağlantı kurmayı başaramamıştı ama şimdi büyükannesinin Legend'ın kökeniyle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu. Legend'ın âşık olduğu bir kızın başkasıyla evlenerek onun kalbini nasıl kırdığını anlatan o hikâyeyi. Büyükannesi Legend'ın Anna'sı mıydı?...

"Kızılcık?" Julian yatakta doğrularak oturdu. "Kapıya yaslanmış ne yapıyorsun öyle?"

"Ben..." Scarlett donakaldı.

Julian'ın dağınık siyah saçları ikna edici bir endişeyle kaplanmış dolan suratını çevreliyordu ama Scarlett'in gördüğü tek şey, kendisine âşık etmesinin ardından intihar eden kızın cenaze törenini izlerken Julian'ın takındığı ruhsuz ifadeydi.

Legend.

Kalbi heyecandan gümbür gümbür atıyordu. Kendine

bunun doğru olmadığını söyledi. Julian, Legend değildi. Yine de, Julian yataktan kalkıp kendisine doğru gelirken sırtını daha da fazla yasladı kapıya; Julian'ın adımları, ölümden henüz uyanmış birine göre şaşırtıcı şekilde kusursuz ve sakindi.

Eğer o Legend'sa, kız kardeşi de inşa ettiği bu sihirli dünyanın bir yerlerinde olmalıydı. Scarlett ondan bir cevap almak için diretmek istiyordu. Suratına bir kez daha tokadı yapıştırmak istiyordu. Ama o sırada niyetini belli etmenin hiç yararı olmazdı. Eğer Julian gerçekten Legend'sa ve bu çarpık oyun, onun kalbini kırdığı için büyükannesine dek uzanıyorsa, Scarlett'in tek avantajı onun Legend olduğunu keşfettiğini ona açık etmemek olacaktı.

"Kızılcık, iyi görünmüyorsun. Uyanalı ne kadar oldu?" Julian elini kaldırıp soğuk parmaklarını kızın yanağına sürttü. "Beni ne kadar korkuttuğunu tahmin dahi edemezsin. Ben..."

"Ben iyiyim." Scarlett onun sözünü kesip kenara kaydı. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu. Julian çenesini kavradı. Önceki kaygıları gitmişti ve yerini alan şeyse... Scarlett bunun öfke olduğunu düşünmek istediyse de öyle değildi. Kaygılarını yerini alan şey, acıydı. Reddedilmenin fırtına mavisi tonlarındaki azabının Julian'ın kalbini hüzünlü sabah sisi gibi kovaladığını görebiliyordu.

Scarlett kendi duygularını hep farklı renkler şeklinde hissetmişti ama bir başkasınınkini hiç öyle görmemişti. Kendisini en çok şaşkına çeviren şeyin ne olduğunu tam bilemiyordu; Julian'ın duygularının rengini de artık görebiliyor olması mı, yoksa o duyguların böylesine yaralı olması mı?

Julian'ın gerçekte Legend olmadığı takdirde nasıl his-

sediyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Önceki gece sıra dışı şekilde özel bir şey paylaşmışlardı. Julian'ın kendisini odalarına ne denli nazikçe taşıdığını hatırladı. Kız için ömründen bir günü nasıl feda ettiğini. Kızı özenle kucaklayıp yatağa götürürken kollarının ne kadar güçlü ve güven verici hissettirdiğini. Genç adamın fedakârlığının kanıtını dahi görebiliyordu; çenesini saran kirli sakalın ortasında, kızın saçındaki yeni şeritle eş, ince bir gümüşi çizgi vardı. Ve şimdi Scarlett ona dokunamıyordu bile.

"Özür dilerim," dedi Scarlett. "Ben sadece... Sanırım ben hâlâ olanlardan ötürü biraz sarsılmış durumdayım. Tuhaf davranıyorsam özür dilerim," diye tekrarladı ki bu kadar *özür* fazla kaçmış olabilirdi.

Julian'ın boynundaki bir kas tıkırdadı. Ona inanmadığı belli oluyordu. "Belki de biraz uzanmalısın."

"O yatağa seninle birlikte giremeyeceğimi biliyorsun," deyiverdi Scarlett. Daha önce de bu sözleri sarf etmişti ama bu kez kelimeler ağzından niyetlendiğinden çok daha sert çıkmıştı.

Julian tüm duygu ifadelerini yüzünden bir çırpıda siliverdi ancak kalbinin üstünde uçuşan düzensiz renkler Scarlett'e onun duygusuz olmakla uzaktan yakından alakası olmadığını söylüyordu. Genç adamın acısı şimdi, Scarlett'in daha önce hiç görmediği bir şeyin tonuyla karışmıştı. Tarif edilmez bir renkteydi; ne tam gümüştü ne de gri ama Scarlett bu rengin ardındaki keskin duyguyu hissedebildiğine yemin edebilirdi. Belki de bunun nedeni kanlarını paylaşmış olmalarıydı.

Scarlett'in ciğerleri de boğazı da sıkışmıştı. Aldığı her soluk canını yakarken, Julian odanın gizli kapısına doğ-

ru ilerledi. "Ben de seninle yatağa girmeyi planlamıyordum zaten," dedi.

Scarlett karşılık vermeye çalıştıysa da ses telleri kilitlenmiş ve gözleri yanmaya başlamıştı. Ancak Julian odadan dışarı çıktığında tekrar soluk alabildi ve fark etti ki Julian odanın kapısını kapattığında, kıza da yüreğindeki tüm kapıları kapatır gibi gitmişti.

Scarlett bedenini duvara dayamış halde öylece dikilip kaldı; Julian'ın ardından koşup öylesine tuhaf ve korkunç davrandığı için özür dileme arzusuna direniyordu. Julian kapıdan çıktığında Scarlett onun Legend olmadığına yemin edebilecek durumdaydı ama ona güvenme ve haksız çıkma riskine de giremezdi.

Hayır, Scarlett kendi kendini düzeltti.

Haksız çıkma riskine *girebilirdi*.

Caraval'a geldiğinden beri yaptığı her şeyde biraz risk vardı. Bunların bir kısmı iyi sonuçlanmamıştı ama diğerleri Scarlett'i hoş bir şekilde şaşırtmıştı; *tıpkı Julian'la geçirdiği önceki gece gibi*. Scarlett ömründen iki gününü kaybetme hatasına düşmemiş olsaydı, Julian bunu onun için asla yapmayacaktı.

Belki de şu anda şansını denemek, tam olarak da yapması gereken şeydi. Kendi iyiliği için olmasa da bunu Tella için yapmalıydı. Julian, adaya geldiğinden beri onun müttefiki olmuştu ve Scarlett, babası da artık adaya gelmişken, onun yardımına her zamankinden daha çok ihtiyaç duyabilirdi.

Ah, tanrım; babası! Scarlett, Julian'a onun da adada olduğunu söylememişti bile. Onu kesinlikle hemen bulmalı ve uyarmalıydı!

Scarlett kapıyı endişeyle açtı. Babasının parfümünün sefil kokusu hâlâ duruyordu ama koridordaki tek kişi, küpelerini de çalmış olan aşağılık melon şapkalı adamdı. Kız yanından geçip merdivenlere giderken adam ona dikkat etmedi bile. Scarlett, Julian'ın nereye gittiğini bilmiyordu ama handan ayrılmadığını umuyordu...

Derken, sonraki merdiven sahanlığında Scarlett donakaldı.

Julian, gerçekten Caraval Ustası'ymışçasına kendinden emin bir tavırla Dante'nin odasından dışarı fırladı, Tella'nın kırık kapısını açtı ve odaya girdi.

Ne yapıyor bu?

Julian, Dante'den nefret ediyordu. Ve Tella'nın yıkık dökük haldeki odasına niye girmişti? Ne yapm...

Scarlett'in tepesinde, peş peşe atılan adımların ağırlığıyla han gıcırdadı. Seslerin üç farklı sahibi vardı. Yürüyenler üstteki merdiven boşluğuna yaklaştıkça Scarlett, bir adamın sözlerinin kendi yönüne doğru yankılandığını duyabiliyordu.

Adamın cümlesinin ilk yarısını anlayamadı ama babasının sesini tanımıştı ve cümlesinin geri kalanını da duymayı başarmıştı. "Az önce buradan mı geçtiğini gördün?"

Scarlett'in bedenine boylu boyunca bir ürperti yayıldı.

"Bir dakikadan daha az oldu. Şimdi, hani paralarım?"

Bu konuşan, o melon şapkalı alçak adam olmalıydı.

Scarlett ansızın kendini tekrar Trisda'da bulmuştu; merdiven boşluğunun gölgelerine kıvrılmış, yakalanacağı korkusuyla hareket etmeye korkuyordu. Ama hareket etmek zorundaydı. Babası her an merdivenlerden aşağı inebilirdi. Scarlett'in korkmaya ya da ne yapacağını dü-

şünmeye vakti yoktu. Julian'ın Tella'nın odasına giderken kullandığı yoldan hızla koşarken botları zemine neredeyse değmiyordu bile. Odaya varan Scarlett kapı kolunu çevirdi ama kilit bozulmuştu.

Oda boştu.

Hiçbir yerde Julian'dan bir iz yoktu.

Ama kesinlikle buraya gelmişti.

Scarlett kendine bunun makul bir açıklaması olduğunu söyledi. Ve sonra hatırlayıverdi.

Castillo Maldito'da bulduğu solan bahçe. Bakımsız ve terk edilmiş. Bahçe, insanların uzun süre vakit geçirmeyecekleri bir yer olacak şekilde dikkatle işlenmişti; tıpkı Tella'nın odası gibi. Scarlett, Julian'ın odaya girişini, yıkıntıları bir kenara itişini, üzerinde Caraval sembolü olan bir zemin kapağı buluşunu ve sonra parmağını kapağa bastırarak gizli bir tünele açılan bir başka kapağın kayarak açılmasını sağlayışını canlandırdı gözünde.

Scarlett'in bulması gereken şey de o tüneldi.

Dışarıdan gelen ayak sesleri, Scarlett'in hummalı arayışına kulak tırmalayıcı bir nakarat gibi eşlik ediyordu. Scarlett ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek bir giriş bulabilmek için etrafı taradı. Yerde emeklerken parmaklarına kıymıklar battı. Harap haldeki mekân hâlâ bir şekilde Tella gibi –sert şerbetler ve vahşi düşler gibi– kokmaya devam ediyordu. Scarlett daha fazla telaşla ilerledi; babaları ikisinden birini yakalamadan önce kız kardeşini bulması gerekiyordu.

Şöminenin içinde, tüm tuğlalar isle kaplıydı ama Scarlett'in gözleri, sanki az önce birisi baş parmağını üstüne bastırmışçasına daha açık renk duran bir duman le-

kesine takılmıştı. Onun altında, şömine duvarına işlenmiş olan sembol kirliydi, görünmesi zordu ama tam olarak aynı noktaya dokunmasıyla Scarlett'in parmağının ucu karıncalandı. Panik dolu bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Ardından, şömine ağır ağır değişti; tuğlaların gıcırdayarak ayrılmasıyla ortaya canlı maun renkli ahşap basamaklar çıktı. Merdivenin kenarlarına dizilmiş aplikler turuncu korlar halinde ışıldıyor, merkeze doğru inen ve sanki birileri burayı sıklıkla kullanıyormuşçasına iyiden iyiye eskimiş bir yolu gözler önüne seriyordu. Scarlett, Julian'ın her ortadan sıvıştığında ya da ortadan kaybolduğunda bu basamakları inip çıktığını tahmin ediyordu.

Bu hâlâ onun Legend olduğunu göstermez.

Ancak, Scarlett artık bu fikre inanmakta eskisi kadar zorlanmıyordu. Eğer o Legend değilse, neden bu kadar çok sırrı vardı ki? Scarlett'in yanında olmadığı her an Tella'yı baştan çıkarmakla uğraşmıyor olsa bile, Julian kesinlikle bir şeyler saklıyordu.

Basamaklardan aşağı inmeye başladığında Scarlett'in açıktaki baldırlarını nemli bir soğuk sardı. Son derece uyanık olmasına rağmen elbisesi bir gecelik kadar ince kalmış ve boyu dizlerinin hemen altına kadar inmişti sadece. Pürüzsüz basamaklardan iki kat aşağıda üç yol farklı yönlere uzanıyordu. Sağda, şeker pembesi kumlardan bir patika vardı. Ortada, cilalı ışıldayan taşların yarattığı loş ışık birikintileri. Soldaysa, tuğla.

Beyaz alevlerle kaplı meşaleler, Scarlett'in karşısında duran tüm seçeneklerin açık girişlerini aydınlatıyordu. Her yol farklı ebatlarda birçok bot iziyle doluydu. Scarlett, yolların hepsi de onu babasından gizleyebilecek olsa da

yalnızca bir tanesinin onu Julian'a –ve Julian eğer gerçekten Legend'sa, muhtemelen Tella'ya da– ulaştıracağını düşünüyordu.

Tüneller insanı deliliğe de götürebilir, diye düşündü Scarlett. Ama babasıyla karşı karşıya geleceğine, bu ihtimalle yüzleşmeyi tercih ederdi.

Gözlerini kapatarak kulak kabarttı. Solunda, kapana kısılan rüzgâr duvarları dövüyordu. Sağında, su hızla akıyordu. Derken, ortadaki yoldan okkalı, ağır adım sesleri duydu. Julian!

Julian'ın sağlam ayak seslerinin ilerleyişinin kendisine rehberlik etmesine güvenerek, hemen onu takibe koyuldu. Sesler giderek yükselirken, izlediği yolun sıcaklığı soğumaya başlıyordu.

Derken, ayak sesleri duruverdi.

Kayboluvermişlerdi.

Nemli serin hava Scarlett'in ensesini yaladı. Arkasında biri olduğu korkusuna hızla geriye döndü ama karşısında bulduğu şey yalnızca ışıltısını hızla kaybetmekte olan taşlarla dolu sessiz koridor oldu. Hızla ilerleyip titremesini durdurmak için ıslak bir duvara yaslandı ama tesadüfen gördüğü bir şey karşısında dengesini bir kez daha kaybetti.

Bir insan eli.

Scarlett'in yüreği ağzına geldi. Ekşi ve buruk bir tat kaldı ağzında.

Dövmeli beş parmak ona ulaşmak istercesine uzanmıştı.

Her nasılsa çığlığını tutmayı başardı; ta ki koridorun ötesine bakıp da Dante'nin çarpık haldeki ölü bedenini ve onun başında dikilmekte olan Julian'ı görünceye dek.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett gördüklerinin gerçek olmadığına kendini inandırmayı denedi. Tüneller onu delirtmeye çalışıyordu. Kendi kendine o iğrenç kokunun yapay bir koku olduğunu söyledi. O el de Dante'nin eli değildi; başka birininidi. Ama bir şekilde bir ceset çalınmış ve oyunun bir parçası olarak üstüne dövmeler işlenmiş olsa bile teninin solukluğu ya da kana bulanmış boynuna güç bela tutunan başının duruş şekliyle Dante'nin geri kalanını tanımamaya imkân yoktu.

Julian'ın başı hızla ona doğru döndü. "Kızılcık, göründüğü gibi değ..."

Scarlett kaçmaya başladıysa da Julian ondan hızlıydı. Hızla ileri atılıp onu daha gözünü kırpıncaya kadar yakalayıverdi; güçlü kollarından birini kızın göğsüne sarıp, diğerini de beline doladı.

"Bırak beni!" diyerek kıvrandı Scarlett.

"Scarlett, dur! Bu tüneller korkuyu arttırıyor. Kendi korkularının seni kontrol etmesine izin verme. Yemin ederim ki Dante'yle ben birlikte çalışıyorduk ve bana di-

renmeye bir son verirsen sana bunu kanıtlayabilirim." Julian, Scarlett'i kavrayan kollarını biraz gevşetip kızın ellerini arkasında sabitledi. "Dün gün boyunca ölüydüm; sence gerçekten onu ben öldürmüş olabilir miyim?"

Julian eğer Legend'sa, Dante'yi öldürmesi için başka birini ayarlamış olabilirdi. "Madem Dante'yle birlikte çalışıyordunuz, o zaman neden onu tanımıyor gibi davrandın?"

"Çünkü böyle bir şeyin olmasından korkuyorduk. Legend'ın Dante'yi ve Valentina'yı oynadıkları son oyundan hatırlayacağını biliyorduk ama ben yalnızca izleyici olarak katılmıştım; bu yüzden Legend beni tanımıyordu. Dante'nin burada bulunmasının gerçek amacını Legend'ın anlama ihtimaline karşı ortaklığımızı gizli tutmanın akıllıca olacağını düşündük."

Julian, Dante'nin ölü bedenine doğru koridorun ötesine çevirdi gözlerini ama suratındaki ifade hâlâ duygusuzdu. Bir arkadaşını öldürülmüş halde bulan birinin ifadesi değildi bu. Cenazede takındığı soğuk ifadenin tıpatıp aynısıydı. *Legend.*

Scarlett hıçkıra hıçkıra ağlama dürtüsünü bastırdı ve her bir dürtüsü buna karşı çıkıyor olsa da bedenini gevşemeye zorladı. Julian'ın göğsünün baskısını üzerinde hissederken çığlık atmamaya zorladı kendini. Julian onun belini yavaşça serbest bırakırken ona vurmamaya zorladı. Direndiği tek şey giderek artan korkusuydu; ta ki Julian kolunu onun belinden tamamen çekip alana dek.

Ve ardından Scarlett...

Kaçma girişiminden yalnızca birkaç adım sonra Julian onu tutup duvara yapıştırdı. "Eğer buna bir son vermezsen ikimizi birden öldürteceksin," diye hırladı.

Ardından Julian kendi gömleğinin düğmelerini çözdü. Genç adam gerilerken birlikte ilerlediler ve Julian, meşale ışığının göğsünü aydınlatmasına yetecek kadar bedenini geriye doğru eğdi; Scarlett, Julian'ın kalbinin hemen üstünde gördüğü şeyin bir yara izi olduğunu sandı. Ama o bir yara değildi. Kaburgalarının hemen üstünde bir yıllık hatıralardan daha soluk, beyaz mürekkepten bir dövme kıvrılmıştı. *Bir gül.*

"Ondaki farklı renkte ama bunu Dante'nin üstünde de gördüğüne eminim," dedi Julian.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Caraval'ın her yanında güller gördüm." Legend güllere takıntılıydı. Bu da Aiko'nun gönderdiği rüyanın kanıtlarını daha fazla doğruluyordu. Scarlett'in mesafeli bir yanı onu, tüm kartlarını elinde tutan oyuncuya karşı elindeki son kartı açık etmemesini tembihliyordu. Ama Scarlett oyun oynamaktan bıkmıştı. Yalnızca birkaç adım ötelerinde ölü bir adamın bedeni yatıyordu; bu oyun fazla ileri gitmişti artık. "Bana yalan söylemeyi bırakabilirsin. Seni cenazede gördüm. Senin gerçekte Legend olduğunu biliyorum!"

Julian'ın karanlık ifadesi donuverdi. Bir anlığına şaşkına dönmüş bir halde baktı ona, sonra yüzü hemen göze çarpmayan bir keyifle yumuşadı. "Beni hangi cenazede gördüğü sanıyorsun, bilmiyorum ama benim katıldığım tek cenaze, kız kardeşim Rosa'nın cenazesiydi; yani, Dante'nin nişanlısı olan kız kardeşimin. Ben Legend değilim. Onun kız kardeşimi yok ettiği gibi bir başkasını da yok etmesine engel olmak için buradayım."

Rosa onun *kız kardeşi miymiş*? Scarlett kanaatlerinde bocaladı. Ama ona inanmaya başlamasının sebebi tam

olarak neydi? Ona inanmayı çaresizce istiyor oluşu mu, yoksa Julian'ın gerçekten hakikati söylüyor oluşu mu? Julian'ın duygularının rengini görmeyi denedi fakat kalbinin üzerinde hiçbir şey yoktu. Scarlett'in onun duygularıyla bağlantısı çoktan zayıflamış olmalıydı.

"Resimler gördüm," dedi Scarlett. "Eğer o senin kız kardeşinse, neden cenazede öylece dikiliyordun? Hem senin başına bir silindir şapka taktığını da gördüm."

"Bazı resimlere baktığın ve beni silindir şapka takarken gördüğün için mi Legend olduğumu sanıyorsun?"

Julian'ın sesi kahkaha atmak ister gibi çıkmıştı.

"Tek sebep silindir şapka değildi!" Gerçi sebep büyük oranda o sayılırdı. Yine de Julian'ın ona anlatmadığı başka şeyler vardı hâlâ. "Ben ölürken ne yapacağını nereden biliyordun?"

"Oyunu daha önce izlerken insanların bundan bahsettiklerini duymuştum. Bu bir sır değil, herkes bilir ama çoğu insan bir başkası için kendi yaşamından azıcık bile olsa feragat etmek istemez." Scarlett'e anlamlı bir bakış attı. "Senin güven sorunların olduğunu anlıyorum," diye devam etti Julian, sertçe. "Babanla karşılaştıktan sonra seni suçlayamam da. Ama yemin ederim, ben Legend *değilim*."

"Peki, geçen gün yaralandıktan sonra La Serpiente'ye dönmeyi nasıl başardın? Ayrıca, benimle buluşman gerekirken meyhaneye niye gelmedin?"

Julian hüsranla inledi. "Bunlar Legend olmadığımı nasıl kanıtlar, hiç bilmiyorum ama seninle meyhanede buluşmamamın nedeni, bir önceki gece başıma darbe almış olmamdı. Uyuyakalmışım ve meyhaneye geldiğimde sen çoktan gitmiştin." Julian zoraki gülümsedi ama

gülümsemesinde gizli bir şeyler vardı. Fazla zorlamıştı kendini.

Julian aslında Legend olmasa bile, tümüyle dürüst davranmıyordu. Elleri kenetlendi; Scarlett'in korkularını sıklıkla kontrol altında tuttuğu gibi o da sırlarını tutuyordu; kendini bıraktığı anda çözülecek gibiydi sanki.

"Buraya gerçekten Legend'ı durdurmaya geldin madem, bir gece boyunca nasıl öyle uyuyakaldın; aklım almıyor. Ayrıca bu, La Serpiente'ye nasıl döndüğüne hâlâ açıklık getirmiyor."

"Buna niye böyle taktın ki?" Hüsran içinde başını salladı. "Peki, tamam. Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun?" Julian, soğuk nefesi kızın boynuna vuruncaya, ferah kokusu kızın tenini sarıncaya ve tünel ondan başka bir şeyden oluşmuyor gibi görününceye dek eğilerek Scarlett'e yaklaştı.

"O gece hiç uyumadım. Seni meyhanede kasten bıraktım çünkü önceki gün odada seninle baş başa kaldıktan sonra seni tekrar görmenin benim açımdan iyi bir fikir olmayacağını düşünüyordum." Julian'ın gözleri kızın dudaklarına kaydı ve Scarlett titreyiverdi. Loş tüneller, gözlerinin rengini seçemeyeceği kadar karanlıktı ama Julian başını kaldırıp kıza baktığında Scarlett, siyah kirpiklerle çevrelenmiş, arzu dolu iki tane sıvı kehribar birikintisi gördü. Kıza tıpkı bir gün önce sırtını kapıya dayadığı ve kızın da onun üstüne yüklendiği zamanki gibi bakıyordu yine.

"Bu oyuna basit bir görevle başladım." Julian durakladı, ağır ağır yutkundu ve tekrar konuşmaya başladığında ses tonu sert ve kısıktı; bu sözleri söylemek ona zor geliyor

gibiydi. "Buraya Legend'ı bulmaya ve kız kardeşimin intikamını almaya geldim. Seninle ilişkimin oyuna girmemle son bulması gerekiyordu. Yani, evet; bazı şeyler konusunda tümüyle dürüst davranmadım ama yemin ederim, ben Legend değilim."

Scarlett, Julian'ın sözlerinin gücüyle taşı bile un ufak edebileceğini düşündü. Genç adam sürekli gerçek hislerini gizler gibi görünüyordu ama son beş kelimesi tümüyle örtüsüzdü. Tatlı bir ses tonuyla konuşmamış olabilirdi ama Scarlett ondan gerçeğin ta kendisinden başka bir şey duymamıştı.

Julian özellikle geriye doğru bir adım atarak yavaşça cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu notu Dante'nin odasında buldum. Buraya onunla buluşmaya gelmiştim, öldürmeye değil."

J.
Valentina hâlâ kayıp. Sanırım Legend bizden haberdar.

Bir anı titreşiverdi.

Valentina, Dante'nin kız kardeşiydi.

Scarlett, Dante'yi hayattayken gördüğü son seferi hatırlayınca titredi. Merdiven boşluğundalarken Dante endişeden çıldırmıştı. Belki Scarlett ömründen o günü vermemiş olsa, Dante'nin kız kardeşini bulmasına yardımcı olabilirdi. "Bir şeyler yapmam gerekirdi," diye mırıldandı Scarlett.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi Julian, soğuk bir ifadeyle. "Başımdan darbe aldığım gece Valentina'nın bizimle burada buluşması gerekiyordu ama hiç gelmedi."

Julian her şeyin altından tüneller geçtiğini anlattı. Her tünelin girişinde haritalar gizliydi ve esasen Caraval sanatkârlarının bir yerden diğerine kolayca geçebilmeleri için kullanılıyordu. "Ve kimi zaman da cinayet için kullanılıyorlar," diye ekledi Julian, acıyla. Gözleri düşük, elmacıkkemikleri her zamankinden daha çıkık görünüyordu; paramparça şeylere dair bir ifade vardı suratında.

Scarlett onu nasıl düzelteceğini bilebilmeyi diliyordu ama görünüşe göre Julian da en az kendisi kadar zarar görmüş haldeydi. "Hâlâ intikam peşinde misin?"

"Öyle olsaydım beni durdurmaya çalışır mıydın?" Koridorun ötesindeki Dante'nin ölü, çarpık bedenine hızlıca bir baktı.

Scarlett bu soruya evet demesi gerektiğini hissetti. Daima şiddetten başka seçenekler olduğuna inanmak isterdi. Fakat Dante'nin öldürülüşü ve Valentina'nın kayboluşu, Caraval'ın yalnızca bir oyun olduğuna dair tüm illüzyonları silip süpürmüştü.

Scarlett babasının çok kötü biri olduğunu düşünse de Legend da bir o kadar gaddardı. Görünüşe göre, Legend'ın kötü adam rolü oynadıkça gerçekte de bu role büründüğünü söyleyen büyükannesi haklı çıkmıştı.

Scarlett tereddütle uzanıp Julian'ın elini tuttu. Denizcinin parmakları gergin ve soğuktu. "Kız kardeşin için üzg..."

Ayak seslerinin yankısı kızın sözünü kesiverdi. Sürekliliğini koruyan ve kararlı şekilde devam eden sesler yakından geliyordu. Başka hiçbir ses duyamıyor olsa da bu yürüyüş şeklini tanıdığına yemin edebilirdi. Scarlett

içgüdüsel bir şekilde elini hızla Julian'ın elinden çekti. "Sanırım bu babam!"

Julian'ın başı hemen sese doğru döndü. Bir anda hüznü geçivermişti. "*Baban* burada mı?"

"Evet," dedi Scarlett.

Birlikte koşarak kaçmaya başladılar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu taraftan!" Julian onu tuğlalarla döşeli ve parıldayan örümcek ağlarıyla aydınlanan bir koridora çekti.

"Hayır." Scarlett onu sola gitmeye zorladı. "Taşlı bir yoldan gelmiştim." Geldiği yoldaki duvarların parlak taşlarla süslendiğini hatırlamıyordu aslında ama zaten çevresine pek de dikkat ederek gelmemişti.

Peşlerinden gelen adım sesleri giderek yükseliyordu.

Julian kaşlarını çatmış olsa da Scarlett'i izledi. Geçtikleri tünelin duvarları giderek daralıp da yumrulu taşlar iki yanlarından batarken dirsekleri birbirine sürttü. "Babanın burada olduğunu neden söylemedin?"

"Sana söyleyecektim ama..."

Julian'ın eli Scarlett'in ağzını kapatıverdi; ellerinin tuzu ve kiri kızın dudaklarına bastırırken denizci fısıldadı: "Şşşt..."

Genç adam duvarı kaplayan ışıltılı taşlardan birini kaptı ve onu bir kapı kolu gibi çevirerek kızı tastamam karanlık bir boşluğa çekiverdi. Scarlett'in sırtını kucaklayan duvarlar buz gibi soğuk ve ıslaktı. Genç kız, ince

elbisesinden duvarların sırılsıklam olduğunu hissederken bir yandan da nasıl soluk alıp verdiğini hatırlamaya çalışıyordu.

Anason ve lavanta ile çürük erik benzeri bir şey, Julian'ın ferah kokusunun yerini almaya başlamıştı; koku, Julian'ın onu az önce çekip soktuğu tuhaf kapının ardında adeta duman gibi süzülüyordu.

"Seni güvende tutacağım," diye fısıldadı Julian. Bedeni, adeta ona kalkan olurcasına kızı sıkıştırdı; bir yandan da adım sesleri, saklandıkları yerin hemen dışında yere daha da sert basıyor ve bir yandan da giderek küçülüyordu. Buz kesmiş duvarlar Scarlett'i adeta delip geçiyor ve onu Julian'a giderek daha da fazla yaklaştırıyordu. Julian'ın gergin bedeni kızınkine sımsıkı yapışmışken, kızın dirsekleri de oğlanın göğsüne dayanmış ve kollarını oğlanın beline dolamaya zorluyordu onu.

Scarlett'in kalbi düzensiz bir süratle çarpmaya başladı. Julian'ın elleri Scarlett'in kalçalarına doğru inerken, genç adamın çenesindeki kaba saba kirli sakal kızın yanağını sıyırdı. Scarlett, elbisesinin incecik kumaşının üstünden onun parmaklarının her kıvrımını hissedebiliyordu. Babası kapıyı açacak ve onu bu halde bulacak olsa kesin öldürürdü.

Scarlett gerilemeyi denedi; soluk alıp verişleri hızlanmıştı. Şimdi tavan da aşağı iniyor gibi görüyor, giderek yaklaşıyor ve kızın başına soğuk damlalar indiriyordu.

"Sanırım bu oda bizi öldürmeye çalışıyor," dedi Scarlett. Dışarıdaysa babasının ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyordu; sonunda ayak sesleri giderek alçaldı ve oda sessizliğe gömüldü. Aslında bir süre daha orada saklan-

maya devam etmek isterdi ama Julian ile dondurucu duvar arasında kaldığı yerde ciğerleri sıkışıyordu. "Kapıyı aç!"

"Deniyorum," diye homurdandı Julian.

Scarlett telaşla hızlı bir soluk alıverdi. Julian'ın parmakları kızın sırtında dolaştı ve avuçları çıkışı ararken, Scarlett'in incecik elbisesi dizlerinin üzerine kadar çıkmıştı. "Bulamıyorum," dedi Julian, zorlukla. "Sanırım senin tarafında."

"Hiçbir şey gelmiyor elime." *Senden başka.* Parmakları dokunmaması gerektiğini bildiği yerleri tararken elleri de duvarı incelemeye çalışıyordu. Ama ne denli çabalarsa, oda da o denli geri iterek karşılık veriyor gibiydi.

Tıpkı adanın çevresindeki okyanus gibi.

Scarlett ne kadar debelendiyse, korkusu o denli artmış ve sular da onu o denli cezalandırmıştı.

Belki burada da durum buydu.

Julian tünellerin korkuyu arttırdığını söylemişti ama aynı zamanda korkudan besleniyordu belki de.

"Odanın duygularımızla bağlantısı var," dedi Scarlett. "Sanırım sakinleşmemiz gerek."

Julian boğuk bir ses çıkardı. "An itibariyle bu pek kolay değil." Dudakları kızın saçlarındaydı ve elleriyse kızın kalçalarının hemen altında, baldırlarının yakınındaydı.

"Ah," dedi Scarlett. Nabzı yine hızlanmıştı ve bu olur olmaz, göğsüne dayanan Julian'ın kalbinin de hızla çarptığını hissediverdi. Bir hafta önce olsa böyle bir pozisyonda sakinleşmesi asla mümkün olmazdı; o sırada dahi zordu bu. Ama Julian'ın yalanlarına rağmen Scarlett, onun yanında güvende olduğunu biliyordu. Julian ona asla za-

rar vermezdi. Kendini sakin bir soluk almaya zorladı ve bunu yaptığı anda duvar hareket etmeyi durdurdu.

Bir soluk daha aldı.

Oda birazcık genişledi.

Odanın dışında hâlâ babasına dair bir ses gelmiyordu. Ne ayak sesi ne de soluk sesi. Ne de o zehirli pis kokudan bir parça.

Bir süre sonra Scarlett'in arkasındaki duvarlar, elbisesinin artık ıslanmış olan bölümleriyle büyük bir tezat içinde daha sıcaktı. Oda genişledikçe Julian'ın da rahatladığını hissedebiliyordu. Scarlett'in bedeninin büyük kısmı, eskisi kadar yakından olmasa da hâlâ ona temas ediyordu. Julian'ın göğsü kızla uyumlu şekilde, geri çekilmeye devam eden duvarlar gibi yavaş ve sakince inip kalkıyordu.

Aldıkları her solukta, içinde bulundukları hazne ısındı. Kısa süre sonra Ay tozu misali tavanı kaplayan ufak ışık noktacıkları belirmeye başladı ve bu ışık noktacıkları, Scarlett'in sağ elinin hemen üstünde duran parıltılı bir topuzu aydınlattı.

"Bekle..." diyerek uyardı onu Julian.

Ama Scarlett kapıyı çoktan açmıştı. Bunu yaptığı anda oda gözden kayboluverdi. Önlerinde ve arkalarında alçak bir geçit uzanıyordu; önceki taşlar gibi parıldayan deniz kabuğu kırıklarıyla duvarların doldurulduğu bir tüneldi bu ve zemin de şeker pembesi kumlardan bir yolla örtülüydü.

Julian bir lanet okudu. "Bu tünelden nefret ediyorum."

"En azından babamdan kurtulduk," dedi Scarlett. Hiçbir yönden ayak sesleri duyulmuyordu. Scarlett'in tek

duyabildiği soğuk dalgalarının uzaklarda karaya vurmalarıydı. Trisda'da pembe kumsallar olmazdı ama dalgaların kıyıya vurup geri çekilme sesleri Scarlett'e evini... ve bir şeyi daha hatırlattı.

"Seni oyuna sokabileceğimi nereden biliyordun?" diye sordu Scarlett. "Biletlerim sen Trisda'ya geldikten sonra ulaşmıştı elime."

Yürüyüşü biraz daha hızlanırken Julian, botlarıyla etrafa daha fazla kum saçtı. "Sence evleneceğin adamın adını dahi bilmiyor olman tuhaf değil mi?"

"Konuyu değiştiriyorsun," dedi Scarlett.

"Hayır. Bu, cevabın bir parçası."

"Pekâlâ." Scarlett sesini biraz kıstı. Kulağına hâlâ başka ayak sesi gelmemiş olsa da kendini güvenceye almak istiyordu. "Babam kontrolcü olduğu için gizleniyor bu."

Julian cep saatinin zinciriyle oynadı. "Ya işin içinde daha fazlası varsa?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bence baban seni gerçekten de korumaya çalışıyordu. Kızmadan önce beni bir dinle," dedi aceleyle. "Babanın iyi biri olduğunu filan söylemiyorum. Gördüklerimden sonra onun alçak bir piç olduğunu söyleyebilirim ama ketum olmasının nedenlerini de anlayabiliyorum."

"Devam et," dedi Scarlett, gergin bir ifadeyle.

Julian, Scarlett'in büyükannesi Annalise ve Legend'la ilgili kızın zaten bildiği şeyleri anlattı. Ama Julian'ın anlattığı hikâye, büyükannesininkinden farklıydı. Bu hikâyenin başlangıcında Legend çok daha yetenekli ve çok çok daha masumdu. Tek umursadığı Annalise'ti. Legend'a dönüşmesinin şöhret arzusuyla uzaktan yakın-

dan ilgisi yoktu; bunun tüm sebebi Annalise'ti. Sonrasında, ilk gösterisinden önce onu bir başkasının –kendisinden daha zengin ve Annalise'in baştan beri evlenmeyi planladığı adamın– kollarında bulmuştu.

"Bunun ardından Legend biraz çıldırmış. Tıpkı onun kendisini incittiği gibi Annalise'in ailesine zarar vererek onu yok etmeye ant içmiş. Annalise onun kalbini kırdığından Legend, aynısını onun soyundan gelen kızlara ya da kız torunlara yapmaya yemin etmiş. Onların mutlu evlilikler yapma ve aşkı bulma şanslarını mahvedecekmiş; eğer bu süreçte akıllarını yitirecek olurlarsa, bu çok daha iyiymiş."

Julian son sözlerini tamamen ciddi değilmiş gibi bir ifadeyle söylemeye çalışmıştı ama Scarlett gördüğü rüyayı hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu. Legend kadını yalnızca kendine âşık etmekle kalmamış, onu o aşkla delirtmişti de ve aynı şeyi şu anda Tella'ya da yaptığına Scarlett'in hiç şüphesi yoktu.

"Bu yüzden, arkadaşlarımla ben senin nişanından haberdar olduğumuzda," diye devam etti Julian; "Legend'ın seni Caraval'a davet etmesinin an meselesi olduğunu biliyorduk ki böylece nişanı bozabilecekti."

Bir kez daha, sözlerini gerçekte olduğundan çok daha az acı verici söylemeyi başarmıştı. Ancak, Scarlett'in nişanı onun tüm geleceğiydi. Bu evlilik gerçekleşmediği takdirde, Trisda'da babasıyla bir ömür geçirmeye mahkûm olacaktı.

Kum patika dikleşmeye başlayınca Scarlett tırmanmakta zorlandı; bir yandan da Legend'a gönderdiği o aptal mektupları düşünüyordu. Düğününden bahsettiği son

mektubuna dek hiçbirini tam ismiyle imzalamamıştı ki Legend'ın cevap yazmayı seçtiği mektup da o olmuştu.

Scarlett, Julian'ın anlattıklarının mantıklı olduğunu görebiliyordu ama basit bir denizcinin tüm bunları nasıl bilebildiğini de merak ediyordu. Yanında duran kara saçlı oğlana gözlerini kısarak baktı ve birçok kereler aklına takılan o soruyu sordu: "Sen kimsin gerçekten?"

"Şöyle diyelim; ailemin iyi bağlantıları vardır." Julian, kimilerine büyüleyici gelebilecek ama Scarlett'in azıcık bile mutlu bir yanı olmadığını açıkça görebildiği bir tavırla gülümseyiverdi.

Rüyasında duyduğu dedikoduları hatırladı. Julian'ın ailesi, kız kardeşinin Legend'la yasak ilişkisini öğrenince onu reddetmişti. Scarlett, Julian'ı tanıdığı kadarıyla onun böylesine yargılayıcı olabileceğini hayal edemiyordu ama yine de kendini suçlu hissediyor olmalıydı. Bu, Scarlett'in fazlasıyla aşina olduğu bir duyguydu.

Kısa bir süre sessizce yürüdüler ve sonunda Scarlett konuşma cesaretini kendinde buldu: "Bu senin suçun değil. Yani... kız kardeşinin başına gelenler."

Gergin örümcek ağları kadar ince ve uzun gelen narin bir an boyunca, yalnızca uzaklardaki dalgaların ve Julian'ın kuma batan botlarının sesi duyuldu. Sonra... "Yani, baban kız kardeşini dövdüğünde kendini suçlamıyor musun?" Julian'ın sözleri yumuşacık bir fısıltıyla çıkmış olsa da Scarlett her birini büyük bir şiddetle hissetmişti; ona Tella'yı yüzüstü bıraktığı her seferi hatırlatmıştı.

Julian yürümeyi bırakıp yüzünü yavaşça kıza döndü. Sabit bakışları ses tonundan bile daha yumuşaktı;

Scarlett'in içindeki kırık dökük parçalara adeta onları okşarcasına uzanıyordu. Hasarlı etini delip geçen, kırık kemiklerini aşan ve insanın yaralı ruhuna dokunan türden bir temastı. Julian kendisini izlerken Scarlett kanının ısındığını hissetti. Bedeninin her bir santimini kaplayan bir elbise giyiyor olsaydı bile o an kendini yine Julian'ın gözleri önünde çırılçıplak hissederdi. Gömmeye çalıştığı tüm utancı, suçluluğu ve korkunç gizli anıları adeta onun görebilmesi için açmıştı.

"Suçlanacak tek kişi baban," dedi Julian. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Bunu bilemezsin," diye itiraz etti Scarlett. "Babam ne zaman kız kardeşimi incitecek olsa, bunun nedeni benim yanlış bir şey yapmış olmamdı. Çünkü benim başarama..."

"İmdat!" Sohbetlerini, ani bir rüzgâr gibi ansızın bastıran bir haykırış böldü. "Lütfen!" Bunu tanıdık bir çığlık izledi.

"Tella?" Scarlett etrafa pembe kumlar saçıp tozu dumana katarak koşmaya başladı.

"Yapma!" diye uyardı Julian onu. "O senin kız kardeşin değil."

Ama Scarlett onu duymazdan geldi. Kız kardeşinin sesini tanıyordu. Yalnızca birkaç metre öteden gelmişti sesi; Scarlett onun titreşimini hissedebiliyordu. Kum taşı duvarlardan giderek daha da yüksek bir sesle yankılandı ta ki...

"Dur!" Julian'ın kolu Scarlett'in beline dolandı ve kumlu patikanın ansızın son bulmasıyla onu geri çekti. Talihsiz birkaç tanecik, yamaçtan on beş metreden daha da aşağıda köpüren mavi-yeşil sulara düşüp etrafa su sıç-

ratarak gözden kayboldu.

Scarlett'in ciğerlerindeki tüm hava boşalıverdi.

Yanakları kıpkırmızı kesilen ve elleri tir tir titreyen Julian onu sabit tutmaya devam ediyordu. "Sen iyi m..."

Cümlesinin sonu şeytani bir kahkahayla bölündü. Kâbusların ve diğer kötü şeylerin bozuk bir sesiydi bu. Kahkaha adeta duvarlardan dökülüp, yere düşen taş parçaları gibi ufacık ağızlara dönüştü.

Bu, insanı delirten tünellerin bir başka numarasıydı.

"Yola devam etmeliyiz, Kızılcık." Julian, Scarlett'in kalçasının kenarına nazikçe dokunarak onu daha güvenli bir patikaya doğru yönlendirdi. Bu sırada tünellerse, Scarlett'in kız kardeşinin sevgili kahkahasının çarpık bir versiyonuna, kıkır kıkır gülmeye devam ediyordu.

Bir an için Scarlett, Tella'yı bulmaya çok yaklaştığını hissetmişti. Ama ya onu kurtarmak için çok geç kaldıysa? Ya Tella, Legend'a delicesine âşık olmuş, kendisini tümüyle ona teslim etmişse ve oyunun sonunda o da kendi hayatına son vermek isterse ne olacaktı? Fitiller tutuşmayı nasıl severse, Tella da tehlikeyi severdi. Heveslendiği şeylerden bazılarının onu bir alev gibi yakıp tüketebileceğinden hiç korkmaz görünürdü.

Küçük bir kızken Scarlett'in düşünceleri Legend'ın sihrine sürüklenmişti. Ama Tella daima Caraval Ustası'nın daha karanlık yanına dair bir şeyler duymak isterdi. Scarlett'in bir yanı, bir daha asla sevmemeye yemin eden birinin kalbini kazanmakta cazip bir taraf olduğunu inkâr edemezdi.

Fakat Legend'ın yalnızca yüreği nasır tutmamıştı, aklını da kaçırmıştı; insanları kendine âşık etmenin yanı

sıra onları çılgınlığa da sürüklüyordu. Tella'yı ne tür çarpık şeylere inanmaya sürüklediğini kim bilebilirdi? Julian onu az önce durdurmuş olmasaydı, Scarlett doğruca uçurumdan aşağı uçacak ve yaptığı hatayı dahi fark edemeden yere çakılıp ölecekti. Tella ise Scarlett'ten çok daha fazla düşünmeksizin öne atılırdı.

Bir oğlanla kaçmaya ilk kalkıştığında Tella yalnızca on iki yaşındaydı. Neyse ki, babaları onun yokluğunu fark edemeden Scarlett onu bulmuştu ama o günden bu yana da kız kardeşinin günün birinde onu kurtaramayacağı bir belaya bulaşacağından korkar olmuştu.

Legend'a Scarlett'in nişanını mahvetmek neden yetmiyordu ki?

"Onu bulacağız," dedi Julian. "Rosa'nın başına gelenler kız kardeşinin de başına gelmeyecek."

Scarlett ona inanmak istiyordu. Az önce olanlardan sonra ona önceki gibi tekrar güvenmek, kucağına yığılıp kıvrılmak için yanıp tutuşuyordu. Fakat onun kızı rahatlatmak amacıyla söylediği sözler, Julian'ın neden adada olduğunu itiraf edişinden beri Scarlett'in düşünmeye çekindiği bir soruyu su yüzüne çıkmaya zorladı.

Kendini ondan uzaklaşmaya zorlayarak, Julian'ın elinden sıyrıldı. "Bizi Caraval'a getirdiğinde, Legend'ın tıpkı kız kardeşini götürdüğü gibi Tella'yı da götüreceğini biliyor muydun?"

Julian duraksadı. "Öyle bir ihtimal olduğunu biliyordum."

Bir başka deyişle, *evet*.

"Ne kadarlık bir ihtimal peki?" diye sordu Scarlett, boğuk bir sesle.

Julian'ın karamel rengi gözleri pişmanlığa benzer bir ifadeyle doldu. "İyi bir insan olduğumu hiç söylemedim, Kızılcık."

"Buna inanmıyorum." Scarlett'in düşünceleri tekrar falcı Nigel'a ve bir insanın geleceğinin en çok istediği şeye göre şekillenebileceğini söyleyişine kaydı. "İnanıyorum ki, isteseydin iyi biri olabilirdin."

"Buna sırf sen çok iyi olduğun için inanıyorsun. Senin gibi düzgün insanlar daima başkalarının erdemli olduklarına inanırlar ama ben öyle değilim." Sustu. Suratından acı dolu bir ifade geçti. "Seni ve kız kardeşini buraya getirdiğimde neler olabileceğini biliyordum. Legend'ın Tella'yı kaçıracağından habersizdim ama ikinizden birini götüreceğini biliyordum."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlett'in bacakları adeta kemiklerini yitirmiş, ince derisinin sardığı tek şey işe yaramaz kasları kalmıştı. Ciğerleri, tuttuğu gözyaşlarının baskısıyla sızlıyordu. Elbisesi bile yorgun ve cansız görünüyordu. Siyah kumaş, renk tutacak hali kalmamışçasına donuklaşarak griye döndü. Elbisesinin dantelini yırttığını hatırlamıyordu ama tuhaf görünümlü matem geceliğinin baldırlarının çevresini saran etek uçları lime lime olmuştu. Elbisenin sihri etkisini mi kaybetmişti yoksa onun kendini ne denli tükenmiş ve mahvolmuş hissettiğini mi yansıtıyordu; Scarlett bunu bilemiyordu. Julian'dan kendisini takip etmemesini isteyerek onu maun basamakların dibinde bıraktı.

Ateşin gürüldeyerek yandığı, kocaman yataklı misafir odasına geri döndüğünde Scarlett'in tek istediği, yatak örtülerinin altında kendinden geçmekti. Günün korkunçluğunu unutabilene dek kendini tüm uykunun unutkan kollarına bırakmak istiyordu. Ama şimdi uyumayı göze alamazdı.

Adaya ilk vardığında endişelendiği tek şey duğününe yetişmek için eve vaktinde dönebilmekti. Ancak şimdi,

Legend'ın Dante'yi öldürmesi ve babasının da adaya gelmesiyle, oyun değişmişti. Scarlett üzerindeki zaman baskısını hissediyordu; Castillo Maldito'nun kum saatindeki kırmızı boncuklarından daha da ağırdı. Babasının ya da Legend'ın mumu yakan bir alev misali kız kardeşini yok etmesinden önce Tella'yı bulmalıydı. Scarlett başarısız olduğu takdirde kız kardeşi ölecekti.

İki saatten kısa süre içinde güneş batacaktı ve Scarlett'in tekrar arayışa çıkmaya hazır olması gerekiyordu.

Bu yüzden, kendine yalnızca bir dakika verdi. Dante'nin ardından gözyaşı dökmek, kız kardeşi için hıçkıra hıçkıra ağlamak ve Julian'ın düşündüğü gibi biri çıkmamasına öfkelenmek için bir dakika. Yatağa uzanıp inlemek ve kontrolünden çıkan her şeye sızlanmak için. Legend'ın aptal gül vazosunu alıp şömine rafına fırlatıp atmak için.

"Kızılcık... Sen iyi misin orada?" Julian'ın kapıyı çalmasıyla kapıdan içeri dalması bir oldu.

"Sen burada ne arıyorsun?" Kız ona kaşlarını çatarak bakarken gözyaşlarını dizginlemeye çalıştı. Onun kendisini ağlarken görmesine katlanamazdı; gerçi bunun için çok geç kaldığına da epey emindi.

Etrafı telaşla yoklayıp da herhangi bir tehdit olmadığını gören Julian, kızın hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka hiçbir derdi olmadığını görmekten apaçık bir şekilde üzüntü duymuş, bu manzara karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı. "Bir şey duyduğumu sandım da."

"Ne duyduğunu sandın? Buraya öylece dalamazsın! Git! Üstümü değiştirmem gerek."

Julian odadan çıkmak yerine sessizce kapıyı kapattı.

Gözleri yerdeki paramparça olmuş vazoya ve ondan dökülen suların oluşturduğu birikintiye kaydı; sonra tekrar kızın gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne döndü. "Benim yüzümden ağlama, Kızılcık."

"Kendini gözünde büyütüyorsun. Kız kardeşim kayıp, babam bizi buldu ve Dante öldü. Bu gözyaşları senin için değil."

Julian'ın utanmış görünecek kadar terbiyesi vardı en azından. Yine de odada kaldı. O, yatağa temkinli bir şekilde oturup şilteyi ağırlığıyla ezerken, kızın yanaklarından damlalar süzülmeye devam ediyordu. Sıcak, ıslak ve tuzlu yaşlar. Scarlett'in yaşadığı bu patlama acısının bir kısmını boşaltmasını sağlamıştı ama şimdi yaşlar durmak bilmiyordu. Belki de Julian haklıydı: Gözyaşlarının birkaçı onun yüzündendi gerçekten de.

Julian ona doğru uzanıp parmak uçlarıyla yaşlarını sildi.

"Yapma." Scarlett geri çekildi.

"Bunu hak ettim." Elini indirip ikisi de yatağın farklı taraflarında kalana dek kızdan uzaklaştı. "Yalan söylememem ya da seni isteğin dışında buraya getirmemem gerekirdi."

"İkimizi de buraya getirmemen gerekirdi," dedi hışımla Scarlett.

"Benimle ya da bensiz; kız kardeşin buraya gelmenin bir yolunu bulurdu nasılsa."

"Bu bir özür mü yani şimdi? Eğer öyleyse, pek de iyi bir özür değil."

Julian ona dikkatle karşılık verdi. "Kız kardeşinin istediğini yaptığım için üzgün değilim. İnsanların ken-

di seçimlerini yapabilme özgürlüğüne sahip olmaları gerektiğine inanıyorum. Ama sana yalan söylediğim her an için *üzgünüm*." Durakladı; dönüp kıza baktığında, sıcak kahverengi gözleri, Scarlett'in o güne dek gördüğünden çok daha yumuşak bir ifadeyle doluydu ve genelde gizlediği bir şeyi kızın görmesini istercesine açıktı.

"Başka bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama iyi olabileceğimi düşündüğünü söylemiştin. Değilim, Kızılcık. Ya da en azından bugüne dek iyi olmadım. Ben bir yalancıyım, insanları üzerim ve bazen de korkunç seçimler yaparım. Birbirleriyle oyunlar oynayıp duran kibirli bir aileden geliyorum. Ve Rosa'dan sonra..." Duraksadı. Kız kardeşinden ne zaman bahsetse ortaya çıkan kaba saba, boğuk ve açıklaması zor sertlik hâkim oluyordu ses tonuna. "...o öldükten sonra, her şeye inancımı yitirdim. Bu bir bahane değil elbette. Ama bana bir şans daha verirsen, yemin ederim, yaptıklarımı telafi edeceğim."

Karşılarında yanan ateş çıtırdadı; ateşin sıcaklığı yerdeki su birikintisini buharlaştırıp küçülttü. Yakında zeminde güllerden ve cam parçalarından başka bir şey kalmayacaktı. Scarlett, Julian'ın gül dövmesini düşündü. Keşke gerçekten de adalarına uğramış bir denizci olsaydı yalnızca diye düşündü; bunca zamandır kendisine yalan söylemiş olmasından da nefret ediyordu. Ama bir kız kardeşe duyulan bağlılığı anlayabiliyordu. Bedeli ne olursa olsun birini böylesine vazgeçilmez şekilde sevmenin neye benzediğini Scarlett de iyi biliyordu.

Julian her yönüyle hem hüzünlü hem de sevimli bir halde karyola direğine yaslandı; siyah saçları bitap gözlerinin üzerine düşmüş, çarpık ağzı somurtmuş ve bir

zamanlar mükemmel görünen gömleği söküklerle mahvolmuştu.

Scarlett de bu oyun yüzünden hatalar yapmıştı. Ama Julian bunları onun yüzüne vurmamıştı ve Scarlett de onu bu yüzden cezalandırmak istemiyordu.

"Seni affediyorum," dedi. "Ama bana söz ver; daha fazla yalan yok."

Derin bir nefes alan Julian gözlerini kapattı; alnı şükran ve acı arası bir ifadeyle kırışmıştı. Boğuk bir sesle, "Söz veriyorum," dedi.

"Mer'baa!" Çalan kapı ikisini de yerinden sıçrattı.

Scarlett daha kımıldayamadan Julian yerinden sıçrayıverdi ve *saklan* dercesine dudaklarını oynattı.

Hayır. Scarlett o gün yeterince saklanmakla uğraşmıştı zaten. Julian'ın öfkeli bakışlarını umursamaksızın şömine demirini kaptı ve kapıya doğru sessizce ilerlerken Julian'ı takip etti.

"Bir teslimat var," dedi bir kadın sesi.

"Kim için?" diye sordu Julian.

"Donatella Dragna'nın kız kardeşi için."

Scarlett şömine demirini daha da sıkı kavradı; kalbi hızla çarpıyordu.

Ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak, *kapının önüne bırakmasını söyle*, demeye çalıştı Julian'a. Bunun yeni bir ipucu olmasını ummayı ne de çok isterdi. Ama tek düşünebildiği Dante'nin parçalanmış eliydi. Bir ürpertiyle, Legend'ın Tella'nın elini kestiğini ve onu Scarlett'in odasına gönderdiğini hayal etti.

Teslimatçı kızın ayak sesleri kesildiğinde, Julian'ın kapıyı açmasına izin verdi.

Kapının ardındaki paket başarısızlıkların ve cenazelerin renginde, kapkaraydı. Kapısının önünde neredeyse Scarlett kadar geniş bir yer kaplayarak upuzun yayılmıştı. Yanındaysa bir vazo ve içinde iki tane kırmızı gül vardı.

Biraz daha çiçek!

Scarlett vazoyu tekmeleyerek devirip çiçekleri koridorda solup gitmeye terk etti ve ardından kutuyu odaya çekti. Kutunun ağır mı, hafif mi olduğunu çözememişti.

"Açmamı ister misin?" diye sordu Julian.

Scarlett başını iki yana salladı. Siyah kutuyu kendisi de açmak istemiyordu ama geçirdiği her saniye, Tella'yı ararken harcayacağı saniyelerden yiyordu. Dikkatle kutunun kapağını kaldırdı.

"Bu da ne?" Julian'ın kaşları keskin bir V şekli aldı.

"Mağazadan aldığım diğer elbise." Elbiseyi kutudan çıkarırken Scarlett iç rahatlığıyla kıkırdadı. Tezgâhtar kız elbisenin iki gün sonra teslim edileceğini söylemişti.

Fakat elbiseyle ilgili anormal bir şeyler vardı. Scarlett'in hatırladığından farklı görünüyordu. Rengi çok daha açık, neredeyse bembeyazdı... Gelinlik beyazlığında.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elbise onunla dalga geçer gibiydi. Kolsuz elbisenin hoşluktan tümüyle uzak olan derin, kalp şekilli bir yakası vardı. Bu giysi parçası, Scarlett'in dükkânda seçtiği elbiseden çok daha yüz kızartıcı görünümdeydi. Krem rengi düğmeleri odanın sıcak ışığında fil dişi gibi parıldıyordu.

Scarlett kutunun dibinde kırık bir broşa iliştirilmiş küçük bir not buldu. "Elbiseden düştü herhalde."

Broşun bir tarafında bir silindir şapka resmi, diğer tarafındaysa kısa bir mesaj vardı.

Bu elbisenin üzerinde çok hoş görüneceğini düşünüyorum.
Sevgiler,
D.

"D de kim?" diye sordu Julian.

"Sanırım birisi bunun Donatella'dan geldiğini sanmamı istiyor." Ama Scarlett bu hediyenin kız kardeşinden olmadığını biliyordu. Böylesine alaycı bir gelinlik yalnızca bir kişiden gelebilirdi ve nottaki silindir şapkanın da yalnızca bir anlamı olabilirdi. *Legend.*

Tüm teni görünmez örümceklerle kaynıyordu sanki;

Legend'dan aldığı ilk mektubun yarattığı parlak renklerden çok daha farklı bir duyguydu bu. "Sanırım bu beşinci ipucu."

Julian suratını buruşturdu. "Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Başka ne olabilir ki?" dedi Scarlett. Tüm ipuçlarının yazdığı not kâğıdını çıkardı.

Kızı bulma yolunda bu ilk ipucunuz.
Diğerlerini bulmak öyle kolay olmayacak.
Bazıları var ki mantığınızı da inandıklarınızı da sorgulatacak.
~~İki numaralı ipucunu onun gidişinden kalan enkazda bulacaksınız.~~
CASTILLO MALDITO'NUN RESİMLİ KARTI

~~Üç numarayı kazanmalısınız.~~
KARA KALPLİ OĞLANI TAKİP ETMEK Mİ?
= ELMA SUYU

~~Dört numara size değerli bir şeye mal olacak.~~
AIKO'NUN RÜYASI İÇİN ÖMRÜMDEN 2 GÜN

Beş numaraysa bir inanç sıçraması gerektiriyor.
İKİ GECE

Çoğunuz başarısız olacaksınız, birinizse kesinlikle kazanacak.
Kalan dört ipucunu ve sonra da kızı bulmak için beş geceniz var.
Ardından, Legend'ın dileği sizindir.

"Gördüğün gibi, zaten ilk dört ipucunu çözdüm," dedi Scarlett. "Geriye yalnızca beş numara kalıyor."

"İyi de bu nasıl beşinci ipucu oluyor ki?" diye sordu Julian; düğmelerden çok daha tiksindirici bir şeylerle kaplıymışçasına elbiseye bakıyordu hâlâ.

İşte, tam o sırada Scarlett olayı çözdü. Düğmeler ve silindir şapka birer semboldü.

"Legend silindir şapkalarıyla tanınır ve ben de oyunun başından beri etrafta düğmeler bulup duruyorum," dedi. "Düğmelerin herhangi bir anlamı olup olmadığını bilmiyordum ama tümüyle düğmelerle kaplı bu elbiseyi gördükten sonra bir anlam ifade ettiklerine emin sayılırım. Elbiseyi satın aldığım dükkânın yan kapısından silindir şapka şekilli bir şapka ve tuhafiye dükkânına uzanan, düğmelerle dolu bir yol vardı."

"Bunun nasıl bir anlamı olduğunu hâlâ anlamıyorum." Scarlett'in ipuçlarıyla dolu notunu okuyan Julian'ın çatık kaşları aynı kaldı. "'Beş numaraysa bir inanç sıçraması gerektiriyor.' Bu duruma bu cümle nasıl uyuyor ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu noktada inanç kısmı devreye giriyor. Belki de bu, Legend'ın hazırladığı ve aşılması gereken bir zorluktur, şapka dükkânına gidip bizi bekleyen her neyse yüzleşmemiz gerekiyordur." Kendi dediklerine Scarlett de tam anlamıyla ikna olmamıştı ama ne kadar mantıklı gerekçeler bulmaya çalışırsa çalışsın, daima kendisinin öngöremediği değişkenler çıktığını öğrenmeye başlamıştı. Tetikte olmak bazen onu güvende tutmaktan çok, geride bırakıyordu.

Fakat Julian bunun aksi yönde hissetmeye başlamış gibiydi. Yüzünde, kızı omzuna atıp dünyanın geri kala-

nından gizleyebileceği bir yere kilitleme isteğini gösteren bir ifade vardı.

"Bir saatten kısa süre sonra güneş batacak," dedi Scarlett, düz bir ifadeyle. O vakte kadar aklına daha iyi bir fikir gelirse, tekliflere açığım. Gelmezse, hava kararır kararmaz o dükkâna gitmeli ve ne bulacağımıza bakmalıyız."

Julian elbiseye bir kez daha baktı; ağzı bir şey söylemek istercesine açıldı ama sonra hemen hızla kapandı ve başını sallayarak Scarlett'i onayladı. "Biz çıkmadan önce babanın ortalıklarda olup olmadığına bakmak için koridorları kontrol edeyim."

Julian odadan çıktıktan sonra Scarlett yeni elbisesini giydi ve önceden topladığı düğmeleri yanına aldı. Uyduruk şeyler olsalar da belki onlarda Scarlett'in henüz fark edemediği sihirli bir yan vardı.

CARAVAL'IN DÖRDÜNCÜ GECESİ

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlett handan ayrıldıktan sonra babasının iğrenç parfümünün kokusunu azıcık olsun almadı. Tam dışarı çıkarlarken Julian, babasını binadan önceden çıkarken gördüğüne yemin etmişti. Scarlett yine de babasının bir şekilde kendisini takip edip etmediği ve harekete geçmek için doğru anı bekleyip beklemediği konusunda endişelenerek sürekli arkasına dönüp bakmaya devam etmişti.

Caraval'ın hoşlukları çevresinde dolanıp durmaya devam ediyordu. Kaldırım sahnelerinde kızlar güneş şemsiyeleriyle kapışırken, şevkli katılımcılardan oluşan çeteler ipucu avına devam ediyordu. Yine de Scarlett gecenin bozulduğunu hissediyordu. Hava olağandan daha nemliydi. Işık da aynı şekilde doğal gelmiyordu Scarlett'e. Ay incecik bir hilalden ibaretti ama genelde rengârenk olan dükkânların üzerine gümüşi bir ışıltı yayıyor ve suya sıvı metal görünümü kazandırıyordu.

"Bu plan bana hâlâ doğru gelmiyor." Güllerden oluşan atlıkarıncanın çevresinden dolanan kıvrımlı yola girerlerken Julian sesini alçalttı.

"Bağış karşılığında bir şarkı?" diye sordu orgcu.

"Bugün olmaz," dedi Scarlett.

Adam aynı şekilde çalmaya başladı. Bu kez atlıkarınca dönmedi. Kırmızı çiçekleri yerli yerinde kalmıştı ama müzik, konuşmaya devam eden Julian'ın sözlerini bastırmaya yetmişti. "Bahsettiğin şu şapka dükkânı son ipucu olamayacak kadar bariz duruyor bence."

"Belki fazlasıyla göze çarptığı için herkesin gözünden kaçmıştır." Elbiseleri satın aldığı üç katlı elbise mağazasına yaklaştıklarında Scarlett'in adımları hızlandı.

Yoğun fırtına bulutları Ay'ın üzerinden geçiyordu ve Scarlett'in orada bulunduğu son seferin aksine, tüm dükkânların pencereleri kısmen karanlıktı. Elbise dükkânının yanındaki tuhafiyeci de neredeyse görünmeyecek kadar karanlıkta kalmıştı. Yine de ana hatları kolayca fark ediliyordu.

Şapka siperliğine benzeyen iki katlı ve yuvarlak hatlı binayı saran siyah çiçek sandıklarından geniş bir hendekle çevrelenmişti. Mekân tam anlamıyla bir silindir şapka şeklindeydi ve siyah kadifeden kapısına uzanan düğmelerle bezeli bir yol vardı.

"Bu bana hiç de Legend'a göre gelmiyor," diyerek ısrar etti Julian. "Bu şapşal silindir şapkalarıyla ünlü olduğunu biliyorum ama bu kadar bariz olmaz o."

"Öyle karanlık ki dükkânı neredeyse göremeyeceğim. Bunun neresi bariz şimdi?"

"Bu işte bir yanlışlık var," diye fısıldadı Julian. "Sanırım içeri önce ben yalnız girip bir kontrol etmeliyim."

"Belki ikiniz de girmemelisiniz." Aiko ansızın Scarlett'in yanında belirivermişti. Eteği ve bluzu bu kez

gümüş renkteydi ve gözleriyle dudakları da uyumlu renklerde boyanmıştı. Ay'dan düşen bir damla gözyaşı gibi duruyordu.

"Bu elbiseyi giymeye karar vermene çok memnun oldum." Onaylayan bir tavırla başını sallayarak Scarlett'e doğru süzüldü. "Bence geçen günkünden çok daha iyi görünüyor."

Julian hem kafa karışıklığı hem de güvensizlikle iki kıza sırayla baktı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Birlikte alışverişe çıkmıştık," diye karşılık verdi Aiko.

Julian'ın yüz ifadesi sertleşti. "Elbiseleri almaya onu ikna eden sen miydin?"

"Onu meyhanede bekleten de sen olmalısın, ha?" Aiko, incilerle süslenmiş iki kaşını ölçüp biçen tavırlarla havaya kaldırdı ama günlüğündeki çizimlerden Julian'ın kim olduğunu zaten biliyor olmalıydı. "Onun alışverişe çıkmasını istemiyordun madem, o halde onu terk etmemeliydin."

"Alışverişe çıkıp çıkmaması umurumda değil," dedi Julian.

"O zaman, elbisesini mi beğenmedin?"

"Affedersiniz," diyerek araya girdi Scarlett; "ama biraz acelemiz var da."

Aiko, tuhafiyeciyi abartılı ve memnuniyetsiz bakışlarla baştan aşağı süzdü. "İkinize de bugün şapkacıdan uzak durmanızı öneririm. Orada bulacaklarınız size pahalıya patlar."

Gök gürleyiverdi.

Gökyüzünden parıltılı sıvı damlaları düşmeye başlar-

ken Aiko başını havaya kaldırdı. "Gitmem gerek. Yağmurdan asla hoşlanmamışımdır; tüm sihri siler götürür. Yalnızca sizi uyarmak istemiştim: Sanırım *ikiniz de* bir hata yapmak üzeresiniz."

Aiko süzülerek uzaklaşırken gümüşi yağmur yağmaya devam etti.

Julian saçlarına yapışan su damlalarını başını sallayarak silkelerken, yüz ifadesi kızla zıt düşüyordu. "Bu kıza dikkat etmelisin. Gerçi şu şapka dükkânı konusunda haklı olduğunu düşünüyorum."

Scarlett bundan o kadar da emin değildi. Aiko'nun rüyası Scarlett'e bazı cevaplar vermişti ama hepsi doğru çıkmamıştı. O kızın gerçekte kimin tarafında olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Scarlett, şapka ve tuhafiye dükkânının kapısına doğru hızlı adımlarla yaklaşırken yağmur biraz daha sert yağmaya başladı. Julian haklıydı; burasının Legend'la alakası yok gibiydi. Bu yerle ilgili romantik ya da sihirli hiçbir şey yoktu. Ama bir yandan da insana *bir şeyler* hissettiriyordu. Scarlett'in içinde, dükkânda önemli bir şey keşfedeceğine dair zümrüt yeşili bir önsezi doğdu.

"İçeri giriyorum," dedi Scarlett. "Beşinci ipucu bir inanç sıçraması gerektiriyor. Bu beni Legend'a götürmezse de Tella'ya yaklaştırabilir."

Scarlett sıra dışı dükkânın kapısından içeri girerken bir zil çıngırdadı.

Şeftali rengi başlıklar, limon yeşili melon şapkalar, sarı renkli örgü bereler, kadifeden silindir şapkalar ve parıltılı taçlar kubbeli tavanın her santimini kaplamış, biblo sütunları dükkânın her yanına tuhaf kır çiçekleri

gibi dağılmıştı. Camdan ayakkabı çekeceklerinin durduğu çanaklar, görünmez iplik sıraları, tüyden kurdelelerle dolu kuş kafesleri, kendi kendine dikiş diken iğnelerle dolu sepetler ve sözüm ona orman cini altınından yapılmış kol düğmeleri vardı.

Julian kızın ardından ağır adımlarla dükkâna girerken üstündeki tüm yağmur suyunu görünürdeki her şeye sıçrattı; ıslattıklarına kapıdan birkaç metre açıkta duran çarpıcı giyimli beyefendi de dâhildi.

Adam, onca rengin ve güzel şeyin arasında bile bariz bir etki yaratıyordu. Üzerindeki koyu kırmızı frak ve onunla uyumlu kravatıyla, adeta dükkânın bir dekoru gibi duruyordu. Sırf aynı anda hem yakışıklı hem de ilgi çekici göründüğünden partilere davet edilen türden bir genç adamdı. İçine paltosuyla uyumlu ama siyah gömleği ve paçaları gümüşi botlarının içine düzgün bir şekilde sokulmuş dar kesimli pantolonuyla tezat oluşturan kırmızı bir yelek giymişti. Ama Scarlett'in en çok ilgisini çeken şey ipek çerçeveli silindir şapkasıydı.

"Legend," dedi Scarlett, soluğu kesilerek; yüreği ağzına gelmişti.

"Affedersiniz; ne dediniz?" Adam silindir şapkasını çıkarıp birbirinin aynısı gibi duran başlıkların sergilendiği vitrinin üstüne koymasıyla, mürekkep karası saçları alnının kenarından dökülüp siyah yakasının ucunu sıyırdı. "Gururum okşandı doğrusu ama sanırım beni bir başkasıyla karıştırıyorsunuz." Scarlett'in tarafına doğru yönelirken keyifle gülümsedi.

Scarlett'in yanında duran Julian gerilmiş, Scarlett ise aynı şekilde donakalmıştı. Bu delikanlıyı daha önce gör-

müştü. Bir kızın kolaylıkla unutabileceği türden bir suratı yoktu. Düzgün şekilde taranmış uzun favorileri sakallarına karışıyordu. Sakalları, karanlık fısıltılar için tasarlanmış dudaklarını ve herhangi bir şeye mükemmel şekilde geçirilebilir duran düzgün beyaz dişlerini ortaya seren bir sanat eseri gibi şekillendirilmişti adeta.

Scarlett irkildiyse de gözlerini ondan kaçırmadı. Gözleriyle onu incelemeye devam ediyordu; bakışları boylu boyunca üzerinde dolaştı ta ki siyah göz bandına ulaşana dek.

Görüşünün siyah-beyaza döndüğü gün gördüğü genç adamdı bu. Adam o zaman Scarlett'i fark etmemişti ama şimdi onu izliyordu. Hem de yoğun bir şekilde. Sağ gözü yeni kesilmiş bir zümrüt kadar yeşildi.

Julian daha yakına sokuldu; paltosunun ıslaklığı kızın kollarına soğuk ürpertiler yayıyordu. Tek kelime etmedi ama diğer genç adama diktiği bakışları apaçık tehditkârdı. Scarlett odanın değiştiği hissettiğine yemin edebilirdi. Dükkândaki renkler hızla parlaklaşıyor gibiydi.

"Onun bize yardım edebileceğini hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Julian.

"Hangi konuda yardım gerekiyor?" Genç adam, Scarlett'in tam olarak nereden olduğunu çıkaramadığı, belli belirsiz bir aksanı vardı. Ama Julian'ın adama ölümcül bakışlar atmaya devam etmesine rağmen, adamın ses tonu davetkâr kalmayı sürdürmüştü. Scarlett'e adeta onun gelmesini zaten beklermiş gibi bakıyordu.

Legend olmayabilirdi ama Scarlett onun önemli biri olduğunu hissediyordu. Oyun boyunca topladığı düğmeleri ona uzattı. Onlarla ilgili ne demesi gerektiğini tam bile-

miyordu ama düğmeleri ona göstermesiyle adamın, tıpkı Castillo Maldito'da ya da Tella'nın odasında buldukları gibi bir tür gizli kapıyı filan açabileceğini uyumuyordu. "Bize bunlar konusunda yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyorduk," dedi Scarlett.

Adam, Scarlett'in avcunu tuttu. Siyah eldivenler giyiyordu ama Scarlett, o kadifemsi kumaşın altındaki ellerinin yumuşacık olduğunu hissedebiliyordu. Zor işleri başkalarına yaptıran bir tür aristokrattı.

Düğmelere yakından bakmak için Scarlett'in elini yukarı kaldırdıysa da keskin yeşil gözü kızın üzerinde kaldı. Bakışları canlı, zarif ve kötü niyetliydi.

Julian boğazını temizledi. "Bakman gereken asıl şey düğmeler, dostum."

"Baktım. Ama değersiz ıvır zıvırlarla pek ilgilenmiyorum." Adam, Scarlett'in parmaklarını avcuna kapattı ve kız geri çekemeden, dudaklarını gerekenden çok daha uzun süre olduğu gibi tutarak, onun elini öptü.

"Sanırım artık gitmeliyiz," dedi Julian. Parmakları bembeyaz kesilmişti; sanki hiddet dolu bir şeyler yapmamak için kendini zor tutuyormuşçasına ellerini iki yanına kenetlemişti.

Scarlett pişman olacakları bir şeyler olmadan evvel onunla birlikte çıkmayı düşündü. Ama bir inanç sıçramasının kolay olması beklenemezdi. Scarlett, elma suyu içmesinin ardından, bu genç adamın kravatını renkli gördüğünü hatırlattı kendi kendine ve bu, onun önemli olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kızın sormasını umduğu bir soru varmışçasına Scarlett'i izliyordu adam. O tehlikeli beyaz dişlerini ortaya se-

ren bir başka tebessümle kıvrıldı dudakları.

Julian, kollarını Scarlett'e koruyucu bir edayla sardı. "Nişanlıma bu şekilde bakmayı keserseniz çok memnun olurum."

"Ne tuhaf," dedi genç adam. "Bunca zamandır onun benim nişanlım olduğunu sanıyordum."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scarlett'in içgüdüleri ona kaçmasını söylüyor olsa da bedeni hareket etmeyi reddediyordu. İçinde koyu renkler fırıl fırıl dönüyordu.

Julian'ın kolu omuzlarını sımsıkı sararken, adamın adını söylediğini işitti: *Kont Nicolas d'Arcy.*

"Sanırım yanılıyorsunuz," dedi Julian, kendinden emin bir tavırla. "Nişanlımı bir başkasıyla karıştırmış olmalısınız. Hafta boyu bir sürü kişi aynı şeyi söyleyip durdu. Değil mi, aşkım?" Julian, uyarırcasına Scarlett'in omzunu sıktı.

Fakat Scarlett, hareket dahi edemeyecek kadar şaşkın halde durmaya devam ediyordu. Düğmeler asla ipuçları olmamıştı. Düğmelerle kaplı elbisenin olduğu siyah kutu Legend'dan ya da kız kardeşinden gelmemişti. *Nottaki D. d'Arcy'nin d'siydi.*

Tıpkı Legend gibi nişanlısı da oyun oynamaya meraklı görünüyordu. Ama Julian kolunu Scarlett'e sarılı halde tutmaya devam ettikçe Kont Nicolas d'Arcy daha az keyifli bakmaya başlamıştı.

Scarlett, kendisine birçok sevgi dolu mektup yazan adamın bu adam olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Kötü birine benzemiyordu ve çekici olmayan bir hali de yoktu. Yine de, mektuplarındaki gibi biri olduğu hissedilmiyordu. Scarlett'in mektuplaştığı kont, tanışmalarını sabırsızlıkla bekliyor gibiydi, çünkü böylece aralarında hiçbir gizem kalmayacaktı. Şimdiyse Scarlett merak etmeden duramıyordu: Acaba onca şeyi Scarlett'in bunları duymak isteyeceğini düşündüğü için mi yazmıştı? Çünkü bu genç adam içi dışı bir birisine hiç mi hiç benzemiyordu. Aksine, sır saklamaktan hoşlanan biri gibi görünüyordu.

"Umarım düş kırıklığı yaşamamışsındır." Kont kravatını düzeltirken, gerisinde duran arka kapı açıldı ve içeriye iki adam girdi. Anason. Lavanta. Çürük erikler.

"Aşkım, sanırım artık gitmeliyiz." Julian tam ön kapıyı hızla çekip açacaktı ki, aynı anda Scarlett'in babası karşılarına geliverdi.

Scarlett'in gözlerinin önünde her tonda mor renk parıldadı.

Ama Julian tereddüt etmemişti. Kont'un Scarlett'e uzandığı anda Julian, camdan gözleri olan bir kaideyi iteleyerek, kızı kapının kemerinin altındaki gümüşi yağmur perdesinin içine çekecek kadar vakit kazandı. Scarlett onun elini tuttuğunda, babasının öfke dolu sözlerini duydu peşlerinden.

"Onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapın!" diye bağırmıştı.

"Scarlett, kaçmana gerek yok!" Kont'un sesi babasınınki kadar katı değildi ama genç adam, özellikle de iyi giyimli bir beyefendiye göre hızlı koşuyordu.

Scarlett, Julian'ı iki gece önceki numaracı köprü olduğunu umduğu bir kapalı köprüye doğru çekti. Ama aynı köprü değildi bu. Babası ve Kont onları kovalamaya devam ediyorlardı; dolambaçlı sokakların ve parlak ışıklandırmalı dükkânların arasından geçerlerken insanlar, bunun gösterinin bir parçası olduğunu zannederek alkış tutuyorlardı.

"Bu taraftan... Dayan." Julian, Scarlett'i kaygan ana yoldan çıkardı ve hepsi de kendine bir sığınak arayan bir dolu insanı yararak kanallara doğru sürükledi. "Atla."

"Ama şimşek çakıyor!" dedi Scarlett. "Kayığa filan binemeyiz."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Hilal şekilli bir deniz aracına atlayan Julian hemen iki kürek kaptı.

"Scarlett!" diye bağırdı babası, yağmurun arasından. "Yapma bu..." Sözleri çakan bir şimşeğin ve gök gürültüsünün gerisinde kaldı. Yıldırımların yol yol gümüşe boyadığı gecenin içinde Scarlett daha önce hiç görmediği bir şeye şahit oldu.

Babası korkmuş görünüyordu. Yağmur damlaları yanaklarından yaşlar misali süzülüyordu. Bunun yalnızca bir ışık oyunu olduğuna emin olsa da bir anlığına babasının onu gerçekten sevdiği, için için kendisine gerçekten değer verdiğini canlandırdı kafasında. Babasının yanındaysa, karanlık, Kont'un yüz ifadesini örtmüştü ama kaçışları sırasında Scarlett, sunduğu bu meydan okuma karşısında onun heyecanlanmış göründüğüne yemin edebilirdi.

Julian'ın kürekleri suyu yararken, Scarlett uzaklara bakarak ıslak dizlerini göğsüne çekti. Babası hâlâ iyi yürekli olabilecekse bile ve Kont gerçekten olduğunu dü-

şündüğü türden bir adama benziyor olsa bile, ikisinin de yanına geri dönmeye Scarlett'in içi el vermiyordu.

Seçimini çoktan yapmıştı ve bu seçimi, tuhafiyeciden Julian'la birlikte kaçmadan önce yapmıştı. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu ama yalnızca mektuplardan tanıdığı bir adamla ayarlanmış bir evlilik Scarlett'in artık istediği bir şey değildi. Sonunda, Tella'nın hayatta güvende olmaktan daha önemli şeyler olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyordu.

Gökyüzüne daha fazla şimşek ağları yayılırken, Julian'm küreklerin ağırlığını bir kez daha çekişini izledi. Onunla tanışmadan önce Scarlett, kendisiyle ilgilenebilecek biriyle evlendiği sürece hayatından hoşnut olabileceğine inanmıştı ama Julian, içinde daha fazlası için arzu doğurmuştu.

Onu sevmenin karanlığa âşık olmak gibi hissettireceğini düşündüğünü hatırladı. Ama şimdi, onu yıldızlı bir geceye benzetiyordu: kadim karanlığın değişmez, görkemli rehberleri olan takımyıldızlar daima oradaydı.

"Dediğimi duydun mu, Kızılcık?"

Scarlett bakışlarını gökyüzünden, önündeki sırılsıklam delikanlıya çevirdi. "Ne?"

Karanlık bir iskeleye çarpmalarıyla Julian, yağmurun arasından, "Kayıktan inmeliyiz!" diye bağırdı.

"Neredeyiz?"

"Castillo Maldito'da."

"Hayır..." Menekşe rengi panik silsilesi geri dönmüştü. Nigel, Tella'nm Castillo'da olmadığını söylemişti zaten. "Kız kardeşimi aramaya devam etmeliyiz. Düğmeler konusunda yanılmıştım ama bir..."

"Suda kalamayız," diyerek araya girdi Julian. "Yıldırımlar bizi öldürür." Bunları söylediği sırada birkaç gümüşi-beyaz şimşek daha gökyüzünü yarıp geçti.

"Ama kız kardeşimi önce babam bulacak olursa..."

"Şu an nereyi arayacağını biliyor musun ki?"

Scarlett cevap vermeyince Julian onun elini tuttu ve loş ışıklı, titrek iskeleye çıkardı. Tek ışık kaynağı, Castillo'nun devasa kum saatleri ve onların içinde çalkalanıp duran kırmızı boncuklardı. Aiko, yağmurun tüm sihri silip süpürdüğünü söylerken doğru söylüyor olmalıydı çünkü Castillo artık parıldamıyordu. Altın rengini yitirmiş, paslı bir görünüm kazanmıştı. Avludaki terk edilmiş çadırlar rüzgârda dalgalanıyordu ve çıkardıkları ahenksiz ritim, önceki gece kuşların çıkardığı canlı müziğin yerini almıştı.

"Kurulanacak bir yer bulmamız gerek," dedi Julian.

"Kayığı gözümün önünde tutmayı yeğlerim." Scarlett, iskeleleri ve oraya gelebilecek başkalarını görebileceği yakınlardaki bir kemerin altına büzüştü. "Yağmur durur durmaz tekrar aramaya başlamalıyız."

Julian hemen cevap vermedi. "Bence oyun ya da en azından senin oyundaki rolün artık bitmeli. Seni buraya hiç getirmemeliydim. Seni adanın dışında güvenli bir yere götürebilirim..."

"Hayır!" diyerek onun sözünü kesti Scarlett. "Buradan kız kardeşim olmadan ayrılmam. Az önce yaptığım şeyden sonra babam, Tella'yı bulduğunda her zamankinden de öfkeli olacaktır ve acısını da ondan çıkarır."

"Peki ya sen? Kendini feda etmeye devam mı edeceksin? Nicolas d'Arcy'yle evlenecek misin?"

Scarlett keşke bu soruyu kulak ardı edebilseydi. Oyunda kalır da babasına yakalanırsa, babası onu öldürmez, Kont'la evlendirirdi ki bu da kısmen bir tür ölüm sayılırdı. Ama onunla evlenmediği takdirde kız kardeşini başka nasıl koruyabilirdi ki? "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Julian hırlar gibi bir ses çıkardı. "Demek hâlâ nişanını sürdürmeyi planlıyorsun, öyle mi?"

"Bunu yapıp yapmayacağımı *bilmiyorum*! Ama başka ne seçeneğim var ki?" diye sordu Scarlett.

Gümüşi yağmur hızlanıp şakır şakır yağmaya başladı.

Scarlett, Julian'ın bir şeyler demesini bekledi. Onun moralini bir şekilde yerine getirmesini. Ona seçeneğinin *kendisi* olabileceğini söylemesini. Scarlett bunları düşünmesine rağmen düşüncelerinin ne denli saçma olduğunun da farkındaydı. Julian'ın gerçekten onu alıp başka bir hayata götürmek ya da onunla evlenmek istediğini söyleyeceğini mi düşünmüştü?

Daha da fazla şimşek geceyi yardığında, Scarlett beklediği cevabı aldı. Julian onun yakınında duruyordu ama yüzünde tümüyle duvar örmüş, duygusuz bir ifade vardı. İlk gecelerinde onun omzundaki iplik parçasına fiske vuruşunu hatırladı Scarlett. Onun Kont'un gelini olmasını istemiyor olabilirdi ama bu, Scarlett'le birlikte olmayı planladığı anlamına da gelmiyordu.

"Ne aptalım." Scarlett'in ses tonu çatallanma ile bağırma arasında bir noktadaydı. "Bunların hiçbirinin senin için bir anlamı yok. Nişanlımı gördün, kıskandın, düşünmeden davrandın ve şimdi de buna pişmansın."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Julian'ın sözleri derinden ve hoyrat çıkmıştı. "Sırf *kıskandığım* için mi babana kar-

şı gelmeyi göze aldım yani? Bu yüzden mi seni böyle tehlikeye attığıma inanıyorsun?" Kıskançlık saçma sapan bir varsayımmışçasına güldü Julian.

"Tam bir yalancısın," dedi Scarlett, hışımla.

Julian dudaklarını kaskatı bir şekilde düzleştirdi. "Bunu zaten söylemiştim sana."

"Hayır," dedi Scarlett; "sen kendi kendine yalan söylüyorsun. Beni ne zaman kaybetme korkusu yaşar gibi olsan kendine çekiyorsun ama fazla yaklaşır yaklaşmaz da beni uzaklaştırıyorsun."

"Seni yalnızca bir kez uzaklaştırdım." Julian ona doğru yaklaşırken ses tonu sertleşmişti. "Kesinlikle kıskandım ama seni oradan çıkarmak istememin tek nedeni bu değil."

"Diğer nedenlerin neymiş, söyle o halde," dedi Scarlett.

Aralarında neredeyse hiç boşluk kalmayana dek Julian yaklaştı. Scarlett, onun kıyafetlerinin ıslaklığını, kendi kıyafetlerine yapıştığını hissedebiliyordu. Julian bir kolunu kızın beline –ona kendisinden uzaklaşma fırsatı tanırcasına– ağır ağır doladı. Ama Scarlett kararını çoktan vermişti. Julian'ın diğer kolu da onu sırtından sararken, Scarlett'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı; denizci, onu göğsünün sert yüzeyine kadar kendine çekip yaklaştırdı; ta ki dudakları...

Julian duruverdi.

"Sence bu yeterince yakın mı?" Julian'ın dudakları Scarlett'in dudaklarının hemen karşısında duruyordu. Onu öpmekten bir fısıltı uzaktaydı. "Bunu istediğine emin misin?"

Scarlett başını sallayarak onayladı. Julian'la birliktey-

ken her şey korunmaktan ibaret değildi; yalnızca onunla –onu pek çok farklı şekilde boğulmaktan kurtaran genç– birlikte olmak istiyordu.

Julian'ın eli nazik ve emin bir tavırla Scarlett'in kalçasının tam üstüne kaydı. Diğer eliyse, başka rotalara ilerlemeden önce, kızın saçlarının altından boynuna dolanıp oradaki hassas teni okşarken, onu kendine bir kez daha yaklaştırdı.

"Hiçbir seçiminden pişmanlık duymamanı istiyorum." Julian'ın ses tonu neredeyse acı doluydu; adeta kızın kendisinden uzaklaşmasını ister gibiydi ama kıza dokunmaya devam ederken yaptığı her şey Scarlett'e aksini hissettiriyordu. Denizcinin parmakları kızın ağzındaydı şimdi; alt dudak çizgisinin üzerinden geçiyordu. Parmaklarının tadı, kızın saçlarının arasında dolaşmaktan dolayı nemliydi; ahşap ve yağmur gibiydi. "Benimle ilgili hâlâ bilmediğin şeyler var, Kızılcık."

"O halde, onların neler olduğunu anlat bana," dedi Scarlett. Kız kardeşinden ve Legend'dan bahsetmişti ama Julian'ın hayatında daha birçok gölgeli taraf olduğu aşikârdı.

Julian'ın parmakları hâlâ kızın dudaklarındaydı. Scarlett onları teker teker yavaşça öptü. Yalnızca dudaklarını hafifçe değdirmişti ama bunun Julian'ı nasıl etkilediğini, parmaklarını kızın beline nazikçe bastırmasından hissedebiliyordu. Başını kaldırıp da genç adamın yarı yarıya karanlığa gömülmüş yüzüne bakarken bile ses tonunu sakin tutabilmek için Scarlett'in konsantre olması gerekiyordu. "Sırlarından korkmuyorum," dedi kız.

"Keşke korkmana gerek olmadığını söyleyebilseydim."

Julian, kızın dudaklarını son bir kez daha okşadı ve ardından, onları kendi dudaklarıyla sardı. Dudakları, parmaklarından daha tuzluydu ve bir tanesi şimdi kızın omurgasından aşağıya doğru hareket eden, diğeriyse kızın beline sımsıkı sarılan ellerinden çok daha güçlüydü. Genç adam onu kollarının arasından kayıp gidecekmişçesine sımsıkı kavramıştı ve kız da onun sırt kaslarını hissetmenin mutluluğuyla delikanlıya yapışmıştı.

Julian, kızınkilere yapışan dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler mırıldandı; Scarlett'in duyamayacağı kadar kısık sesle konuşmuştu. Ama kız; dudaklarını aralayarak kendisini öpüşünden ve alt dudağını sıyırıp geçerken dilinin ve dişlerinin ferahlığını kızın tatmasına izin verişinden, onun demek istediklerine dair güçlü bir izlenim edinmişti. Her dokunuş, Scarlett'te daha önce hiç görmediği renkler yarattı. Kadife kadar yumuşak ve yıldızlara dönen kıvılcımlar kadar keskin renkler.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

O gece Ay, Julian'ın Scarlett'in elini tutuşunu ve onu kendi avcuna özenle sarışını gümüş gözleriyle izleyerek, gökyüzünde biraz daha uzun kaldı. Julian, kızı nazik ve incelikli bir edayla, onu bırakmaya hiç niyeti olmadığının güvencesini tek kelime etmeden vererek bir kez daha öptü.

Eğer bu başka türden bir hikâye olsaydı, gün doğup da fırtınanın harap ettiği gökyüzüne gökkuşakları salana dek, birbirlerinin kollarına dolanmış bir halde öylece kalırlardı.

Ama Caraval'ın çoğu sihri saati saatine işliyor, günün saatleriyle beslenip onları geceleri mucizelere çeviriyordu. Ve bu gece sona ermek üzereydi. Castillo Maldito'nun kum saatlerinin her ikisindeki parıltılı kırmızı boncukların neredeyse hepsi dibe yığılmıştı. Tıpkı dökülen gül yapraklarının düşüşü gibi.

Scarlett, Julian'a baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Julian.

"Sanırım son ipucunun ne olduğunu biliyorum. Güller." Scarlett, elbisesinin geldiği kutunun yanında buldu-

ğu çiçek vazosunu hatırladı. Akılsızlık ederek, ikisinin birlikte gönderildiği yanılgısına düşmüştü. Scarlett onların ne anlama geldiğini bilmiyordu ama oyunun dört bir yanına yayılmışlardı. Beşinci ipucunun parçası olduklarını düşünmek gayet mantıklıydı; Rosa'ya karşı tatsız bir saygı gösterisinden *başka bir şeyi* simgeliyor olmalılardı.

"*La Serpiente*'ye dönüp o güllere bakmalıyız," dedi Scarlett. "Belki yapraklarında bir şey vardır ya da vazoya bir not iliştirilmiştir."

"Ya oraya döndüğümüzde baban bizi görürse?"

"Tünellerden gideriz." Scarlett, Julian'ı avludan geçirdi. Avlu çoktan serinlemeye başlamıştı ama terk edilmiş bahçeye vardıklarında hava çok daha soğuk hissediliyordu. İskeletimsi bitkiler dört yanlarını çevreliyordu; merkezde duran kasvetli havuzsa damlama sesiyle hüzünlü bir siren* şarkısı çalıyordu.

"Bundan emin değilim," dedi Julian.

"Ne zamandan beri kaygılı taraf sen oldun?" diyerek takıldı Scarlett ona; gerçi kendisi de tedirginliğin toprak tonlarını hissediyordu ve bunun bahçenin büyüsüyle bir alakası olmadığını da biliyordu.

Tuhafiyeciye giderek çok büyük bir hata yaptığını biliyordu ve bir hata daha yapmaya hevesli değildi. Ama Aiko bazı şeylerin, bedeli ne olursa olsun peşinden koşulmaya değer olduğunu söylerken haklıydı. Scarlett şimdi, Tella kadar, kendisini de kurtarmaya çalışıyor gibi hissediyordu. Bu yılın ödülü –dilek– üzerine pek fazla düşünmemişti ama artık düşünüyordu. Scarlett oyunu kazana-

* Siren: Efsanevi bir canlı. Üst tarafı kız, alt tarafı balık olduğuna inanılan deniz kızı. (ç.n.)

cak olursa, belki ikisini birden gerçekten kurtarabilirdi.

Scarlett elini Julian'ın elinden çekti ve havuzun içine oyulmuş Caraval sembolüne bastırdı. Önceden olduğu gibi yine su yine havuzdan boşaldı ve havuzun teknesi bir dizi döner merdivene dönüştü.

"Haydi." Scarlett bir el hareketiyle Julian'a ilerlemesini işaret etti. "Güneş her an doğabilir." Scarlett, baştan beri adadan ayrılmaya niyetlendiği günün şafağında güneş ışıklarının yükselip karanlığı yarışını şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. Ve ilk kez olsun, tüm olanlara rağmen, adada kaldığına memnundu çünkü şimdi oyunu kazanmaya ve yanında kız kardeşinden çok daha fazlasıyla oradan uzaklara yelken açmaya kararlıydı.

Scarlett merdivenlere adım atarken, tekrar Julian'ın elini tutmak için uzandı.

"Neden her ortaya çıkışımda sen gitmeye çalışıyorsun gibi geliyor bana?" Vali Dragna, bakımsız bahçenin diğer ucunda belirivermişti; kara saçlarından gözlerine sular damlayan ve bu meydan okuma karşısında eskisi kadar heyecan dolu görünmeyen Kont da peşinden geldi.

Babasıyla Kont onları kovalamaya girişirken Scarlett, Julian'ın elini kaptığı gibi onu tünel girişine uzanan ıslak basamaklara doğru çekti. Arkasına bakmaya cesaret edemiyordu ama döner merdivenlerden aşağı inerken takipçilerini, botlarının çıkardığı gümbürtüyü, yerin sarsılışını, kendi kalbinin küt küt atışını duyabiliyordu.

"Julian, bensiz devam etmelisin. Tüneli kapatan manivelayı bul ki..." Babasıyla Kont'un merdivenlere ulaşması üzerine Scarlett sözünü yarıda kesti. Peşlerindekilerin gölgesi altın ışıkta uzuyor, Scarlett'i uzaktan pençesine

alıyordu. Onları tünellerin dışında bırakmak için artık çok geçti.

Ama Scarlett'le Julian son basamaklara varmak üzerelerdi. Scarlett tünellerin üç farklı yönde uzandığını görebiliyordu: biri altın, biri gümüşi-mavi ışıkla aydınlatılmıştı ve öteki de biri neredeyse zift karasıydı.

Julian'ın korumacı avcundan kolunu söküp alarak, onu en karanlık tünele itti. "Ayrılmamız lazım. Saklanmalısın."

"Hayır..." Julian, kıza doğru atıldı.

Scarlett geriye sıçradı. "Anlamıyorsun. Bugünden sonra, babam seni öldürür."

"O halde bizi yakalamasına izin vermeyiz." Julian parmaklarını kızın parmaklarına geçirdi ve birlikte soldaki altın yola koştular.

Scarlett altın rengini her zaman sevmişti. Umut dolu ve sihirli bir his veriyordu. Ve kısa, parıltılı bir an için Scarlett bu yolun da öyle olduğunu düşlemeye kalktı. Ve babasından kaçabileceğini, kendi kaderini yaratabileceğini ummaya. Aslında neredeyse bunu başarıyordu da.

Ancak, nişanlısından kaçamazdı.

Scarlett onun eldivenli eliyle kolunu sardığını hissetti. Hemen sonra başı ansızın geriye düşüverdi; babasının saçlarını avuçlamasıyla kafa dersindeki her bir zerre acı içinde yanıyordu.

İki adam onu Julian'dan koparıp ayırırken çığlık çığlığa bağırdı.

"Bırakın onu!" diye haykırdı Julian.

"Bir adım daha atma yoksa bu iş daha da kötüleşir." Vali Dragna, bir eliyle Scarlett'in saçını çekmeye devam

ederken, diğerini de kızın boğazına doladı.

Scarlett yakarışını yuttu ve acı dolu bir gözyaşı bir yanağından aşağı süzüldü. Boynunun büyük duruş açısından dolayı babasını göremiyordu ama suratındaki iğrenç ifadeyi hayal edebiliyordu. Durum ancak daha kötüye gidebilirdi.

"Julian," diyerek yalvardı Scarlett; "lütfen buradan git."

"Seni terk etmiyorum..."

"Bir adım daha atma," diye tekrarladı Vali Dragna. "Bu oyunu son oynayışımızı hatırlıyor musun? Hoşlanmadığım bir şey yaptığın anda bedelini sevgili kızım öder."

Julian donakaldı.

"Böylesi çok daha iyi. Ama bunu tekrar unutmaman için..." Vali Dragna, Scarlett'i serbest bıraktı ve midesine bir yumruk patlattı.

Scarlett, soluğunun kesilmesiyle, dizlerinin üzerine yığılıverdi. Toprağa düştüğünde gözleri kararıverdi. Yalnızca acıyı, babasının yumruklarının yankısı ve tekrar ayağa kalkmaya çabalarken düştüğü toprağın ellerini kirlettiğini hissedebiliyordu.

Çevresindeki duvarlarda sesler sekip duruyordu. Öfkeli sesler ve korkmuş sesler. Ayağa dikildiğinde dünya değişmişti.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Ona bir kez daha dokunursan görürsün..."

"Sanırım örnek gösterimin ana noktasını atlıyorsun."

Scarlett, karşısındaki yeni manzarayı incelerken kelimeleri teker teker erkeklerle eşleştirdi. Kont'un özenle düzenlenmiş yüz ifadesi, kızın ayağa kalkmasına yardım ederken muğlak ve tereddütlü bir hal almıştı. Scarlett'in

ulaşabileceğinden uzakta, karşı taraflarında babası, elindeki bıçağı Julian'ın boğazına dayamış halde dikiliyordu.

"Senden uzak duramıyor," dedi Vali Dragna.

"Baba, buna bir son ver," dedi Scarlett, kulak tırmalayıcı bir sesle. "Kaçtığım için üzgünüm. Elindeyim artık. Onu bırak gitsin."

"Ama onun gitmesine izin verirsem, senin hizaya geleceğini nereden bileceğim?"

"Kızına katılıyorum," dedi Kont; kolunu neredeyse koruyucu bir tavırla kıza doluyordu şimdi. "Sanırım bu iş biraz fazla ileri gidiyor."

"Onu öldürmeyeceğim." Sanki diğerleri mantıksız davranıyormuşçasına, Vali Dragna'nın gözlerinin kenarları buruştu. "Tekrar kaçmaması için kızıma küçük bir neden daha veriyorum sadece." Babası bıçağı ayarlarken Scarlett'in içini çamur rengi bir his kapladı. Onun Tella'ya vuruşundan başka hiçbir şey böylesine acı verici olamaz diye düşünürdü ama Julian'ın suratına çok yakın duran bıçak yeni bir dehşet dünyası yaratmıştı Scarlett'e. "Lütfen, baba." Her sözünde ürperip titriyordu. "Söz veriyorum, sana bir daha asla itaatsizlik etmeyeceğim."

"Bu işe yaramaz yemini duymuştum zaten ama bundan sonra bence sözünü tutarsın artık." Vali Dragna bileğini şöyle bir sallarken dudaklarının kenarını yaladı.

"Yapma..."

Kont, eldivenli ellerinden biriyle Scarlett'in ağzını kapattı ve babası, hançeriyle Julian'ın güzel yüzünü yararken kızın çığlıklarını bastırdı. Babasının açtığı yarık Julian'ın çenesinden yanağı boyunca gözünün altına dek boylu boyunca uzanıyordu.

Scarlett ona ulaşmak için debelenirken Julian, acı çığlığını yuttu. Scarlett tepinmekten fazlasını yapamayacak kadar çaresizdi ve babasının Julian'a o ana dek verdiğinden çok daha çok zarar vermesinden korkuyordu. Muhtemelen duygularını fazlasıyla göstermişti zaten.

Scarlett, Julian'ın karşı koymasını bekledi. Bıçağı kapmasını. Kaçmasını. Onun keskin hatlarla tasvir edilmiş kahverengi kas sıralarını hatırladı. Kanamalı ve yaralanmış olmasına rağmen babasının hakkından gelebileceğini düşünüyordu. Ama başta çok bencil duran bir oğlana göre Julian artık o saçma sapan sözünü tutup kızın yanında kalmaya kararlı gibi görünüyordu. Scarlett için için çökerken Julian harap bir heykel gibi sabırla dikiliyordu.

"Sanırım artık işimiz bitti," dedi babası.

"Yani..." Julian kanla kaplı bir tebessümle konuşarak Kont'a döndü. "Bir kadının seninle olabilmesi için bir adama işkence etmek zorunda kalmak içler acısı bir durum."

"Belki de işimizin bittiği konusunda yanılıyorumdur." Vali Dragna bıçağını bir kez daha kaldırdı.

Scarlett, Kont'un elinden kurtulmaya çalıştı ama adamın kolları, sıkı halatlar misali kızın canını yakarak göğsüne dolanmıştı.

"Yaptıklarının duruma hiç faydası yok," diyerek terslendi Kont. Sonra daha yüksek sesle, kızın babasına doğru bıkkın bir ses tonuyla, "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Yalnızca tepemizi attırmaya çalışıyor," dedi. Julian'ın sözlerini hiç mi hiç umursamıyormuşçasına zoraki gülümsediyse de Scarlett onun kalbinin hızlanışını ve hızlı soluklarının sıcaklığını hissedebiliyordu; hatta şu sözleri söylediğinde bile: "Ve tanrı aşkına, adama bir

mendil ver; kanı her yere damlıyor."

Vali, Julian'a kare şekilli ufak bir kumaş uzattı ama kumaş parçası, tüm kanı silmeye zor bela yetecek boydaydı. Sıkıntılı grup ağır aksak ilerlemeye başladığında Scarlett, Julian'ın yüzünden yere minicik damlacıkların döküldüğünü görebiliyordu.

La Serpiente'ye dönüş yolunun tamamında Scarlett kaçmanın yollarını düşünmeye çalıştı. Julian, yarasına rağmen hâlâ kuvvetliydi. Scarlett onun kolayca kaçabileceğini ya da en azından dövüşerek karşılık vermeye çalışabileceğini düşünüyordu. Ama Kont, Scarlett'in gevşek elini tutarken Julian, babasının yanında sessizce ilerliyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Kont.

Scarlett, onun böyle bir şey düşünebilmesi için ne tür bir hayal dünyasında yaşadığını merak ediyordu. Bir başka ceset daha bulmalarını bile umuyordu neredeyse; böylece onun elinden kaçma fırsatı yakalayabilirdi. Böyle düşündüğü için kendisinden tiksinmiş olsa da bu fikri aklından çıkaramıyordu.

Tünelden Tella'nın darmadağınık odasına çıktıklarında, Scarlett kaçmanın faydalarını düşünürken, Kont paltosunun tozunu silkeledi. Babasının Julian'ın gitmesine izin vermek gibi bir niyeti olmadığı açıktı. Küçük kız kardeşinin oyuncak bebeğinin saçlarını ya da başını kesmeden hemen önceki bakışı gibi bir ifadeyle kolluyordu Julian'ı.

"Onu yarın, gecenin sonunda, sen doğru dürüst davranmaya başladıktan sonra bırakacağım." Vali Dragna bir kolunu Julian'ın omzuna doladı; bu sırada, Julian'ın yanağına tuttuğu kumaşa kan damlamaya devam ediyordu.

"Ama Baba, tıbbi yardıma ihtiyacı var!"

"Benim için endişelenme, Kızılcık," dedi Julian.

Belli ki, bu durumun daha ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyordu.

Scarlett son bir deneme daha yaptı. Bu işten kendisi için hiçbir çıkış göremiyordu ama belki Julian için henüz çok geç değildi. Eğer Julian kaçarsa, Tella'yı da hâlâ kurtarabilirdi. "Lütfen, baba. Ne istersen yapacağım ama önce onun gitmesine izin vermelisin."

Vali Dragna pis pis sırıttı. Duymak istediği tam da buydu. "Onu serbest bırakacağımı söyledim zaten. Ama onun henüz gitmek istediğini sanmıyorum." Julian'ın omzunu sıktı. "Bizi bir başımıza bırakmak geliyor mu içinden, delikanlı?"

Scarlett gözlerini Julian'ın gözleriyle buluşturmaya çalıştı, bir bakışıyla gitmesi için ona yalvarmaya çalıştı ama Julian her zamankinden daha da inatçı davranıyordu. Scarlett onun tekrar, Trisda'da tanıştığı o umursamaz genç adam olmasını diliyordu. Bencil davranmayarak burada elde edebileceği hiçbir şey yoktu; tabii, ölmek istemiyorsa.

Anlaşılan, bu işe bir son vermenin yolunu bulma işi Scarlett'e kalmıştı.

"Olmam gereken başka hiçbir yer yok," dedi Julian. "Şimdi hep birlikte üst kata mı çıkacağız yoksa bizi burada mı uyutmayı planlıyorsunuz?"

"Ah, birlikte uyuyacak değiliz; en azından hepimiz." Vali Dragna'nın göz kırpmasıyla Scarlett'in bedenine bir ürperti yayıldı. Kızına bakarken takındığı yüz ifadesi, birine hediye vermeye hazırlanan birinin suratını aydınlatacak türdendi ama Vali Dragna'nın hediyeleri asla güzel olmazdı.

"Kont d'Arcy ve ben aynı süiti paylaşıyoruz ama orası dört kişi için fazla dar. Bu yüzden, denizci benimle burada kalacak ve Scarlett..." Vali Dragna sözlerini ağırdan alarak, yanlış anlaşılması imkânsız hecelere bölerek söylüyordu. "...sen de kendi odanda Kont d'Arcy'yle kalacaksın. Çok yakında evleneceksiniz zaten. Ve nişanlın senin için yüklü miktarda bir ödeme yaptı. Satın aldığı şeyin keyfine varması için onu daha fazla bekletmeye gerek görmüyorum."

Babasının dudakları yeni bir sırıtışla kıvrılırken Scarlett'in dehşeti iyice arttı. Olayların böyle gelişeceğini hiç mi hiç düşünmemişti. Bir koyun gibi satılması, üzerine bir fiyat konması, ederinin ne kadar olduğunun söylenmesi yeterince berbattı zaten. "Baba, lütfen; henüz evlenmedik biz. Bu yakışık alm..."

"Evet, yakışık almaz," diyerek araya girdi Vali Dragna. "Ama biz zaten asla yaptıkları yakışık alan bir aile olmadık ve sen de bundan şikâyet etmeyeceksin; tabii, arkadaşının kan kaybetmesini izlemeye devam etmek istemiyorsan." Vali, Julian'ın yüzünün yaralanmayan tarafını okşadı.

Julian yüzünü geri çekmedi ama tünellerde takındığı sakin yüz ifadesi de yoktu artık suratında. Ona dair her şey şiddetlenmişti. Julian'ın gözleri Scarlett'inkilerle buluştu; denizcinin gözlerinde sessiz bir alev parıldıyordu. Kıza bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama bunun ne olduğuna dair kızın en ufak bir fikri yoktu. Scarlett'in tek hissedebildiği Kont d'Arcy'nin yakınlığıydı; adamın ellerinin Scarlett'in bedenine sahip olmaya heveslendiğini hissediyordu, tıpkı babasının ellerinin Julian'a daha

fazla acı vermeye heveslendiği gibi.

"Bu delikanlıyı daha fazla kesip yaralamamamı erken bir düğün hediyesi olarak kabul et," dedi Vali Dragna. "Ama *evet* haricinde tek kelime daha edecek olursan bu cömertliğim sona erer."

"Hayır," dedi Scarlett. "Ona bir daha dokunmayacaksın çünkü onu hemen şimdi bırakmadığın takdirde dediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Scarlett, Kont'a döndü. Adam bu işten keyif alıyor gibi durmuyordu hiç. Buruşukluklar o mükemmel alnının şeklini bozmuştu. Ama valiyi durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı ve sadece duruşu, kırmızı kravatı ve gümüşi botlarıyla orada öylece dikilişi bile Scarlett'i iğrendirmeye yetiyordu.

Tella haklı çıkmıştı. *Evliliğinin seni kurtaracağını sanıyorsun ama ya babamızdan daha kötü bir adamla evlenirsen?*

Scarlett, Kont d'Arcy'nin babalarından gerçekten daha kötü olup olmadığını bilmiyordu fakat o anda eşit derecede alçak biri gibi geliyordu ona. Kızın elini artık tuhafiyecideki kadar yumuşak tutmuyordu; tutuşu sertti, kendinden emindi. Kont'un gösterdiğinden çok daha fazla kuvveti vardı. İsteseydi tüm bunları sona erdirecek kudrete sahipti.

"Eğer bunun olmasına müsaade edersen..." Scarlett, onca yazışma yaptığı genç adama dair bir belirti bulmaya çalışarak, Kont'la göz göze gelebilmek için durakladı. "... beni kontrol etmek için onun ceza tehdidini kullanacak olursan ne sana itaat ederim ne de sana saygı duyarım. Ama Julian'ın gitmesine izin verirsen, mektuplarında okuduğum insanlığından birazını bana gösterecek olur-

san bedelini ödediğin o mükemmel eş olurum sana." Scarlett, Julian'ın tüneldeki sözlerini hatırlayıp ekledi: "Sırf aksi takdirde başka bir adam işkence göreceği için seninle yatacak bir gelin mi istiyorsun gerçekten?"

Kont'un suratı kıpkırmızı kesildi. Adamın çehresine yayılan her bir kararma tonuyla Scarlett'in de kalp atışları hızlandı. Kont'un yüzünde hüsran vardı. Utanç. Yaralı bir gurur.

"Bırak onu," dedi Kont, dişlerini sıkarak. "Yoksa anlaşmamız sona erer."

"Ama..."

"Bu konuyu tartışmayacağım." Kont'un zarif ses tonu sertleşmişti. "Yalnızca bu gecenin sona ermesini istiyorum."

Vali Dragna, daha doğru dürüst oynayamadığı oyuncağından ayrılacağı için pek de keyifli görünmüyordu. Ancak, Scarlett'i şaşırtan şekilde, daha fazla itiraz etmeden Julian'ı kapıya doğru itekleyerek serbest bıraktı. "Onu duydun. Yürü git."

"Kızılcık; bunu benim için yapma." Julian yalvaran bakışlarla Scarlett'e baktı. "Kendini ona teslim edemezsin. Benim başıma ne geleceği umurumda bile değil."

"Ama benim umurumda," dedi Scarlett ve Julian'ın güzel suratına bir kez daha bakmak, onun bir alçak ya da yalancı olmakla uzaktan yakından alakası olmadığını düşündüğünü göstermek istemesine rağmen, onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi. "Şimdi, bu işi daha fazla zorlaştırmadan git lütfen."

OTUZUNCU BÖLÜM

La Serpiente'nin eğri büğrü koridorları, hatırladığından daha kısa gibi geldi Scarlett'e. Kont'la birlikte üçüncü kata çıkmış, odasının kapısının önüne gelmişlerdi bile.

Planı türlü şekilde ters gidebilirdi.

Kont, Scarlett'in camdan anahtarını tuttu ve anahtarı kilide yerleştirmeden önce kıza baktı. "Scarlett, bilmeni isterim ki aramızın böyle olmasını hiç istememiştim. O tünellerde olanları ben istemedim." Adamın tek gözü kızın gözleriyle buluştu; şapka dükkânındakinden çok daha nazik bir ifadeyle bakıyordu şimdi Scarlett'e. Ve bir an için Scarlett, onun o aşırı cilalı görünümünün altında neredeyse başka bir şeyler görecek gibi oldu; görünümü sanki göstermelik giydiği bir paltoymuş da gerçekte tıpkı Scarlett kadar kapana kısılmış durumdaymış gibi. "Bu evlilik benim için çok önemli. Seni kaybetme fikri beni biraz delirtti. Tünellerde olduğumuz sırada net bir şekilde düşünemiyordum. Ama evlenmemizin ardından her şey farklı olacak. Seni mutlu edeceğim, söz veriyorum."

Kont boştaki eliyle kızın yüzüne düşen gümüş buklesini çekti ve Scarlett, korkunç bir an için, adamın eğilip onu öpeceğinden korktu. Ama kaçmamak ya da olduğu yere sinmemek için, geçen hafta boyunca kazandığı kuvveti en ufak gıdımına kadar kullandı.

"Sana inanıyorum," dedi Scarlett. Oysa bu sözlerden daha gerçek dışı başka hiçbir şey olamazdı. Scarlett, tünellerde olanları insanları delirtebileceğini, insanların normalde yapmadıkları bazı şeyleri yaptıracak –ya da bazı şeylerin olmasına müsaade ettirecek– şekilde korkularını çarpıtabileceğini biliyordu. Ancak, bundan sonra Scarlett'i kollayacak ya da ona elini dahi kaldırmayacak olsa da Kont Nicolas d'Arcy'nin Scarlett'i mutlu edebileceği bir evren yoktu. Scarlett'in birlikte olmak istediği tek kişi Julian'ken bu mümkün değildi.

Kont odasının kapısını açarken kızın içini korku sardı.

Bir kez daha, planının birçok farklı şekilde ters gidebileceğini düşündü.

Julian'ın demek istediğini yanlış anlamış olabilirdi.

Julian, Scarlett'in demek istediğini yanlış anlamış olabilirdi.

Babası geri gelebilir ve kapının arkasından onları dinleyebilirdi; böylesine içler acısı şeylerin gerçekleştiğini duymuştu.

Isıtılmış odaya giren Kont'u takip ederken avuçları terlemeye başladı. Devasa yatak, adadaki ilk gecesinde olduğundan çok daha rahatsız edici görünüyordu şimdi. Yatağın dört ahşap direği ona bir kafesi anımsattı. Kont'un perdeleri çekip onu yatağa tutsak ettiğini canlandırdı gözünde. Julian'ın öteki taraftan çıkagelmesini

ya da dolabın içinden dışarı fırlamasını umarak gardıroba bir bakış attı. Dolap, bir insanın sığabileceği kadar genişti. Ama kapakları kapalıydı ve öyle de kaldılar.

Odada yalnızca Scarlett, Kont ve yatak vardı.

Şimdi odada baş başa kaldıklarından, Kont farklı davranıyordu. Sanki bu durum sonlandırılması gereken bir iş konusuymuş gibi, aşırı soylu halinin inceliği tamamen gitmiş, yerini soğuk bir kesinlik almıştı.

Önce eldivenlerini çıkarıp yere attı. Sonra yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı; düğmeleri çözerken çıkardığı hafif pıt sesleri kızda öğürme isteği uyandırıyordu. Scarlett bunu yapamayacaktı.

Babasının Julian'a zarar verişin izlerken Scarlett, o gün daha önce Julian'ın tünellerde ona anlatmaya çalıştığı şeyi nihayet anlamıştı. Babasının suistimallerinin kendi suçu olduğunu, bir hata yapmasının sonucunda gerçekleştiğini sanarak büyümüştü. Ama şimdi açıkça görebiliyordu ki her şeyin sorumlusu babasıydı. Onun *cezalandırmalarını* kimse hak etmemişti.

Tüm bu olanlar da yanlıştı. Julian'ı öperken, yaptığının doğru bir şey olduğunu hissetmişti. İki insanın o ufak hassas parçalarını birbiriyle paylaşmasıydı. Scarlett'in hak ettiği şey işte buydu. Bunun kararını verme hakkına kendisinden başkası sahip değildi. Evet, babası ona daima sahip olduğu bir eşyaymış gibi davranmıştı ama Scarlett alınıp satılabilecek bir şey değildi.

Önceleri Scarlett seçim şansı olmadığını hissederdi hep ama şimdi seçenekleri olduğunu fark etmeye başlıyordu. Yalnızca zorlu seçimleri yapabilecek kadar cesur davranması gerekiyordu.

Bir pıt sesi daha duyuldu. Kont yeleğini çözmüş, gömleğinin düğmelerine geçmişti ve Scarlett'e, onun ıslak elbisesini de çıkarmaya ve yaptığı alışverişi tamamlamaya hazırlanıyor gibi duran bir ifadeyle bakıyordu.

"Burası biraz serin; sence de öyle değil mi?" Scarlett şömine demirini kapıp yanan kütükleri canlandırdı ve alevin metalin üzerinden sekişini izledi; ta ki şömine demiri parlak turuncu-kızıl tonlara bürünene dek. Cesaretin rengine.

"Bence ateşi yeterince canlandırdın." Kont, kızın omzuna bir avcunu sağlam bir tavırla yerleştirdi.

Scarlett hızla arkasına dönüp ateş kırmızısı demiri adamın suratına çevirdi. "Sakın bana dokunma."

"Tatlım." Kont yalnızca biraz şaşırmış görünüyordu, Scarlett'in istediği kadar korkmuş sayılmazdı. "İşleri ağırdan alabiliriz, istersen. Ama kendine zarar vermeden önce şu şeyi indirmen gerek."

"Kendime zarar vermemeyi becerebilirim." Scarlett şömine çubuğunu adamın parlak yeşil gözünün tam altına getirerek ona biraz daha yaklaştırdı. "Ama sen o kadar şanslı olmayabilirsin. Yanağında Julian'ınkiyle uyumlu bir yara izi istemiyorsan sakın kıpırdama ve tek kelime etme."

Kont kesik kesik soluk alıp vermeye başlamıştı ama konuşurken ses tonu cesaret kırıcı şekilde sakindi. "Ne yaptığının tam olarak farkında değilsin bence, tatlım."

"Bana şöyle demeyi kes! Ben sana ait değilim ve yaptıklarımın da son derece farkındayım. Şimdi, yatağa çık." Scarlett çubuğu yatak yönüne doğru salladı; demirin kızıl ucunun rengi solmaya başlamıştı bile. Adamı yatağa

bağlamayı düşünmüştü ama bu fikrin işe yaramasının hiç yolu yoktu. Silahını bıraktığı anda adam onun üstüne atlayacaktı. Ve tüm tehditlerine rağmen Scarlett, bu aleti kullanmaya elinin varıp varmayacağını da bilmiyordu.

"Korktuğunu biliyorum," dedi Kont, sakince. "Ama yaptığın şey her neyse buna bir son verirsen, bu olanları tümüyle unutacağım ve sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Zarar.

Korunma İksiri.

Castillo'daki çadırdan satın aldığı küçük şişe Scarlett'in aklından tamamen çıkmıştı. Sihirli elbisesinin cebinde duruyordu hâlâ. Yapması gereken tek şey gardıroba ulaşmaktı.

"Karyola direklerine kadar gerile." Adam ona denilenleri yaparken Scarlett de geriledi. Sonra hızla gardıroba koştu. Kız döndüğü anda Kont onun üzerine atlamıştı ama Scarlett ahşap kapakları açmaya koyulmuştu bile.

Gürültülü bir taklayla Julian dolaptan dışarı düşüverdi. Teni grileşmişti ve kanaması vardı. Scarlett'in yüreği parçalandı.

"O burada ne arıyor?" Kont, kızın dolabın içine uzanıp iksiri almasına yetecek kadar bir süre için olduğu yerde donakalmıştı. Scarlett önce d'Arcy'nin icabına bakmadan Julian'la ilgilenemezdi.

Scarlett şişenin kapağını söküp attı ve şişenin içindekilerin tamamını Kont'un üzerine sıktı. Sprey papatya ve sidik kokuyordu.

Soluğu kesiliveren Kont öksürmeye başladı. "Bu da ne?" Scarlett'i yakalamaya çalışarak dizlerinin üzerine çöktü; bu haliyle kuş yakalamaya çalışan bir çocuğu an-

dırıyordu. İksir etkisini hızlı göstermiş, adamın reflekslerini zayıflatarak beceriksiz bir emeklemeye dönüştürmüştü.

"Hata ediyorsun." Kont yere yığılmaya devam ederken Scarlett hemen Julian'ın yanına koştu.

"Legend'ın istediği de tam olarak bu," sözlerini ağzında geveledi Kont; dudakları da tıpkı bedeninin geri kalanı gibi uyuşmaya başlamıştı. "Baban bana büyükannenle Legend'ın... geçmişini anlattı. *Onun* kim olduğunu hiç bilmiyorum." Kont solgun gözüyle Julian'a baktı. "Ama Legend'ın ekmeğine yağ sürüyorsun. Seni bu adaya evliliğimizi bozmak, senin hayatını mahvetmek için getirdi."

"Eh, o halde görünüşe göre başarısız oldu," dedi Scarlett. "Benim açımdan Legend bana bir iyilik yapmış gibi görünüyor."

Scarlett, Julian'ı yerden kaldırırken denizcinin gözleri kırpışarak açıldı; kızın eski nişanlısı da tümüyle yere yığılmıştı artık.

"Buna fazla emin olmasan iyi edersin," diye mırıldandı Kont. "Legend kimseye iyilik yapmaz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Scarlett.

"Şu an yürümüyor muyum zaten?" Julian'ın ses tonu şakacıydı. Ama çenesinden gözüne uzanan yaranın şaka götürür hiçbir yanı yoktu. Scarlett, genç adama doladığı kollarıyla onu sabit tutuyordu.

"Benim için endişelenme, Kızılcık. Seni kız kardeşine ulaştırmalıyız."

"Önce sana dikiş atılmalı." Kızın gözleri delikanlının yanağındaki yamuk yumuk bıçak yarasına döndü. Bu yaranın izi kalacaktı; genç adamın yakışıklılığından hiçbir şey eksiltmemiş olsa da bu yara, Julian'ın gardıroptan dışarı yuvarlanırken ne kadar kırılgan göründüğünü hatırlatarak kızın karnına kramplar girmesine neden oluyordu.

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi Julian. "Dediğinin yarısı kadar bile kötü değil. Baban yüzümü azıcık sıyırdı. Kurbanı bilincini kaybetmediğinde bu işten keyif aldığına şüpheliyim."

"Ama dolabın içinde bayılmıştın."

"Toparlandım. Hızlı iyileşirim." Son kata vardıklarında Julian, bunu kanıtlamak istercesine kızdan uzaklaştı. Kapıların yarıklarından dışarıya ışık sızıyor, duvar lambalarındaki aydınlatma mumlarının alevleri büyüyor ve bir başka hain geceye hazırlanıyordu. Kendini adamış birkaç oyuncudan oluşan küçük bir grup hep birlikte yere büzüşerek yatıp uyumuştu. Akşamın gelmesini ve kapı kilitlerinin açılmasını beklerken uyuyakalmışlardı.

"Hâlâ yaranı sarmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldadı Scarlett.

"Sadece biraz alkol gerek, o kadar." Julian kasıla kasıla yürüyerek, uyuyan katılımcıları geçip meyhaneye ilerledi ama Scarlett onun tam anlamıyla kendinde olmadığına yemin edebilirdi. Barın arkasına geçip berrak renkli bir içki şişesinin yarısını yanağından aşağı dökerken, botları cam zeminde düzensiz adımlarla gıcırdıyordu.

"Gördün mü?" Julian başını iki yana sallayıp yere içki damlaları sıçratarak, acıyla yüzünü buruşturdu. "Göründüğü kadar kötü değil."

Hâlâ gözünün kenarından çenesinin ucuna uzanan bir çizgi vardı. Ama Scarlett'in sandığı kadar derin değildi yine de içindeki acıyı arka plana atamıyordu.

Tüm olanların arasında Scarlett zaman kavramını yitirmişti ama güneşin, oyunun final gecesini karşılayarak iki saat içinde batacağını tahmin ediyordu.

Kazanabilmesi için Scarlett'in herkesten önce kız kardeşini bulması gerekiyordu. Ve az önce Kont'a yaptıklarından sonra Scarlett, babasının uyandığında ne denli öfkeleneceğini ve Tella'yı kendisinden önce bulduğu takdirde ona vereceği şeytani cezaları da çok net bir şekilde

hayal edebiliyordu. Onu yalnızca öldürmekle kalmazdı, önce işkence yapardı.

"Odadayken güllere bakmayı unuttum," dedi Scarlett.

Julian içki şişesini bırakmadan önce bir yudum içti. "Onların Caraval'ın her yanında olduğunu söylemiştin zaten."

Bu da hangi güllerin ipucu olduğunu çözmenin imkânsız olacağı anlamına geliyordu. Muhtemelen Scarlett'in hiç görmediği yüzlerce başka gül de olmalıydı. Aldığı ilk ipucu şöyle diyordu: *Beş numaraysa bir inanç sıçraması gerektiriyor.* Ama Scarlett bunun çiçeklerle nasıl bir ilgisi olduğunu hiç anlayamamıştı. Çok fazla çiçek ve çok az vakit vardı.

"Kızılcık, sakın kendini bırakma."

Scarlett başını kaldırıp baktığında Julian'ın tam önünde durduğunu gördü; Scarlett daha "Bırakmıyorum," diyemeden kızı kendine çekmeye başlamıştı bile. Gerçi Scarlett, şayet Julian onu tutmuyor olsaydı kendini bırakabileceğini düşünüyordu. Kendini yere bırakıp yığılabilir, sonra zemini de geçip daha derinlere düşebilir, düşebilirdi...

Julian onu öptü; kızın dudaklarını kendi dudaklarıyla aralayıp Scarlett başka bir şeyin tadını alamayıncaya, ondan başka hiçbir şey düşünemeyinceye dek öptü onu. Genç adamın tadı gece yarısı ve rüzgâr gibiydi; koyu kahverengi ve açık mavi tonlarındaydı. Scarlett'e kendini güvende ve korunmuş hissettiren renklerde.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Julian ve dudaklarını kızın alnına dayadı.

Şimdi, tümüyle farklı nedenlerden ötürü kendini bırakıyordu. Daha önce hiç bilmediği bir güvenlik duygusunun içine gömülüyordu. Julian'ın dudakları kızın şakaklarında

dururken kolları da –ona sahip olmak ya da onu kontrol etmek ister gibi değil– onu korumak istercesine sarmıştı. Kızın yıkılmasına asla izin vermezdi. Rüyasında Legend'ın yaptığı gibi onu balkondan aşağı fırlatmazdı.

"Julian." İpucunun *inanç sıçraması* sözleri birdenbire düşüncelerinin arasından sıçrayarak sıyrılmasıyla Scarlett ansızın genç adama baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Julian.

"Sana kız kardeşinle ilgili bir şey sormam gerek."

Julian kaskatı kesildi.

"Önemli olmasa sormazdım ama sanırım cevabı Tella'yı bulmamıza yardımcı olabilir."

"Haydi," dedi Julian; yüzündeki duygularını belli etmeyen ifadeye rağmen ses tonu yumuşaktı. "Ne istiyorsan sor."

"Kız kardeşinin ölümüyle ilgili bir şeyler duydum ama söylentiler birbiriyle çelişiyor. Bana onun tam olarak nasıl öldüğünü anlatır mısın?"

Julian derin bir soluk aldı. Belli ki bu konu onu rahatsız ediyordu ama yine de, "Legend onu reddettikten sonra Rosa bir balkondan ölüme atladı," dedi.

Bir balkon. Scarlett'in rüyasında duyduğu gibi bir pencere değildi. Oyunun başında Julian'ın tüm o balkonlar karşısında o kadar heyecanlı görünmesine şaşmamak gerekti. Kaybının elli gaddar hatırlatıcısıydı onlar. Legend gerçekten korkunç biriydi ve şayet Scarlett tahminlerinde yanılmıyorsa, bu oyunu geçmişin çarpık bir tekrarını Scarlett'le ya da onun kız kardeşiyle gerçekleştirmek için hazırlamıştı. Kelimenin tam anlamıyla *bir inanç sıçraması* planlamıştı.

Scarlett bir ürpertiyle yapması gerekenin bu olduğuna, kız kardeşini kurtarmak için bir balkondan aşağı atlaması gerekeceğine dair endişeye kapıldı.

Ama Julian'a Legend'ın ve balkonun da yer aldığı rüyasından bahsederken bu şüphesini kendine sakladı. "Bence son ipucunu bulmak için balkonları aramamız lazım."

Julian bir eliyle saçlarını taradı. "Düzinelerce balkon var ve hepsinin girişleri farklı. Bunun neresi iyi bir plan, anlayamıyorum."

"O halde aramaya hemen başlayalım." Bu cümlesine bir karşı sav geleceğini bekleyen Scarlett hızla devam etti: "Gün içinde dışarı çıkmanın kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama Legend'ın da gerçekten kurallara bağlı kaldığını hiç sanmıyorum. Hancı ilk gecenin şafağından önce içeri girmediğimiz takdirde oyuna katılamayacağımızı söylemişti ama *sonraki* gecelerden bahsetmemişti." Scarlett, koridordaki insanlardan bazılarının aslında uyanmış olma ihtimaline karşı sesini kıstı. "Tüm kapılar kilitli olduğu için insanlar dışarı çıkamayacaklarını sanıyorlar ama biz tüneller aracılığıyla çıkabiliriz. Hemen şimdi yola koyulursak Kont ve babama karşı önde başlarız ve belki bu oyunu kazanabiliriz bile."

"İşte şimdi bir oyuncu gibi düşünüyorsun sonunda." Julian gülümsedi ama tebessümü bir tabloya çizilmiş bir çizgi kadar düzdü. Scarlett, korkusuz Julian'ın da artık babasından korkmaya başlayıp başlamadığından endişelendi. Yoksa Scarlett'le aynı şeyden, yani kız kardeşini kurtarabilmesi için ikisinden birinin ölümcül bir sıçrama yapması gerekebileceğinden mi korkuyordu?

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Tünellerden çıkıp da akşam üstü güneşinin ışığında büsbütün farklı görünen bir âleme girerlerken, Scarlett için gerçekliğini koruyan tek şey Julian'ın eliydi.

Caraval göğü krem rengi bir bulanıklık ve vanilya tonlarında sarmallardan ibaretti. Bu görüntü Scarlett'e havanın tatlandırılmış süt ve şekerli düşler tadında olması gerektiğini hissettirse de tadını alabildiği tek şey toz ve pustu.

"İlk olarak nereye bakmak istiyorsun?" diye sordu Julian.

Balkonlar oyunun tüm çevresini sarmıştı. Scarlett yakınlarındaki balkonlarda herhangi bir hareketlenme ya da tuhaflık arayarak boynunu kaldırdı ama sis perdesi görüşünü kapatıyordu. Zemin katta, gece vakti rengârenk görünen dükkânlar şimdi neredeyse bulanıklaşmıştı. Her sokağın köşesine dağıtılmış süslü çeşmelerden hiç su akmıyordu. Dünya sessizliğe, hareketsizliğe ve sakin bir sise gömülmüştü. Kanallarda renkli kayıklar yüzmüyor, parke taşlı yollarda kimseler yürümüyordu.

Scarlett kendini soluk bir hatıraya adım atmış gibi hissetti. Büyülü kasaba uzun zaman önce terk edilmiş de Scarlett oraya döndüğünde hiçbir şeyi hatırladığı gibi bulamamıştı adeta.

"Aynı yer gibi görünmüyor bile." Scarlett, Julian'a biraz daha yaklaştı. Dışarıya adımlarını attıkları anda birisinin onları oyundan çıkarmayı deneyeceğinden korkuyordu ama bu tuhaf, durgun gerçeklik de bir o kadar korkutucuydu. "Balkonlardan hiçbirini göremiyorum."

"O halde onlara odaklanmayalım. Belki inanç sıçramasının başka bir anlamı vardır," dedi Julian. "Önceden, ipucunun güllerle ilgili olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Buradaki herhangi bir şey sana Legend'la ilgili rüyana dair bir şeyler hatırlatıyor mu?"

Scarlett'in ilk düşüncesi, *Legend buradan gitmiş*, olmuştu. Etrafta ne silindir şapkalar ne gül yaprakları vardı, en parlak renkse o güne dek gördüğü en soluk sarıydı. Ancak, gözleri ona hayal kırıklığı yaşatıyor olsa da kulakları tatlı bir melodi yakalamıştı.

Zar zor duyuluyordu. Öyle kısıktı ki adeta bir hatıranın sesi gibiydi. Ama Scarlett, Julian'la birlikte ilerlerken, yumuşak müzik giderek daha yoğun ve duygusal bir hal almaya başladı. Sisten etkilenmemiş tek yer olan güllerden yapılmış atlıkarıncanın olduğu sokaktan yayılıyordu. Scarlett, görüşü siyah-beyaza döndüğünde burasının renkli kalan birkaç yerden biri olduğunu da hatırlayıverdi.

Taze kandan daha parlak atlıkarınca, Scarlett'in onu son görüşündekinden çok daha canlı görünüyordu. Öyle hayat doluydu ki, atlıkarıncanın yanındaki borulu orgun başında oturan adamı neredeyse fark etmeyecekti. Adam,

Scarlett'in karşılaştığı diğer çalışanların çoğundan çok daha yaşlıydı ve suratı kırışıklıklarla dolu ve havanın etkisiyle yıpranmış haldeydi, biraz da müziğini yansıtır bir şekilde hüzünlüydü. Scarlett'le Julian yaklaşırken çalmayı bıraktı ama şarkısının yankıları, kaybolmayan bir parfüm kokusu misali, hâlâ havada asılı kalmıştı.

"Bağış karşılığında bir şarkı daha?" Adam bir elini uzatıp Scarlett'e beklentiyle baktı.

Adam, insanların bozuk paraları nadiren kullandığı bir yerde bozuk para dileniyordu; Scarlett'in bu tuhaflıktan adamı daha ilk görüşünde etkilenmesi gerekirdi aslında.

Scarlett, şapka ve tuhafiye dükkânında yaptığı hatayı tekrarlamak istemediğinden, Julian'a döndü: "Bu sana Legend'ı anımsatıyor mu?"

"Legend'ı anımsatmaktan kastın rahatsız edici ve tüyler ürpertici olmasıysa, evet." Julian güllerle kaplı atlıkarıncaya ve borulu orgun başındaki al yanaklı adama kısık gözlerle baktı. "Bu seni kız kardeşinin tutulduğu balkona götürecek mi dersin?"

"Emin değilim ama bizi bir yerlere götüreceği kesin bence."

Scarlett'le Julian'a şapkacıya girerek hata ettiklerini söyleyen Aiko, uyarısında haklı çıkmıştı. Scarlett'i bu olağan dışı atlıkarıncanın yanına getirdiğinde de yardımcı olmaya çalıştığına inanmak insana çok mantıklı geliyordu. Bu yalnızca bir tesadüf de olabilirdi ama öyle olsa bile Scarlett, buraya geri dönüp de –hele ki etrafta başka hiç kimse yokken– orgcuyu onları bekler halde bulmalarının tesadüf olduğuna şüpheliydi.

"Peki o zaman. Haydi bakalım." Julian bir cebine uzanıp biraz bozuk para çıkardı.

Aiko'nun sözlerini hatırlayan Scarlett, orgcuya "Bize güzel bir şeyler çalabilir misiniz?"

Çalmaya başlayan şarkı pek de güzel değildi ve borulu orgdan ölmek üzere olan bir adamın son sözleri gibi iç gıcıklayıcı bir şekilde yükseliyordu. Ama atlıkarıncayı döndürmeye başlamıştı. Başta yavaş ama zarif hareketleriyle hipnotize ediciydi. Scarlett sonsuza dek orada dikilip onu izleyebilirdi ama rüyasında Legend, onu balkondan aşağı fırlatmadan hemen önce Scarlett'i izlememesi konusunda uyarmıştı.

"Haydi." Scarlett, Julian'ın elini bırakıp atlıkarıncanın dönen zeminine atladı.

Julian başta onu durdurmak istercesine baktıysa da sonra o da kızı takip etti.

Atlıkarınca giderek daha hızlı dönmeye başladı. Kısa süre sonra ikisi de atlıkarıncanın farklı yanlarında, dikenlerle kaplı çalıları parmakları kan revan içinde kalıncaya dek, merdivenli bir geçit açacak bir sembol bulmak için araştırıyorlardı.

"Hiçbir şey görmüyorum, Kızılcık," diye bağırdı Julian, müzikten sesini duyurmaya çalışarak. Melodi giderek daha da yükselmiş, atlıkarınca daha hızlı dönerken düzensizleşmişti; gül yaprakları adeta bir yakut kasırgasına kapılmışçasına gökyüzüne dökülüyordu.

"Burada!" diye haykırdı Scarlett. Onu, parmağına batan dikenlerin yarattığı sızının ötesinden hissedebiliyordu. Bunca dikenin burada bulunma sebebi ardında bir şeylerin gizlenmesi olmalıydı. Dikenler gülleri koruyor-

du. Bir kez daha Scarlett bu atlıkarıncadan alınacak bir ders var olduğunu hissetti. Ama henüz bunun ne olduğunu çözemeden, içinde bir gözyaşı damlası olan bir yıldız ve o yıldızın içinde durduğu bir güneş görmüştü. Silindir şapka takmış bir at şekli verilmiş, küçük bir midilli boyutundaki bir gül ağacının ardındaydı.

Parmağını sembole bastırmak için eğilerek yaklaşırken, düşmemek için çiçek saplarına tutundu. Bir dokunuşuyla amblemin tamamı kanla doldu.

Atlıkarınca şimdi çok daha hızlı dönüyordu. Daireler çizerek dönüyordu. Bu yıkıcı dansıyla fırıl fırıl dönerken, atlıkarıncanın merkezi yok oldu ve yerini karanlık bir çember aldı. Yıldızlardan yoksun karanlık bir gökyüzünden oluşan bir delikti bu. Diğer geçitlerin aksine bunun merdivenleri yoktu. Scarlett geçidin dibini göremiyordu.

"Bence içine atlamamız gerek." Belki de balkon konusunda yanılmıştı, inanç sıçramasını burada yapacaktı.

"Bekle..." Julian, deliğin çevresinden yan yan geçip, kız kendini boşluğa bırakmadan onun kanlı ellerinden birini yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Scarlett.

"Bunu almanı istiyorum." Julian uzun, dairesel bir zincirin ucuna asılmış bir cep saati çıkarıp onu kızın avcuna bıraktı. "Saat kapağının içine teknenin koordinatlarını işledim; ada sahilinin hemen açıklarında."

Julian'ın yüzü giderek daha çok ciddileşirken yeni bir panik duygusuyla doldu Scarlett. Bu bir vedayı andırıyordu. "Bunu niye şimdi veriyorsun ki bana?"

"Ayrı düşmemiz ya da beklenmedik başka bir şey olması ihtimaline karşı. Teknenin mürettebatı hazır; seni

istediğin her yere götürürler ve..." Julian konuşmayı kesti; bir an için, sözleri boğazına takılıp kalmış gibiydi. Atlıkarınca sarsılıp yavaşlarken genç adamın yüzü acı bir ifadeyle doldu ve atlıkarıncanın merkezindeki delik kapanmaya başladı. "Kızılcık! Hemen şimdi atlamalısın!" Ve Julian, Scarlett'in elini bıraktı.

"Julian, bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Dudakları, onu aynı anda hem hüzünlü hem de pişman gösteren bir şekilde eğildi. "Söyleyebilmeyi dilediğim her şey için yeterince vakit yok."

Scarlett daha fazla soru sormak istiyordu. Sadece birkaç saniye önce onu bırakmayı asla istemiyormuşçasına elini tutan Julian'ın ansızın neden ona birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerinden korkar gibi baktığını öğrenmek istiyordu. Ama kara delik ağır ağır kapanmaya başlamıştı bile.

"Lütfen bunu sensiz kullandırma bana!" Scarlett zinciri aldı ve boynuna astı.

Sonra da atladı.

Delikten düşerken Julian'ın Legend'a güvenmemesiyle ilgili bir şeyler haykırdığını duyar gibi olmuştu. Ama genç adamın sözleri, Scarlett'i daldığı soğuk nehrine hoş geldin dercesine gürleyen, gürül gürül akan suların seslerinin ardında boğulup gitti.

Scarlett nefessiz kalmış bir halde, batmamak için kollarını delicesine çırpıyordu. Bir kaya levhası ya da bıçaklarla dolu bir zemin yerine suya indiği için minnettardı ama akıntı mücadele edemeyeceği kadar kuvvetliydi. Su onu içine çekiyor, ona sonsuz gibi gelen uzunlukta bir yol boyunca sürüklüyordu.

Tüm bedeni buz gibi suya batmış olsa da Scarlett kendini paniklememeye zorladı. Bunu başarabilirdi. Su onu cezalandırmaya çalışıyordu. Akıntı hafifleyince dek rahatladı. Sonra düzenli ve eşit kulaçlar ve çırpınışlarla tekrar yüzeye çıkmayı başardı, geniş bir basamak dizisine varıncaya dek bacaklarını kuvvetle çırptı.

Gözleri, toz zerrecikleri kadar ufacık, kırpışarak yanan yeşil ışıklara ağır ağır alıştı. Işıklar, havayı ateş böcekleri misali sarmış, basamakların girişini koruyan ve gri-mavi renkte sabun taşından iki heykeli yeşim renkleriyle aydınlatıyorlardı.

Scarlett'in iki katı boyda ve etekleri suyun içinde kaybolan cüppeleri olan figürlerin elleri sessiz bir duadaymışçasına kenetlenmişti. Fakat gözleri kapalı olmasına rağmen suratlarında huzurdan eser yoktu. Scarlett siyah sabun taşı merdivene çıkarken ağızları sessiz bir ızdırabın haykırışıyla kocaman açıldı.

"Sana olan inancımı yitirmeye başlamıştım." Merdivene vuran bir bastonun tıkırtısıyla, cilalı basamaklarının her biri teker teker aydınlanıverdi. Fakat Scarlett'in dikkatini tümüyle üstüne çeken şey ne basamaklar ne de basamakların uzandığı kasvetli mekândı; kızın tüm dikkati kadife silindir şapkalı genç adamın üzerindeydi.

Scarlett'in gözünü bir kırpışıyla adam, kızın ayağa kalkması için bir elini uzatmış halde tam önünde beliriverdi. "Sonunda başarabildiğine çok memnunum. Scarlett."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett kendi kendine onun büyüsüne kapılmamasını söyledi.

Legend'ın hain bir yılan olduğunu biliyordu. Silindir şapkalı ve fraklı bir iblis olsa da hâlâ bir yılandı. Bu yılanın neredeyse tam olarak Scarlett'in hep gözünde canlandırdığı gibi görünmesinin bir önemi yoktu. Hayal ettiği *kadar* yakışıklı olmayabilirdi ama yine de, entrika ve illüzyonla süslenmiş, gösterişli bir zarafetin eseriydi; kara gözlerinde, sanki sihirli olan Scarlett'miş, sanki kız yalnızca onun görebildiği bir büyüyle kaplıymış gibi bir parıltı alevlenmişti.

Scarlett'in tahmin ettiğinden daha genç görünüyordu; kendisinden yalnızca birkaç yaş daha büyük gibiydi ve yüzünde tek bir kırışıklık ya da yara izi yoktu. Asla yaşlanmadığına dair söylentiler doğru olmalıydı. Taktığı kraliyet mavisi tonunda yarım pelerini hızla çıkarıp Scarlett'in titreyen omuzlarına sardı. "Islak kıyafetlerini çıkarmanı öneririm ama duyduğuma göre sen iffetli olmayı seçenlerdenmişsin."

"Ben seninle ilgili neler duyduğumu söylemeyeyim," deyiverdi Scarlett.

"Ah hayır!" Legend, alaycı bir gücenme tavrıyla ellerini göğsünde birleştirdi. "İnsanlar benimle ilgili nahoş şeyler mi anlatıyor yoksa?"

Sonra da nüktedan, hınzır bir sesle kahkahayı bastı. Sesi, sanki kayaların ardında gizlenen bir düzine farklı Legend varmışçasına, mağaranın duvarlarından sekti. Legend gülmeyi bıraktıktan sonra bile kahkaha sesi sürüp gitti. O korkunç yankılar ancak parmaklarını şaklattıktan sonra son buldu. Ama çılgın sırıtışı Legend'ın yüzünde olduğu gibi kalmıştı; henüz yapmadığı bir şakayı düşünüyormuş gibi kıpır kıpır ve yerinde duramayan bir sırıtıştı bu.

Delirmiş.

Scarlett bir yandan yavaş yavaş gerilerken bir yandan da suya hızlı bir bakış attı; Julian'ın onun hemen ardından sudan çıkması gerekirdi. Ama suda hiçbir kıpırtı yoktu.

"Arkadaşını bekliyorsan, onun bize katılacağını hiç sanmıyorum. En azından henüz." Legend'ın dudaklarının kenarları acımasızca kıvrıldı ve hareketiyle Scarlett'i, üzerindeki sırılsıklam kıyafetlerden daha soğuk bir mavi-mor duyguya batmış halde bıraktı.

"Julian'a ve kız kardeşime ne yaptın?"

"Ne kötü," dedi Legend. "Öyle dramatiksin ki senden harika bir sanatkâr olurdu."

"Soruma cevap vermedin," dedi Scarlett.

"Çünkü yanlış soruları soruyorsun!" diye bağırdı Legend. Ansızın tekrar kızın hemen önünde belirivermiş-

ti; Scarlett'in fark ettiğinden daha uzun ve birkaç saniye öncesine göre çok daha çılgın görünüyordu. Gözleri kapkaraydı; gözbebekleri gözlerinin akını tümüyle yutmuş gibiydi adeta.

Scarlett, oyunun altındaki tünellerin insanın zihnine tuhaf şeyler yaptığını hatırlattı kendine. Geri adım atmaksızın olduğu yerde durarak sorusunu tekrarladı: "Kız kardeşim ve Julian nerede?"

"Sana bunun doğru soru olmadığını söyledim ya." Legend, kız onu düş kırıklığına uğratmışçasına, başını iki yana salladı. "Ama madem onların konusunu ikinci kez açtın, meraklandım ben de. İkisinden yalnızca birini tekrar görebilecek olsaydın, Julian'ı mı seçerdin, kız kardeşini mi?"

"Oyun oynamayı bıraktım artık," dedi Scarlett. "İnanç sıçrayışını yaptım, daha fazla soruya yanıt vermek zorunda değilim."

"Ah ama kurallara göre, oyunu resmen kazanmak için önce *kızı* bulman gerekiyor." Yeşil ışıklar, Legend'ın açık tenine zümrüt pırıltıları yansıtarak başının çevresinde dolanıyordu. Legend'ın sihirli olduğuna şüphe yoktu ama tamamen ters yönde bir sihirdi bu. "Oyunun neden geceleri oynandığını hiç merak ettin mi?"

"Sana cevap verirsem kız kardeşimi nerede bulacağımı söyleyecek misin?"

"Doğru cevap vermeyi becerirsen."

"Ya yanlış cevap verirsem?"

"Seni öldüreceğim elbette." Legend kahkahayı bastı ama bu kez, içinde tokmağı olmayan bir çan misali boş bir sesle gülmüştü. "Yalnızca şaka yapıyorum. Gece yarı-

sı gizlice evinize girip yavru kedilerinizin hepsini boğazlayacakmışını gibi bakmana gerek yok. Cevabın hatalı olursa, seni erkek arkadaşınla buluşturacağım ve birlikte kız kardeşini aramaya devam edebileceksiniz."

Scarlett, Legend'ın sözünü tutacağına epey şüpheliydi ama önündeki merdivenleri kapatıyordu ve kızın arkasında da iyi bir yere uzandığı son derece kuşkulu olan bir nehir vardı.

Adadaki ilk gecelerinde Julian'ın kendisine Caraval'la ilgili dediklerini hatırlamaya çalıştı Scarlett. *Hislerimize çok kapılmamamızı istediklerini söylüyorlar ama oyunun amacı bu zaten.*

"Gün ışığında oyun aynı şekilde olmazdı sanırım," diye cevap verdi Scarlett. "İnsanlar karanlıkta yaptıkları kötü şeylerin hiçbirini kimsenin görmediğini sanıyor. Kalkıştıkları pis işleri ya da oyunun bir parçası olarak söyledikleri yalanları. Caraval gece gerçekleşiyor çünkü izlemeyi ve insanların hiçbir sonucu olmayacağını sandıklarında neler yaptıklarını görmeyi seviyorsun."

"Fena değil," dedi Legend. "Gerçi, burada olanların gerçekte bir oyundan ibaret olmadığını şimdiye dek fark edersin sanıyordum." Sesi fısıltıya dönüştü. "İnsanlar bu adadan ayrıldıklarında, burada yaptıkları şeyler, her ne kadar onları yapmamış olmayı dileseler de, hiçbir şey olmamış gibi öylece silinip gitmez."

"Belki oyunun girişinde bu uyarıyı yapmalısın," dedi Scarlett.

Legend tekrar kıkırdadı; sesi bu kez neredeyse içten çıkmıştı. "Bunun çok kötü bir şekilde bitecek olması son derece talihsiz bir durum. Senden hoşlanabilirdim bile."

Soğuk parmaklarından biriyle kızın çenesini okşadı.

Scarlett, gergince geriye bir adım atıp, hâlâ kıpırtısız duran suya nafile bir şekilde bakarken azıcık kaydı. "Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi, arkadaşım nerede?"

"Hayretler içindeyim," dedi Legend. "Ben sana sadece gerçeği söylüyorum ve sen sana dokunmama bile izin vermiyorsun. Ama oyunun tamamı boyunca sana yalandan başka bir şey söylememiş adama da âşık olduğunu sanıyorsun. Senin o *arkadaşın* bana güvenmemeni söyledi ama ona da güvenemezsin ki."

"Söyleyen sen olunca, onun güvenilirliğini tasdiklenmiş sayarım."

Legend abartılı bir tavırla iç geçirip başını geriye attı. "Ah, fazlasıyla umutlu ve aptal olmak. Bakalım bu ne kadar sürecek."

Tam o sırada, Legend'ın ardından kumtaşına vuran ağır ayak sesleri duyuldu. Hemen sonra Julian ortaya çıktı; tamamen kuruydu ve Scarlett'in babasının açtığı yara haricinde hiçbir şekilde zarar görmemişti.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," dedi Legend. "Ona sen mi söylemek istersin, ben mi söyleyeyim?" Legend'ın gözleri ışıldadı; bu kez gözlerinde delilikten eser yoktu. Kusursuz bir beyefendiydi: Silindir şapkalı ve fraklıydı, tamamen aklı başındaydı ve fazlasıyla muzaffer bir edası vardı. Saçından damlayan sular ensesinden aşağı akıyor, tenine değdikleri yerde ısınıveriyorlardı.

Scarlett Legend'ın sözünü tuttuğuna inanamıyordu ama dahası, az önceki sözlerini duymaktan ya da Julian'a sanki onun sahibiymiş gibi bakmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Bana öyle geliyor ki nişanlın yalnızca oyunu süslemek için buradaydı ama dediği bir şeyde haklıydı," dedi Legend. "Ben kimseye iyilik yapmam. Sırf adadan bir başkasıyla ayrılasın diye, nişanını bozmak için onca sıkıntıya girmemin hiçbir anlamı yok. İşte bu yüzden, Julian'ın oyunun başından beri benimle birlikte hareket etmesini ayarladım."

Hayır. Scarlett, Legend'ın sözlerini duymuştu ama onları kabullenmeyi reddediyordu. Buna inanmak istemiyordu. Bunun da daha başka bir büyük aldatmacanın parçası olduğunu gösteren bir işaret bekleyerek Julian'ı izledi.

Caraval Ustası, Julian'a, değerli eşyalarından biriymiş gibi dikkatle bakarken Julian, Scarlett'i dehşete düşürecek şekilde, dişlerinin sivri uçlarının meşale ışığında parıldadığı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kızın ilk kez Los Ojos Sahili'nde fark ettiği çarpık sırıtışın aynısıydı bu; yaptığı çok gaddar numarasıyla başarı kazanmış birinin yapmacık sırıtışıydı.

"Aslında senin Dante'ye kaymanı planlamıştım," dedi Legend. "Onun daha fazla sana göre olduğunu düşünmüştüm ama sanırım bazen yanılmam iyi oluyor."

"Dante'yle kız kardeşi de mi oyunun parçasıydı?" deyiverdi Scarlett.

"Bunun muhteşem bir yanıltmaca olmadığını söyleme sakın," dedi Legend. "Ayrıca bu kadar üzgün görünmemeye çalış biraz. Çalışanlarım uyarmıştı seni. Aslında hem de iki kez hiçbir şeye inanmaman söylenmişti."

"Ama..." Ağzı açık halde kalakalan Scarlett, Julian'a döndü. "Ya kız kardeşin Rosa? O da mı tamamen yalandı?"

Bir an için Rosa ismini duymak Julian'ı yerinden sıçratmış gibi olduysa da genç adam tekrar konuşmaya başladığında sesinde duygudan eser yoktu. Aksanı bile değişmişti. "Rosa adında biri vardı ve sana anlattığım şekilde öldü ama kız kardeşim değildi. Oyuna kendini fazla kaptıran talihsiz bir kızdı sadece."

Scarlett'in elleri titredi ama hâlâ bunlara inanmayı reddediyordu. Julian için her şey tümüyle sahte, yalnızca bir oyundan ibaret olamazdı. Scarlett'in gerçek olduğuna emin olduğu anlar yaşamışlardı. Gözlerinde imalı bir parıltı, bir duygu zerresi, asıl oyunun Legend'la birlikte hareket etmesi olduğunu söyleyen bir bakış görebilme umuduyla genç adamı izlemeye devam etti.

"Galiba sandığımdan daha iyi bir iş çıkarmışım." Julian'ın sırıtışı, kalp kırmak için yapılmış türden korkunç bir hal aldı.

Ama Scarlett'in kalbi çok önceden kırıktı zaten. Yıllar boyunca babası kalbini paramparça etmişti. Bunu yapmasına tekrar tekrar izin vermişti Scarlett. Kendisini değersiz ve güçsüz hissettirmesine müsaade etmişti. Ama bunların hiçbiri değildi aslında. Korkusunun kendisini zayıflatmasından, ağlamaktan ve izlemekten başka hiçbir şey yapamayıncaya dek kemiklerindeki tüm etleri yiyip bitirmesinden bıkmıştı artık.

"Yine de bana bir iyilik yaptığını söyleyebilirim," dedi Scarlett, Legend'a dönerek. "Kendin dedin. Eski nişanlım bir erkekten ziyade sadece bir süs ve onsuz çok daha iyiyim. Şimdi, kız kardeşimi ver ve eve dönmemize müsaade et."

"Ev mi? Yarından sonra, tüm geleceğini çöpe atmanın ardından gidebileceğin herhangi bir yer mi var yani

hâlâ? Yoksa..." Legend, Julian'a bir bakış daha attı; "... hâlâ onun sana değer verdiği yanılgısında olduğun için mi böyle söylüyorsun?"

Scarlett bunun bir yanılgı olmadığını söylemek istedi. Tanıdığı Julian, Scarlett uğruna işkence görmüştü. Bu nasıl gerçek olmayabilirdi ki? Buna inanmayı reddediyordu; hem de Julian kendisine dünyanın en salak kızıymışçasına bakmasına rağmen. Genç adam muhtemelen haklıydı.

O ana dek Scarlett bir gerçeği fark etmemişti. Onu adaya getirdiğinden beri Julian'ın gözlerinde o *bakış* vardı. İster yılmış ister öfkeli ister kahkahalara boğulmuş olsun Julian'ın gözlerindeki o ekstra parıltı, kızın bir yönünün oğlanın içindeki bir şeylere dokunduğunu söylüyordu.

Şimdiyse Julian'ın gözlerinde hiçbir şey yoktu. Acıma bile yoktu. Tehlikeli bir an boyunca Scarlett inandığı hiçbir şeyin gerçek olmadığı şüphesine düştü.

Sonra, hatırladı. *Beklenmedik başka bir şey olması ihtimaline karşı.*

Cep saati. Scarlett'in eli boynuna asılı soğuk mücevher parçasına doğru uzandı. Zinciri tutup ta Julian'ın atlıkarıncadaki sözlerini hatırlayınca kızın kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı.

"Elinde ne var öyle?" diye sordu Legend.

"Hiçbir şey," dedi Scarlett. Ama sözleri biraz fazla hızlı çıkmıştı ve Legend'ın elleri kızın sözlerinden de hızlıydı; hâlâ kızın üstündeki kraliyet mavisi pelerinin kadifemsi kumaşını kaldırıp dondurucu parmaklarıyla saati çekti.

"Bunu daha önce üzerinde gördüğümü hatırlamıyorum." Legend başını Julian'a doğru kaldırdı. "Yeni bir hediye mi?"

Legend eğreti kolyeyi pat diye açarken Julian hiçbir şeyi inkâr etmedi. *Tik. Tak. Tik. Tak.* Saatin saniye ibresi on ikiye ulaştığında madalyondan bir ses duyulmaya başladı. Bir fısıltıdan azıcık daha yüksek olsa da ses tınısının Julian'a ait olduğunu apaçık tanımıştı.

"Üzgünüm, Kızılcık. Ne için üzgün olduğumu keşke söyleyebilseydim ama sözler..." Saniye ibresi rakamların üzerinden dönmeye devam ederken, gergin geçen birkaç saniyeliğine sustu. Sonra, bu onu yaralıyormuşçasına zorlanarak, "Benim için yalnızca bir oyun değildi. Umarım beni affedebilirsin," dedi.

Saati hışımla kapatıp Julian'a dönerken Legend'ın gözü seğirdi. "Planların hiçbirinde böyle bir bölüm olduğunu hatırlamıyorum. Bunun ne anlama geldiğini açıklamak ister misin?"

"Bence durum kendini açıklıyor zaten," diye karşılık verdi Julian. Sonra, Scarlett'in arayıp durduğu o bakışla kıza doğru döndü; kahverengi gözleri her türden dile getirilmemiş umutla doluydu. Kıza gerçeği söylemek istemişti ama görünüşe göre bunu fiziksel olarak yapamamıştı. Bir tür büyü ya da lanet, kelimelerin ağzından dökülmesine izin vermemişti. Ama hâlâ Scarlett'in Julian'ıydı o. Scarlett, paramparça haldeki kalbinin ufak parçalarının tekrar bir araya gelmek için cesaretlendiğini hissedebiliyordu. Ve bu gerçekten çok güzel bir an olabilirdi ama ancak Legend bir bıçak çıkarıp Julian'ın kalbine saplamak için aynı anı seçmemiş olsaydı.

"Hayır!" diye feryat etti Scarlett.

Julian sendeledi ve tüm dünya onunla birlikte sarsılıp devrilir gibi oldu. Mağaranın yeşim rengi ışıkları kahverengiye döndü usulca.

Julian'ın güzel dudaklarından kan fışkırırken Scarlett hemen onun yanına koştu.

"Julian!" Mağara zeminine yığılan oğlanın yanında diz çöktü. Legend onu kalbinden bıçaklamamıştı ama bir ciğerini delmiş olmalıydı. Kan vardı. Çok ama çok fazla kan. Julian'ın kıza öylesine soğuk bakmasının, gerçeği ufacık bir bakışla dahi ortaya sermek için en ufak bir girişimde bulunmamasının nedeni bu olmalıydı. İhaneti yüzünden Legend'ın onu öldüreceğini biliyordu.

"Julian, lütfen..." Scarlett ellerini onun yarasının üzerine koyup o gün ikinci kez avuçlarını kırmızıya boyadı.

"Sorun yok." Julian öksürdü ve ağzından daha fazla kan döküldü. "Zaten bunu hak etmiştim muhtemelen."

"Öyle deme!" Scarlett omuzlarındaki pelerini çekip aldı ve kanamayı durdurmaya çalışarak Julian'ın göğsüne sertçe bastırdı. "Buna inanmıyorum ve böyle bitmesi de gerekmiyor."

"O halde burada bitmesine izin verme. Sana zaten demiştim... Ben ağlamaya değmem." Julian kızın gözyaşlarını silmek için elini uzattı ama daha ona uzanamadan eli yere yığılıverdi.

"Hayır! Pes etme," diye yalvardı Scarlett. "Lütfen beni bırakma." Söylemek istediği daha birçok şey vardı ama ona veda edecek olursa Julian'ın kendini daha kolay bırakacağından korkuyordu. "Beni terk edemezsin. Oyunu kazanmama yardım edeceğini söylemiştin!"

"Yalan söyledim..." Julian'ın gözleri kırpıştı. "Ben..."

"Julian!" diye haykırdı Scarlett; pelerin ve elleri daha fazla kana batarken Julian'ın kanayan göğsüne daha sert bastırdı. "Yalan söyleyip söylememen umurumda değil. Ölmezsen, söz veriyorum seni her şey için affedeceğim."

Julian'ın gözleri, kızın dediklerini duymamışçasına, kapandı.

"Julian, lütfen mücadeleye devam et. Oyun boyunca benimle savaş verdin, şimdi sakın durma."

Julian'ın göz kapakları yavaşça aralandı. Bir an için kıza geri dönüyor gibiydi. "Başımı nasıl yaraladığım konusunda yalan söyledim," diye mırıldandı. "Küpelerini geri almanı istiyordum. Ama onları alan adam göründüğünden daha zorlu çıktı... Başımı biraz belaya soktum. Yine de yüzünü öyle görmeye değerdi..." Bir tebessümün gölgesi geçti dudaklarından. "Senden uzak durmam gerekirdi... Ama başarmanı gerçekten istedim... İstedim ki..."

Julian'ın başı geriye düştü.

"Hayır!" Scarlett, onun göğsünün son kez soluk verişini ellerinin altında hissetti.

"Julian. Julian. Julian!" Ellerini Julian'ın kalbine bastırdıysa da hiçbir hareket yoktu.

Scarlett onun adını kaç kez tekrarladı, kim bilir. Julian'ın adı dua eder gibi çıkıyordu ağzından. Yakarır gibi. Fısıldar gibi. Bir veda gibi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett daha önce zamanın durmasını ya da tek bir kalp çarpışının bir yıl, bir nefesin bir ömür ve bir dokunuşun sonsuza dek süreceği kadar yavaş akan bir zaman dilimine geçmeyi hiç istememişti. Genelde aksini isterdi aslında; zamanın hızlanmasını, son sürat akmasını. Böylece o anda içinde bulunduğu acıdan kaçabilir ve yeni, kusursuz bir ana geçebilirdi.

Fakat Scarlett, o sırada içinde bulunduğu an sona erdiğinde bir sonrakinin hayat dolu hissettirmeyeceğini ya da gelecek umuduyla dolu olmayacağını biliyordu. Tamamlanmamış, noksan, faydasız olacaktı çünkü o sonraki anda Julian olmayacaktı.

Julian'ın öldüğünü hissettikçe Scarlett'in gözyaşları arttı. Genç adamın kasları gerginliğini kaybediyordu. Bedeni soğuyordu. Teni dönüşü olmayan gri bir solgunluk kazanıyordu.

Scarlett, Legend'ın izlediğini biliyordu. Acısından hastalıklı bir keyif aldığının farkındaydı. Ama sanki genç adam mucizevi bir şekilde tekrar soluk alacak ya da bir

kalp atışını daha kaldıracakmışçasına, Julian'ı bırakmaya Scarlett'in içi el vermiyordu. Duyguların ve arzuların dilekleri mümkün kılan sihri beslediğini duymuştu bir keresinde. Ama o sırada ya Scarlett yeterince duygu hissetmiyordu ya da dileklerle ilgili duyduğu hikâyeler yalanlardan ibaretti.

Veya belki, yanlış hikâyeleri düşünüyordu.

Umut çok güçlüdür. Kimileri onun farklı türden bir sihir olduğunu söyler. Tarifi de bırakması da zordur. Ama fazlası da gerekmez.

Ve Scarlett'in fazla umudu yoktu; yalnızca kötü yazılmış bir şiirin hatırası vardı.

Kız son görüldüğünde Legend vardı yanında
Kızı yakalarsanız, yakalarsınız onu da
Şüphe yok ki, göze almanız gerekebilir cehennemi
Ama başarırsanız tadabilirsiniz zenginliği
Bir dilekle ödüllendirilecek bu yılın galibi

Scarlett dilek hakkını tamamen unutmuştu ama Tella'yı herkesten önce bulabilirse ve Julian'ın hayata dönmesini dilerse, belki her şeye rağmen mutlu bir sona ulaşabilirdi. Her şeyin tekrar mutlulukla dolması neredeyse bir dilek kadar gerçek dışı görünse de Scarlett'in elinde kalan tek ümit buydu.

Kız kardeşinin nerede olduğunu kesinlikle öğrenmeye hazır halde başını kaldırıp baktığında, Legend'ın ortadan kaybolduğunu fark etti. Geride sadece Julian'ın cep saatini ve kendi kadife silindir şapkasını kara bir mektubun üzerine bırakmıştı.

Scarlett kâğıdı eline aldığında siyah gül yaprakları yere döküldü. Legend'ın gönderdiği ilk mektubun bir gölgesiymişçesine, kenarları kapkara kabartmalarla süslüydü.

Sayın Bayan Dragna,

Donatella Dragna'nın yarın, gün doğumundan bir saat sonra gerçekleşecek cenazesine katılımınız beklenmektedir. Elbette onun ölümünü engellemeyi başaramadığınız takdirde.

Saygılarımla,
Legend

NOT: Sağ tarafınızdaki merdivenleri kullanmanızı tavsiye ederim.

Scarlett mektubu avuçlayıp elini yumruk yaptı. Bu, delilikten de öteydi. Bu, Scarlett'in anlayamadığı türden bir sapkınlıktı. Ve onu anlamak istediğinden de emin değildi.

Bir kez daha Scarlett, bunun kendisine yönelik şahsi bir şey olduğu, Legend'ın büyükannesi Anna'yla menfur geçmişinden çok daha fazlasıyla ilgili olduğu duygusuna kapıldı.

Ardında, su tekrar gürül gürül akmaya başladı. Bu, başkalarının gelmekte olduğu anlamına mı geliyordu? Scarlett bunu bilmiyordu. Julian'ın bedenini öylece bırakmaktan nefret ediyordu; bir mağarada terk edilmekten fazlasını hak ediyordu ama eğer onu kurtaracaksa, bu oyunu bitirmeli, Tella'yı bulmalı ve o dilek hakkını almalıydı.

Scarlett başını kaldırıp baktığında, havada süzülen ve ateş böceklerine benzeyen yeşim rengi ışıkların arttığını, parıldayan bir duman perdesi gibi hareket ederek, Scarlett'in önündeki merdivenlerdeki bir yol ayrımını aydınlattıklarını gördü.

Legend ona sağdan gitmesini önermişti. Scarlett, ona güvenmeyeceğini Legend'ın bildiğini, bu yüzden de kıza gerçeği söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü. Yine de, kızın tüm bunları aklından geçirebileceğini düşünecek kadar da düzenbazdı Legend.

Scarlett soldaki merdivenlere doğru hareketlenmişti ki, Legend'ın gerçeği söylemekle ilgili anlattıklarını hatırlayarak, son anda fikrini değiştirdi. Babası nadiren tüm gerçekleri anlatırdı ama yine nadiren de yalan söylerdi. Yalanlarını en çok işe yarayacakları zamana sak-

lardı. Scarlett, Legend'ın da benzer olduğunu çözmüştü.

Kendini merdivenlerden yukarı koşmaya, Julian'la birlikte inip çıktıkları tüm merdivenleri hatırlayarak, sarmal üstüne sarmal üstüne sarmal çıkmaya zorladı. Her katta gözyaşlarını ve tükenmişliğini bastırmaya uğraşıyordu. Julian'a ağlamamayı her başarışında, Tella'yı tıpkı Julian'ı terk ettiği halde –hareketsiz bir beden, çarpmayan bir kalp, görmeyen gözlerle– bulduğu canlanıyordu gözünde.

Scarlett basamakların tepesine ulaştığında dünyası daralmıştı sanki. Elbisesi terden sırılsıklam olmuş, bacakları acıyla sancıyor ve titriyordu. Şayet yanlış basamakları seçtiyse, geri dönüp koşarak aşağı inecek ve diğer merdivenlerden tekrar çıkacak güce sahip olduğunu hiç sanmıyordu.

Önünde, kare şekilli bir tavan kapağına uzanan ince uzun bir portatif merdiven vardı. Merdivene tırmanırken ayağı birkaç kez kaydı. Tavan kapağının ardında ne bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sıcaklığı hissetti. Çıtırdama sesleri de geliyordu. Kesinlikle bir ateş yanıyordu.

Scarlett, bunun yalnızca bir şömine ateşi olması, tüm odanın alevler içinde olmaması için dua ederek merdivende tökezledi. Tavan kapağını çekip açarken derin bir soluk aldı.

BEŞİNCİ GECE
CARAVAL'IN
SON GECESİ

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yıldız ışıkları her taraftaydı.

Scarlett'in daha önce hiç görmediği takımyıldızlar, engin ve zifiri karanlık bir geceyi kubbe gibi sarıyordu. Mekân, kenarlıksız bir balkondan ibaretti; zemin fosforlu akiktendi ve kocaman yastıklarla dolu, pırıltılı tonlarda kanepeler vardı. Küçük ateş oyuklarından göz kamaştırıcı mavi alevler yükseliyordu.

Bu dünyanın üst taraflarında, havanın soğuk olması beklenirdi ama Scarlett, girişten sürünerek girerken hava sıcaktı; cilalı zemine sürten elbisesinin düğmeleri hafifçe tıngırdıyordu. Bu yerle ilgili her şey feci şekilde Legend kokuyordu; kütükler kadifeden ve hafif tatlı bir şeylerden yapılmışçasına, şöminenin kokusu bile onu andırıyordu. Havanın verdiği his yumuşak ve zehirliydi. Odanın arka duvarının yakınlarında, kâbuslar kadar kara bir dolu yastığın yığıldığı kocaman bir siyah yatak sinirlerini bozmuştu. Scarlett, Legend'ın bu odayı ne için kullandığını bilmiyordu ama kız kardeşi hiçbir yerde yoktu...

"Scar?" Yatakta ufak bir figür doğruldu. Bal sarısı bukleler, şeytani sırıtışı olmasa melek gibi denebilecek bir suratın çevresine düştü.

Scarlett daha odayı yarılayamadan Tella, "Ah, canım!" diye cıyaklayarak yataktan fırlayıp Scarlett'i bir kucaklamayla kıskıvrak sarıverdi. Şevk dolu kollarıyla ablasına sarılışı, Scarlett'e mutlu sonların mümkün olduğuna inandırdı. Kız kardeşi hayattaydı. İnsanın içini sevecenlik, güneş ışığı ve büyüyen düş tohumlarıyla dolduruyordu.

Şimdi yalnızca Julian'ı geri getirmesi gerekiyordu.

Scarlett, sadece karşısındakinin gerçekten Tella olduğuna emin olmak için geri çekildi; Tella onu sıklıkla kucaklardı ama normalde böyle coşkulu olmazdı.

"Sen iyi misin?" Herhangi bir kesik ya da berelenme izi olup olmadığını görmek için kız kardeşini süzdü. Scarlett, heyecanının orada bulunma nedenini unutturmasına müsaade edemezdi. "Sana iyi davranıldı mı?"

"Ah, Scar! Hep evhamlısın. Sonunda buraya gelebildiğine çok sevindim. İlk kez endişelenmeye başlıyordum." Tella derin bir soluk aldı veya üzerinde yalnızca incecik, soluk mavi bir gecelik olduğundan ürpermişti. "Senin asla gelmeyeceğinden korkmaya başlıyordum. Burası feci güzel, değil mi?"

Tella, elini uzatsan tutup cebine sokacakmışsın gibi yakın duran tüm o yıldızlara doğru salladı kollarını. *Fazla yakınlar*, diye düşündü Scarlett. Tıpkı aşırı derecede kısa olmasından dolayı bariyer denemeyecek kadar zemine yakın duran balkon kenarlığı gibi. Görkemli bir manzarası olan büyük bir süit görünümüne bürünmüş bir zindandı burası.

"Tella, çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Tella. "Sadece feci şekilde sıkılıyordum."

"Sıkılmak mı?.." Sözler Scarlett'in boğazına diziliverdi. Caraval'ın kendisini değiştirdiği kadar kız kardeşini de değiştireceğini düşünmemişti ama... *sıkılmak* mı?

"Beni yanlış anlama. Avantajları olmadı değil ve iyi muamele de gördüm ve... Hay bin diş!" Scarlett'in kanlı ellerini ve elbisesini gören Tella'nın yuvarlak gözleri kocaman açıldı. "Neler oldu? Her yerin kanla kaplı!"

"Benim kanım değil." Gözleri avuçlarına dönen Scarlett'in boğazı sıkışmıştı. Tek bir damla kan, Julian'ın ömründen bir gün vermişti ona. Bu onu, bedenine boylu boyunca kaç günlük ömür *–Julian'ın yaşamış olması gereken günlerden–* sıçradığını düşünmeye sürüklüyordu.

Tella yüzünü ekşitti. "Kimin kanı bu?"

"Burada açıklamamayı tercih ederim." Scarlett durdu; ne söyleyeceğine pek emin sayılmazdı. Oradan çıkıp Legend'dan uzaklaşmalılardı; ayrıca Scarlett'in dilek hakkını alıp Julian'ı kurtarabilmesi için Legend'ı sonradan tekrar bulması gerekiyordu.

"Tella, buradan gitmemiz gerek." Scarlett önce kız kardeşini güvenli bir yere götürüp sonra dileği için geri dönebilirdi. "Çabuk giyin ve fazla bir şey yüklenme. Tella, neden harekete geçmiyorsun? Fazla vaktimiz yok!"

Ama Tella kıpırdamadı bile. Narin mavi geceliğinin içinde darmaduman bir melek misali, Scarlett'e kocaman açılmış, endişeli gözlerle bakarak öylece dikildi.

"Bunun olabileceğine dair uyarılmıştım." Tella sesini yumuşattı; mantıksız davranan çocuklarla ya da ihtiyar-

larla konuşulurken takınılan o berbat ses tonuyla konuşuyordu. "Nereye kaçmamız gerektiğini sandığını bilmiyorum ama sorun yok. Bu oda her şeyin sonu, Scar. Oturup soluklanabilirsin." Tella onu saçma sapan bir şekilde yastıklarla donatılmış kanepelerden birine yönlendirdi.

"Hayır!" diyerek uzaklaştı Scarlett. "O uyarıyı sana kim yaptıysa yalan söylemiş. Bu asla bir oyun olmadı. Sana ne anlattılar bilmiyorum ama tehlikedesin; ikimiz de öyleyiz. Babam burada."

Tella'nın kaşları havaya kalkıverdi ama kısa sürede ifadesi tekrar yumuşadı; bu bilgi karşısında paniğe kapılmışa hiç benzemiyordu. "Onun sadece bir tür illüzyon olmadığına emin misin?"

"Eminim. Buradan çıkmamız gerek. Bir *arkadaşım*..." Scarlett, Julian'ın adını ağzına alamıyordu; *arkadaş* kelimesini bile zar zor söyleyebilmişti. Ama kendini Tella için güçlü durmaya zorluyordu. "*Arkadaşımın* teknesi var ve bizi istediğimiz yere götürecek. Tıpkı senin daima istediğin gibi."

Scarlett kız kardeşine uzandı ama bu kez uzaklaşan kişi dudaklarını büzüştüren Tella oldu. "Scar, lütfen; ağzından çıkanı kulağın duysun. Gözlerin sana oyun oynamış. Adaya vardığımızda yaptıkları uyarıyı hatırlamıyor musun? Hani, kendini oyuna fazla kaptırmaman gerektiğini?"

"Peki ya sana bu yılki oyunun farklı olduğunu söylesem?" dedi Scarlett ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Legend'ın büyükanneleriyle olan geçmişini açıklamaya uğraştı. "Bizi buraya intikam için getirdi. Sana iyi davranıldığını biliyorum ama sana her ne dediyse hepsi

yalan. Buradan gitmeliyiz."

Scarlett konuşurken Tella'nın ifadesi değişti. Alt dudağını kemirmeye başlamıştı ama bunun nedenini Scarlett tam çözememişti. İkisinin hayatlarından endişe etmesi miydi, Scarlett'in deliliği miydi? "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Tella.

Scarlett başını aşağı yukarı sallayıp kız kardeşlik bağlarının Tella'nın şüphelerine üstün gelmesini umdu çaresizce. "Bunların kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama her şeyin kanıtını gördüm."

"Tamam o halde. Bana bir saniye ver." Tella aceleyle yanından uzaklaşıp, yatağının yanındaki bir dizi paravanın ardında gözden kayboldu. Bu sırada Scarlett de kanepelerden birini sürükleyerek zemin kapağının üstünü kapatıp oraya gelirken kullandığı merdivenin yolunu kesti. İşini bitirdiğinde Tella tekrar karşısındaydı; üzerinde mavi ipekten bir sabahlık vardı ve bir elinde bir bez ötekindeyse bir leğen tutuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Scarlett. "Neden üstüne normal şeyler giymedin?"

"Otur." Tella bol yastıklı şeylerden birine doğru hareketlendi. "Tehlikede değiliz, Scar. Korktuğun her neyse, onun sana gerçek geldiğini biliyorum ama Caraval'ın tüm olayı bu zaten. Her şeyin gerçekçi durması gerekiyor ama hiçbiri değil. Şimdi otur ve üzerindeki kanın birazını yıkayayım. Temizlendiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Scarlett oturmadı.

Tella yine zıvanadan çıkmış çocuklar ve hayal dünyasında yaşayan yetişkinlerle konuşulurken kullanılan o ses tonuyla konuşuyordu. Scarlett onu suçlayamazdı. Ba-

basıyla yüz yüze gelmiş olmasa, Julian'ın öldüğünü görmese, kalbinin durduğunu ve sıcak kanını ellerinde hissetmese ya da hayatın bedeninden kayıp gidişini izlemese Scarlett de oyunun gerçekliğini sorgulayabilirdi belki.

Ah keşke sorgulayabilseydi.

"Peki ya sana bunu kanıtlarsam?" Scarlett cenaze davetini çıkardı cebinden. "Buraya gelmemden hemen önce Legend bana bunu bıraktı." Kâğıdı Tella'nın eline tutuşturdu. "Kendin bak. Seni öldürmeyi planlıyor!"

"Büyükanne Anna yüzünden mi?" Notu okurken Tella'nın kaşları çatıldı. Ardından, kahkahasını bastırmaya çalışır gibi göründü. "Ah, Scar; bence bu mektubu yanlış değerlendirmişsin."

Tella kâğıdı Scarlett'e geri verirken içinden yükselen bir kıkırtıyı daha bastırdı. Scarlett'in mektupta fark ettiği ilk şey kenarlarıydı. Artık siyah değillerdi ve altın renkte çizgiler halinde uzanıyorlardı; metin de aynı şekilde değişmişti.

Sevgili Bayan Dragna,

Özel konuklarım olarak sizi ve kız kardeşinizi, ekseriyetle Caraval sanatkârları için düzenlenen bir kutlamaya davet etmek isterim. Kutlama, gün batımından bir saat sonra başlayacak. Sizi ve kız kardeşinizi orada görmeyi uman tek kişinin ben olmadığıma eminim.

Saygılarımla,
Legend

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Bu mektubun tehditkâr bir yanı yok." Tella kahkahalarla güldü. "Tabii, Legend'ın seni beğenmesi fikrinden gerilmiyorsan."

"Hayır! Daha önce bunlar yazmıyordu. Bir cenaze davetiyesiydi; *senin* cenazenin davetiyesi." Scarlett yalvaran gözlerle Tella'ya baktı. "Ben deli değilim," diye ısrar etti. "Tünellerde okuduğumda bu kâğıt farklıydı."

"Oyunun altındaki tünellerde mi?" diyerek araya girdi Tella. "Onlar insanların delirdiği tüneller değil mi?"

"O başka bir bölümdü. Tella, yemin ederim ki ben deli değilim. Notun en altında eğer ben engel olamazsam yarın öleceğin yazıyordu. Lütfen, bana inanmıyorsan bile inanmayı denemene ihtiyacım var."

Tella onun çaresizliğini anlamış olmalıydı. "Şu kâğıda tekrar bakayım."

Scarlett davetiyeyi ona geri verdi. Kız kardeşi bu kez onu, ateş oyuklarından birine yakın tutarak, büyük bir dikkatle inceledi. Ama ne yaparsa yapsın metin değişmedi.

"Tella, yemin ederim ki bu bir cenaze davetiyesiydi, parti davetiyesi değil."

"Sana inanıyorum," dedi Tella.

"Öyle mi?"

"Şey, sanırım Trisda'da aldığın biletler gibi bir şey bu; bazı ışıkların altında değişiyor. Ama Scar..." Bir kez daha o acı verici şekilde özenli ses tonunu takınmıştı. "Oyunun bir başka parçası olamaz mı bu da? Seni buraya getiren bir hile mesela? Hani, ipuçlarını toplamak fazla uzun sürüyor diye beki? Ve işte, şimdi buradasın: Ve ta-daa! Not bir tehditten bir ödüle dönüşmüştür belki. Söyle bana; hangisi daha mantıklı?"

Tella'nın konuşma şekli kulağa son derece akla yatkın geliyordu. Ah, Scarlett onun haklı olmasını ne de çok isterdi. Tünellerin –ve Legend'ın– nasıl yanıltıcı olabileceğini biliyordu. Ama tek tehlike Legend değildi.

"Tella, bana bu konuda inanmıyorsan bile, yemin ederim ki babam burada. Şu anda seni arıyor; ikimizi de. Ve inan bana, onun burada bulunması Caraval'ın yarattığı sihirli bir serap filan değil. Nişanlım Kont Nicolas d'Arcy'yle birlikte gelmiş. Kaçabilmek için d'Arcy'yi bir korunma iksiriyle bayıltıp onu yatağa bağlamak zorunda kaldım. Bunları öğrendiğinde babamın nasıl öfkeleneceğini tahmin edebilirsin."

"Nişanlını yatağa mı bağladın?" diyerek kıs kıs güldü Tella.

"Bu şaka falan değil! Babam bizi bulduğu takdirde neler olabileceğiyle ilgili dediklerimi duymadın mı?"

"Scar, bunları yapabileceğini bilmezdim! Oyunun sende başka neleri değiştirdiğini çok merak ediyorum."

Tella'nın sırıtışı iyice büyüdü; şaşkına uğramış ve etkilenmiş görünüyordu ki başka zaman olsa bu, Scarlett'i sevindirebilirdi ama bunun yerine Scarlett, kız kardeşinin o sırada korkup paniklemesini tercih ederdi.

"Asıl noktayı kaçırıyorsun. Bunu yapmak zorunda kaldım çünkü babam beni..." Konuşmaya çabalarken kelimeler utançtan boğazına takılmıştı adeta. Babasının onu yapmaya zorladığı şeyi düşünmek, kendini bir insan gibi değil de, daha ziyade bir eşya gibi hissettirmişti.

Tella'nın yüz ifadesi yumuşadı. Kollarını Scarlett'e dolayıp onu ancak bir kız kardeşin yapabileceği şekilde kucakladı. İşleri yoluna koymak için tüm dünyayı lime lime etmeye dünden hazır, pençelerini çıkarmış bir kedi yavrusu kadar öfkeliydi. Ve bir an için Scarlett, her şeyin gerçekten yoluna gireceğini düşündü.

"Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu.

"Senin bu hafta bir dolu çılgınlık yaşadığına inanıyorum ama şimdi hepsi sona erdi. Hiçbirini gerçek değildi." Tella, Scarlett'in yüzüne düşen siyah buklelerden birini nazikçe düzeltti. "Endişelenmene gerek yok, kardeşim. Ve," diye ekledi; "günün birinde babamız tüm günahlarının bedelini ödeyecek. Her gece bir meleğin gelip, bir daha kimseye zarar veremesin diye onun ellerini kesmesi için dua ediyorum."

"Meleklerin öyle bir şey yaptıklarını sanmıyorum," diye mırıldandı Scarlett.

"Belki cennetteki melekler yapmıyordur ama türlü türlü melek var." Tella umutlar, düşler ve diğer kalleş şeylerle dolu bir gülümsemeyle pembe dudaklarını aralayarak geri çekildi.

"Babamın ellerini kendi başına kesmeyi planladığını söyleme sakın."

"Bugünden sonra babamın ellerinin artık sorun teşkil edeceğini sanmıyorum; en azından bizim için." Tella'nın gözleri, gülüşünü de saran aynı tehlikeli ışıltıyla kırpıştı. "Bunca zamandır burada bir başıma değildim. Biriyle *tanıştım*. Babamızdan haberi var ve bizimle ilgilenmeye söz verdi. İkimizle de." Tella'nın yüzü mum ışığından ve kristal ışıltısından daha fazla aydınlandı; böylesi bir neşenin ancak tek bir korkunç anlamı olabilirdi.

Tella başta *sıkılma* lafı ettiğinde Scarlett, Legend'ın onun yanına hiç gelmediğini ummaya cüret etmişti. Ama Tella'nın sesinin nasıl yükseldiğini, takındığı tavrı ve en ufak akıl kırıntısının bile bakışlarından uçup gittiğini gördükten sonra, Legend'ın bunun aksini yaptığından korktu. Tella'nın yüz ifadesi, onun ya âşık ya da aklını yitirmiş olduğunu gösteren bir şekilde hülyalı bir hal almıştı.

"Ona güvenemezsin," diyerek patladı Scarlett. "Dediklerimi hiç dinlemedin mi? Legend bizden nefret ediyor. O bir cani!"

"Legend'dan bahseden kim?"

"Bahsettiğin kişi o değil mi?"

Tella komik bir surat ifadesi yaptı. "Onunla hiç karşılaşmadım bile."

"Ama bunca zamandır bu kuledesin. Onun kulesinde."

"Biliyorum," dedi Tella. "Ve buraya tıkılıp kalmışken aşağıdaki herkesi izlemenin nasıl can sıkıcı olduğunu bilemezsin." Oflayarak, kenarlıksız balkona şöyle bir baktı.

Balkonun kenarından altı metre kadar uzaktalardı ama Scarlett yine de kendini güvende hissetmiyordu.

Aşağı atlamak hâlâ çok kolay gibiydi. Tella, Legend tarafından baştan çıkarılmamış olabilirdi ama Caraval Ustası'nın hem Dante'yi hem de Julian'ı Scarlett'in karşısına çıkarmasına bakılırsa, Tella'nın yeni talibinin – Tella'yı delirtecek mükemmel oğlanın– da onlardan farklı olacağını düşünemiyordu Scarlett.

"Adı ne?" diye sordu Scarlett.

"Daniel DeEngl," dedi Tella. "Uzak Kuzey İmparatorluğu'ndan bir derebeyi. Ne kadar harikulade, öyle değil mi? Buna bayılacaksın, Scar; ülkelerinde şatoları varmış; kale hendekleri, kuleleri ve bunlar gibi türlü çarpıcı şeyleriyle birlikte hem de."

"Ama bunca zamandır buradayken onunla nasıl taşıntın ki?"

"Bunca zamandır sadece burada değildim." Tella'nın yanakları hafiften pembeleşti ve Scarlett, ilk gece Tella'nın odasından duyduğu adamın sesini hatırladı. "Oyun için kaçırıldığım sırada Daniel'le birlikteydim. Kaçıranlara direnmeye çalıştı aslında ama onu da benimle birlikte yanlarında götürdüler." Bu adeta başına gelen en romantik şeymiş gibi gülümsedi Tella.

"Tella, bu yanlış," dedi Scarlett. "Daha yeni tanıştığın birine âşık olmuş olamazsın."

Tella geriledi; yanaklarının rengi koyulaşarak öfkeli bir kızıllığa bürünüyordu. "Başından çok şey geçtiğini biliyorum. Bu yüzden senin hiç tanışmadığın biriyle *evlenmeye* kalktığına değinmeyeceğim."

"O farklıydı."

"Biliyorum; çünkü senin aksine ben, nişanlımı aslında tanıyorum."

"*Nişanlım* mı dedin sen?"

Tella başını gururla aşağı yukarı salladı.

"Ciddi olamazsın," dedi Scarlett. "Sana ne zaman evlilik teklifinde bulundu ki?"

"Neden benim için mutlu olamıyorsun?" Tella'nın suratı, Scarlett'in elinden düşürdüğü bir oyuncak bebek misali asılıverdi.

Scarlett bu soruya verebileceği ilk beş karşılığı bastırıp içinde tuttu.

"Scar, bazı korkunç şeyler için, meleklerin yapmadığı türden şeyler için dua ettiğimi biliyorum ama aynı zamanda tam olarak böyle bir şey için de dua ettim. Peşimden mahzene gelecek bir oğlan bulmakta hiç güçlük çekmemiş olsam da Daniel'e dek hiç kimse *beni* gerçekten umursamamıştı."

"Şu Daniel denen adamın sana olağanüstü geldiğine eminim," dedi Scarlett, büyük bir dikkatle. "Ve senin için mutlu olmak da istiyorum; gerçekten. Ama sana da bu birazcık fazla rastlantısal gelmiyor mu? Legend'a sana farklı bir oyun oynamış olabileceğini düşünmeden edemiyorum; ya şu Daniel de o oyunun bir parçasıysa?"

"Değil," dedi Tella. "Erkeklerle pek deneyimin olmadığını biliyorum ama benim var ve Daniel'le ilişkimin son derece gerçek olduğunu söylediğimde sözüme güven." Tella, kara akik zemin üzerinde soluk duran ayaklarıyla sert bir şekilde gerileyip yastık dolu kanepelerin birinden gümüş bir zili çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Scarlett.

"Daniel'i çağırıyorum, böylece onunla tanışıp kendi gözlerinle görebilirsin."

Kapının açılmasıyla karşılarında Jovan belirdi; adadaki ilk gecelerinde, tek tekerlekli bisiklet üstündeyken giydiği aynı renkli kıyafetle bir gökkuşağını andırıyordu. "Ah, merhaba." Scarlett'i karşısında görünce canlandı. "Nihayet kız kardeşini bulmuşsun."

"Bu kıza güvenemezsin," diye fısıldadı Scarlett, Tella'ya. "Legend için çalışıyor."

"Elbette Legend için çalışıyor," dedi Tella. "Kız kardeşimi bağışla lütfen, Jo; hâlâ oyunun etkisinde. Legend'ın ikimizi birden öldüreceğini sanıyor."

"Yanıldığına emin misin peki?" Jovan espri yapmışçasına göz kırptı ama Scarlett'le bakıştığında gözlerindeki şen ışık silinip gitmişti.

"Bunu gördün mü?" dedi Scarlett. "O da billyor!"

Tella ablasını duymazdan geldi. "Lord DeEngl'ı benim için getirir misin lütfen?"

Daha Scarlett itiraz edemeden Jovan başıyla onayladı ve odaya girerken kullandığı arka duvardaki gizli kapıdan geçip, geldiği gibi çıkıp kayboldu.

"Tella, lütfen," diye yalvardı Scarlett. "Buradan gitmemiz gerek. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hiç bilmiyorsun. Daniel konusunda haklı olsan bile yine de güvenli değil. Legend ikinizin birlikte olmanıza izin vermez."

Scarlett sustu ve onca değerli kanı bir kez daha kız kardeşine göstererek ellerini ona doğru uzattı. "Bunu... görüyor musun?" Sesi çatallaşmıştı. "Bu gerçek. Buraya gelmeden önce Legend'ın birini öldürüşünü izledim..."

"Ya da izlediğini sandın," diyerek araya girdi Tella. "Her ne gördüğünü sanıyorsan eminim gerçek değildi. Aşağıda olanların hepsinin oyunun bir parçası olduğunu

unutuyorsun sürekli. Ve sen kendini oyuna fazla kaptırdığın için ben Daniel'dan uzaklaşmayacağım."

Tella'nın dudakları yumuşak bir ifadeyle hafifçe sarktı. "Beni senden daha çok kimsenin sevmediğini biliyorum, Scar. Sen olmasan kimsesiz kalırdım. Lütfen beni şimdi bırakma. Daniel'i bırakmamı da isteme." Bu kez dudakları iyice sarkmıştı. "Hayatımın iki aşkı arasında seçim yapmaya zorlama beni."

İki aşk. Kız kardeşinin kelime seçimi karşısında Scarlett'in kalbi sızladı. Tekrar o basamaklardaydı sanki; Julian'ın solukları kesilmeden hemen önce başının düşüşünü izliyordu. Onu geri getirmenin bir yolunu bulmalıydı ama aynı zamanda kız kardeşini bu kuleden çıkarıp, o balkondan çok uzaklarda güvenli bir yere götürmeliydi.

"Şimdi," dedi Tella, canlı bir ifadeyle; Scarlett tek kelime etmemiş olmasına rağmen sanki her şey yoluna girmiş gibi konuşuyordu. "Lord Daniel için güzelleşmeme yardım et!" Tella giyinme bölmesine koştu hemen. "Sen de temizlenmek isteyebilirsin," diye seslendi. "Senin üzerinde muhteşem duracak birkaç elbisem var."

Scarlett olduğu yerde öylece dururken gecenin karanlığı iyice arttı.

Ölmek üzereymiş gibi göründüğünün farkındaydı ve bu halde kalmaya hevesliydi. Tella'nın nişanlısını ürkütme fikri hoşuna gitmişti. Aslında oradan ayrılma fikri daha çok hoşuna gidiyordu ama Tella, oradan çıktığı takdirde Scarlett'in peşinden gelecek halde değildi. Hem, ya Tella haklıysa? Belki de tüm oyunun iki kız kardeşin çevresinde döndüğünü düşünmek fazla kibirli bir varsayımdı. Kız kardeşi haklıysa ve Scarlett her şeyi mahvedecek

olursa, Tella onu asla affetmezdi.

Ama şayet Scarlett deli değilse ve Julian gerçekten öldüyse, o halde Scarlett'in dileğine kavuşması ve onu kurtarması gerekiyordu.

Tella'nın paravanının ardında, içinden türlü giysiler taşan bir gardırop ve birkaç sandık açıktı. Scarlett kız kardeşinin birkaç elbise arasında karar vermeye çalışmasını izledi.

Scarlett şu Daniel denen adamla tanıştıktan sonra Tella'yı kendisiyle birlikte oradan ayrılmaya ikna etmenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu. Bu sırada kardeşinin yanında kalıp dileğini Legend'dan almanın bir yolunu da bulabilirdi.

"Menekşe rengi," dedi Scarlett. "Sana en çok mavi yakışıyor."

"Böyle diyeceğini biliyordum," diye karşılık verdi Tella. "Al, bu da senin için. Siyah saçların ve şu yeni küçük beyaz saçınla çok çarpıcı duracak. Üzgünüm ama senin bedenine göre hiç pabuç yok elimde; botlarının kurumasını beklemen gerekecek." Scarlett'e kabarık bir balo elbisesi etekli, arka kısmı önden daha uzun ve gözyaşı damlası şekilli kırmızı boncuklarla süslü yaban mersini renginde bir elbise verdi.

Elbise, Scarlett'in avuçlarındaki kanla uyumluydu. Scarlett sonunda ellerini yıkadığında, Julian'ı geri getirmenin bir yolunu bulacağına kendi kendine bir kez daha yemin etti. O gün başka hiçbir yara ellerini lekelemeyecekti.

"Bir şeye söz ver," dedi Scarlett. "Ne olursa olsun, hiçbir balkondan atlamayacağına yemin et."

"Ancak Daniel geldiğinde böyle tuhaf şeyler söylemeyeceğine sen de söz verirsen."

"Ciddiyim, Tella."

"Ben de. Lütfen bunu berbat etme..."

Kapı çalıverdi.

"Bu Daniel olmalı." Tella, –tatlı düşlerin ve mutlu sonların rengindeki– menekşe rengi elbisesiyle arkasına hızla dönmeden önce bir çift gümüş renkli pabuç geçirdi ayağına.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Scarlett. Ve baştan beri haklı olan kişinin kız kardeşi olmasını ummasına rağmen, Tella paravanın ardından çıkıp da arka duvardaki gizli kapıya koşarken, midesindeki korku dolu acı yeşil ürpertiyi görmezden gelemiyordu.

Tella'nın kapıyı açmasıyla dünya sarsılıverdi. Scarlett, kapının ardındaki adamın kız kardeşinin beline uzanıp öpmek için onu kendine çekişini izlerken çevresindeki her şey yıkılıyordu.

Adam onu kendisine doğru çekerken Tella'nın yanakları pembeleşti. "Misafirimiz var, Daniel." Tella, Daniel dediği adamı Scarlett'in kıpırdamadan durduğu yastıklı kanepelere doğru çekti.

"Ablam Scarlett'le tanıştırayım seni." Tella'nın yüzünü bir kez daha öyle aydınlanmıştı ki Scarlett'in gönülsüz bir tavırla bir adım geriledığini ya da yanındaki adamın Tella bakmıyorken kendi dudaklarını yaladığını fark etmedi bile.

"Donatella, çabuk ondan uzaklaş," dedi Scarlett. "Onun adı Daniel değil."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Şimdi bir silindir şapka takmıyordu ve paltosunu soğuk beyaz bir redingotla değiştirmişti ama gözleri, sanki ardında kaçık bir şeyler varmışçasına ve bunu gizlemeyi umursamıyormuşçasına, hâlâ aynı deli ışıltıyla parlıyordu.

"Scar," dedi Tella, ters ters. *Yine tuhaflaştın,* dercesine oynattı dudaklarını.

"Hayır, onu tanıyorum," dedi Scarlett, ısrarla. "O, Legend."

"Scarlett lütfen deli gibi davranmayı kes," dedi Tella. "Daniel tüm geceler boyunca, oyunun *her gecesinde* benimle birlikteydi. Onun Legend olması imkânsız."

"Bu doğru." Legend bir kolunu Tella'nın omzuna attı; kızın kısa bedenini sahiplenici bir tavırla yakınına çeken adamın sıkı kolları altında Tella çocuk gibi kalmıştı.

"Ellerini onun üstünden çek!" Scarlett, Legend'ın üstüne atıldı.

"Scar! Dur!" Scarlett, Legend'a bir çizikten daha fazla zarar veremeden, Tella onu saçından yakalayıp aniden çekiverdi.

"Çok üzgünüm, Daniel," dedi Tella. "Ona ne oldu böyle, hiç bilmiyorum. Scarlett, bu deliliğe derhal bir son ver!"

"Sana yalan söyledi!" Tella'yla boğuşurken Scarlett'in kafa derisi acıyla yandı. "O bir katil."

Ancak, Legend o sırada bir katile benzemiyordu hiç. Beyaz kıyafetler içinde, yüzünde o deli gülümsemesinden eser yokken, bir aziz kadar masum görünüyordu. "Belki de kendine zarar vermeden önce onu bağlamalıyız."

"Hayır!" diye haykırdı Scarlett.

Tella'nın suratından hızla tedirgin bir ifade geçti.

"Aşkım, o çıldırmış; içimizden birine zarar verecek." Legend'ın kaşları, sanki gerçekten endişeliymişçesine büzüldü. "Kendini oyuna fazla kaptıranlarla ilgili uyarıları hatırlamıyor musun? Sen ipi getirirken ben de onu tutarım. Böyle vakalar için giysi sandığında biraz ip olacaktı."

"Tella, lütfen onu dinleme," diye rica etti Scarlett.

"Aşkım," diyerek tatlı tatlı konuştu Legend; ses tonu, aldatıcı bir endişe izlenimi yaratıyordu. "Bu onun kendi güvenliği için."

Tella'nın gözleri, ilk günkü ihtişamını koruyan Legend'dan saçları düğüm düğüm olmuş ve yanakları terlemiş Scarlett'e kaydı. "Üzgünüm," dedi Tella. "Zarar görmeni istemiyorum."

"Hayır!" Legend onu kız kardeşinden uzak tutarken Scarlett tekrar debelendi ve elbisesinin kolu yırtılıp boncuk işlemeleri yerlere saçıldı. Tella paravanın ardına geçerken, adamın demir kelepçeler kadar kuvvetli elleri, Scarlett'in bileklerini arkasına doğru burktu.

"İstediğim her şeyi yapmaya ne kadar hevesli olduğu-

nu görüyor musun?" diye mırıldandı Legend, Scarlett'in kulağına.

"Lütfen," diye yalvardı Scarlett; "onu rahat bırak. Onun gitmesine izin verirsen istediğin her şeyi yapacağım. Balkondan atlamamı istiyorsan, atlarım. Sadece ona zarar verme!"

Tek bir keskin hamleyle Legend, Scarlett'i kendisine doğru çevirdi. Teni soluk, elmacıkkemikleri haşin ve gözleri apaçık bir delilikle doluydu. "Onun için ölüme mi atlarsın?" Scarlett'i bırakarak itti. "Yap o halde. Şimdi."

"Hemen şimdi atlamamı mı istiyorsun?"

"Hemen şimdi değil." Dudaklarının kenarları, bir gülümsemenin kaçık bir taklidi gibi, birdenbire kıvrıldı. "Bu gece için planladığım ölüm seninki olsaydı, seni onun cenazesine davet etmiş olmazdım. Sadece balkonun kenarına kadar yürü; düşmeden durabileceğin son noktaya kadar git."

Scarlett net düşünemiyordu. Tella'nın da Legend'ın çevresindeyken böyle –yani, sersemlemiş ve aklı karışmış– hissedip hissetmediğini merak etti. "Bunu yaparsam, kız kardeşime zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

"Söz veririm." Legend, soluk renkli parmaklarından biriyle kalbinin üzerine x şekli çizer gibi yaptı. "Balkonun kenarlığına kadar yürürsen, bu olağanüstü hayat üzerine yemin ederim ki kız kardeşine bir daha dokunmayacağım."

"Başkasını da dokundurmayacağına söz veriyor musun?"

Legend, Scarlett'i elbisesinin yırtık kolundan çıplak ayaklarına dek süzdü. "Anlaşma yapacak durumda değilsin gerçekten."

"O halde neden benimle anlaşma yapıyorsun ki?"

"Nereye kadar gitmeye istekli olduğunu görmek istiyorum." Ses tonu merakla tatlanmıştı ama bakışlarında tam bir meydan okuma vardı. "Bunu yapmaya istekli değilsen, kız kardeşini de asla kurtaramazsın."

Onun bu dedikleri Scarlett'e, *bunu yapamayacaksan kız kardeşini yeterince sevmiyorsun demektir*, gibi gelmişti.

Scarlett, balkonun kenarına doğru kararlı bir şekilde ilerlemeye koyuldu. Kenara yaklaştıkça, gece havası ayak bileklerini süpürüyordu ve Scarlett hiçbir zaman yüksekten korkmamış olsa da aşağıdaki ışık beneklerine, insan noktacıklarına ve düştüğü takdirde ona hiçbir merhamet göstermeyecek olsan sert zemine bakarken başı dönüyordu ki...

"Dur!" diye bağırdı Legend.

Scarlett olduğu yerde donakaldı ama Legend, sesine sahte bir korku tonu ekleyip sesini tüm doğru yerlerde patlatarak bağırmaya devam ediyordu. "Donatella, acele et! Kız kardeşin aşağı atlamaya çalışıyor."

"Hayır!" diye haykırdı Scarlett. "Ben öyle bir şey yapm..."

Legend'ın attığı uyarıcı bir bakış onun sözünü kesti. "Tek kelime daha edersen benden hiçbir şeyin garantisini bekleme."

Ama ondan gelecek bir umudun hiçbir anlamı yoktu zaten. Legend'ın dediği herhangi bir şeye inanmakla aptallık etmişti. Onu, elinde iple geri döndüğünde harap olmuş görünen Tella'dan daha fazla uzaklaştırmak için balkonun kenarına yönlendirmişti.

"Scarlett, lütfen atlama!" Tella'nın suratı kıpkırmızı kesilmiş, renkten renge dönmüştü.

"Atlamayacaktım zaten," dedi ısrarla Scarlett.

"Çok üzgünüm; onu bırakmam için ikna etti beni," dedi Legend. "Sonra da aşağı atlarsa bu oyundan uyanacağını söyledi."

"Daniel, bu senin suçun değil," dedi Tella. "Scar, lütfen, çıkıntıdan uzaklaş."

"Yalan söylüyor!" diye haykırdı Scarlett. "Kenara gitmeme neden olan kendisiydi. Eğer bunu yaparsam sana zarar vermeyeceğini söyledi." Scarlett bu dediklerinin onu daha da deli gösterdiğini çok geç fark etti. "Tella, lütfen. Beni tanırsın, böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin."

Tella alt dudağını ısırdı; bir kez daha paramparça olmuş görünüyordu. Ablasının intihara meyilli olmadığına için için inanıyor gibiydi.

"Seni seviyorum, Scar. Ama bu oyunun insanlara tuhaf şeyler yaptığını da biliyorum." Tella elindeki ip bobinini Legend'a verdi. Legend'sa, bu ona da acı veriyormuşçasına başını dramatik bir tavırla eğdi.

"Hayır!" Scarlett onlardan uzaklaşmak istiyordu ama balkonun kenarı hemen arkasındaydı. Zalim gece, düştüğü takdirde onu yutuvermeye hevesliydi.

Bu yüzden Scarlett öne doğru atılıp Legend'ı atlatmayı denedi ama adam tam bir engerek yılanı gibi hareket ediyordu. Tek eliyle kızın bileklerini kavradı. Diğer eliniyse onu bir sandalyeye itmek için kullandı.

"Bırak beni!" Scarlett tekmelemeyi denediyse de Tella da yanlarındaydı ve Scarlett'in sağa sola salladığı ayak bileklerini bağlamaya uğraşıyordu. Bu sırada Legend da onun kollarını ve göğsünü sandalyeye sıkı sıkı bağlıyordu. Scarlett, Legend'ın nefesini boynunda hissedebiliyor-

du; adamın nefesi, Tella'nın duyamayacağı bir fısıltıyla konuşurken alev kadar sıcaktı: *"Bundan sonra yapacaklarımı görene dek bekle."*

"Seni geberteceğim!" diye haykırdı Scarlett.

"Belki de ona bir sakinleştirici vermeliyiz, ha?" diye sordu Tella.

"Hayır, bence bu ipler onu yeterince uzun süre tutar." Legend, Scarlett'in soluğunu keserek ipe son bir kez asıldı.

Derken, arkalarında duran gizli bir kapı açıldı ve Scarlett'in babası yanında Kont Nicolas d'Arcy'yle birlikte kapıdan içeri girerken, Legend'ın manyak sırıtışı geri döndü. Vali –onur konuğuymuşçasına– başı dik, omuzları gergin bir halde kararlılıkla önden girdi. Kont'sa yalnızca tek bir kişiyle ilgileniyor gibiydi: Scarlett'le.

"Tella!" Scarlett'in panik duygusu tavan yapmıştı.

İlk kez Tella'nın yüzünde de korku kıpırtısı belirmişti. "Onlar burada ne arıyor?"

"Ben davet ettim." İki adam onlara doğru yaklaşırken Legend, iple boğuşmaya devam eden Scarlett'e doğru bir kolunu asil bir edayla salladı.

"Söz verdiğim gibi, bağlanıp, götürülmeye hazır hale getirildi," dedi Legend.

"Daniel, sen ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Tella.

"Gerçekten de ablanı dinlemeliydin." Vali Dragna'yla Kont Nicolas d'Arcy Scarlett'e yaklaşırlarken, Legend kenara çekildi.

Kont, Scarlett'in onu son görüşünden bu yana temizlenmişti. Siyah saçları taranmış, üstüne lal rengi bir frak giymişti. Scarlett'e doğru dikkatle bakıp ve başını, *sana demiştim*, dercesine salladı.

"İp bende kalabilir mi?" diye sordu Vali; gözleri intikam hırsıyla doluydu.

"Daniel, onlara bizden uzak durmalarını söyle!" diye bağırdı Tella.

"Ah, Donatella," dedi Legend. "Sonuna kadar aptal, sonuna kadar inatçısın. Daniel DeEngl diye biri yok. Ama rolünü yapmak eğlenceliydi." Legend sapkın bir kahkaha attı. Scarlett'in ilk kez tünellerde duyduğu o korkunç sesin tıpatıp aynısıydı.

Scarlett kendini iplerden kurtarmaya çabalarken kıymıklar Scarlett'in kollarını deldi.

Tella başka bir şey söylemedi ama Scarlett, kız kardeşinin harap olduğunu görebiliyordu. Scarlett'in onu aldattığını ilk öğrendiğinde Julian'a baktığını tahmin ettiği bir ifadeyle Legend'a bakmaya devam eden Tella hem bedenen hem de yaşça küçülerek ansızın kırılgan bir hal almıştı. Duyduklarına inanıyor ama kabul edemiyordu. Scarlett'in asla gelmeyeceğini bildiği bir açıklama bekliyordu.

Vali Dragna bile Legend'ın gerçek kimliğini açıklaması karşısında şaşkına dönmüştü. Ancak Kont tam anlamıyla şaşırmış görünmüyordu. Sadece başını birazcık yan yatırmıştı.

"Sana inanmıyorum," dedi Tella.

"Gerçekten Legend olduğumu kanıtlamak için sana bir sihir numarası yapmamı ister misin?"

"İnanmadığım şey o değil. Beni sevdiğini söylemiştin," dedi Tella. "Söylediğin onca şey..."

"Yalandı," diye karşılık verdi Legend, dümdüz bir ifadeyle. O dümdüz tavırda bir şey vardı. Sanki Tella'yı nefret edecek kadar bile önemsemiyor gibiydi.

"Ama... ama..." dedi Tella, telaşla; Legend'ın ona yaptığı büyü sonunda bozulmaya başlamıştı. Şayet, Scarlett'in genellikle öyle olduğunu düşündüğü gibi, porselenden yapılmış olsaydı Tella o an bin parçaya ayrılabilirdi. Ama geri geri gitmeye devam etti. Balkonun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu git gide.

"Tella, dur!" diye haykırdı Scarlett. "Neredeyse balkonun kenarındasın."

"Ablamdan uzaklaşmadığınız sürece durmayacağım." Tella babasına ve Kont'a anlamlı bir bakış attı. "İkinizden biriniz ablama bir adım daha yaklaşacak olursa, yemin ederim ki atlarım. Ve baba, elinde ben olmadan Scarlett'i asla kontrol edemeyeceğini iyi biliyorsun. Ona sahip olsan bile bu evliliği gerçekleştiremezsin."

Vali ve Kont durdular ama Tella gerilemeye devam ediyordu; gümüş rengi pabuçları balkonun kenarına doğru kayarak ilerliyordu.

"Tella, dur!" Scarlett ipten kurtulmak için mücadele ediyor, sandalyeden kurtulmak için debelendikçe elbisesinden boncuklar saçılıyordu. Bu gerçek olamazdı. Julian'ın ölümünü izledikten sonra bu olamazdı. Tella'yı bu şekilde kaybedemezdi. "Kenara fazla yaklaşıyorsun!"

"Bunun için artık biraz geç." Tella tıpkı göründüğü kadar kırılgan, soğuk bir sesle güldü. Scarlett ona koşmak, balkonun kenarında sendelediği yerde onu tutmak istiyordu. Ama ip yeterince gevşememişti. Ayak bilekleri ipten kurtulmuş olsa da kolları hâlâ bağlıydı. Sandalyeyi yere devirmek ve böylece sandalyenin kollarından birini kırıp iplerden kurtulmayı umarak öne arkaya sallanırken, onu şefkatle izleyenler yalnızca yıldızlardı.

"Sorun yok, Donatella," dedi babası, neredeyse yumuşak bir ifadeyle. "Hâlâ benimle eve gelebilirsin. Seni affediyorum. Seni de ablanı da."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?!" diyerek patladı Tella. "Sen bir yalancısın, hatta ondan bile betersin!" Tella titrek parmağını Legend'a doğrulttu. "Hepiniz *yalancısınız*!"

"Ben değilim, Tella." Scarlett'in sandalyesi bir gümbürtüyle yere yığıldı ve sandalye kollarından biri paramparça oldu; böylece Scarlett sonunda iplerden sıyrılıp kurtularak çıkıntıya doğru atılabilirdi.

"Uzak dur, Scar!" Tella bir ayağını hareket ettirdi ve böylece topukları balkon kenarına kadar çıktı.

Scarlett olduğu yerde durdu.

"Tella, lütfen..." Scarlett belli belirsiz bir adım daha attı ama Tella yalpalayınca tekrar durdu; tek bir yanlış hareketin kız kardeşini delicesine kurtarmak istediği o balkonun kenarından düşürebileceği fikri onu dehşete sokmuştu.

"Lütfen güven bana." Scarlett bir elini ona doğru uzattı. Artık kan lekeli olmayan elini uzatmış, tünellerde Julian'ı kurtarmasını sağlamayan taktiğin aynısıyla Tella'yı kurtarabilmeyi umuyordu. "Seninle ilgilenmenin bir yolunu bulacağım. Seni çok seviyorum."

"Ah, Scar," dedi Tella. Pembe yanaklarından yaşlar süzüldü. "Ben de seni seviyorum. Ve keşke senin kadar güçlü olabilseydim. Her şeyin daha iyi olabileceğini umacak kadar güçlü... Ama bunu artık yapamam." Tella'nın ela gözleri Scarlett'inkilerle buluştu; bakışları yeni kesilmiş ağaçlar kadar hazindi. Ardından, ablasına bakmaya

dayanamıyormuşçasına gözlerini kapadı. "Trisda'da yaşamaktansa dünyanın bir ucuna kadar gidip ölmeyi yeğlerim derken ciddiydim. Çok özür dilerim."

Tella, titreyen parmaklarıyla ablasına bir öpücük gönderdi.

"Yapma..."

Tella balkonun kenarından kendini bıraktı.

"*Hayır!*" Scarlett, kız kardeşinin gecenin içine dalıvermesini izlerken acıyla feryat etti.

Tella, onu yere indirecek kanatları olmaksızın ölüme atlamıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scarlett sonrasında olanlara dair sadece ufak parçalar ve bölümler hatırlıyordu. Kan çevresini küçük bir göl misali sarıncaya dek Tella'nın, çok yüksek bir raftan düşmüş bir oyuncak bebek gibi göründüğünü hatırlamayacaktı.

O halde bile Scarlett, kız kardeşinin cansız bedeninden gözlerini alamıyordu. Dilek dilemeye devam ediyordu. Tella'nın hareket etmesini diliyordu. Tella'nın ayağa kalkıp yürümesini diliyordu. Zamanı geri çevirip Scarlett'e onu kurtaracak son bir şans verecek bir saat olmasını diliyordu.

Adadaki ilk gününde gördüğü ve zamanın geriye doğru aktığı cep saatini hatırladı Scarlett. Ah keşke Julian o saati çalmış olsaydı.

Ama Julian da ölmüştü.

Scarlett gözyaşlarını bastırdı. İkisini birden kaybetmişti. Gözleri, göğsü ve bedeninin haberdar dahi olmadığı yerleri ağrımaya başlayana dek ağladı.

Kont, bir tür teselli sunacakmışçasına yaklaştı.

"Dur." Scarlett titreyen elini kaldırdı. "Lütfen." Keli-

meler boğazına takılmıştı; kimsenin, özellikle de Kont'un tesellisine tahammül edebilecek durumda değildi.

"Scarlett," dedi babası. Kont geri çekilirken o kıza yaklaştı. Ya da daha ziyade, ayaklarını sürüdü. Sırtına görünmez bir yük bağlanmışçasına öne eğilmişti; Scarlett karşısında ilk kez bir canavar değil, üzgün ve ihtiyar bir zorba gördü. Adamın sarı saçlarının yanlardan nasıl da grileştiğini ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark etti. Alevlerden yoksun, kırık kanatlı bir ejder. "Özür dilerim..."

"Dileme." Scarlett onun sözünü kesti; hak ettiği buydu. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Sesini dahi duymak istemiyorum. Vicdanını özür dileyerek rahatlatmanı da istemiyorum. Onun buraya gelmesine sen sebep oldun. Onu buraya sen sürükledin."

"Ben yalnızca sizi korumaya çalışıyordum." Vali Dragna'nın burun delikleri hiddetle genişledi. Kanatları kırık olabilirdi ama her şeye rağmen alevleri hâlâ duruyordu. "Beni dinlemek yerine sürekli itaatsiz nankör zavallılar olmas..."

"Beyefendi!" Scarlett'in orada olduğunu önceden fark etmediği Jovan, Vali Dragna'nın önüne geçti cesurca. "Sanırım yeterince ko..."

"Çekil önümden." Vali, Jovan'ın suratına tokadı indirdi.

"Dokunma ona!" Scarlett ve Legend aynı anda bağırdılarsa da hızla öne atılan Legend olmuştu. Keskin, soluk yüz hatları ve kapkara gözleri şimdi valiye odaklanmıştı. "Sanatkârlarımdan daha fazlasına zarar vermeyeceksin."

"Yoksa ne yaparsın?" diye hırladı Vali Dragna. "Kuralları biliyorum. Oyun devam ettiği sürece bana zarar veremeyeceğini biliyorum."

"O halde oyunun gün doğumunda sona erdiğini ve onun da hızla yaklaştığını da biliyorsundur. Gün doğduğunda beni o kurallara bağlayan hiçbir şey kalmayarak." Legend dişlerini göstererek devam etti. "Gerçek yüzümü de gördüğünden, senden tümden kurtulma fikri şimdi benim için şimdi çok daha teşvik edici."

Legend'ın bileğini bir sallamasıyla, tüm mumlu fenerler ve balkondaki alev oyukları daha da parlaklaşıp obsidiyen zeminde şeytani bir kızıl-turuncu ışıltı yaymaya başladı. Vali Dragna'nın beti benzi attı.

"Kızını önemsememiş olabilirim," diye devam etti Legend; "ama sanatkârlarımı önemserim ve senin ne yaptığını da biliyorum."

"O neden bahsediyor?" diye sordu Scarlett.

"Onu dinleme," dedi Vali.

"Baban *beni* öldürebileceğini sanıyor," dedi Legend. "Vali, Dante'nin Caraval Ustası olduğu yanılgısına düştü ve benim yerime onun hayatını aldı."

Scarlett babasına dehşet içinde bakakaldı. "Dante'yi *sen* mi öldürdün?"

Artık onlardan uzakta durmakta olan Kont bile bunun karşısında sarsılmış görünüyordu.

Vali Dragna'nın solukları ağırlaştı. "Yalnızca sizi korumaya çalışıyordum!"

"Belki de önce kendini korumayı düşünmeliydin," diye devam etti Legend. "Senin yerinde olsam, *Vali*, hemen şimdi buradan gider ve bir daha asla geri dönmezdim; ne buraya ne de beni bulabileceğin başka hiçbir yere. Seni bir dahaki görüşümde işlerin böyle güzel biteceğini sanma."

Gerilemeye ilk başlayan Kont oldu. "Benim hiçbir cinayetle alakam yok. Sadece onun için buradaydım ben." Kont'un tek gözü hızla Scarlett'e döndü ve gözlerinin buluştuğu o rahatsız edici ilk anı epey aşacak kadar bir süre boyunca ona baktı. Kont başka söz söylemedi. Ama dudakları, beyaz dişlerini bir parça gösterecek şekilde kıvrılmıştı. Scarlett'in ondan ilk kaçışında da aynı böyle bakmıştı kıza; ikisinin arasında bir oyun başlamış da Kont da o oynamaya hevesliymiş gibi.

Kont Nicolas d'Arcy oradan ayrılıyor olmasına rağmen Scarlett, aralarındaki konunun kapanmaktan çok uzak olduğu izlenimine kapıldı.

Kont, alaycı bir selam vererek başını yana yatırdı. Sonra arkasını dönüp kapıdan çıktı; o gözden kaybolurken gümüşi botlarının adım sesleri yankılandı.

"Haydi." Vali, elini sallayarak Scarlett'e işaret verdi. "Gidiyoruz."

"Hayır." Scarlett tekrar titremeye başlamıştı ama duruşunu da korudu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni aptal..." Vali küfrü bastı. "Kalırsan, ailemizi yenmiş olur. İstediği de bu zaten. Ama benimle gelmek istersen, o kaybeder. Eminim ki Kont..."

"Onunla evlenmeyeceğim ve beni buna zorlayamazsın. Ailemizi mahveden *sensin*. Tek istediğin güç ve kontrol," dedi Scarlett; "ama bundan sonra ikisine de benim üzerimde sahip olmayacaksın. Artık Tella da yokken, beni elinde tutacağın hiçbir şey kalmadı."

Bir an için Scarlett, çıkıntıya çıkıp, *şimdi, iki kızını birden kaybetmeden git buradan*, demeye heveslendi. Ama babasının kız kardeşine yaptığı gibi kendisini de yok et-

mesine izin vermeyecekti. Uzun zaman önce yapması gereken şeyi yapacaktı.

"Sırlarını biliyorum, baba. Önceden çok korkuyordum ama artık beni kontrol etmek için Tella'yı kullanamazsın. Sessiz kalmam için hiçbir sebep yok. Cinayetten paçayı sıyırabileceğini sandığını biliyorum ama içlerinden birinin oğlunu öldürdüğünü herkese anlattığımda, o korumalarının sana uzun süre sadık kalacaklarını hiç sanmıyorum. Sırf beni korkutup itaat etmeye zorlamak için Felipe'yi nasıl öldürdüğünü, onu kendi ellerinle nasıl boğduğunu tüm adaya anlatacağım. Felipe'nin babası bunu öğrendiğinde rahat uyuyabileceğini mi sanıyorsun? Başka sırlarını da biliyorum; kurduğun her şeyi yıkacak türden sırları."

Scarlett ömrü boyunca böylesine cesur olmamıştı. Kalbi, ruhu ve hatta hatıraları bile yaralanmıştı. Her yeri ağrıyordu. Kendini aynı anda hem içi boş hem de ağır hissediyordu. Soluk alıp vermek acı veriyor, konuşmak için çaba harcaması gerekiyordu. Ama hâlâ hayattaydı. Hâlâ soluk alıp veriyor, konuşuyor, hissediyordu. Hislerinin büyük kısmı ızdıraptan ibaretti ama aynı zamanda hiçbir şeye karşı korku hissi kalmamıştı içinde.

Ve ilk kez, babası *ondan* korkmuş görünüyordu.

Legend'dan daha çok korkuyor gibiydi ama her koşulda sonuçta oradan gidiyordu ve Scarlett, onun tekrar kendisinin peşinden geleceğini de hiç sanmıyordu. Bir vali, sadık korumaları olmadan uzun süre dayanamazdı. Mazbut Adalar yönetilecek en prestijli yer olmasa da etrafta daima gücü ele geçirmek isteyen birileri vardı.

Adamın kapından çıkışının bir zafer duygusu yaşat-

ması beklenirdi aslında. Scarlett sonunda özgürdü. Babasından kurtulmuştu. İstediği yere gitmekte özgürdü; bu özgürlüğü, cep saatindeki koordinatlarla Julian sağlamıştı ona.

Julian. Onun için hissettiği *keder*, Tella'nın kaybı karşısında hissettiğinden farklıydı: İkisi de Scarlett'in yüreğini başka bir yerden dağlıyordu ama onu eşit derecede yıkmışlardı. Scarlett, gözyaşlarıyla birlikte dökülecek yeni hıçkırıkların, karaya vurmaya hazırlanan dalgalar misali, göğsünde kabardığını hissedebiliyordu. Derken, Julian'ı düşünmek ona bir şey anımsatıverdi. Julian'ın bedenini o tünellerde neden bıraktığını hatırladı.

Oyunu kazanmıştı. Hâlâ bir dilek hakkı vardı ve Legend da dileğini yerine getirmek üzere oradaydı.

Bir an için Scarlett ümide kapıldı; kederinin yükünden daha hafif bir ümide. Tarif edilmez, yanardöner bir ümide. *Tutunmanın imkânsız olduğu bir ümide...*

Çünkü kurtarması gereken tek kişi Julian değildi.

Scarlett'in göğsü tekrar sızladı. Tella ve Julian'ın ikisi de ölmüştü. Scarlett, böyle bir seçimin söz konusu dahi olmaması gerektiğini hissediyordu. Ama bir seçimdi ve ona kendisini yetersiz bir abla gibi hissettirmişti. Belki de Julian, fark ettiğinden çok daha önemliydi; Tella'yı seçeceğini biliyor olsa da bunu hemen söyleyemezdi çünkü belki ikisini birden kurtarmanın henüz fark edemediği bir yolu olabilirdi.

Kız kardeşi ya da neredeyse tam anlamıyla âşık olduğu çocuk.

Julian, Scarlett yüzünden ölmüştü. Babasıyla karşı karşıya gelerek ve sonra da Scarlett, Legend'la buluşma-

dan hemen önce cep saatini ona vererek her şeyini riske atmıştı. Kıza gerçeği söylemek için debelenirken Julian'ın sesinin nasıl da zoraki çıktığını düşündü Scarlett. Kızı korumak onun görevi değildi ama elinden geleni yapmıştı. Ayrıca Scarlett'e arzulayacağını asla bilmediği duygular hissettirmişti ve bu yüzden Scarlett onu daima sevecekti.

Ancak, Tella da Scarlett'in kız kardeşi değildi yalnızca; en iyi arkadaşıydı, yeryüzünde her şeyden ve herkesten çok sevmesi gereken tek kişiydi, bakımından sorumlu olduğu kişiydi.

Scarlett, Legend'a döndü; kararını vermişti. "Kazandım. Bana bir dilek borçlusun."

Legend alaycı bir şekilde burnundan nefes aldı. "Korkarım, buna cevabım hayır olacak."

"Ne demek *hayır*?"

Legend umursamaz bir alaycılıkla cevap verdi. "Ses tonuna bakılırsa, ne demek istediğimi kesinlikle biliyorsun bence."

"Ama oyunu kazandım," diyerek karşı çıktı Scarlett. "Kafa karıştırıcı ipuçlarını çözdüm. Kız kardeşimi buldum. Bana bir dilek borçlusun."

"Tüm bunlardan sonra senin bir dileğini gerçekleştirmemi mi bekliyorsun cidden?" Legend'ın çevresindeki mumların alevleri, sanki Legend'la birlikte gülüyorlarmışçasına kırpıştı.

Scarlett ellerini yumruk yaptı ve gözyaşları gözlerinin dibini yakıyor olsa da kendine tekrar ağlamaya başlamamasını tembihledi. Kıza yalnızca bir dilek hakkı verip sevdiği iki insandan birini seçtirmek yeterince zalimce değilmiş gibi bir de dilek hakkı vermemek tarifsiz şekilde

korkunçtu. "Senin derdin ne? İki masum insanın ölmesini hiç umursamıyor musun? Kesinlikle kalpsizsin."

"Madem o kadar aşağılığım, sen neden hâlâ buradasın?" dedi Legend. Bakışlarını kıza çevirdiğinde gözleri, ilk karşılamalarında Scarlett'in gördüğü gibi parlak mücevherlere benzemiyordu artık. Karşısındaki başka biri olsa Scarlett onun neredeyse üzgün baktığına yemin edebilirdi.

Kendi çektiği ızdırap yüzünden Scarlett'e böyle geliyor olmalıydı; sebep kederi olmalıydı mutlaka. Scarlett böyle şeyler görüyordu çünkü Legend da şimdi daha soluk görünüyordu. Tünellerde olduğundan ya da balkona ilk gelişindekinden daha cansızdı. Sanki önceden üzerine bir sihir pırıltısı vurmuştu da şimdi o sihrin yok olmaya başlamasıyla eski halinden uzaklaşıyor gibiydi. Soluk teninin tünellerde parıldadığı yerler şimdi donuk, hatta neredeyse bulanık görünüyordu; Scarlett onun zamanla cansızlaşan bir modeline bakıyordu sanki.

Yıllar boyunca Scarlett kimsenin babasından kötü, Legend'dan da sihirli olamayacağına inanmıştı. Ama ateş numaralarına rağmen Caraval Ustası şimdi hiç de sihirli görünmüyordu. Scarlett'in dileğini yerine getirmeyeceğini söylerken belki de onun dileğini yerine *getiremeyeceğini* kastetmişti.

Ama Scarlett dileklerin gerçek olması gerektiğine inanacak kadar çok mucize görmüştü. Kendisine anlatılan sihirle ilgili hikâyelerin hepsini hatırlamaya çalıştı. Jovan, sihrin tıpkı zaman gibi, farklı şeylerle beslendiğini söylemişti. Büyükannesinin dediğine göreyse sihri besleyen şey arzulardı. Julian ona ömründen bir gün verirken kendi kanını kullanmıştı.

Kan. İşte, buydu.

Caraval dünyasında kanın bir tür sihir gücü vardı. Bir damla kanın bir başka kişiye ömründen bir gün veriyorsa, belki Scarlett'in kanından yeterli bir miktarda vermesi Julian'la Tella'nın ikisini birden hayata geri döndürebilirdi.

Jo'ya döndü. "Sokağa nasıl çıkarım?" Scarlett, kızın ona cevap vereceğinden emin değildi ama Jo, Scarlett'in aradığı şeyi tam olarak nasıl bulacağını ona hızla anlattı.

Dışarıda hava her saniye daha da kararıyordu; lambaların giderek sönen alevleri gecenin son saatlerinin yaklaştığını işaret ediyordu.

Tella'nın çevresinde bir kalabalık toplanmıştı. Kıymetli Tella. Artık Scarlett'in Tella'sı olmayan Tella. Gülümsemesi ve kahkahası ve sırları ve alayları ve Scarlett'e kız kardeşini sevdiren tüm şeyleri olmayan Tella.

Scarlett izleyenleri umursamaksızın dizlerinin üzerine çöküp, her açıdan kırık dökük görünen kız kardeşinin çevresini saran kan gölüne battı. Tella'nın kolları ve bacakları korkunç açılarla çarpılmış ve parlak bal rengi bukleleri kırmızıya bulanmıştı.

Scarlett avcuna kan damlayana dek parmağını sertçe ısırdı. Sonra, çıkan kanı kız kardeşinin mavi, hareketsiz dudaklarına bastırdı.

"İç, Tella!" dedi Scarlett. Tella'nın dudaklarına tutmaya devam ederken parmakları titriyordu ama Tella ne hareket ediyor ne de nefes alıyordu.

"Lütfen, hayatta yaşanacak çok şey olduğunu sen söylemiştin," diye fısıldadı Scarlett. "Yaşamayı şimdi bırakamazsın. Keşke bana geri dönsen."

Scarlett gözlerini kapadı ve dileğini bir dua gibi tekrarladı. Babasının Felipe'yi öldürdüğü gün dileklere inanmayı bırakmıştı ama Caraval onun sihre olan inancını canlandırmıştı. Legend'ın ona dileğini gerçekleştiremeyeceğini söylemesinin bir önemi yoktu. Büyükannesinin dediği gibi: *Herkesin imkânsız bir dileği gerçekleşebilir; şayet o kişi bir şeyi başka her şeyden çok ister ve ona yardım edecek bir parça sihir bulabilirse.* Scarlett kız kardeşini her şeyden çok seviyordu; belki bunun Caraval sihriyle birleşimi yeterli olabilirdi.

Çevresindeki tüm mum lambaları, tıpkı Scarlett'in kollarındaki hareketsiz kız gibi yavaşça sönene dek Scarlett dilemeye devam etti.

İşe yaramamıştı.

Tazecik yaşlar Scarlett'in yanaklarından aşağı süzüldü. İkisi birden kuruyup toza dönene dek Tella'yı böyle kucağında tutabilirdi; böylece, başkalarının kendilerini Caraval aldatmacasına fazla kaptırmamaları için bir uyarı olabilirlerdi.

Öykü burada sona erebilirdi. Bir gözyaşı tufanı ve mırıldanan kelimelerle. Fakat güneş doğmak üzereyken, şafaktan önceki karanlık saniyede, gecenin en kara anında, koyu kahverengi bir el Scarlett'in omzunu nazikçe sarstı.

Scarlett başını kaldırdığında karşısında Jovan'ı gördü. Mumların ve fenerlerin ışıkları neredeyse tümüyle dumana dönmüştü, bu yüzden onu zar zor görebiliyordu ama kızın sesinin şen tınısını tanımıştı. "Oyun resmen bitmek üzere. Yakında sabah çanları çalacak ve insanlar

toparlanıp gidecekler. Kız kardeşinin eşyalarını toplamak isteyebileceğini düşünmüştüm."

Scarlett boynunu Tella'nın –hayır, Legend'ın– kenarlıksız balkonuna kaldırdı. "Orada ne varsa hiçbirini istemiyorum."

"Ah ama bunları isteyebilirsin," dedi Jo.

CARAVAL'DAN SONRAKİ GÜN

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Scarlett, Tella'nın balkonlu odasına vardığında bunun bir düzmece, kıza eziyet etmenin bir başka yolu olduğunu düşünmüştü. Odadaki eşyaların hepsi de Tella'nın adaya geldikten sonra sahip olduğu yeni şeylerdi. Elbiseler. Kürkler. Eldivenler. Hiçbiri gerçekten Tella'yı anımsatmıyordu. Kız kardeşini anımsatan tek şey, Tella'nın ölürken giydiği menekşe rengi elbisenin Scarlett'teki hatırasıydı. Elbise, kıza mutlu bir son getirememişti.

Jo'nun aklından geçen her neyse...

Scarlett gördüğü bir şey karşısında durakladı. Tella'nın kabartmalı camları ve kenetli gümüş kenarlıkları olan tuvalet masasında Scarlett'in yüreğini sarsan bir şey görmüştü; masada uzun dikdörtgen bir kutu duruyordu. Üzerinde bir güneşin içinde bir yıldız ve o yıldızın içinde de bir gözyaşı damlası vardı.

Caraval sembolü.

Scarlett bu armadan artık mordan nefret ettiğinden daha çok nefret ediyordu. Ama kesin olarak biliyordu ki, sembol işlemeli bu kutu daha önce orada değildi.

Scarlett, kapağı yavaşça kaldırdı.

İçinden bir kâğıt parçası çıktı. Kâğıdın katlarını dikkatle açtı. Üzerinde neredeyse bir yıl öncesinin tarihi vardı.

Sıcak Mevsim'in ilk günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Usta Legend,

Sizin bir yalancı, alçak ve kötü bir adam olduğunuza inanıyorum ve size yardım etmeyi çok isterim.

Babam da tıpkı sizin gibi kötü biri ama sizin gibi muazzam olanından değil. O, kızlarını dövmekten hoşlanan türden bir kötü. Bunun sizin derdiniz olmadığını biliyorum ve muhtemelen kara kalpli biri olduğunuzdan herhalde umurunuzda da olmaz. Ama birkaç yıl önce Caraval sırasında, sizin onu reddetmenizin ardından o kadın kendini balkondan attığında aslında bir şeyler hissettiğinizi öğrendim. Duyduğuma göre çok üzülmüşsünüz ve seyahatlerinizi bu yüzden kesmişsiniz.

Kız kardeşimle bana yardım etmek, o zaman olanları tümüyle telafi etmeyecek olsa da en azından biraz yardımı dokunabilir. Ayrıca, bunun çok ilginç bir oyun yaratabileceğini düşünüyorum ve sizin de nasıl oynamayı sevdiğinizi biliyorum.

En derin saygılarımla,
Donatella Dragna

Scarlett mektubu tekrar tekrar baştan okudu. Her seferinde inancı azar azar arttı; ta ki sonunda hiç şüphe duymaksızın inancı tamamlanana dek.

Oyun henüz sona ermemişti. Ve görünüşe göre Scarlett haklıydı: Bu yılın Caraval'ı gerçekten de Legend ve büyükannesiyle alakalıydı. Aslında, anlaşılan o ki kız kardeşi Caraval Ustası'yla bir tür anlaşma yapmıştı.

"Jo!" diye seslendi Scarlett. "Jovan!"

Kız, adı ikinci kez söylendiğinde, o kendine özgü sekerek yürüyüşüyle çıkageldi.

"Beni Usta Legend'a götür," dedi Scarlett.

KIRKINCI BÖLÜM

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Scarlett, ısrarcı bir tavırla.

Legend karşısında şampanya rengi bir berjere oturmuş oval bir pencereden dışarı bakıyordu. Bu odada hiç balkon yoktu. Bir odanın hastalanması mümkün olsaydı, Scarlett bu odanın köşelerinin hasta olduğunu söyleyebilirdi. Genişçe boş alan mat bej tonlarıyla kaplıydı ve odada yalnızca iki soluk renkli sandalye vardı.

Scarlett, hâlâ dışarıdaki manzaradan gözlerini çevirmemiş olan Legend'ın önüne gelecek şekilde salladı mektubu. "Gerçek" dünyaya geri dönüş akınına başlarlarken sandıklarını ve heybelerini sürükleyen aşağıdaki tüm insanlara dikkatle baktı.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum ben de," dedi Legend, kibirli bir tavırla.

"Kız kardeşimle ne tür bir anlaşma yaptın?" diye sordu Scarlett.

Bir iç geçiriş. "Hiçbir anlaşma yapmadım."

"O halde bu mektubu neden bıraktın?"

"Onu da ben yapmadım." Caraval Ustası sonunda ba-

şını camdan çevirdi ama durgun yüz ifadesinde hâlâ dengesiz ya da eksik bir şeyler vardı.

"Düşün. Bu mektubu almanı kim isteyebilir?" diye sordu.

Bir kez daha, Scarlett'in ilk aklına gelen Legend olmuştu.

"Ben değildim," diye tekrarladı Caraval Ustası. "İşte, sana bir ipucu; çözmesi çok da zor olmamalı. Onu senin için kimin bırakmış olabileceğini hayal et."

"Donatella mı?" dedi Scarlett. İpi getirmeye gittiğinde kutuyu oraya koymuş olabilirdi. "Ama niye?"

Legend onun sorusunu duymazdan gelerek, Scarlett'e ufak bir mektup yığını uzattı. "Benim de bunları sana vermem gerekiyor."

"Neden yalnızca neler döndüğünü söylemiyorsun ki?" dedi Scarlett.

"Çünkü o benim rolüm değil." Legend sandalyesinden kalkıp Scarlett'e dokunacak kadar yaklaştı. Üzerinde tekrar kadife silindir şapkası ve frak vardı. Sırıtmıyor, kahkaha atmıyordu ya da Scarlett'in onunla ilişkilendirmeye başladığı delice şeylerin hiçbirini yapmıyordu. Kıza onu görmeye çalışır gibi değil, kendisiyle ilgili bir şeyi göstermeye çalışır gibi bakıyordu.

Bir kez daha, Scarlett'in içinde onda bir şeylerin eksik olduğu duygusu kıpırdanıyordu; sanki güneşi ortaya sermek için açılan bulutların ardından daha fazla bulut çıkmış gibiydi. Tella'nın odasında, kendisinin ne kadar kaçık olduğunu ona göstermek ister gibiydi; her an çılgın bir şeyler yapabileceğine kızı inandırmıştı. Şimdiyse sanki onların aksi doğru gibi görünüyordu.

Benim rolüm kelimeleri Scarlett'in zihninde tekrarlandı.

"Sen gerçekten Legend değilsin, değil mi?"

Sönük bir tebessümle güldü adam.

"Bu evet mi demek, hayır mı?" Scarlett hiç de bilmece çözecek havada değildi.

"Adım Caspar."

"Bu hâlâ bir cevap sayılmaz," dedi Scarlett. Ama daha ona bakarken bile Scarlett'in zihninde yapboz parçaları yerine oturuyor, o ana dek göremediği bir şeyin tamamlanmış resmini yaratıyorlardı. Julian'ın itirafının yarıda kesildiğini hatırlamasıyla Scarlett'in boynuna asılı cep saati adeta ısınıverdi; Julian'ın konuşması adeta fiziksel olarak mümkün olmamıştı. Aynı şey Scarlett atlıkarıncaya atlamadan hemen önce de olmuştu.

"Bir sanatkâr olduğunda sihir bazı şeyleri söylemeni engeller," diye tahminde bulundu Scarlett, yüksek sesle. O zaman başka bir şey daha hatırladı: Scarlett'in asla unutamayacağı bir rüyada duyduğu sözleri. *Legend'ın her oyunda farklı bir surata büründüğünü söylerler.*

Bu sihir filan değildi. Bir dolu farklı aktördü. Balkonda oldukları sırada Caspar'ın gerçek Legend'ın tam bir kopyası gibi daha soluk ve daha duygusuz görünmesinin nedenini de açıklıyordu bu; o sırada üzerinde gerçekten de bir tür sihir olsa gerekti. Ve Caraval nihayete ermek üzereyken, sihri de silinip gitmeye başlamıştı. Adamın gözlerinin kenarları artık kırmızılaşmış, altıysa şişmişti. Tünellerdeyken açık renk olan teni esrarengiz bir mükemmellikteydi ama şimdi çenesinde, Scarlett'in tıraş olurken kendini yaraladığını tahmin ettiği yerlerde küçük yaralar olduğu görülebiliyordu. Hatta burnunun üstünde birkaç çil bile vardı.

"Sen gerçekten Legend değilsin." Bu kez cümlesi bir soru değil, bir tespitti. "Bu yüzden dileğimi yerine getiremeyeceğini söyledin. Sen yalnızca bir aktörsün, bu yüzden de dilekleri gerçekleştirme gücün yok."

Görünüşe göre oyun gerçek manada bitmemişti.

Scarlett, gerçek Legend'ın onun karşısına çıkacağını zannetmemesi gerektiğini bilmeliydi. Ondan cevap alana dek kaç yıl boyunca yazmıştı ona, kim bilir.

"Gerçek bir Legend var mı bari?"

"Ah, evet." Caspar güldü; ifadesine, kahkahası kadar sönük ve tatsız duygular da karışmıştı. "Legend son derece gerçek ama çoğu insan onunla tanışıp tanışmadıklarından haberdar bile değil; buna sanatkârların birçoğu da dahil. Caraval Ustası ortalıkta dolaşırken kendini Legend olarak tanıtmıyor. Neredeyse daima hep başka biri gibi davranıyor."

Scarlett, Caraval boyunca gördüğü sayısız insanı düşündü. İçlerinden herhangi birinin o bulunması zor Legend olup olmadığını merak etti. "Sen hiç onunla karşılaştın mı?" diye sordu Scarlett.

"Buna cevap vermeye iznim yok."

Bir başka deyişle, karşılaşmamıştı.

"Ancak," diye ekledi Caspar; "kız kardeşin onun dikkatini çekmeyi başarmışa benziyor." Caspar başıyla Scarlett'in elini işaret etti.

İki farklı kişi tarafından kaleme alınmış altı mektup. Yazışmalar, Tella'nın ilk mektubundan bir mevsim sonra başlıyordu.

Hasat Mevsimi'nin ilk günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Bayan Draşna,

İlginç bir talepte bulunmuşsunuz ne tür bir hayalin sizi yardım edebileceğime inandırdığını bilemiyorum. Geçmişimi biliyorsanız, benimle büyükanneniz Annalise arasında neler yaşandığının da farkında olmalısınız.

L.

Hasat Mevsimi'nin 16. günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Usta Legend,

Geçmişinizin farkındayım. Ama aynı zamanda Caraval'da oynadığınız rollerin sizi şahsen etkilediğini de duymuştum bir keresinde. Ve yakın zamanda duyduğuma göre, o kadın kendini öldürdükten sonra artık kötü karakterleri canlandırmak istemediğinize karar vermişsiniz ve daha ziyade kahraman olmaya istekliymişsiniz. Bu sizin kurtulabilmek için kefaret ödeme şansınız.

Donatella Dragna

Hasat Mevsimi'nin 44. günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Bayan Dragna,

Benim kurtulmama imkân yok. Ancak, düşündüm ve ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunuza bağlı olarak, sizinle çalışabilirim.

L.

Hasat Mevsimi'nin 61. günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Usta Legend,

Gereken her şeyi yapmaya isteklyim. Ölmeye bile.

Donatella Dragna

Scarlett böylesine aptalca kelimeler yazdığı için kız kardeşine sövüp durdu. Aptal. Akılsız. Düşüncesiz.

Sonraki mektubu okurken Scarlett'in öfkesi dindi.

Hasat Mevsimi'nin 76. günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Bayan Dragna,

Bu sözlerinizden, birinin sizi, tekrar canlanmanızı dileyecek kadar sevdiğine inandığınız sonucuna varıyorum.

L.

Soğuk Mevsim'in ilk günü,
Yıl 56, Elantine Hanedanlığı

Sevgili Usta Legend,

Kesinlikle.

Donatella Draşna

Bundan sonra başka hiçbir mektup yoktu. Scarlett mektupları baştan okudu ve her seferinde gözleri yeni yaşlarla kavruldu. *Tella ne düşünmüştü ki?*

"Onun tekrar canlanmasını dileyebileceğini sanıyormuş galiba," dedi Caspar.

Scarlett sorusunu yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Ve belki Caspar'ın verdiği karşılık ona kendini daha iyi hissettirmeliydi.

Ama hissettirmedi.

Scarlett mektuplara bir kez daha baktı. "Kız kardeşim tüm bunları nereden biliyordu ki?"

"Onun adına konuşamam," dedi Caspar. "Ama insanların başka şeyler karşılığında sırlarını sunduğu tek yerin Caraval olmadığını söyleyebilirim. Kız kardeşin bu kadar çok şey öğrenmek için değerli bir şeylerini değiş tokuş etmiş olmalı."

Scarlett'in elleri titredi. Bunca zamandır Tella ikisini birden kurtarmak için çalışıyordu. Ve Scarlett ikisini de yüzüstü bırakmıştı. Tella'nın tekrar canlanmasını dilemeye çalışmıştı ama herhalde onu yeterince sevmemişti.

Oval pencerenin diğer tarafında, dünya daha da kararmıştı. Caraval'ı bütün halde tutan sihir tüm yapıları ve sokakları da içine alarak hızla toza dönüyordu. Scarlett, taze yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken, dışarıdaki her şeyin yok oluşunu izledi. "Sersem Tella."

"Şahsen, *zeki* çok daha uygun bir kelime."

Scarlett hızla arkasına döndü.

Şeytani gülümsemeli ve melek bukleli bir kız.

"Tella? Bu gerçekten sen misin?"

"Ah, lütfen. Söyleyecek bundan daha iyi bir şeyler bu-

labilirsin sanıyordum." Odanın içlerine doğru süzülerek ilerleyen Tella'nın bukleleri hopladı. "Ve lütfen ağlama."

"Ama senin öldüğünü gördüm," dedi Scarlett, heyecanla.

"Biliyorum. Ve inan bana, dosdoğru yere çakılmak hiç de iyi bir ölüm değil." Tella tekrar sırıttı ama onun ölümü, ne kadar kısa süreli ve sahte olursa olsun, henüz hakkında şaka yapamayacağı kadar gerçekçiydi –ve bunun için çok erkendi– hâlâ.

"Bana... bunu nasıl yapabildin?" diye kekeledi Scarlett. "Ben izlerken kendini öldürme rolünü nasıl yapabildin?"

"Sanırım siz ikinizi yalnız bırakacağım." Caspar, Scarlett'e veda eden gözlerle bakarak kapıya doğru ilerledi. "Umarım tüm olanların ardından değilizdir. Partide görüşür müyüz?"

"Parti mi?" diye sordu Scarlett.

"Onu umursama," dedi Tella.

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!" İşte o anda Scarlett kontrolünü yitirerek bir kez daha ağlamaya başladı; aksıra tıksıra, hıçkıra hıçkıra histerik denebilecek gözyaşları dökuyordu.

"Çok özür dilerim, Scar." Tella yaklaşıp Scarlett'i kollarının arasına aldı. "Bunları yaşamanı istemezdim."

"O halde neden yaşattın?" Scarlett geriye çekilip kız kardeşiyle aralarında duran berjerlerden birine doğru hıçkıra hıçkıra ilerledi. Tella'yı canlı gördüğü için ne kadar rahatlamış olsa da onun ölümünü izlemenin, onun ölü bedenini kucaklamanın, kardeşinin sesini bir daha asla duymayacağına inanmanın yaşattığı hislerden sıyrılamıyordu.

"Senin sevginin beni tekrar canlandırabileceğini biliyordum," dedi Tella.

"Ama seni ben geri getirmedim ki. Legend bana dilek hakkımı hiç vermedi."

"Bir dilek, başka birinin sana verebildiği bir şey değildir," diye açıkladı Tella. "Legend sana yardımcı olmak için birazcık ekstra sihir verebilirdi. Ama dilek, yalnızca onu her şeyden çok istediğinde gerçekleşir."

"Yani, seni canlandırmayı dilediğimi mi söylüyorsun?" Scarlett hâlâ anlayamıyordu. Kız kardeşini kanlı canlı, nefes alır halde ve tüm saygısızlığıyla espri yaparken karşısında ilk gördüğünde, Tella'nın ölümünün bir şekilde kurgulanıp özenle hazırlanmış bir numara olduğunu sanmıştı. Ama şimdi, kız kardeşinin hiç şakası yoktu. "Tella, ya başarısız olsaydım?"

"Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi Tella, kesin bir tavırla. "Beni senin kadar çok seven başka biri yok. Bunun beni koruyacağına Caspar seni ikna edecek olsaydı, o balkondan atlardın."

"Buna emin değilim," diye mırıldadı Scarlett.

"Ben eminim," dedi Tella. "Beni oyun boyunca görememiş olabilirsin ama ben seni izlemek için birkaç kere gizlice kaçtım. Testleri geçemediğinde bile, beni kurtarabileceğini biliyordum."

"Testler mi?" diye sordu Scarlett.

"Legend seni bir dizi denemeden geçirmemiz konusunda ısrar etti. Biraz sihir sağlamaya söz verdi ama sen dileğini yeterince istemek zorundaydın, aksi takdirde oyunun sonunda gerçekleşmeyecekti. Bu yüzden elbise mağazasındaki kadın sana en çok neyi arzuladığını sordu."

"Ama o testten geçemedim."

"Testlerin hepsinde başarısız olmadın. En önemlisini

geçtin ve bu yeterliydi. Geçememiş olsaydın, ben de atlamayacaktım."

Scarlett, Caspar'ın kendisini balkonun kenarına doğru yürütürken söylediklerini hatırladı. *Bunu yapmaya istekli değilsen, kız kardeşini de asla kurtaramazsın.*

"Lütfen kızma." Tella'nın kalp şekilli dudakları somurttu. "Bunu her ikimiz için yaptım. Dediğin gibi, kaçacak olsaydım babam dünyanın öteki ucuna kadar kovalardı beni."

"Ama öldüğün takdirde öyle bir şey olmayacaktı," diyerek onun sözünü tamamladı Scarlett.

Tella başını kasvetli bir tavırla sallayarak onayladı. "Trisda'dan ayrıldığımız gece onun için bir çift bilet ve Legend'ın ağzından babamın bizi Caraval'da bulabileceğini söyleyen bir not bıraktım."

Tella'nın babalarının çalışma odasına gizlice girişini gözünde canlandıran Scarlett titrek bir soluk aldı. Scarlett'in içinden hâlâ, kız kardeşini böylesine tehlikeli ve korkunç bir komplo tertiplediği için azarlamak geliyor olsa da şimdi, Tella'yı o güne dek ne denli hafife aldığını ilk kez görebiliyordu. Küçük kız kardeşi, Scarlett'in inandığından çok daha uyanık, çok daha zeki ve çok daha cesurdu.

"Bana da söyleyebilirdin," dedi Scarlett.

"Bunu istedim." Tella dikkatli bir şekilde sandalyenin çevresinden dolandı, ta ki iki kız kardeş yüz yüze gelinceye dek.

Ölürken üzerinde olan harap haldeki elbiseyi değiştirmişti; şimdi üzerinde o elbisenin beyaz, soluk bir tonundan vardı. Scarlett onun bu elbiseyi tam da bu yüzden

seçip seçmediğini merak etti. Sanki birazcık daha drama gerekirmiş gibi.

"Trisda'dan ayrılmadan önce ve o balkonda olduğumuz sırada sana hiçbir şey söylememenin ne zor olduğunu bilemezsin. Ölümüne ko... Öyle korkuyordum ki çok gerilmiştim. Ama yaptığımız pazarlığa göre, hiçbir şey söylememem gerekiyordu. Legend bunun senin üzerinde fazlasıyla baskı yaratacağını söyledi; senin korkudan başarısız olabileceğini anlattı. Ayrıca o alçak herif kendi oyunlarını da pek seviyor." Tella'nın yüz ifadesi bozuldu.

Scarlett, bu oyunun Tella'nın yaptığı pazarlığı bile aştığı izlenimine kapıldı. Scarlett'in Legend'a dair öğrendiği her şey göz önüne alınırsa, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Yani, bunun Büyükanne Anna'yla hiçbir ilgisi yoktu gerçekten, öyle mi?"

Tella başını sallayarak onayladı. "Aralarında romantik bir şeyler olmuş. Anna başka bir adamı seçtiği için sonunun iyi bitmediği de doğru. Ama Legend onun soyundan tüm kadınları yok etmek gibi bir yemin etmemiş. Büyükannemin büyükbabamla evlenmek için Mazbut Adalar'a gitmesinden sonra, oraya Legend intikam istediği için saklanmaya kaçtığı dedikodusu yayılmaya başlamış. Ama bu da tümüyle doğru değil. O günden beri birçok kadının Legend'ın yatağını ısıttığına son derece eminim."

Scarlett'in aklından Rosa ve Tella'nın mektuplarında yazdığı her şey geçti teker teker. Legend, büyükannelerini yok etmeye ant içmiş olmasa da, kırık kalbi, en azından bir başka kadını mahvetmiş gibi görünüyordu. Scarlett ayrıca, Annalise'in torunları oldukları için, Legend'ın

kendisi ve Tella'yla gereğinden fazla oynadığını düşündü.

Daha bir dolu soru sorabilirdi ama Legend konusunda merakta kalmış olsa da hâlâ zihninde ağırlığını hissettiren bir başka ölümün keskin acısını daha fazla görmezden gelemiyordu.

"Julian'a olanları bilmem gerek."

Tella dudağının köşesini ısırdı. "Onu ne zaman soracağını merak ediyordum ben de."

"Bu da ne demek?" Scarlett'in sözleri sert çıkmıştı. Daha fazlasını sormak istiyordu ama Julian'ın gerçekten canlı mı, yoksa ölü mü olduğu sorusunu sormaya içi hâlâ el vermiyordu. Tella odaya girdiğinden beri Scarlett, Julian'ın gerçekten ölmediğini ummaya yeltenmişti. Ama şimdi, Tella'nın yüz ifadesi anlaşılmaz bir hal almıştı ve Scarlett'e o gün yalnızca tek bir mutlu sona kavuşacağı korkusunu yaşatıyordu. "Onun öleceğini biliyor muydun?"

Tella yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Aslında bu benim hatam olabilir."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Yüzü solan Scarlett bir sandalyeye çöktü. "Onu öldürttün."

"Lütfen üzülme. Seni korumaya çalışıyordum."

"Onu öldürterek mi?"

"Gerçekten ölmedi ki," diye karşılık verdi Tella.

"O halde nerede?" Sanki ansızın Julian kapıdan içeri girecekmiş gibi Scarlett etrafına baktı. Ama kapı açılmayıp da Tella kaşlarını çatınca, Scarlett'in panik duygusunun bir kısmı geri geldi. "Eğer hayattaysa, o halde neden seninle birlikte buraya gelmedi?"

"Sakinleşirsen her şeyi açıklayacağım." Tella'nın ses tonunda belli belirsiz bir titreme vardı. "Oyun başlamadan önce Legend'a, kimsenin seni kendine âşık etmesini istemediğimi söyledim. Kont'la evlenmeyi ne çok istediğini biliyordum. Bu fikri hiç sevmemiş olsam da, bir başkasının taklidini yapan bir Caraval sanatkârı yüzünden değil, kendi gerekçelerin yüzünden kendine başka bir yol seçmeni istedim. Bu yüzden..." Tella çarçabuk söylemeye giriştiği sözleri uzatarak durakladı. "Bu olduğu takdirde, o sanatkârın oyun bitmeden oyundan çıkarılmasını ve ni-

hai kararını nişanlın üzerinden vermeni istediğimi söyledim Legend'a. Bunun ne kadar yanlış bir fikir olduğunu şimdi görebiliyorum. Ama yemin ederim, senin kalbini korumaya çalışıyordum."

"Yapmamalıydın..."

"Bunu söylemene gerek yok." Tella ağırlığını topuklarına verip tekrar somurtarak geriye doğru salındı. "Bir sürü hata yaptığımı biliyorum. Her şeyin farklı gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Legend'ın ne kadar öngörülemez davrandığını fark etmemişim. Julian'ı oyundan daha erken çıkarması gerekiyordu; onu gerçekten senin önünde öldüreceğini asla düşünmezdim."

Tella tüm içtenliğiyle mahcup görünüyordu ama bu, Scarlett'in içinde dalgalanıp duran korkuyu silmiyordu. Hiç kimse aynı gece, sevdiği iki insanın ölümünü izlemeye zorlanmamalıydı.

"Yani, Julian gerçekten hayatta mı şimdi?"

"Evet, son derece hayatta. Ama buna daha fazla sevinmiş gibi görünmen gerekmez miydi?" Tella'nın kaşları çatıldı "İkiniz hakkında duyduklarımdan sonra, zannediyordum ki..."

"Şimdi duygularım hakkında konuşmamayı tercih ederim." Aslında, kız kardeşinin duyduğu hiçbir şey hakkında konuşmamayı tercih ediyordu Scarlett. Tüm bunları kabullenmek ona fazla gelmeye başlamıştı. Bir dolu gerçek ip sahte ipe karışmış, hepsi de birbirine dolanmıştı. Scarlett, Julian hayatta olduğu için sevinçten havalara uçmak istiyordu ama onun ölümünün acısını hâlâ çekiyordu. Acı çekmesinin bir nedeni de, her şeyin rolden ibaret olması yüzünden, Scarlett'in âşık olduğu Julian'ın as-

lında hiç var olmadığını bilmesiydi. O yalnızca Legend'ın sanatkârlarından birinin oynadığı bir rolden ibaretti.

"Bu işin nasıl yürüdüğünü öğrenmek istiyorum. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmem gerek." Gözyaşları tekrar dökülmeye hazırdı. Scarlett mutlu olması gerektiğini biliyordu ve bir yandan içi de rahatlamıştı ama aynı zamanda feci şekilde kafası karışmıştı. "Olan her şey kurgulanmış bir metin miydi?"

"Hiç de bile." Tella, Scarlett'in yanındaki sandalyeye kendini pat diye bıraktı. "Senin ve benim kaçırılmalarımız benim fikrimdi. Ve atlamamın gerekeceği balkondaki karşılaşmamızdan önce test edileceğini biliyordum. Ama bunların arasında gerçekleşenlerin büyük kısmı yazılı değildi."

"Her oyundan önce sanatkârlar, –aslında aktör olduklarını açıklamak gibi– bazı gerçekleri itiraf etmelerini engelleyen bir sihirle bağlanırlar." Tella devam etti: "Onlara izlemeleri gereken yönergeler veriliyor ama hareketlerinin hepsi önceden belirlenmiş değil. Bence bunu zaten biliyorsundur ama Caraval sırasında her şey birazcık da olsa gerçeklik içeriyor. İşin içinde biraz özgür irade var. Bu yüzden, Julian için neyin gerçek olduğunu sana söyleyemem. Ve seni adaya getirdikten kısa süre sonra rolünün sona ermesi gerektiğini de sana söylememem gerekir muhtemelen." Tella anlamlı bir ifadeyle durakladı.

Julian da benzer bir şey söylemişti ama diğer her şeyin ışığında Scarlett, onun söylediklerinin hiçbirine inanmıyordu. Öğrendiklerinden sonra, Julian'ın gerçekten Legend olduğu sonucu çıkıyordu.

Yine de Scarlett'in sorması gerekiyordu. "Bununla ne

demek istedin?"

"Diğer sanatkârlara göre, Julian'ın tek görevi bizi sadece adaya getirip adadan götürmekti. Sanırım seni saat dükkânında bırakıp gitmesi gerekiyordu. Ama bunu benden duymuş olma," dedi Tella. "Ayrıca, bu konuda endişe etme ihtimaline karşı söyleyeyim; Julian'la benim asla gerçekten bir ilişkimiz olmadı. Öpüşmedik bile."

Scarlett kızardı; bu, düşünmekten kaçınmaya uğraştığı bir şeydi. "Tella, açıklayabilirim; ben asla..."

"Açıklamana gerek yok," diyerek araya girdi Tella. "Seni hiçbir şey için suçlamadım asla. Gerçi, gelişmelerle ilgili raporları her alışımda şaşırdığımı itiraf edeceğim." Kahkahayı basmak üzereymişçesine sesi yükselmişti.

Scarlett yüzünü elleriyle kapattı. O anını ifade etmek için *yerin dibine geçmek* bile yeterince güçlü bir ifade sayılmazdı. Tella'nın sözlerine rağmen Scarlett kendini aldatılmış ve aşağılanmış hissediyordu.

"Utanma, Scar." Tella ablasının parmaklarını alev alev yanan yanaklarından çekti. "Julian'la ilişkinde yanlış olan hiçbir taraf yoktu. Ve endişelenecek olursan diye diyorum; ikiniz arasında olanları bana söyleyen de Julian olmadı. Onu Julian'dan daha çok beğenmemen yüzünden epey sıkkın görünen Dante anlattı çoğunu."

Tella, Scarlett'e bu durumdan keyif aldığı izlenimini veren, komik bir yüz ifadesi yaptı.

"Dante'nin de gerçekten ölmediğini tahmin ediyorum."

"Hayır, o öldü ama sonra o da geri geldi; tıpkı Julian gibi," dedi Tella. Sonra, elinden geldiğince, ölüm ve Caraval'la ilgili gerçeği anlattı.

Tella işleyişin detaylarını bilmiyordu. Hani şu, insan-

ların hakkında gerçekten konuşmadığı şeylerden biriydi bu da. Tella'nın tek bildiği, Legend'ın sanatkârlarından biri oyun sırasında ölecek olursa, onların gerçekten öldüğü ama bunun geçici bir süreliğine olduğuydu. Ölümle birlikte gelen tüm acıları ve nahoşlukları hissediyorlardı ve oyun resmen sona erene dek ölü kalıyorlardı.

"Her ne olursa olsun sen tekrar canlanacak mıydın yani? Bu anlama mı geliyor dediklerin?" diye sordu Scarlett.

Tella'nın yüzü soluklaşıp elbisesinden bile beyaz oldu ve ilk kez Scarlett ölümün kız kardeşi için nasıl bir şey olduğunu merak etti. Tella gerçek duygularını gizlemekte çok başarılıydı ama anlaşılan o ki, şimdi sesindeki titremeyi bastıramıyordu. "Ben bir sanatkâr değilim. Oyun sırasında ölen normal insanlar ölü kalır. Şimdi, gel haydi." Tella sandalyeden kalktı ve yüzündeki solukluğu silkip atarak sesine neşe dolu bir hava kattı. "Hazırlanma vakti."

"Neye hazırlanma?" diye sordu Scarlett.

"Partiye." Tella bunu sanki çok bariz bir cevapmış gibi söylemişti. "Davetiyeni hatırlamıyor musun?"

"Legend'dan geleni mi? O gerçek miydi?" Scarlett bunun hastalıklı bir fikir mi, yoksa korkunç derecede zekice mi olduğuna karar veremiyordu.

Tella, Scarlett'i kolundan kapıp kapıya doğru yöneldi. "Bu kutlamaya hayır demene izin vermiyorum!"

Scarlett, kız kardeşinin yanından ayrılmak istemiyordu ama içinden gelen son şey bir partiye katılmaktı. Sosyalleşmeyi severdi ama o sırada flört etmeyi, bir şeyler yemeyi ve dans etmeyi düşünemiyordu bile.

"Haydi!" Tella onu daha sert çekiştirdi. "Fazla vaktimiz yok. Partiye böyle hayalet gibi gitmemeyi tercih ederim."

"E o halde farklı bir elbise seçmeliydin," diye cevabı yapıştırdı Scarlett.

"Ölmüştüm," dedi Tella, istifini bozmadan. "Bundan daha mükemmel uyan başka bir elbise olabilir mi? Görürsün; gelecek sefer eminim oyunun tüm akışına benden bile iyi uyum sağlarsın."

"Ah, hayır," dedi Scarlett. "Benim için gelecek oyun filan olmayacak."

"Bu geceden sonra fikrini değiştirebilirsin." Tella ona imalı bir ifadeyle gülümsedi ve daha Scarlett itiraz edemeden kapıyı iterek açtı. Oyunun altındaki tüneller gibi bu kapı da yeni bir koridora açılıyordu; Scarlett'in daha önce hiç görmediği bir koridora. Zemin değerli taşlardan karolarla kaplıydı; Tella, Aiko'nun defterini anımsatan resimlerle süslü koridorlar boyunca Scarlett'i sürüklerken zemin hafifçe çınlıyordu.

Scarlett daha önce görmediği bir resmin önünde durdu. Kendisinin elbise mağazasında, gözleri ve ağzı kocaman açılmış, her tasarımı dikkatle inceleyen halinin resmiydi bu; resimde mağazanın üçüncü katından onu gizlice gözetleyen Tella da vardı.

"Benim odam bu tarafta; beni dün gece bulduğun yer değil." Tella, Scarlett'i birkaç köşeden daha döndürerek sürükledi ve karşılıklı kısaca selamlaştıkları bir dizi sanatkârın yanından geçirip sonunda yuvarlak hatlı gök mavisi bir kapının önünde durdurdu. "Dağınıklığın kusuruna bakma."

Odanın içi felaket durumdaydı; korseler, elbiseler, süslü şapkalar ve hatta birkaç pelerin bile vardı. Scarlett kız kardeşinin başında hiç gri renkte saç görmemişti ama o saçların kafasında bir yerlerde gizlendiğini tahmin ediyordu, çünkü kız kardeşi bunca yeni ve süslü püslü şeye sahip olabilmek için ömründen en az bir yıl yitirmiş olmalıydı.

"Eşyaları kaldıracak fazla yer olmaması zor," dedi Tella, Scarlett odaya girerken ona yürüyebileceği bir yol açmak için kıyafetleri toplarken. "Merak etme; senin için seçtiğim elbise yerde değil."

"Gidebileceğimi sanmıyorum," dedi Scarlett.

"Gitmek zorundasın. Sana çoktan bir elbise aldım bile ve bana beş sırra mal oldu." Tella bir sandığa doğru ilerledi ve tekrar Scarlett'e döndüğünde kollarında zarif bir pembe elbise tutuyordu. "Bana Sıcak Mevsim'in gün hatımlarını hatırlatıyor."

"O halde onu sen giymelisin," dedi Scarlett.

"Benim için fazla uzun ve bunu senin için aldım zaten." Tella elbiseyi kız kardeşine verdi. Omuzlardan dökümlü kısacık kolları ve tiril tiril bir eteğe doğru sarkan kurdelelerle kaplı fildişi korsesiyle elbise, tam da göründüğü gibi hafif, yumuşak ve rüya gibiydi. İpek çiçekler, Scarlett'in fark ettiği üzere ışıkta renk değiştiren ve çarpıcı krem tonlarıyla ateşli pembelerin bir kombinasyonu olan kurdelelere tutturulmuştu.

"Sadece şunu bu gece giy," dedi Tella. "Eğer parti sona erdiğinde Caraval'ı ve bu dünyanın parçası olan herkesi terk edip gitmek istersen, ben de seninle gelirim. Ama bu partiyi kaçırmana izin vermiyorum. Legend'ın sanatkârlarından biri olmayan hiç kimseye böyle bir res-

mi davet göndermediği söylendi bana. Ayrıca, Julian konusu henüz çözümlenmemişken, bu işin peşini bırakmaktan mutlu olacağını hiç sanmıyorum."

Julian'ın bahsinin geçmesiyle Scarlett'in yüreği sıkıştı. Genç adam hayatta olduğu için mutluydu Scarlett. Ama aralarında yaşanan ne olursa olsun, Scarlett hiçbir şeyin azıcık bile eskisi gibi olmayacağına emindi. Julian ona gerçeği söylemeye çalışmış olsa da bunun nedeni yalnızca kız için üzülmüş olması olabilirdi pekâlâ. Veya belki bu da rolünün bir parçasıydı. Scarlett'i sevdiğini hiç söylememişti ki zaten.

"Onu hiç tanımıyormuşum gibi hissediyorum." Scarlett aynı zamanda aptal gibi hissediyordu ama bunu itiraf edemeyecek kadar da zavallı hissediyordu kendini.

"O halde bu gece senin onu *tanıma* fırsatın." Tella, ablasının ellerini kaptığı gibi onu yataktan çekip indirdi. "Keşke sana siz ikinizin paylaştığı şeyin gerçek olduğunu söyleyebilseydim."

"Tella, hiç yardımcı olmuyorsun."

"Çünkü sözümü bitirmeme izin vermiyorsun. Senin düşündüğün şekilde olmasa bile, siz ikiniz geçen hafta boyunca ikiniz için de önemli bir şey yaşadınız. Onun da en az senin kadar bu konuya bir nokta koymak isteyeceğini tahmin ediyorum."

Nokta koymak. Diğer bir deyişle son, bitiş.

Caraval'da karşılaştığı çoğu kişinin göründükleri kişi olmadıkları konusunda Julian'ın onu niye uyardığı şimdi anlaşılmıştı.

Ama Scarlett onu tekrar görmek istediğini de inkâr edemezdi.

"Kesinlikle oradaki en güzel kız olmanı sağlayacağım; benimle birlikte, elbette." Tella hafif ve sevimli bir kıkırtı çıkardı. Scarlett'in kalbi Julian için bir kez daha kırılıyormuş gibi olsa da, kız kardeşine sahip olduğunu hatırlattı kendine; en sonunda huzurlu, mutlu ve olağanüstü bir şekilde özgürlerdi. Daima istediği şey bu olmuştu; umut ve olasılıklarla dolu, henüz yazılmamış bir gelecek.

"Seni seviyorum, Tella."

"Sevdiğini biliyorum." Tella başını kaldırıp tarifi imkânsız bir şefkatle ona baktı. "Sevmiyor olsaydın bugün burada olmazdım."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Antik masalların ve düşlerin gerçek olduğu bir dünyaya adım atmak gibiydi. Havada çam kokusu vardı ve altın rengi fener ışığı noktacıklarıyla bulanıklaşmıştı.

Scarlett onca karın nereye gittiğini hiç bilemiyordu ama geriye tek bir kar tanesi bile kalmamıştı. Zemin kar yerine çiçek yapraklarıyla benek benek kaplanmıştı. Orman yeşilin, yeşim renginin, zeytin yeşilinin ve fildişi tonlarına bürünmüştü. Ağaç gövdeleri bile, altın ve krem rengi flamalarla sarılmış ufak parçaları haricinde, koyu zümrüt yeşili yosunlarla kaplıydı. Bazıları, bal kadar yoğun ve koyu altın rengi içeceklerinden yudumlar alıyor, bazıları da bulutlara benzer kekler yiyordu.

Ve bir de Julian vardı. Onu görünce Scarlett'in yüreği ağzına geldi. İçeri girdiği andan itibaren gözleri onu aramıştı ve ansızın hareketsiz ve soluksuz kalıvermişti.

Yeşil yapraklar ve altın rengi kurdelelerin oluşturduğu kemerin altından uzanan yol boyunca Julian, elindeki bal rengi bir içecek dolu kadehle dikiliyordu; capcanlı görünüyordu ve güzelliği Scarlett'in huzurunu kaçıracak

fazla olan parlak saçlı bir esmerle sohbet ediyordu. Kızın söylediği bir şeye güldüğünde, Scarlett'in yüreği ağzından inip midesine oturdu.

"Bu bir hataydı."

"Yine yardımıma ihtiyacın var gibi görünüyor." Tella'yla Scarlett'in arasında Aiko belirivermişti. Caraval süresince giydiği ışıltılı ve rengârenk kıyafetlerin aksine şimdi, kızın arka kısmı kabarık elbisesi ağırbaşlı ve koyu renkliydi. Mavi mi, siyah mı olduğunu çözememişti Scarlett. Eteği yere kadar dümdüz uzanan, uzun kollu ve yüksek yakalı bir elbiseydi.

"Üşüdüm," dedi sadece "Ve sen de ürpermiş gibi görünüyorsun; gerçi bunun nedeninin hava sıcaklığı olmadığını tahmin ediyorum." Aiko'nun gözleri, bir elini Julian'ın koluna saran esmere döndü.

"Adı Angelique. Onu elbise mağazasından hatırlarsın. Gözü başkasında olan kişilerle flört etmeye bayılır." Aiko, Scarlett'e anlamlı bir ifadeyle baktı.

"Oraya gidip Julian'la konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sen dedin, biz değil," dedi Tella.

Aiko onaylayarak başını salladı.

"Ah!" diye feryat etti Tella.

Scarlett gözlerini kız kardeşinin baktığı noktaya çevirdiğinde bakışları, partiye girmekte olan Dante'ye denk geliverdi. Kıyafetleri yine simsiyahtı ama şimdi iki eli de yerli yerindeydi ve her kolunda birer güzel kız vardı.

"Dante, geldiğine öyle sevindim ki! Ben de seni arıyordum; sanırım Aiko da öyle." Tella, Dante'ye doğru ilerledi. Aiko da tek kelime etmeden onu izledi ve böylece Scarlett

tümüyle tek başına kaldı.

Scarlett derin bir soluk alarak kendini yatıştırmaya çalıştı ama attığı her adımda kalbi daha da hızlanıyordu. Otların üzerindeki çiy taneleri altın rengi ince pabuçlarını ıslatmıştı. Julian hâlâ onun tarafına bakmamıştı ve oğlan onun tarafına döndüğünde Scarlett'in göreceği şey onu çok korkutuyordu. Bir yabancı mı görecekti, içten biri mi? Yoksa tekrar Angelique'e dönüp, Scarlett'le paylaştıkları şeyin gerçekte hiçbir anlamı olmadığını net bir şekilde ortaya mı koyacaktı?

Scarlett ondan birkaç adım ötede durdu, daha fazla yaklaşamıyordu. Angelique'e, "Bence gideceğimiz bir sonraki yer orası," dediği sırada Julian'ın sesindeki alçak, memnuniyetsiz homurtuyu duyabiliyordu.

"Ve tekrar gösterinin yıldızı olmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Angelique.

Bir çapkın sırıtış daha.

Angelique kendi dudaklarını ıslattı.

Scarlett geceye karışmak, patlayan bir yıldız gibi tek göz kırpışıyla yok olmak istedi.

Sonra, Julian onu gördü.

Tek kelime etmeden doğruca ona doğru yürüdü. Scarlett'in üstündeki yapraklar zangırdadı, Julian hareket ettikçe yeşil ve altın parçacıklar yere döküldü. Yürüyüş şekli, özgüven ve özgüvene uzaktan yakından benzemeyen bir şey arasında bocalayarak değişmişti.

Onun Julian'ıydı. Ama onun hakkında gerçek olan hiçbir şey bilmiyorken yine de nasıl onun olabilirdi ki?

Scarlett, "Merhaba," dedi ama ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı. Ve bir anlığına orada, Scarlett'in kalbi kadar

hareketsiz ağaçların altında öylece dikiliyorlardı.

"Peki, senin de gerçek adın farklı mı?" diye sordu Scarlett, sonunda. "Hani Caspar gibi?"

"Neyse ki, hayır; adım Caspar değil."

Scarlett gülümsemeyince Julian devam etti. "Hepimiz farklı isimler kullanmaya kalkarsak çok kafa karıştırıcı olur. Yalnızca Legend'ı oynayan sanatkâr ismini değiştirir."

"Yani adın gerçekten de Julian mı?"

"Julian Bernardo Marrero Santos." Dudakları, yalnızca kenarlarından hafifçe kıvrıldı. Scarlett'in bildiği o muzır sırıtış değildi bu. Karşısındaki delikanlının tanıdığı kişi olmadığının bir başka sert hatırlatıcısıydı. Oyun sırasında hissettiği koyu lal tonlarında aşk, koyu çivit mavisi acının tonlarıyla karışmış, her şeyi biraz morartmıştı.

"Seni hiç tanımıyor gibi hissediyorum kendimi," deyiverdi Scarlett.

"Ahh... Beni yaraladın, Scarlett." Sesi alaycı olmaktan ziyade ciddi çıkmıştı. Yine de Scarlett'in tek duyduğu, onun kıza Scarlett deme şekliydi... Kızılcık dememişti. O lakap muhtemelen sadece oyunun bir parçasıydı ve hiçbir anlamı olmaması gerekirdi ama Julian'ın ağzından onu duymamak Scarlett'e delikanlının aslında kim olduğunu ve de kim olmadığını bir kez daha hatırlatmıştı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi ve Julian'ın yanından ayrılmak için arkasını döndü.

"Scarlett, bekle." Julian onu kolundan tutup kendine doğru çevirdi. Delikanlının yüzündeki hüsranı ve kızın yüzündeki acıyı göremeyen biri uzaktan baktığında onla-

rı çevrelerindeki dans eden çiftlere benzetebilirdi.

"Neden bana Scarlett deyip duruyorsun?" diye sordu.

"Senin adın bu değil mi?"

"Evet ama daha önce bana hiç böyle seslenmezdin."

"Bunu da daha önce yapmamıştım." Julian'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Oyun sona erdiğinde her şeyi geride bırakarak gideriz. Oyundan sonra katılımcılarla konuşmaya alışık değilim."

"Gitmemi mi tercih edersin?" diye sordu Scarlett.

"Hayır. Bunun gayet açık olduğunu sanıyordum," dedi Julian, üzerinde durarak. "Ama bana sanki bir yabancıymışım gibi bakmayı kesmeni tercih ederim doğrusu."

"Ama öylesin; bir yabancısın," dedi Scarlett.

Julian acıyla yüzünü buruşturdu.

"İnkâr edebilir misin? Sen benim hakkımda bir dolu şey biliyor olmana rağmen ben sana dair gerçek olan hiçbir şey bilmiyorum."

Julian'ın yüz ifadesindeki acı derinleşti. "Sana öyle geldiğini biliyorum ama sana söylediğim her şey yalan değildi."

"Ama çoğu öyleydi. Sen..."

Julian bir parmağını Scarlett'in dudağına koydu. "Bitirmeme izin ver, lütfen. Her şey tümüyle bir kandırmacadan ibaret değildi. Caraval'da canlandırdığımız roller daima bizim bir parçamızı yansıtır. Dante hâlâ herkesten daha güzel olduğunu düşünüyor. Aiko da beklenmedik ama genellikle yardımcı biridir. Beni tanımadığını sanıyor olabilirsin ama aslında tanıyorsun. Sana söylediklerim; hani, ailemin bağlantılarının iyi olması oyuna katılmam konusunda olanlar... Onlar gerçekti." Julian

çevrelerindeki onca insanı işaret eder şekilde kolunu salladı. "Ömrümün büyük kısmında bu insanlar benim ailem oldu."

Julian'ın suratına biraz gurur ve biraz da Scarlett'in yerli yerine oturtamadığı başka bir duygunun karışımı oturdu. Ve derken, Scarlett onun adını büyükannesinin hikâyelerinden anımsadı: *Santos*. "Sen Legend'ın akrabası mısın?"

Julian cevap vermek yerine, kıza doğru dönmeden önce parti kutlamasını gözleriyle taradı. "Benimle birlikte yürür müsün?" Bir elini ona uzattı.

Scarlett onun parmaklarını öpüşünü, parmağını onun dudaklarına bastırırken birbirlerinin tadını alışlarını hâlâ hatırlıyordu. Bu hatıra, çıplak omuzlarından bir ürpertinin geçip gitmesine neden oldu. Julian onu kendi sırlarından korkması konusunda uyarmıştı ve Scarlett bunun nedenini şimdi anlıyordu.

Julian'ın elini tutmadıysa da onu takip etti. Genç adam onu, geçebilmesi için dallarını iki yana açtığı bir söğüt ağacına doğru götürürken, kızın pabuçları çiçek yapraklarını ezdi. Yaprakların bazıları zarif bir yeşil ışık yayarak karanlıkta ışıldıyor ve onları partinin geri kalanından gizliyordu.

"Ömrümün neredeyse tamamı boyunca Legend'a hayranlık duydum," diye söze girdi Julian. "Tıpkı senin gibiydim; senin ona mektuplar yazmaya başladığın zamanki halin gibi. Onu idolleştirmiştim. Legend *olmak* isteyerek büyüdüm. Ve bir sanatkâr olduğumda, söylediğim yalanların kimseyi incitip incitmediğini hiç umursamadım. Tek umursadığım Legend'ı etkilemekti. Sonra Rosa gel-

di." Oğlanın kızın adını söyleme şekli, Scarlett'in göğsünde bir şeyleri çökertti. Rosa'nın gerçek olduğunu biliyordu ama onu baştan çıkaran kişinin Legend olduğunu sanıyordu.

"Onunla ilişkisi olan sanatkâr sen miydin?"

"Hayır," diye cevap verdi Julian hemen. "Onunla hiç tanışmadım bile ama kız kendini öldürdüğünde her şeye inancımı kaybettiğimi söylediğimde gerçeği söylüyordum. Ondan sonra, Caraval'ın bir zamanlar olduğu gibi, insanlara zararsız bir macera yaşatmayı ve tüm iyimserliğiyle onları birazcık daha akıllandırmayı amaçlayan bir oyun olmadığını fark ettim. Legend yıllar boyunca değişmişti ama daha iyiye gitmemişti. Hangi rolü oynarsa ondan bir parça alıyordu ve kötü adam rolünü çok uzun süre oynamıştı; öyle ki gerçekte de öyle birine dönüşmüştü. Sonunda, birkaç ay önce ayrılmaya karar verdim ama Legend beni oyuna bir şans daha vermem ve kalmam konusunda ikna etti."

"Yani, onunla gerçekten tanıştın mı?" diye sordu Scarlett.

Julian, sanki ona söylemek istediği bir şey varmış da kelimeler ağzından çıkamıyormuş gibi ağzını araladı. Scarlett'e anlamlı bir ifadeyle baktı. "Bana sorduğun Legend'la ilgili soruyu hatırlıyor musun?"

"Onunla akraba olmanla ilgili olan mı?"

Julian başıyla onayladı ama detaya girmedi. Söğüt ağacının ışıldayan yaprakları hışırdarken, genç adam kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Legend benden oyunu son bir kez oynamamı isteyen bir mektup gönderdi. Kendini affettirmeye çalıştığını iddia ediyordu. Ve ben de

ona inanmak istedim."

Julian devam etmeden önce derin bir soluk aldı.

"Tek yapacağım seni ve Tella'yı adaya getirmekti sadece ama ne zaman senden uzaklaşmaya çalışsam, yapamadım. Beklediğimden farklıydın. Çoğu kişi Caraval sırasında kendi keyfine bakar. Ama sen kız kardeşine öyle değer veriyordun ki. Bu bana kendi erkek kardeşime karşı daima hissettiğim o duyguları hatırlattı."

Sözlerine son verdiğinde Julian'ın karamel rengi gözleri Scarlett'inkilerle buluştu. Ve ansızın Scarlett'in zihninde bir ışık yandı.

"Legend senin kardeşin mi?" diye sordu.

Julian'ın dudakları küçümser bir tebessümle kıvrıldı. "Bunu çözmeni umuyordum."

"Ama..." Scarlett duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken, bir yandan da bunların üzerine ne diyeceğini bilemez bir halde kekeliyordu.

Bu, Julian'ın oyundan çıkıp gitmekte neden zorlandığını açıklıyordu.

Scarlett, acı verici şeyler yapmış olsa dahi bir kardeşe sırt çevirmenin ne zor olduğunu biliyordu.

Ve diğer sanatkârlar Julian'a farklı şekilde *davranmışlardı.*

Caspar'ın yalnızca Legend rolü yaptığını ve Julian'ın hayatta olduğunu öğrendiğinden beri Scarlett, Julian'ın aslında Caraval Ustası olup olmadığını merak etmişti. Ama bu şekilde düşünmesinin tek sebebi belki de ikisinin akraba olmalarıydı.

"Ama yine de bu nasıl mümkün olabilir ki? Sen çok gençsin."

"Legend'ın sanatkârlarından biri olarak kaldığım sürece yaşlanmıyorum," diye açıkladı Julian. "Ama ayrılmaya karar verdiğimde kendimi yaşlanmaya hazır hissediyordum."

"O halde neden kalıp bu kez oynadın?"

Julian, kalbini kırabilme gücüne sahip olan kişi şimdi Scarlett'miş gibi, neredeyse gergin bir ifadeyle bakıyordu kıza. "Kaldım çünkü sana değer vermeye başlamıştım. Legend her zaman adil oynamaz ve ben de sana yardım etmeye çalışmak istedim. Ama yakınlaştığımız takdirde ve sen gerçeği öğrendiğinde, bunun sana acı vereceğini biliyordum. Bu yüzden başta seni benden nefret ettirecek mazeretler sundum. Sonrasındaysa, seni kendimden uzaklaştırmak giderek zorlaştı; sana her yalan söylediğimde canım yandı. Bu oyun birçok kişinin en bencil yanlarını ortaya çıkarır ama senden tam tersi bir etki yaratmıştı. Seni izlemek, Caraval'ın bir zamanlar olduğuna inandığım oyun olabileceği inancını yarattı bende. Ve de kardeşimin bir zamanlar olduğu gibi iyi olabileceği inancını..."

Julian'ın ses tonu duygu doluydu. "Seni incittiğimi biliyorum ama lütfen bana bir şans daha ver." Uzanıp kıza dokunmak ister gibi bir hali vardı. Ve Scarlett'in bir yanı onun bunu yapmasını istiyordu ama bir anda kabullenemeyeceği kadar çok şey duymuştu. Julian eğer Legend olsaydı, kendisine bunca şeyi yaşattığı için ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu. Ama Legend'ın aslında Julian'ın erkek kardeşi olduğunu öğrenmek Scarlett'i her anlamda paramparça etmişti.

Julian ona ulaşamadan kız geri çekildi.

Oğlanın dudak kenarları gerildi. İncinmişti ama çenesinin ters tarafını ovuşturmak için elini yüzüne götürerek duygularını gizledi. Oyunun büyük kısmında olduğunun aksine şimdi tıraş olmuş, daha genç görünüyordu ve...

Scarlett donakaldı.

Onu ilk gördüğünde, babasının bıraktığı izin, çenesinden gözünün kenarına kadar uzanan ince, tırtıklı yara izinin hâlâ orada olduğunu fark etmemişti. Tekrar canlandığından yaranın da bir şekilde ortadan kalkacağını ve o korkunç gece sanki hiç yaşanmamış gibi olacağını sanmıştı.

Julian onun bakışını gördü ve dile getirmediği sorusunu cevapladı. "Oyun sırasında ölmem mümkün olmayabilir ama Caraval sırasında aldığım tüm yaralar gerçektir."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Scarlett.

Julian'ı görme konusunda gergin hissetmişti kendini çünkü oyunun Scarlett için olduğu kadar onun için de gerçek olmadığından korkuyordu. Ama belki de Tella haklıydı: *Her şey birazcık da olsa gerçeklik içeriyor.*

"Babam sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

"Aldığım risklerin farkındaydım," diye karşılık verdi Julian. "Üzülme; tabii, benden uzaklaşmaya böylesine çok uğraşmanın sebebi bu değilse."

Scarlett'in gözleri tekrar oğlanın yarasını aradı. Julian ona hep yakışıklı gelmişti ama yanağında uzanan bu son derece gerçek yara izi ona dayanılmaz bir çekicilik kazandırmıştı. Scarlett'e onun cesaretini, bencillikten yoksun oluşunu ve ona o güne dek tanıdığı herkesten çok daha fazla duygu yaşattığını hatırlatıyordu. Oyun sırasında olduğunu sandığı kişi olmayabilirdi ama Scarlett'e artık bir yabancı gibi de gelmiyordu. Her şeyi kardeşine

yardım etmek için yapmıştı. Scarlett böyle bir şey için, hem de başka herkesten çok, onu nasıl suçlayabilirdi?

"Aksine, bence bu yara bugüne dek gördüğüm en güzel şey."

Julian'ın gözleri büyüdü. "Bu, beni affedeceğin anlamına mı geliyor?"

Scarlett tereddütlüydü. Şimdi oradan çekip gitme fırsatı vardı. Tella o geceden sonra, eğer Scarlett isterse, Caraval'a dair her şeyi unutabileceklerini söylemişti. Scarlett ile Tella başka bir adada ya da hatta başka bir kıtada kendilerine yeni bir hayat kurabilirlerdi. Scarlett eskiden kendi başının çaresine bakamayacağından korkardı ama artık bu zorlu fikir onu heyecanlandırıyordu. O ve Tella istedikleri her şeyi yapabilirlerdi.

Ama Julian'a bakarken Scarlett, onu hâlâ istediğini de inkâr edemiyordu. Ona başta âşık olmasına neden olan her şeyi hatırlıyordu. Sadece yakışıklı suratı ya da kızın midesini sarsan gülümsemesi değildi sebep. Kızı pes etmemeye zorlama şekli, yaptığı fedakârlıklardı. Belki onu istediği kadar yakından tanımıyordu ama ona hâlâ âşık olduğuna kesinlikle emindi. Oradan çekip gidebileceğini biliyordu ama ömrünü, en çok istediği şeylere eşlik eden risklerden korkmakla geçirmişti yeterince.

Julian'ın sorusuna cevap olarak Scarlett, elini kaldırıp parmaklarını oğlanın yanağına uzattı. Parmakları genç adamın aralanmış dudaklarının kenarından göz kapağının köşesine uzanan ince çizginin üzerinden geçerken, Julian'ın tenine dokunan parmak uçları karıncalandı ve tüm koluna titreşim yayıldı. "Seni affediyorum," diye fısıldadı Scarlett.

Julian kara kirpiklerini kızın parmak uçlarına sürterek, gözlerini kısa bir an için kapattı. "Bu kez sana bir daha yalan söylemeyeceğime gerçekten söz veriyorum."

"Peki ama Caraval'a dâhil olmayan insanlarla *ilişkiye girme* konusunda herhangi bir kuralınız yok mu?" diye sordu Scarlett.

"Kurallar konusunda pek de endişeli değilim." Julian, serin parmaklarından birini Scarlett'in köprücük kemiğinden geçirirken eğilerek ona yaklaştı ve boştaki elini kızın boynuna sardı.

Dudaklarıyla buluşmanın beklentisi, ellerinin verdiği his ve öylesine kusursuz, öylesine korkusuz bir öpücüğün hatırası karşısında Scarlett'in kalbi hızla çarpmaya başladı.

Scarlett önce hangisinin diğerini öptüğünü anlayamamıştı. Dudakları neredeyse birbirine temas etmişken, Julian'ın yumuşak ağzı Scarlett'in dudaklarını ezmeye başlayıvermişti. Tadı, sabahın gecenin içinden doğmak üzere olduğu o an gibiydi; bir şeyin bitişi ile başka bir şeyin başlangıcı iç içe geçmişti.

Julian onu kendi göğsüne çekip uzun parmaklarını kızın elbisesinin kurdelelerine geçirerek, sanki dudaklarına daha önce hiç değmemişçesine, az önce verdiği sözün mührünü basar gibi öptü.

Scarlett uzanıp oğlanın pürüzsüz ve parlak saçlarından geçirdi ellerini. Onunla ilk karşılaştığı zamanki gizemini ve bilinmezliğini bazı yönlerden hâlâ koruyordu ama o sırada, Scarlett'in kafasındaki soruların hiçbir önemi yoktu. Hikâyesi tam orada sona erebilir gibi hissediyordu; dudakların, ellerin ve rengârenk kurdele karmaşasının ortasında son bulabilirdi öyküsü.

SON SÖZ

Caraval kadar sihirli bir öpücüğe tanık olma umuduyla Scarlett'le Julian'ı izleyen yıldızlar dünyaya biraz daha yaklaşırken Donatella, etrafı gözleyen ağaçların gölgesinde, onu da öpecek birine sahip olmayı dileyerek dans etmeye başlamıştı.

Bir dans eşinden diğerine dönüp duruyor, pabuçları zemine adeta değmeden geçiyordu; önceden birkaç yudum aldığı şampanyayla birlikte, ayaklarını çimenlerin hemen üstünde havada tutan yıldız parçacıkları da yutmuştu sanki. Sabah olduğunda böylesine sarhoş olduğu için büyük ihtimalle pişman olacağını tahmin ediyordu ama bu havada süzülme hissi de ona keyif veriyordu. Ve başından geçen onca şeyin ardından her şeyi geride bırakıp unutmak için bir geceye ihtiyacı vardı.

Tella başı da bedeniyle birlikte dönmeye başlayıncaya dek likörlü kekler yemeye ve alkollü nektarlarla dolu kristal kadehleri devirmeye devam etti. Kollarına geçtiği yeni dans parterinin kucağına resmen yığıldığı söylenebilirdi. Adam onu diğer dans eşlerinden daha fazla yakı-

nına çekti. Büyük elleri, kıza kararlı bir tavırla dolanıp, beraberinde yepyeni bir haz coşkusu getirdi. Tella onun kendisine özgüven dolu bir tavırla dokunmasından hoşlanmıştı. Adam onu partinin dışına, kalabalığın uzağına sürüklerken Tella, adamın ellerinin belinin altına doğru indiğini hissettiği fikrine kapıldı. Belki de bu adam, Tella'nın ablasıyla paylaşmaya korktuğu tüm şeyleri aklından söküp atmasına yardımcı olabilirdi.

Başını geriye doğru atan Tella adama doğru gülümsedi. Ama gecenin karanlığı iyice çökmüş ve kızın görüşü bulanıklaşmıştı. Adam, Tella'nın tanıdığı Caraval sanatkârlarından hiçbirine benzemiyordu. Dans eşi kendisine doğru eğilip ellerini kızın bedeninin aşağılarına doğru sürüklerken, Tella'nın tek görebildiği şey hayal meyal bir sırıtıştı. Adamın parmakları elbisesinin katlarına daldığında Tella'nın soluğu kesiliverdi. Adam, kızın kalça kemiğine dokundu ve...

ortadan kayboluverdi.

Bu öyle hızlı olmuştu ki Tella geriye doğru sendeleyiverdi.

Genç adam daha şimdi onu kollarına almış, dudağına bir öpücük konduracakmış gibi onu kendine çekiyordu. Sonrasındaysa yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı. Öyle hızlı hareket etmişti ki Tella böylesine çok içmemiş olmayı dilemişti. Kız daha bir ya da iki adım atamadan adam, kalabalığın arasında kayboluverdi; onu soğukta, bir başına... ve cebine koyduğu oldukça ağır bir şeyle bırakmıştı.

Tella'nın çıplak omuzlarına bir ürperti yayıldı. Başı dönüyor olabilirdi ama eteklerine ağırlık yapan şeyin daha önce orada olmadığına emindi. Bir an için onun bir

tür anahtar olabileceği fikriyle neşelenmeye çalıştı; belki de o yabancı, vermediği öpücüğü alması için kızın onu odasına dek takip etmesini umuyordu. Ama gerçekten istediği bu olsaydı onun böylesine hızla kaçmayacağını tahmin ediyordu Tella.

Kalabalıktan uzaklaşırken kendi kendine, "Sanırım bir bardak daha şampanyaya ihtiyacım var," dedi. Kâğıda sarılı olması dışında cebindeki şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama sadece ve sadece Tella'nın görmesi gereken bir şey olduğunu hissediyordu sıkıntıyla.

Tenhadaki ağaçlardan birine doğru yaklaşırken partiden yükselen müziğin sesi uzaklaştı. Tella elini cebine uzatırken, dallardaki mumların kırpışan mavi-beyaz ışıkları ağacı aydınlatıyordu.

Cebinden çıkardığı nesne avcuna tam olarak sığıyordu. Birisi, kalın bir madeni paranın çevresine bir not kâğıdı sarmıştı. Ama para, Tella'nın daha önce gördüğü hiçbir paraya benzemiyordu. Parayı tekrar cebine koyup notu açtı.

Kâğıttaki el yazısı kendinden emin ve kusursuzdu.

Sevgili Donatella,

Babandan kaçışını ve Caraval'dan sağ salim kurtuluşunu tebrik ederim. Planımızın işlediğini görmekten mutluluk duyuyorum; zaten senin oyunun altından kalkabileceğine hiç şüphe etmemiştim.

Annenin seninle gurur duyacağına eminim. Onunla görüşmeye çok istekli olduğunu biliyorum ve sözümü tutup seni ona götüreceğim. Ama önce, anlaşmamızda sana düşen görevi yerine getirmelisin. Seninle paylaştığım onca şeye karşılık bana ne borçlu olduğunu unutmadığına inanıyorum.

Ödememi kısa süre içinde almayı planlıyorum.

En derin saygılarımla,
Bir dost